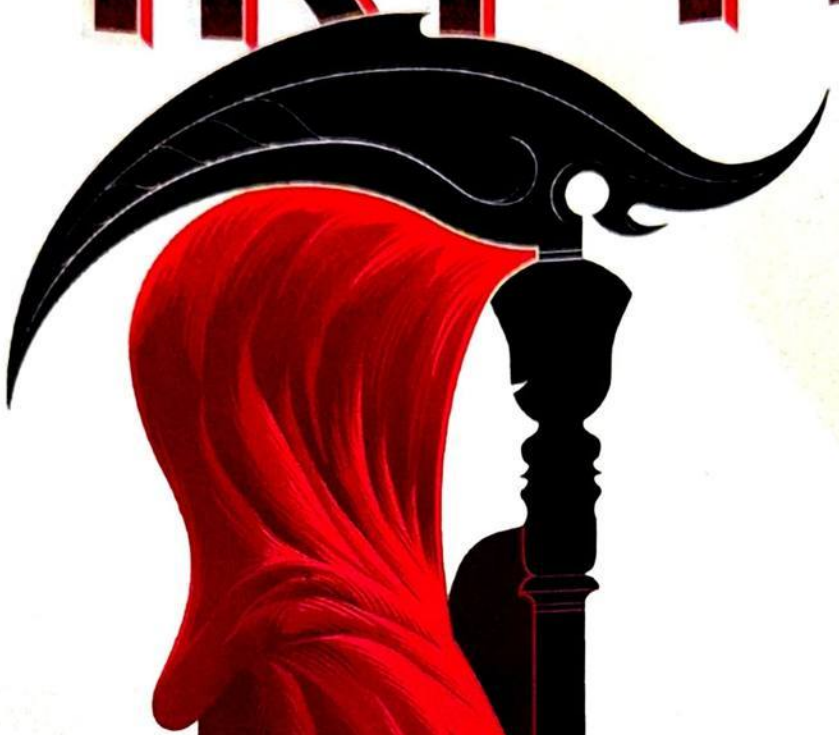
TIRPAN

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

NEAL SHUSTERMAN

JUNO
kitap

T.me/Cinaive

TIRPAN

NEAL SHUSTERMAN

JUNO
kitap

T.me/Cinciva

Juno Kitap - 4

TIRPAN
Neal Shusterman

Orijinal Adı: **Scythe**

Çeviren: Emre Aygün
Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

1. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-94421-3-6

Türkçe hakları © 2024 Juno Kitap

Text copyright © 2016 by Neal Shusterman
Cover illustration copyright © 2016 by Kevin Tong

Türkçe hakları Simon & Schuster Books for Young Readers ve alt markası Simon & Schuster Children's Publishing Division aracılığıyla alınmıştır. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127
A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul
info@junokitap.com
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

T.me/Cinciva

TIRPAN

NEAL SHUSTERMAN

Çeviren: Emre Aygün

JUNO
kitap

T.me/Cinciva

Uzaklardaki bir hayran ve dost,
Olga (Ludovika) Nødtvedt'e ithafen...

T.me/Cinciva

TEŞEKKÜR

Bir roman yaratmak, yazarın emeğinden daha fazlasını gerektirir –bir hikâyenin okura ulaşma sürecine müdahil olan birçok kişi var ve her biri katkıları için anılmayı hak ediyor.

Öncelikle editörüm David Gale ve yardımcı editör Liz Kossnar ile değerli desteklerini benden esirgemeyen Simon&Schuster'daki diğer herkes: Justin Chanda, Jon Anderson, Anne Zafian, Katy Hershberger, Michelle Leo, Candace Greene, Krista Vossen, Chrissy Noh ile Katrina Groover bu insanların başında geliyor. Ayrıca bugüne dek en sevdiğim kapağı tasarlayan Chloë Foglia'ya ayrıca teşekkür etmeyi bir borç bilirim!

Sorunlarımı çözüp hayatımı organize eden asistanım Barb Sobel ile internet sitemi yönetip sosyal medyada var olmamı sağlayan Matt Lurie'ye de teşekkür etmeliyim.

Kitap temsilcim Andrea Brown'a; yabancı telif hakları temsilcim Taryn Fagerness'a, APA'daki eğlence sektörü temsilcilerim Steve Fisher ile Debbie Deuble-Hill'e; menajerim Trevor Engelson'a; sözleşme avukatlarım Shep Rosenman ile Jennifer Justman'a ve son olarak telif hakkı avukatlarım Dov Scherzer ile Matt Smith'e teşekkür ederim.

Ben bu "Teşekkür" yazısını yazarken, *Tırpan* bir filme dönüştürülüyor ve Blue Grass Films'teki Jay Ireland ile Universal'daki Sara Scott ve Mika Pryce'a teşekkür etmezsem olmaz.

Elbette çocuklarım Brendan, Jarrod, Joelle ve Erin'e de özel teşekkürlerimi iletmeliyim; dikkatimi dağıtmamı

T.me/Cinciva

engelliyor, beni genç tutuyor ve her zaman düşünceli yorum ve önerilerde bulunuyorlar. Ayrıca elbette seksen sekiz yaşında dur durak bilmeyen ve her bir kitabımı okumuş olan teyzem Mildred Altman'a da teşekkür etmem gerek!

Hepinize çok teşekkürler! Bu seri sizi heyecanlı bir yolculuğa davet ediyor. Bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz için müteşekkirim!

T.me/Cinciva

Birinci Kısım

CÜBBE İLE YÜZÜK

T.me/Cinciva

Kanun gereği, öldürdüğümüz masumların kaydını tutmakla yükümlüyüz.

Bana kalırsa, canını aldığımız herkes masum aslında. Suçlu olanlar bile. Herkesin suçlu olduğu bir şey vardır ve hayat bunun etrafına kaç katman sarmış olursa olsun, herkes çocukluk masumiyetinin anısını içinde taşımaya devam eder. İnsanlık masumdur; insanlık suçludur ve bu iki ifade de şüphesiz doğrudur.

Kanun gereği, kayıt tutmakla yükümlüyüz.

Bu gereklilik çıraklığın ilk günüyle başlar -yalnız resmiyette biz buna "öldürmek" demiyoruz. Ne sosyal ne de etik olarak yaptığımızı bu şekilde tasvir etmek doğru olmaz. Biz buna ezelden beri "devşirmek" diyoruz; antik çağlarda, yoksulların çiftçileri takip ederek onların düşürdüğü buğday saplarını toplamalarına devşirmek denirmiş. Bu yardımseverliğin en eski hâliydi. Biz tırpanların yaptığı da budur. Anlayacak yaşa gelen her çocuğa, tırpanların topluma önemli bir konuda hizmet ettiği öğretilir. Bizim yaptığımız, modern dünyada kutsal bir görev olarak görülmeye en yakın iş.

Belki de bu yüzden kanun gereği kayıt tutmakla yükümlüyüz. Hiç ölmeyeceklerle henüz doğmamış olanlara insanlık olarak niye böyle bir şey yaptığımızı açıklayan, herkesin ulaşabileceği bir kayıt. Sadece emellerimizi değil, duygularımızı da yazmamız gerektiği öğretilir bize çünkü bizim de duygularımız olduğu bilinmeli. Vicdan azabı. Pişmanlık. Taşınamayacak kadar büyük bir hüzün. Çünkü bu duyguları hissetmeseydik, ne tür canavarlara dönüşürdük?

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

1

Güneş Kararmadı

Tırpan soğuk bir kasım akşamüzeri geldi. Yemek masasında oturan Citra, zorlu bir matematik sorusunu çözmeye gömülmüş, X ya da Y değişkeninin değerini bulmayı bir türlü beceremezken, hayatının denklemine bu yepyeni ve çok daha habis değişken giriverdi.

Terranova ailesinin dairesinden misafirlerin ayakları pek kesilmezdi, hâliyle kapı zili çaldığında, kötü bir şeylerin olacağına dair bir önsezi söz konusu değildi –güneş kararmadı, kapı eşiğine ölümün geldiğine dair bir emare görülmedi. Belki de evrenin böyle uyarılarda bulunması gerekirdi ama aslına bakarsanız tırpanlar, vergi tahsildarlarından daha doğaüstü değillerdi. Gelirler, nahoş işlerini yapar ve giderlerdi.

Kapıyı Citra'nın annesi açtı. Açılan kapı mâni olduğu için Citra misafirlerinin kim olduğunu göremiyordu. Bir tek damarları buz tutmuşçasına kaskatı kesilen annesinin kapıda öylece dikildiğini görebiliyordu. Sanki o hâliyle düşse yerde paramparça olacaktı.

"İçeri girebilir miyim, Bayan Terranova?"

Misafirin ses tonu onun kim olduğunu ele verdi. Demir bir çanın boğuk çınlaması gibi, kaçınılmaz ve yankılı, sesinin muhataplarına ulaşacağından şüphe duymayan birinin sesi.

T.me/Cinciva

Citra onu henüz görmeden adamın bir tırpan olduğunu anlamıştı. *Tanrım! Evimize bir tırpan geldi!*

"Evet, evet, elbette, girebilirsiniz." Citra'nın annesi kenara çekilip adamın içeri girmesine müsaade etti, misafir olan annesiydi sanki.

Adam kapının eşiğini aşarken yumuşak, terliğe benzeyen ayakkabıları parkelerin üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Adamın çok katmanlı cübbesi düz fildişi rengi ketendendi ve yeri süpürecek kadar aşağı uzansa da cübbede hiç leke yoktu. Citra, tırpanların cübbelerinin rengini seçebildiklerini biliyordu –işleri için hoş karşılanmayacağından siyah dışında herhangi bir renk. Siyah, ışığın eksikliğiydi ve tırpanlar bunun tam tersini temsil ediyordu. Aydın ve pırıl pırıl olan tırpanlar, insanlığın en iyileri olarak görülüyordu, bu iş için bu yüzden seçiliyorlardı.

Kimi tırpanın cübbesi parlak renkteyken, kimisinin cübbesi de soluktu. Rönesans meleklerinin hem ağır hem de havadan hafif görünen o zengin, kat kat cübbelerini akla getiriyordu tırpanların cübbeleri. Rengi ya da kumaşı bir yana, tırpanların cübbelerinin kendine has tarzı onların insan içindeyken kolaylıkla fark edilmesini sağlıyordu, dolayısıyla onlardan rahatlıkla sakınmayı kolaylaştırıyordu. Tabii ki onlardan sakınmak istiyorsanız. Bir o kadar insan da tırpanlara düşkündü.

Cübbesinin renginin bir tırpanın kişiliğini yansıttığı söylenirdi. Bu tırpanın fildişi cübbesi göze hoş geliyordu ve gerçek beyaz olmadığı için insanın gözünü almıyordu. Ama bunların hiçbiri bu adamın kim ve ne olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Adam kapüşonunu geri attığında ortaya düzgünce kesilmiş gri saçları, dışarısının serinliğiyle kızarmış hüzünlü suratı ve neredeyse kendileri de birer silah sayılabilecek koyu renk gözleri ortaya çıktı. Citra ayağa kalktı. Saygıdan değil,

T.me/Cinciva

korktuğundan. Şoktan. Nefesinin kontrolden çıkmasını engellemeye çalışıyordu. Dizlerinin bükülmesini engellemeye çalışıyordu. Dizleri titreyerek ona ihanet ediyordu, bu yüzden kaslarını gererek bacaklarını sağlamlaştırdı. Tırpanın buraya gelmesindeki amacı ne olursa olsun, Citra'nın adamın önünde dağılmaya niyeti yoktu.

Adam, Citra'nın annesine, "Kapıyı kapatabilirsiniz," dedi ve Citra, annesinin bu konuda ne kadar zorlandığını görebilse de annesi kapıyı kapatmayı başardı. Antredeki bir tırpan, kapı açık olduğu sürece dönüp gidebilirdi. O kapı kapandığı an, tırpan geri dönüşsüz bir şekilde birinin evine adım atmış demekti.

Adam etrafa bakınırken hemen Citra'yı gördü. Gülümsedi. "Merhaba, Citra," dedi. Adamı gören annesi nasıl donakaldıysa, Citra da adının zikredilmesiyle öyle donakaldı.

"Kabalık etme," dedi annesi çabucak. "Misafirimize merhaba de."

"İyi günler, Saygıdeğer Tırpan."

"Selam," dedi küçük kardeşi Ben, tırpanın sesinin yankısını duyup yatak odasından gelmişti. Ben tek kelimeyle selam vermeyi bile zar zor becerebilmişti. Bir Citra'ya, bir annesine bakıyor, o da ikisinin aklından geçen şeyi düşünüyordu. *Tırpan kimin için geldi? Benim için mi? Yoksa yas tutması gereken kişi ben mi olacağım?*

"Koridorda leziz bir koku aldım," dedi tırpan, derin bir nefes alarak. "Görüyorum ki bu daireden geldiğini düşünerek hata yapmamışım."

"Sadece fırında makarna, Saygıdeğer Tırpan. Özel bir yemek değil." O âna dek, Citra annesinin bu kadar çekingen davranabileceğini hiç düşünmemişti.

"Bu yeterli," dedi tırpan, "çünkü ben özel bir yemek istemiyorum." Sonra da kanepeye oturup sabırla yemeğin servis edilmesini beklemeye koyuldu.

T.me/Cinciva

Adamın buraya sadece yemek yemeye geldiğine, burada başka bir işi olmadığına inanmak abartı mı olurdu? Ne de olsa, tırpanların da yemek yemesi gerekiyordu. Restoranlar onlardan para almıyordu ama yine de ev yemeklerinin daha çekici olmadığı anlamına gelmiyordu bu. Onları devşirmeden önce kurbanlarına yemek hazırlatan tırpanlar hakkında söylentiler vardı. Şu anda böyle bir şey mi yaşıyorlardı?

Niyeti her neyse, adam bunu açık etmiyordu ve ona istediğini vermekten başka seçenekleri yoktu. Yemeği beğenirse bugün birinin canını bağışlar mı acaba diye merak etti Citra. Tırpanları memnun etmek için insanların ellerinden geleni yapmalarına şaşmamak gerekirdi. Korkunun gölgesindeki umut, dünyanın en güçlü motivasyon kaynağıydı.

Adamın isteği üzerine Citra'nın annesi ona içecek getirmişti, şimdi de bu akşam yemeğinin hazırladığı en iyi yemek olması için elinden geleni yapıyordu. Yemek yapmak annesinin marifetlerinden biri değildi. Normalde işten döner dönmez onlar için çabucak bir şeyler hazırlardı sadece. Bu akşam ise hayatları annesinin tartışmaya açık aşçılık becerilerine bağlı olabilirdi. Peki ya babaları? Eve vaktinde dönecek miydi, yoksa ailesindeki bir devşirme onun yokluğunda mı gerçekleşecekti?

Citra ne kadar dehşete düşmüş olursa olsun, tırpanı düşünceleriyle yalnız bırakmamak için oturma odasına gitti. Korktuğu kadar merak da eden Ben, Citra'nın yanına oturdu.

Adam nihayet kendisini Saygıdeğer Tırpan Faraday olarak tanıttı.

"Ben... ee... okul için Faraday üzerine bir ödev yapmıştım," dedi sesi çatallaşan Ben. "Kendinize çok havalı bir bilim insanının ismini seçmişsiniz."

Tırpan Faraday gülümsedi. "Uygun bir *Tarihi Hami* seçtiğimi düşünüyorum. Birçok bilim insanı gibi, Michael

T.me/Cinciva

Faraday'in de hayattayken değeri bilinmedi ancak o olmasa dünyamız çok farklı bir noktada olurdu."

"Sanırım tırpan kart koleksiyonumda sizin kartınız da var," diye konuşmaya devam etti Ben. "Neredeyse tüm OrtaMerikalı tırpanların kartları var bende ama siz o fotoğrafta daha gençtiniz."

Adam belki altmışlarında görünüyordu ve saçı tamamen kırlaşmış olsa da keçi sakalı hâlâ kırçıllıydı. Daha genç bir hâline resetlenmeden önce insanların bu kadar yaşlanmayı beklemesi pek sık görülen bir durum değildi. Citra adamın gerçekte kaç yaşında olduğunu merak etti. Ne kadar zamandır insanların canını almakla yükümlüydü?

"Gerçek yaşınız mı, yoksa bilerek mi kendinizi bu yaşta tutuyorsunuz?" diye sordu Citra.

"Citra!" Annesi neredeyse fırından çıkardığı borcamı düşürüyordu. "Öyle soru sorulur mu!"

"Dolaysız doğrudan soruları severim," dedi tırpan. "Dürüst bir ruha işaret ederler, bu yüzden ben de dürüstçe bir cevap vereceğim. Köşeyi dört kez aldığımı itiraf etmeliyim. Doğal yaşım yüz seksen civarlarında, gerçi tam kaç hatırlamıyorum. Son zamanlarda bu yaşlı ve saygı uyandıran görünüşü seçtim çünkü böyle bir görünüşün devşirdiğim insanlara daha çok teselli sağladığını fark ettim." Sonra da bir kahkaha patlattı. "Beni daha bilge buluyorlar."

"Buraya da bu yüzden mi geldiniz?" diye soruverdi Ben. "Bizden birini devşirmek için mi?"

Tırpan Faraday niyeti anlaşılmaz bir şekilde gülümsedi.

"Buraya akşam yemeğine geldim."

Citra'nın babası eve tam akşam yemeği vaktinde geldi. Annesi onu haberdar etmiş olmalıydı, bu yüzden diğerlerine göre duygusal olarak çok daha hazırlıklıydı. Eve girer girmez

T.me/Cinciva

doğrudan elini sıkmak için Tırpan Faraday'in yanına gitti ve gerçekte olduğundan çok daha neşeli ve misafirperver davrandı.

Yemek huzursuz geçiyordu, tırpanın ara sıra yaptığı yorumlar dışında masa sessizdi. "Eviniz çok hoş." "Bu limonata ne lezzetliymiş!" "Bu fırında makarna OrtaMerika'daki en iyi fırında makarna olmalı!" Lafları birer iltifat olsa da sesi herkesin omurgasında bir şok etkisi yaratıyordu.

"Sizi buralarda daha önce hiç görmemiştim," dedi Citra'nın babası nihayet.

"Gördüğünüzü sanmam," diye karşılık verdi adam. "Diğer tırpanlar gibi insan içine çıkmayı çok sevmem. Kimi tırpan ilgiyi üzerine çekmeyi sever ama bu işi gerçekten doğru yapabilmek için belli bir derecede anonimlik gerek."

"Doğru mu?" Bu fikir Citra'yı rahatsız etmişti. "Devşirmenin doğru yolu mu olur?"

"Eh," dedi adam, "yanlış yolları olduğu bir gerçek." Bunun üzerine başka bir şey söylemedi. Fırında makarnasını yemeye devam etti.

Yemeğin sonuna doğru, "Bana kendinizden bahsedin," dedi adam. Bu bir soru ya da rica değildi. Ancak bir talep olarak görülebilirdi. Adamın küçük ölüm dansının bir parçası mıydı bu, yoksa gerçekten merak ettiği için mi sormuştu, Citra emin olamıyordu. Kapılarında belirdiğinde isimlerini zaten biliyordu, demek ki onların anlatabileceği her şeyi de çoktan öğrenmişti. O zaman ne diye soruyordu?

"Ben tarih araştırmacısıyım," dedi babası.

"Ben yiyecek sentez mühendisiyim," dedi annesi.

Tırpan kaşlarını kaldırdı. "Ve yine de tüm bunları sıfırdan pişirdin?"

Annesi çatalını masaya koydu. "Hepsi sentezlenmiş malzemelerden."

T.me/Cinciva

"Evet ama eğer her şeyi sentezleyebiliyorsak," diye fikir yürütmeye başladı adam, "o zaman niye hâlâ yiyecek sentez mühendislerine ihtiyacımız olsun?"

Citra, annesinin yüzündeki kanın çekildiğini çıplak gözle görebiliyordu. Eşinin var olma hakkını savunan kişi Citra'nın babası oldu. "Her zaman daha iyisi yapılabilir."

"Evet ve babamın işi de önemli!" dedi Ben.

"Ne, tarih araştırmacılığı mı?" Tırpan boş verin dercesine çatalını havada salladı. "Geçmişin değiştiği yok ve gördüğüm kadarıyla geleceğin de öyle."

Anne babası ve kardeşi, tırpanın bu yorumu üzerine şaşakalıp rahatsız olurken Citra adamın demek istediğini anlamıştı. Medeniyetin gelişimi tamamlanmıştı. Herkes farkındaydı bunun. Konu insan ırkı olduğunda, öğrenecek yeni bir şey kalmamıştı. Var oluşumuz hakkında çözülmesi gereken herhangi bir gizem yoktu. Bu da kimsenin bir diğerinden daha önemli olmadığı anlamına geliyordu. Hatta, aslına bakarsanız, herkes eşit derecede işe yaramazdı. Adamın demek istediği buydu ve bu Citra'yı çileden çıkarıyordu çünkü bir noktada adamın haklı olduğunun farkındaydı.

Citra asabiyetiyle biliniyordu. Asabiyeti çoğunlukla mantıktan önce baş gösterir ve ancak olan olduktan sonra geçerdi. Bu gece de farklı değildi.

"Bunu niye yapıyorsunuz? Buraya bizden birini devşirmeye geldiyseniz, o zaman bize işkence etmeyi kesip işinizi yapın!"

Citra'nın annesinin ağzı bir karış açıldı ve babası ayağa fırlayıp zorla Citra'yı odadan çıkarmak istercesine sandalyesini arkaya itti.

"Citra, ne yapıyorsun sen!" Annesinin sesi titremeye başlamıştı. "Saygı göster!"

T.me/Cinciva

"Hayır! Buraya geldi, madem yapacak, bırakalım yapsın. Sanki kararını çoktan vermedi; tırpanların bir eve girmeden önce hep kararlarını verdiklerini duymuştum, haksız mıyım?"

Tırpan, Citra'nın bu çıkışından etkilenmişe benzemiyordu. "Kimileri verir, kimileri vermez," dedi nazikçe. "Hepimizin kendine has yöntemleri var."

Ben artık ağlamaya başlamıştı. Babası ona sarılsa da oğlan sakinleşmek bilmiyordu.

"Evet, tırpanların devşirmesi gerekir," dedi Faraday, "ama aynı zamanda yemek yememiz, uyumamız ve sohbet etmemiz de gerekir."

Derken babası adamın yanına gitti. Diz çöktü. Babası bu adamın önünde, dizlerinin üzerindeydi! "Ne olur, Saygıdeğer Tırpan, onu affedin. Bu davranışı için tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Tırpan ayağa kalktı. "Bir özre gerek yok. Meydan okunması güzel. Bu işin ne kadar sıkıcı bir hâl aldığını bilemezsiniz; yaltaklanmalar, dalkavukça iltifatlar, sonu gelmeyen şakşakçılar. Yüze atılan bir tokat insanı zinde tutar. Bana hâlâ insan olduğumu hatırlatıyor."

Sonra da mutfağa gidip bulabildiği en büyük, en keskin bıçağı aldı. Havayı nasıl kestiğini görmek için bıçağı birkaç kez savurdu.

Ben'in ağlaması daha da şiddetlendi ve babası ona daha da sıkı sarıldı. Tırpan, annelerine yaklaştı. Citra bıçağı durdurmak için kendini annesinin önüne atmaya hazırdı ama adam bıçağı savurmak yerine diğer elini uzattı.

"Yüzüğümü öp."

Kimse bunu beklemiyordu, özellikle de Citra.

Citra'nın annesi adama bakakalmış, kafasını sallıyor, buna inanmak istemiyordu. "Siz... siz bana dokunulmazlık mı bahşediyorsunuz?"

T.me/Cinciva

"Nezaketin ve bana sofranı açtığın için sana bir yıllık dokunulmazlık bahşediyorum. Hiçbir tırpan sana dokunamayacak."

Ama annesi tereddüt ediyordu. "Bunu çocuklarıma bahşet."

Tırpan yüzüğünü hâlâ annesine doğru tutuyordu. Ortası koyu, parmak boğumu büyüklüğünde bir elmastı bu. Tüm tırpanların taktığı yüzüğün aynısıydı.

"Ben bunu sana teklif ediyorum, onlara değil."

"Ama..."

"Jenny, öp işte!" diye üsteledi babası.

Nihayet annesi ona söyleneni yaptı. Dizleri üzerine çöküp adamın yüzüğünü öptü ve annesinin DNA'sı okunup Tırpan Cemiyeti'nin dokunulmazlık veritabanına işlendi. Ânında tüm dünya Jenny Terranova'nın gelecek on iki ay boyunca devşirilmeye karşı dokunulmaz olduğunu öğrendi. Tırpan, karşısındaki insanın devşirilmeye karşı dokunulmaz olduğunu gösteren, hafifçe kırmızı renkte parlayan yüzüğüne baktı. Tatmin olmuşçasına sırıttı.

Ve nihayet onlara gerçeği söyledi.

"Buraya komşunuz Bridget Chadwell'i devşirmeye geldim," dedi Tırpan Faraday. "Ama evde değildi. Ayrıca karnım acıkmıştı."

Onu kutsarmış gibi, nazikçe Ben'in başına dokundu. Bu Ben'i sakinleştirmişti. Sonra tırpan elinde bıçakla, komşularının nasıl devşirileceğine dair kimsenin aklında bir şüphe bırakmadan kapıya yöneldi. Ama gitmeden önce Citra'ya döndü.

"Dünyanın maskesinin arkasını görüyorsun, Citra Terranova. Senden iyi bir tırpan olurdu."

Citra irkildi. "Böyle bir şeyi hiç istemem."

"Bu," dedi adam, "ilk şart zaten."

Sonra da komşularını öldürmeye gitti.

T.me/Cinciva

O gece bu konu hiç açılmadı. Kimse devşirmelerden bahsetmedi, sanki devşirmelerden söz ederlerse başlarına gelecekti. Yan daireden herhangi bir ses gelmiyordu. Ne bir çığlık ne de bir yalvarış ya da belki de Terranovaların televizyonunun sesi çok yüksekti. Tırpan gider gitmez Citra'nın babasının ilk yaptığı şey bu olmuştu; televizyonu açıp duvarın öte tarafındaki devşirmenin sesini bastırsın diye sesini sonuna kadar açmıştı. Ama buna gerek kalmamıştı çünkü tırpan işini nasıl hallettiyse, hiç ses çıkmamıştı. Citra bir şeyler duymak için dikkat kesildiğini fark etti. Hem o hem de Ben, içlerinde ikisini de gizliden gizliye utandıran marazi bir merak duygusu olduğunu fark etmişti.

Saygıdeğer Tırpan Faraday bir saat sonra geri döndü. Kapıyı Citra açtı. Adamın fildişi cübbesinin üzerinde tek bir kan damlası bile yoktu. Belki yanında yedeğini getirmişti. Ya da devşirmenin ardından komşularının çamaşır makinesinde cübbesini yıkamıştı. Bıçak da temizdi ve onu Citra'ya uzattı.

"Bıçağı istemiyoruz," dedi Citra adama, bu konuda ailesi adına konuşabileceğini hissediyordu. "Onu bir daha kullanmayız."

"Ama *kullanmalısınız*," diye ısrar etti adam, "kullanmalısınız ki bu size hatırlatsın."

"Bize neyi hatırlatacakmış?"

"Tırpanların sadece bir ölüm aleti olduğunu ama beni harekete geçiren şeyin aslında sizin eliniz olduğunu. Tırpanları tutanlar sen, ailen ve dünyadaki diğer herkes." Sonra nazikçe bıçağı kızın eline tutuşturdu. "Hepimiz bu işin bir parçasıyız. Sorumluluğu paylaşmanız gerek."

Bu doğru olabilirdi ama adam gittikten sonra Citra bıçağı yine de çöpe attı.

T.me/Cinciva

Bir insandan istenebilecek en zor şeydir bu. Ve bunun halkın iyiliği için olduğunu bilmek de bu işi kolaylaştırmaz. Eskiden insanlar doğal yollardan ölürdü. Yaşlılık geçici bir durumdan ziyade ölümcül bir rahatsızlık niteliğindeydi. "Hastalık" denilen, vücuda zarar veren görünmez katiller vardı. Yaşlanmanın geri dönüşü yoktu ve bazı kazalardan sonra iyileşmek mümkün değildi. Uçaklar gökyüzünden yere çakılırdı. Arabalar kaza yapardı. Acı, cefa ve ümitsizlik vardı. Böylesine emniyetsiz, hemen hemen her görünmez, beklenmedik köşenin öte tarafında sizi tehlikelerin beklediği bir dünyayı bugün tahayyül etmemiz çok zor. Tüm bunları artık ardımızda bıraktık ama basit bir gerçek hâlâ geçerliliğini koruyor: İnsanların ölmesi gerekiyor.

Başka bir yere gidecek hâlimiz yok sonuçta; Ay ve Mars kolonilerindeki felaketler bunu bize tüm çıplaklığıyla gösterdi. Ziyadesiyle kısıtlı, biricik bir dünyamız var ve ölüm de çocuk felci gibi tamamen ortadan kaldırılmış olsa da insanların hâlâ ölmesi gerekiyor. İnsan hayatını sonlandırmak eskiden doğanın elindeydi. Ama biz insanlık olarak bunu çaldık. Artık ölüm bizim tekelimizde. Ölümün tek tedarikçisi biziz.

Tırpanların neden var olduğunu, işlerinin ne kadar önemli ve kaçınılmaz olduğunu anlıyorum... ama zaman zaman niye benim seçildiğimi merak edip duruyorum. Bir de eğer bu dünyadan sonra başka bir sonsuz dünya varsa, insan canını alanları orada nasıl bir kader beklediğini...

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

2

%.303

Kendini otuz dokuzuncu katın penceresinden atan Tyger Salazar, aşağıda bulunan mermer meydanda pis bir leke bıraktı. Anne babası bu olaya o kadar sinir olmuştu ki onu ziyarete bile gelmediler. Ama Rowan geldi. Rowan Damisch öyle bir dosttu işte.

Diriliş merkezinde, Tyger'ın yatağının başucuna oturmuş, arkadaşının hızlışifadan uyanmasını bekliyordu. Rowan için beklemek dert değildi. Diriliş merkezi sessizdi. Huzurluydu. Son zamanlarda kimsenin sahip olmaması gereken sayıda akrabayla dolup taşan evinin keşmekeşinden uzakta olmak güzeldi. Kuzenler, ikinci dereceden kuzenler, kardeşler, üvey kardeşler. Şimdi de anneannesi üçüncü sefer köşeyi almış, eve de yeni bir kocayla yeni bir bebeğe gebe bir hâlde dönmüştü.

"Yeni bir teyzen olacak, Rowan," diye açıklamıştı bu durumu. "Harika, değil mi?"

Bu olay Rowan'ın annesini epey sinirlendirmişti çünkü bu sefer anneannesi yaşını yirmi beşe resetlemiş, böylece kızından on yaş daha gençleşmişti. Şimdi de annesi köşeyi alıp kendi annesinden daha yaşlı kalmamak için üzerinde baskı hissetmeye başlamıştı. Rowan'ın dedesi bu konuda daha makuldü. AvroSkandinavya'da kadınları cezbederek yaşını makul bir otuz sekizde tutuyordu.

T.me/Cinciva

On altı yaşındaki Rowan, köşeyi ilk kez alana kadar saçlarına ak düşmesini beklemeye kararlıydı, hatta o zaman bile yüz kızartıcı bir yaşa resetlemeyecekti. Bazıları yaşını yirmi bire resetliyordu ki bu genetik terapiyle insanın dönebileceği en genç yaştı. Gerçi insanları ergenliklerine kadar resetlemenin yolları üzerinde çalışıldığına dair söylentiler vardı ama bu Rowan'a çok saçma geliyordu. Aklıselim biri neden birden fazla ergenlik yaşamak istesin ki? Dimi

Tekrar yataktaki arkadaşına baktığında, Tyger'ı gözlerini açmış, kendini seyrederken buldu.

"Selam," dedi Rowan.

"Kaç gün?" diye sordu Tyger.

"Dört gün."

Tyger zafer kazanmışçasına yumruğunu havaya kaldırdı. "Evet be! Yeni rekor!" Hasarı incelemek istercesine ellerine baktı. Elbette görünürde hiçbir hasar kalmamıştı. İnsan hızlışifadan bütünüyle iyileşmeden uyanmazdı. "Sence o kadar yüksek bir kattan atladığım için mi kırdım rekoru, yoksa mermer zemin yüzünden mi?"

"Muhtemelen mermer yüzündendir," dedi Rowan. "Terminal hıza ulaştığında, ne kadar yüksekten atladığının bir önemi yok."

"Mermeri çatlattım mı? Değiştirmek zorunda kaldılar mı?"

"Ne bileyim, Tyger; Tanrım, artık bıraksan bu işleri."

Fazlasıyla tatmin olan Tyger yastığına yaslandı. "Dünyanın en iyi sıçrayışı!"

Rowan, arkadaşının uyanmasını beklerken sahip olduğu sabrın arkadaşı uyandıktan sonra hızla tükendiğini fark etti. "Niye böyle şeyler yapıyorsun ki? Yani boşa zaman kaybı hep."

Tyger omuz silkti. "Düşerkenki his hoşuma gidiyor. Ayrıca bizimkilere marulun hâlâ burada olduğunu hatırlatmak gerekiyor."

T.me/Cinciva

Rowan buna kıkırdamadan edemedi. İkisini tasvir etmek için "marul çocuk" terimini Rowan uydurmuştu. İkisi de geniş ailenin tam ortasında sıkışmıştı ve anne babasının favorisi olmaktan çok uzaktı. "Köfte olan birkaç abim, peynir ve domates olan birkaç kız kardeşim var, o zaman ben de marul oluyorum." Fikir hoşlarına gitmişti ve Rowan okulda Marul Kafalar adında bir kulüp kurmuştu ki şu anda neredeyse yirmiye yakın üyesi vardı bu kulübün... Gerçi Tyger ara sıra grubu terk edip bir göbek isyanı başlatacağını söyleyerek dalga geçiyordu.

Tyger sıçramaya birkaç ay önce başlamıştı. Rowan da bir kez denemişti ama ona tam bir zulüm gelmişti. Ödevlerini bırakmıştı ve anne babası ona her türlü cezayı vermişti ama bu cezaları uygulamayı hemen unutmuşlardı ki marul olmanın avantajlarından biri de buydu. Yine de düşüşün heyecanını buna değer bulmamıştı Rowan. Öte yandan Tyger bir sıçrama müptelası olup çıkmıştı.

"Yeni bir hobi edinmen lazım, adamım" dedi Rowan ona. "İlk dirilişin bedava olduğunu biliyorum ama sonrakiler sizinkilere bir servete mal oluyor olmalı."

"Evet... Kırk yılda bir benim için masraf yapıyorlar işte."

"Sana bir araba almalarını tercih etmez misin?"

"Diriliş zorunlu," dedi Tyger. "Araba ise keyfi. Zorunda kalmadıkça o parayı harcamazlar."

Rowan buna verecek bir cevap bulamadı. Onun da bir arabası yoktu ve anne babasının ona bir araba alacağından da şüpheliydi. Anne babasına kalırsa, kamuaraçları temiz ve ucuzdu ve kendi kendilerine gidiyorlardı. İhtiyacı olmayan bir şeye masraf yapmaya ne gerek vardı şimdi? Öte yandan Rowan dışında her şeye harcayacak para buluyorlardı ama.

"Biz bitki lifiyiz," dedi Tyger. "Ara sıra bağırsakları rahatsız etmezsek, kimse orada olduğumuzu hatırlamıyor."

T.me/Cinciva

Sonraki sabah Rowan bir tırpanla karşılaştı. Mahallede bir tırpan görmek o kadar da olağandışı bir şey değildi. Zaman zaman bir tırpana denk gelirdi insan ama tırpanlar sık sık liseye uğramazdı.

Karşılaşmaları Rowan'ın hatasıydı. Hiç dakik biri olmamıştı, hele de artık kendi kamuaracına atlayıp alelacele kendi okuluna gitmeden önce küçük kardeşleriyle üvey kardeşlerini okullarına bırakma sorumluluğu ona verildiğinden beri. Okula yeni gelmişti, geç kaldığı için öğrenci işlerine gidiyordu ki peşi sıra fildişi cübbesi uçan tırpan köşeyi dönerken belirdi.

Bir keresinde, ailesiyle birlikte tatile çıktıklarında Rowan bir dağ aslanıyla yüz yüze gelmişti. Şu anda göğsünde hissettiği sıkışma ile kasıklarındaki düşme hissinin aynısını o zaman hissetmişti. Bedeni ona, *"Ya kaç ya da dövüş,"* demişti. Ama Rowan ikisini de yapmamıştı. Dağ aslanıyla karşılaştığında bu içgüdüleriyle güreşmiş ve bir yerlerde okuduğu gibi sakince kollarını kaldırarak kendini olduğundan büyük göstermişti. Bu taktik işe yaramış ve hayvanın oradan gitmesi Rowan'ı yerel diriliş merkezini ziyaret etmekten kurtarmıştı.

Şimdi karşısında bir tırpan bulunca, Rowan'ın içinde yine aynı taktiği uygulama gibi tuhaf bir dürtü belirmişti, sanki kollarını yukarı kaldırmak tırpanı korkutabilecekti. Yine de bu düşünce istemsizce gülmesine neden oldu. İnsanın yapmak isteyeceği son şey bir tırpana gülmekti.

"Bana müdür odasının nerede olduğunu gösterebilir misin?" diye sordu adam.

Rowan ona yolu tarif edip kendisi tam aksi istikameti tutturmayı aklından geçirdi ama bunun çok korkakça bir hareket olduğuna kanaat getirdi. "Ben de oraya gidiyorum," dedi Rowan. "Size eşlik edeyim." Adam yardımını takdirle karşılardı, ayrıca bir tırpanın gözüne girmek de göz çıkarmazdı.

T.me/Cinciva

Rowan koridorda kendisi gibi geç kalmış ya da öğretmenlerin angarya bir işe koştuğu diğer öğrencilerin yanından geçerek tırpana yol gösteriyordu. Nedense korkuyu duyan insanlar başkaları olduğunda, koridorda tırpanla birlikte yürümek gözüne o kadar da korkutucu gelmiyordu. Ayrıca bu saygı çerçevesi içerisinde bulunup tırpanın yol göstericisi olmak da başını döndüren bir histi. Ancak odaya vardıklarında işin aslı kafasına dank etti. Tırpan bugün Rowan'ın sınıf arkadaşlarından birini devşirecekti.

Tırpanı görür görmez içerideki herkes ayağa kalktı ve tırpan hiç vakit kaybetmedi. "Lütfen derhal Kohl Whitlock'u buraya çağırın."

"Kohl Whitlock mu?" dedi sekreter.

Tırpan lafını ikilemedi çünkü kadının onu duyduğunu biliyordu, kadın sadece inanmakta güçlük çekiyordu.

"Emredersiniz, Saygıdeğer Tırpan, derhal çağırıyorum."

Rowan, Kohl'u tanıyordu. Hatta Kohl Whitlock'u tanımayan yoktu. Lise üçe gidiyor olsa da şimdiden okul takımının oyun kurucusu olmuştu. Kim bilir ne zamandan beri ilk kez okula lig şampiyonluğunu kazandırması bekleniyordu.

İnterkom üzerinden çağrısını yapan sekreterin sesi zangır zangır titriyordu. Çocuğun adını söylerken tıkanıp öksürdü.

Tırpan ise Kohl'un gelmesini sabırla beklemeye koyuldu.

Rowan'ın yapmak isteyeceği son şey bir tırpanın gözüne batmaktı. Dikkat çekmeden öğrenci işlerinden geç kâğıdını alıp sınıfa sıvışabilirdi. Ama dağ aslanında olduğu gibi, burada da geri adım atmaya niyeti yoktu. Hayatını değiştiren andı bu.

"Yıldız oyun kurucumuzu devşireceksiniz, umarım bunun farkındasınızdır."

Saniyeler öncesinde samimi tavırlar sergileyen tırpan bir anda bir mezar taşına döndü. "Bu seni ilgilendiren bir şey değil."

T.me/Cinciva

"Okuluma geldiniz," dedi Rowan. "Bana kalırsa bu yüzden beni ilgilendiriyor." Kendini koruma içgüdüsü baskın çıkınca tırpanın gözünün önünden kaçınmak için öğrenci işleri camına gitti. Bir yandan bıyık altından *"Mal mal mal"* diye kendine kızarken hazırladığı geç notunu uzattı. Ölümün doğal yollardan geldiği çağlarda yaşamadığı için şanslıydı çünkü muhtemelen çok uzun bir ömrü olmazdı.

Öğrenci işlerinden ayrılmak üzere döndüğünde, gözleri boş bakan Kohl Whitlock'un tırpanla birlikte müdür odasına girdiğini gördü. Müdür kendi rızasıyla odasını terk etti, ardından da bir açıklama bulmak amacıyla çalışanlara baktıysa da sadece gözü yaşlı insanların kafa sallamasıyla karşılaştı.

Hâlâ orada olan Rowan'ı kimse fark etmemişti. Köfte mideye indirilirken kim marula dikkat ederdi ki?

Tam müdürün yanından geçip içeri giriyordu ki onu gören müdür elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Evlat, oraya girmek istemezsin."

Müdür haklıydı, Rowan içeri girmek istemiyordu. Ama yine de girip kapıyı arkasından kapattı.

Müdürün derli toplu masasının önünde iki koltuk vardı. Birinde tırpan, diğerinde iki büklüm olmuş, hüngür hüngür ağlayan Kohl oturuyordu. Tırpan asabi asabi Rowan'a baktı. *Dağ aslanı,* diye aklından geçirdi Rowan. Fakat bu seferkinin insan hayatını sonlandırmaya gücü yetiyordu.

"Anne babası burada değil," dedi Rowan. "Yanında birileri olmalı."

"Sen akrabası mısın?"

"Bir önemi var mı?"

Derken Kohl kafasını kaldırdı. "Ne olur, Ronald'ı göndermeyin," diye yalvardı.

"Adım Rowan."

T.me/Cinciva

Bu hatayı yaparak kaderini belirlemiş gibi davranan Kohl'un yüzüne daha da büyük bir dehşet ifadesi yerleşti. "Adını biliyordum! Biliyordum! Gerçekten biliyordum!" Onca cüssesine ve cakasına rağmen, Kohl Whitlock küçük bir çocuktu. Son geldiğinde herkes bu hâle mi bürünüyordu? Rowan bu sorunun cevabını ancak bir tırpanın bileceğini düşündü.

Rowan'ı zorla göndermek yerine, "Kendine bir sandalye çek," dedi tırpan. "Keyfine bak."

Rowan masayı dolaşıp müdürün sandalyesini çekerken, tırpanın ironi yapıp yapmadığını ya da iğnelemede bulunup bulunmadığını, hatta belki de onun yanındayken insanın keyfine bakamayacağından bihaber olup olmadığını merak etti.

"Bana bunu yapamazsınız," diye yalvardı Kohl. "Ailem ölür! Ölürler işte!"

"Hayır, ölmeyecekler," diye çocuğun lafını düzeltti tırpan. "Yaşamaya devam edecekler."

"Hazırlanması için ona birkaç dakika müsaade edemez misiniz?" diye sordu Rowan.

"Bana işimi nasıl yapacağımı mı söylüyorsun?"

"Sizden sadece merhamet istiyorum!"

Tırpan ona yine ters ters baksa da bu seferki bakışı öncekinden farklıydı. Sadece göz korkutmaya çalışmıyor, bir şeyler almaya çalışıyor gibiydi. Rowan'daki bir şeyi inceliyordu. "Bunu uzun yıllardır yapıyorum," dedi tırpan. "Tecrübeme göre, benim en büyük merhametim çabuk ve acısız bir ölüm."

"O zaman en azından ona bir neden söyleyin! Niye onun seçildiğini söyleyin!"

"Bu rastgele, Rowan!" dedi Kohl. "Herkes bilir bunu. Rastgele işte!"

Ama tırpanın gözlerinde tam da öyle olmadığına işaret eden bir ifade vardı. Rowan bunun üzerine gitti.

"Daha fazlası var, değil mi?"

T.me/Cinciva

Tırpan iç geçirdi. Cevap vermek zorunda değildi, ne de olsa o bir tırpandı, kanunlardan bile üstündü. Kimseye bir açıklama borcu yoktu. Ama yine de bir açıklama yapmaya karar verdi.

"Denklemden yaşlılığı çıkardığımızda, Fanilik Çağı'nın istatistiklerine göre, ölümlerin yüzde yedisi otomobil kazalarıyla ilişkili. Bu ölümlerin yüzde 31'ine alkol kullanımı sonucu gerçekleşen kazalar neden oluyor ve bu kazaların yüzde 14'ü de gençler tarafından yapılıyor." Sonra da Rowan'a müdürün masasının üzerindeki küçük hesap makinesini attı. "Hesabı sen yap."

"%.303," dedi Rowan nihayet.

"Yani," dedi tırpan, "devşirdiğim ruhların binde üçü bu profile uyuyor. Her üç yüz otuz üç kişiden biri. Karşımda oturan arkadaşının yeni bir arabası ve alkol konusunda aşırıya kaçma huyu var. Bu profile uyan gençler arasında rastgele bir seçim yaptım."

Gözyaşları şiddetlenen Kohl yüzünü ellerine gömdü. "Tam bir SALAĞIM ben!" Gözlerini kafasına gömmek istercesine ayalarını gözlerine bastırıyordu.

"Ne dersin," dedi tırpan sakince Rowan'a, "Açıklama onun devşirilmesini daha mı kolaylaştırdı, yoksa acısını daha mı arttırdı?"

Rowan sandalyesine gömüldü.

"Bu kadar yeter," dedi tırpan. "Vakit geldi." Sonra cübbesinin cebinden avucuna sığan ufak bir elektrot çıkardı. Arka kısmı kumaş kaplıydı ve ön yüzü parlak metaldendi. "Kohl, senin için sana kalp krizi geçirtecek bir şok seçtim. Ölümün çabuk, acısız ve Fanilik Çağı'nda geçireceğin trafik kazasına göre çok ama çok daha huzurlu olacak."

Kohl birden uzanıp Rowan'ın elini sımsıkı kavradı.

T.me/Cinciva

Rowan da buna izin verdi. Akraba değillerdi; düne kadar Kohl'un arkadaşı bile değildi ama neydi o laf? Ölüm herkesi akraba yapar. Bunun üzerine Rowan, acaba ölüm olmayan bir dünyada herkes birbirine yabancı mı diye merak etti. Kohl'un elini daha sıkı tuttu –elini bırakmayacağına dair sessiz bir vaat.

"İnsanlara söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Rowan.

"Bir milyon şey," dedi Kohl, "ama hiçbiri aklıma gelmiyor."

Rowan sevdikleriyle paylaşmak üzere Kohl'un son sözlerini kendi uydurmaya karar verdi. Ve güzel sözler olacaktı bunlar. Teselli eden türden sözler. Rowan bu mantıksız şeyi bir mantığa oturtacaktı.

"Korkarım prosedür için elini bırakman gerekecek," dedi tırpan.

"Hayır," dedi Rowan.

"Şok senin de kalbini durdurabilir," diye uyardı tırpan.

"Ne olmuş?" dedi Rowan. "Beni yeniden diriltirler." Peşinden ekledi, "Beni de devşirmeye karar vermediyseniz tabii."

Rowan bir tırpana onu öldürmesi için meydan okuduğunun farkındaydı. Kendini attığı riske rağmen, bunu yaptığı için memnundu.

"Pekâlâ." Tek bir saniye bile daha beklemeden tırpan elektrotu Kohl'un göğsüne bastırdı.

Rowan'ın gözlerinde önce bir flaş çaktı, ardından görüşü karanlığa büründü. Bütün bedeniyle kıvranıyordu. Sandalyesinden uçarak arkadaki duvara tosladı. Kohl için acısız olabilirdi ama Rowan için öyle değildi. Canı yandı. Daha önce canı hiç böyle yanmamıştı –bir insanın hissetmesi gerekenden çok daha büyük bir acıydı bu– ama kanındaki mikroskobik ağrı kesici nanitler uyuşturucu ilaçlarını salgıladılar. İlaçlar etkisini gösterdikçe ağrısı azaldı ve tekrar görebilmeye

T.me/Cinciva

başladığında, koltukta sere serpe oturan Kohl'un cansız gözlerini kapatmak için uzanan tırpanı gördü. Devşirme tamamlanmıştı. Kohl Whitlock ölmüştü.

Tırpan ayağa kalkıp Rowan'a elini uzattı ama Rowan adamın elini tutmayı reddetti. Yerden kendi çabasıyla kalktı ve tırpana karşı en ufak bir minnettarlık hissetmese de "Kalmama izin verdiğiniz için sağ olun," dedi.

Tırpan bir süre gözlerini kaçırmadan ona baktı, sonra da "Tanımadığın bir çocuğu savundun. Şokun acısını çekerek ölüm ânında onu teselli ettin. Kimse senden böyle bir şey beklemese de tanık oldun," dedi.

Rowan omuz silkti. "Herkes aynısını yapardı."

"Bunu başka teklif eden oldu mu?" diye sordu tırpan. "Müdürünüz? Çalışanlar? Koridorda yanından geçtiğimiz diğer öğrenciler?"

"Hayır..." diye itiraf etmek zorunda kaldı Rowan. "Ama benim yaptığım şeyin ne önemi var ki? O yine de öldü. Ve iyi niyet hakkında ne dendiğini biliyorsunuz."

Tırpan başını anlayışla salladı ve parmağındaki şişkin yüzüğüne baktı. "Sanırım şimdi benden dokunulmazlık isteyeceksin."

Rowan kafasını sallayıp reddetti. "Sizden hiçbir şey istemiyorum."

"Öyle olsun." Tırpan gitmek üzere ayağa kalktı ama kapıyı açmadan önce tereddüt etti. "Bugün burada yaptığın şey için benim dışımda kimsenin sana iyi gözle bakmayacağını bilmelisin," dedi. "Ama iyi niyet taşları birden fazla yola döşenmiştir. Ayrıca her yol cehenneme çıkmaz."

Yediği tokat, en azından elektrik şok kadar sarsıcıydı, hatta Rowan bunu beklemediği için daha bile sarsıcı olduğu söylenebilirdi. Öğle arasından hemen önce, dolabının yanında

T.me/Cinciva

dururken yedi bu tokadı ve öyle kuvvetli bir tokattı ki sırtını çarptığı dolaplar çelik bir davul gibi duvara tosladı.

"Oradaydın ve onu durdurmadın!" Marah Pavlik'in gözleri keder ve haklı bir öfkeyle parlıyordu. Uzun tırnaklarını Rowan'ın burun deliklerine sokup beynini deşecekmiş gibi bir hâli vardı. "Onun ölmesine izin verdin!"

Marah bir senedir Kohl'un kız arkadaşıydı. Kohl gibi o da oldukça popüler bir üçüncü sınıftı ve hâliyle Rowan gibi ikinci sınıf süprüntüleriyle işi olmazdı. Ama şu anda olağanüstü şartlar mevcuttu.

Rowan, "Öyle olmadı," derken kız ikinci kez saldırdı. Bu sefer kızı elini tutarak durdurmayı başardı. Kızın bir tırnağı kırılsa da bunu umursuyormuş gibi bir hâli yoktu. En azından Kohl'un devşirilmesi kıza perspektif kazandırmış gibiydi.

"*Tam olarak* öyleydi! Onun ölümünü seyretmeye gittin!"

Başka öğrenciler de fırsat bu fırsat kavga kokusu alıp toplanmaya başlamıştı. Ona arka çıkabilecek bir yüz görmek için kalabalığa baktı ama sınıf arkadaşlarının yüzünde gördüğü tek şey toplu bir nefretti. Marah her biri adına konuşuyor ve onu tokatlıyordu.

Rowan'ın beklediği bu değildi. Son anlarında Kohl'un yanında bulunduğu için sırtını sıvazlamalarını falan istemiyordu zaten ama bu kadar akıl almaz bir suçlamayla karşılaşmayı da beklemiyordu.

"Ne, delirdin mi sen?" diye bağırdı Rowan kıza ve izleyen herkese. "Bir tırpanın devşirmesini durduramazsın!"

"Umurumda değil," diye çığlığı bastı kız. "Bir şeyler yapabilirdin ama sen sadece izledin!"

"Bir şeyler yaptım! Ben... Ben onun elini tuttum."

Kız, Rowan'ın beklediğinden çok daha büyük bir kuvvetle onu dolaplara çarptı. "Yalan söylüyorsun! Senin elini asla

T.me/Cinciva

tutmazdı o. Sana dokunmazdı bile!" Bir de "Onun elini tutan *ben* olmalıydım!" dedi.

Etraflarındaki diğer çocuklar surat asıp onun duymasını istedikleri şeyleri fısıldamaya başladılar.

"Kankaymış gibi tırpanla koridorda yürüdüğünü gördüm."

"Bu sabah okula beraber geldiler."

"Kohl'un ismini tırpana onun verdiğini duydum."

"Tırpana yardım ettiğini söyledi biri bana."

Hışımla son suçlamayı yönelten dallama çocuğun yanına gitti –adı Ralphy gibi bir şeydi. "Kimden duydun? Odada başka kimse yoktu, mal!"

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Dedikodu denen şey mantık dinlemezdi.

"Anlamıyor musunuz? Ben tırpana yardım etmedim, *Kohl'a* yardım ettim!" diye tekrarladı Rowan.

"Evet, mezara girmesine yardım ettin," dedi biri ve herkes onaylayarak homurdandı.

İşe yaramıyordu, çoktan yargılanıp hükmüne karar verilmişti ve o bunu inkâr ettikçe, suçlu olduğuna daha fazla ikna oluyorlardı. Onun cesaretine ihtiyaçları yoktu; onların aradığı şey suçlayacakları biriydi. Nefret edecekleri biri. Öfkelerini tırpandan çıkaramazlardı ama Rowan Damisch bunun için mükemmel bir hedefti.

"Bahse varım, yardım ettiği için dokunulmazlık kazanmıştır," dedi bir çocuk ki hep arkadaşı olarak gördüğü bir çocuktu.

"Öyle bir şey yok!"

"İyi," dedi Marah müthiş bir nefretle. "O zaman umarım bir sonraki tırpan senin için gelir."

Kızın bunu içtenlikle söylediğini biliyordu, sadece o ân için değil, sonsuza dek ve bir sonraki tırpan gerçekten onun için gelirse, kız onun ölümünden zevk alacaktı. Dünyada aktif bir şekilde onun ölümünü dileyen insanlar olduğunu bilmek

T.me/Cinciva

onu sarsan, kasvetli bir düşünceydi. Dikkat çekmemek ayrı bir şeydi. Tüm okulun düşmanlığını kazanmak ise apayrı bir şey.

Ancak o zaman tırpanın uyarısını hatırladı: Kohl için yaptığı şey için kimsenin ona iyi gözle bakmayacağını. Adam haklı çıkmıştı ve diğerleri nasıl Rowan'dan nefret ediyorsa, Rowan da o tırpandan nefret ediyordu.

T.me/Cinciva

2042. Her öğrencinin bildiği bir tarih bu. O yılda bilgisayarların gücü sınırsız oldu, en azından ölçülmesi mümkün olmayacak kadar sınırsızlığa yaklaştı. O yıl bizim artık... her şeyi bildiğimiz yıldı. "Bulut" evrildi, "Fırtına Bulutu"na dönüştü ve her şey hakkında her bilgi, ona ulaşmak isteyen herkesin erişim sağlayabileceği, Fırtına Bulutu'nun neredeyse sonsuz olan hafızasında muhafaza edilmeye başladı.

Ama birçok şeyde olduğu gibi, sınırsız bilgiyi elde ettiğimiz anda bu da önemini yitirdi. Eskisi kadar acil olmaktan çıktı. Evet, her şeyi biliyoruz ama zaman zaman herhangi birinin bu denli bilgiye bakma zahmetine girip girmediğini merak ediyorum. Zaten bildiğimiz şeyler üzerinde çalışmalar yapan akademisyenler var, doğru ama amaçları ne ki? Eğitimin ana fikri hayatlarımızı ve dünyayı iyileştirmekti. Fakat kusursuz bir dünyanın iyileştirilmeye ihtiyacı yok. Yaptığımız diğer birçok şey gibi, ilkokuldan yüksek öğrenime kadar tüm eğitim sistemi bizi meşgul etmek için var.

2042 ölümü fethettiğimiz yıl ama aynı zamanda saymayı da o yıl bıraktık. Doğru, birkaç on yıl boyunca yıllara sayı vermeye devam ettik ama ölümsüz olduğumuz ân, zamanın akışı bizim için anlamını yitirdi.

Çin takvimine tam olarak ne zaman geçtiğimizi bilmiyorum -Köpek Yılı, Keçi Yılı, Ejderha Yılı falan. Dünyanın dört bir yanında hayvan aktivistlerinin kendi favori hayvanlarına da yer verilmesini ne zaman talep edip takvime Susamuru Yılı, Balina Yılı ve Penguen Yılı'nı eklettiğini söyleyemem. Ayrıca yıl isimlerini ne zaman tekrar etmeyi bıraktıklarını ve gelecek yılların her birinin yeni bir hayvan türüyle isimlendirileceğine ne zaman karar verildiğini sorsanız cevap veremem. Tek bildiğim şu anda Oselo Yılı'nda olduğumuz.

T.me/Cinciva

Bilmediğim diğer şeylere gelecek olursam, eminim her birinin cevabının bakmak isteyen insanlar için Fırtına Bulutu'nda bulunduğuna eminim.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

3

Kaderin Gücü

Davetiye Citra'nın eline ocak başında geçti. Postayla gelmişti ki bu da bu işte bir tuhaflık olduğunu gösteren ilk işaretti. Sadece üç şey postayla gelirdi: Paketler, resmî evraklar ya da hâlâ mektup yazan tek insan türü olan eksantriklerden gelen mektuplar. Bu gelen üçüncü kategoriye giriyordu.

"Eee, açsana," dedi Ben, gelen mektuba Citra'dan çok daha heyecanlanmıştı. Zarfın üzerindeki elyazısıydı ki bu her şeyi daha da tuhaf kılıyordu. Doğru, elyazısı hâlâ seçmeli bir ders olarak veriliyordu ama Citra kendisi dışında bu dersi alan çok az insan tanıyordu. Zarfı yırtarak açtı ve zarfın kendisi gibi yumurta rengi olan kartı çıkarıp önce içinden, sonra sesli okudu.

Dokuz ocak, akşam yedide, Büyük Kent Operası'na teşrifiniz beklenmektedir.

Ne bir imza ne de gönderenin adresi vardı. Öte yandan zarfın içinde bir adet bilet bulunuyordu.

"Opera mı?" dedi Ben. "Iyk."

Citra da kardeşine katılıyordu.

"Bir tür okul etkinliği falan olmasın?" diye sordu annesi.

Citra başını iki yana salladı. "Öyle olsaydı yazardı."

İncelemek için davetiyeyi ve zarfı Citra'nın elinden aldı. "Yani artık her neyse, ilginç bir şeye benziyor."

T.me/Cinciva

"Muhtemelen eziğin biri yüzüme bakarak bana çıkma teklifi etmekten korktuğu için böyle teklif etmeye çalışıyordur."

"Gidecek misin?" diye sordu annesi.

"Anne... beni operaya davet eden bir oğlan ya şaka yapıyordur ya da kafayı yemiştir."

"Ya da seni etkilemeye çalışıyordur."

Citra homurdanıp merak etmeye başladığı için kendine kızarak odadan ayrıldı. "Gitmeyeceğim!" diye seslendi odasından ama gideceğini bal gibi biliyordu.

Büyük Kent Operası ortamlarda boy göstermek isteyen kimselerin gittiği bir mekândı. Herhangi bir performansın seyircisinin belki sadece yarısı gerçekten o performansı seyretmeye gelirdi. Geri kalanları statü atlama ve kariyerde ilerleme melodramının bir parçası olmak için oradaydı. O taraklarda bezi olmayan Citra bile neyin ne olduğunu biliyordu.

Hunter Morrison'ın onu bir önceki sene sonu balosuna davet edeceğinden emin olarak almıştı şimdi giydiği elbiseyi. Fakat Hunter onun yerine Zachary Swain'i davet etmişti ki görünüşe göre, Citra dışında herkes böyle olacağını biliyordu. O ikisi hâlâ birlikteydi ve bugüne dek Citra'nın bu elbiseyi giyme fırsatı olmamıştı.

Elbiseyi giydiğinde düşündüğünden bile çok beğendi. Bir yılda genç kızlar epey değişebilirdi ama geçen sene aldığında biraz hayal olsa da bu sene üzerine tam oturmuştu.

Kafasında, gizli hayranı olabilecek kimselerin listesini epey daraltmıştı. Beş kişi vardı ve sadece ikisiyle baş başa geçireceği bir geceden keyif alırdı. Diğer üçüyle, sırf bir değişiklik olsun diye takılırdı. Ne de olsa, burnu havada taklidi yaparak geçirilecek bir akşam eğlenceli olabilirdi.

Babası onu bırakmak için ısrar etti. "Dönmeye hazır olduğunda beni ara."

T.me/Cinciva

"Kamuaracıyla dönerim."

"Sen yine de ara," dedi babası. Babası artık onuncu sefer ona çok güzel göründüğünü söyledikten sonra Citra arabadan indi ve babası yolcu indirme alanında sıra bekleyen limuzin ve Bentley'lere yer açmak için oradan ayrıldı. Citra derin bir nefes alıp balodaki Külkedisi kadar yersiz ve rahatsız hissederek mermer basamakları tırmanmaya başladı.

İçeri girdiğinde, onu orkestraya ya da balkona çıkan ana merdivenlere yönlendirmediler. Biletine bakan yer gösterici bir bilete, bir ona baktıktan sonra Citra'ya bizzat yolu göstersin diye başka birini çağırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu kız. Aklına gelen ilk şey, biletinin sahte olduğu ve şu anda dışarıya çıkarıldığıydı. Belki de ona bir eşek şakası yapmışlardı ve vakit kaybetmeden kafasında bunun arkasında kimlerin olabileceğini sıralamaya başladı.

Ama ikinci yer gösterici, "Loca biletlerine bizzat eşlik etmemiz gerekiyor," dedi.

Locaların en özel koltuklar olduğunu hatırladı Citra. Loca koltukları genelde halk arasında oturmaktan imtina eden elitlere ayrılırdı. Normal insanların bu koltuklara parası yetmezdi ve yetse bile onlara satış yapılmıyordu. Sol locaya çıkan dar merdivende yer göstericiyi takip ederken Citra korkmaya başladı. Bu kadar parası olan kimseyi tanımıyordu. Bu davetiye eline yanlışlıkla geçmiş olabilir miydi? Ya da diyelim ki Citra'yı bekleyen önemli biri var orada, o kişinin niyeti ne olabilirdi ki?

"İşte geldik!" Yer gösterici locanın perdesini açtığında, Citra orada oturan, kendi yaşlarında bir oğlan bulunduğunu gördü. Siyah saçları ve hafif çilli bir cildi vardı. Kızı görünce oğlan ayağa kalktı ve Citra, oğlanın pantolonunun çoraplarını fazla gösterecek kadar yukarıda olduğunu gördü.

T.me/Cinciva

"Selam."

"Merhaba."

Yer gösterici onları yalnız bıraktı.

"Sahneye yakın olan koltuğu sana bıraktım," dedi oğlan.

"Teşekkürler." Oturan Citra, bu oğlanın kim olduğunu ve onu niye buraya davet ettiğini anlamaya çalışıyordu. Oğlan tanıdık gelmiyordu. Onu tanıması gerekiyor muydu? Onu tanımadığını belli etmek istemiyordu.

Sonra birdenbire oğlan, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

Citra'nınkinin aynısı olan bir davetiye yukarı kaldırdı. "Operadan pek anlamam ama hey, evde boş boş oturmaktan iyidir. Şey... peki seni, tanıyor muyum?"

Citra kahkahayı bastı. Gizemli bir hayranı falan yoktu; görünüşe göre, ikisinin gizemli bir çöpçatanı vardı ve Citra hemen aklında bir liste daha yapmaya başladı –listenin tepesine de annesiyle babasını koydu. Belki de bu çocuk, ebeveynlerinin arkadaşlarından birinin oğluydu ama bu tarz kaçamak işler onlar için bile fazlaydı gerçi.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu oğlan ve Citra ona kendi davetiyesini gösterdi. Bu oğlanı güldürmedi. Daha çok biraz endişelenmiş gibi bir hâli vardı ama nedenini söylemedi.

Oğlan kendini Rowan olarak tanıttı ve tam ışıklar sönüp, perde kalkıp müzik konuşmalarını engelleyecek kadar gürültülü ve abartılı bir şekilde gümlemeye başlarken el sıkıştılar. Opera Verdi'nin *La Forza del Destino*'suydu, Kaderin Gücü. Ama bu ikisini bir araya getiren şeyin kader olmadığı aşikârdı; bunu birileri ayarlamıştı.

Yoğun ve hoş müzik bir noktadan sonra Citra'ya fazla gelmeye başladı. Tek kelime İtalyanca bilmeden bile takip etmesi kolay olsa da operanın hikâyesi onlar için pek bir şey ifade etmiyordu. Ne de olsa Fanilik Çağı'ndan kalma bir eserdi bu.

T.me/Cinciva

Hikâyede ayrıntılı bir şekilde işlenen savaş, intikam, cinayet temaları modern gerçeklikten o kadar uzaktı ki çok az insan bunlarla bir bağ kurabiliyordu. Katarsise yalnızca aşk teması üzerinden erişebileceklerdi, ancak bir opera locasında kısılıp kalan iki yabancı için bu katarsise yol açmaktan çok rahatsızlık vericiydi.

"Sence bizi buraya kim davet etti?" diye sordu Citra, ilk perde arası verilip ışıklar yandığında. Citra gibi, Rowan'ın da bir fikri yoktu, bu yüzden bir teori üretmek için akıllarına gelen her şeyi söylediler. On altı yaşında olmaları dışında pek bir ortak noktaları yoktu. Kız şehirde yaşıyordu, oğlan banliyöde. Kızın küçük bir ailesi varken oğlanın ailesi genişti ve ebeveynlerinin mesleklerinin birbiriyle alakası yoktu.

"Genetik indeksin kaç?" diye sordu oğlan, epey kişisel bir soruydu aslında ama bir ipucu barındırıyor olabilirdi.

"22-37-12-14-15."

Oğlan gülümsedi. "Yüzde otuz yedi Afrik soyu. Senin adına sevindim! Bu epey yüksek bir yüzde!"

"Teşekkürler."

Oğlan kendi genetik indeksinin 33-13-12-22-20 olduğunu söyledi. Citra, oğlana "diğer" soyunun alt indeksini bilip bilmediğini sormak istiyordu çünkü yüzde 20 yüksek bir orandı ama eğer oğlan bunu bilmiyorsa onu mahcup edebilirdi.

"İkimizin de yüzde 12 PanAsyalı soyu var," diye belirtti oğlan. "Bu bir ipucu olabilir mi?" Ama boşa çabalıyordu, bu bir tesadüftü sadece.

Derken, aranın sonlarına doğru, sorularının cevabı arkalarından locaya girdi.

"Tanışmanıza sevindim."

Karşılaşmalarının üzerinden birkaç ay geçmiş olsa da Citra onu hemen tanıdı. Saygıdeğer Tırpan Faraday insanın kolay kolay unutabileceği biri değildi.

T.me/Cinciva

"Siz?" Rowan bunu öyle bir ciddiyetle söylemişti ki onun da tırpanla bir karşılaşma yaşadığı aşikârdı.

"Daha erken gelmek istemiştim ama... başka bir işim vardı." Ayrıntısına girmedi ve Citra buna memnun oldu. Yine de tırpanın burada bulunması iyiye işaret değildi.

"Buraya bizi devşirmek için çağırdınız." Bu bir soru değil, malumun ilamıydı; Citra ta ki Rowan, "Bence konu bu değil," diyene kadar bundan emindi.

Tırpan Faraday canlarını almak için bir hamlede bulunmadı. Bunun yerine boş bir sandalye çekip yanlarına oturdu. "Bu locayı bana tiyatro direktörü ayarladı. İnsanlar tırpanlara ikramda bulunurlarsa devşirilmekten azat edileceklerini sanıyorlar. Onu devşirme gibi bir niyetim yoktu ama şimdi bana bu hediyesi sayesinde kurtulduğunu zannediyor."

"İnsanlar inanmak istediklerine inanırlar," dedi Rowan ve bunu öyle inandırıcı söylemişti ki Citra bunu bizzat tecrübe ettiğini anladı.

Faraday sahneye doğru el etti. "Bu gece insan budalalığı ve trajedisine tanıklık edeceğiz," dedi. "Yarınsa bunu bizzat yaşayacağız."

Ne demek istediğini açıklamadan ikinci perde başladı.

Rowan iki aydır okulun en nefret edilen kişisine dönüşmüştü –en çok dışlanan kişisine. Genelde böyle durumlar normal seyrinde devam eder ve zamanla azalırdı ama Kohl Whitlock'un devşirilmesi meselesinde böyle olmamıştı. Her futbol maçı toplu yaraya makul oranda tuz basıyor ve bu maçların her biri kaybedildiği için de acı ikiye katlanıyordu. Rowan eskiden ne aman aman popüler biriydi ne de alay konusu olmuştu ama şimdi sürekli sıkıştırılıp günlük olarak dayak yiyordu. Dışlanmıştı ve arkadaşları bile bilfiil ondan kaçınıyordu. Tyger da bunlardan biriydi.

T.me/Cinciva

"Yardım ve yataklık, adamım," demişti Tyger. "Acını anlıyorum ama paylaşmak istemiyorum."

Okulun revirine gidip yeni yara berelerinin iyileşmesini beklerken öğle yemeğini ektiği bir gün, "Tatsız bir durum," demişti okul müdürü, Rowan'a. "Okul değiştirmeyi düşünmek isteyebilirsin."

Derken bir gün Rowan baskıya boyun eğdi. Kafeteryada bir masaya tırmanıp herkese duymak istediği yalanları söyledi.

"Tırpan benim amcamdı," diye ilan etti. "Kohl Whitlock'u devşirmesini ona ben *söyledim*."

Tabii ki ağzından çıkan her kelimeye inanmışlardı. Çocuklar onu yuhalamaya ve üzerine yiyecek fırlatmaya başladılar, ta ki şöyle diyene kadar:

"Amcam yakında geri gelecek ve sıradaki devşirilecek kişiyi seçmemi istedi."

Birden yiyecek atanlar durdu, öfkeli bakışlar kesildi ve dayaklar mucizevi bir şekilde sona erdi. Bu boşluğun yerinde... bir boşluk kaldı sadece. Artık kimse onunla göz teması kurmuyordu. Öğretmenleri bile ona bakmıyordu, hatta birkaç tanesi B ya da C'lik ödevlerine A vermeye başlamıştı. Kendi hayatına bir hayalet gibi tanık oluyor, dünyanın kör bir noktasında yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Evde her şey normaldi. Üvey babası ona hiç karışmıyor, annesi ise onun dertlerine vakit ayıramayacak kadar başka şeylerle meşgul oluyordu. Okulda ne olduğundan ve şu anda neler yaşadığından haberdarlardı ama çözemedikleri her şeyin aslında bir sorun olmadığına kendilerini inandıran ebeveynlerin bencilliğiyle tüm bunlar yaşanmıyormuş gibi davranıyorlardı.

Bir gün müdürün tavsiyesini dinleyip, "Okul değiştirmek istiyorum," dedi annesine ama kadının cevabı acıtan bir şekilde nötr olmuştu.

T.me/Cinciva

"Böyle daha iyi olacağını düşünüyorsan."

İnzivaya çekilip bir ton tarikatına katıldığını söyleyecek olsa, annesinin yine de "*Böyle daha iyi olacağını düşünüyorsan,*" diye cevap vereceğine hemen hemen iknaydı.

Hâliyle opera davetiyesi eline geçtiğinde, bunu kimin gönderdiğini pek de umursamamıştı. Anlamı ne olursa olsun, bu onun için bir kaçıştı, en azından bir geceliğine.

Locada tanıştığı kız gayet nazikti. Güzel, kendinden emin, muhtemelen çoktan sevgili yapmış biriydi, gerçi bahsi geçmemişti. Sonra da tırpan gelmiş ve Rowan'ın dünyası yine karanlığa gömülmüştü. Cefasının sebebi olan adam. Başına bir şey gelmeyeceğini bilse, onu oracıkta korkuluklardan aşağı atardı ama tırpanlara saldırmak müsamaha gösterilen bir davranış değildi. Bunun cezası, saldırganın tüm ailesinin devşirilmesiydi. Böyle bir ceza, saygıdeğer ölüm getirenlerin güvenliğini sağlıyordu.

Operanın sonunda, Tırpan Faraday onlara birer kart ile net yönergeler verdi.

"Yarın sabah tam dokuzda benimle burada buluşacaksınız."

"Bu gece için ailemize ne diyelim?" diye sordu Citra. Belli ki onu umursayan bir ailesi vardı.

"İstediğinizi söyleyebilirsiniz. Yarın sabah geldiğiniz sürece bir önemi yok."

Kartın üzerindeki adres, şehirdeki en büyük müze olan Dünya Sanatı Müzesi'nin adresiydi. Müze normalde onda açılsa da güvenlik görevlisi merdivenleri tırmanan tırpanı görünce sormalarına bile gerek kalmadan kapıları açıp üçünü içeri aldı.

"Bu işin avantajlarından biri daha," dedi Tırpan Faraday.

Eski üstatların galerilerini, sadece ayak seslerinin ve tırpanın ara sıra yaptığı yorumların deldiği bir sessizlik içinde gezdiler. "El Greco'nun karşıtlık kullanarak duygusal bir hasreti

T.me/Cinciva

nasıl resmettiğini görüyor musunuz?" "Şu Raphael'deki hareketin akıcılığına bir bakın; anlattığı görsel hikâyeye nasıl da bir yoğunluk katmış." "Ah! Seurat! Pikselden bir asır önce kehanet gibi bir noktacılık!"

Sorulması gereken soruyu ilk Rowan dile getirdi.

"Tüm bunların bizimle ne alakası var?"

Biraz sinir olup iç geçiren Tırpan Faraday muhtemelen bu soruyu bekliyordu. "Size okulda alamayacağınız bir ders veriyorum."

"Yani," dedi Citra, "bizi hayatlarımızdan rastgele bir sanat dersi vermek için mi çekip aldınız? Değerli zamanınızı ziyan etmiş olmuyor musunuz?"

Tırpan güldü ve Rowan onu kendisinin güldürmek istediğini fark etti.

"Şimdiye dek ne öğrendiniz?" diye sordu Tırpan Faraday.

İkisi de buna bir cevap veremedi, bu yüzden tırpan farklı bir soru sordu.

"Sizi bu eski galeriler yerine bir fanilik sonrası galerisine getirseydim, şu anda nelerden bahsediyor olurduk?"

Rowan bir cevap salladı. "Muhtemelen fanilik sonrası sanatın göze ne kadar hoş geldiğinden. Daha hoş ve... daha rahatlatıcı."

"Daha yavan mı demek istedin?" diye sordu tırpan.

"Bu zevk meselesi," dedi Citra.

"Olabilir. Ama şimdi bu ölüm sanatında ne görmeniz gerektiğini anladığınıza göre, hissetmeye çalışmanızı istiyorum." Sonra onları bir sonraki galeriye götürdü.

Rowan hiçbir şey hissetmeyeceğinden emindi ancak yanılıyordu.

Bir sonraki salon, zeminden tavana uzanan tabloların bulunduğu geniş bir galeriydi. Sanatçıları tanımıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Aynı ruhtan, hatta aynı elden çıkmış-

T.me/Cinciva

çasına eserlerin bir bütünlüğü vardı. Eserlerin bazıları dini temalıydı, bazıları portre, bazıları ise fanilik sonrası dönem sanatında bulunmayan bir canlılıkla resmedilmiş günlük yaşamın kaçamak ışığını yakalamıştı. Hasret ve coşku, acı ve neşe; tüm bu duygular mevcuttu tablolarda, bazen birden fazla duygu aynı tuvali paylaşıyordu. Bu bir bakıma rahatsız ediciydi ama insanın dikkatini de çekiyordu.

"Bu odada biraz daha kalabilir miyiz?" diye sordu Rowan ve tırpan bu soru karşısında gülümsedi.

"Tabii ki kalabiliriz."

Gezmeyi bitirdiklerinde müze açılmıştı. Diğer insanlar onlardan uzak duruyordu. Okuldaki diğer öğrencilerin kendisine karşı tavrını hatırlatmıştı bu Rowan'a. Tırpan Faraday'in onları buraya niye çağırdığına dair Citra'nın hâlâ bir fikri yok gibiydi ama Rowan anlamaya başlamıştı.

Tırpan çocukları bir lokantaya götürdü ve onları hemen bir masaya oturtan garson kadın diğer müşterileri göz ardı ederek onlara menü getirdi. Bu işin bir avantajı. Rowan, onlar geldikten sonra lokantaya kimsenin girmediğini fark etti. Muhtemelen onlar gittiğinde lokanta bomboş olacaktı.

"Tanıdığımız insanlar hakkında sana bilgi vereceğimizi sanıyorsan," dedi Citra siparişi gelirken, "ben böyle bir şey yapmam."

"Ben kendi bilgimi kendim topluyorum," dedi Tırpan Faraday. "Birkaç çocuğun muhbirliğine ihtiyacım yok."

"Ama bize ihtiyacın var, değil mi?" dedi Rowan.

Adam buna cevap vermedi. Bunun yerine, dünya nüfusundan ve dünyadaki tırpanların bu nüfusu kontrol edemeseler bile, en azından makul bir seviyede tutma görevinden bahsetti.

"Nüfus artışı ile Fırtına Bulutu'nun insanlığın ihtiyaçlarını karşılayabilme oranı, her yıl belli bir sayıda insanın

T.me/Cinciva

devşirilmesini gerektiriyor," diye anlattı onlara. "Bunu gerçekleştirebilmek için de daha fazla sayıda tırpana ihtiyacımız var."

Sonra cübbesindeki gizli ceplerin birinden parmağındakinin aynısı bir yüzük çıkardı. Yüzük odadaki ışığı yakalayıp yansıtarak kırdı ama yüzüğün koyu merkezinin yüreğine ışık hiç ulaşmıyordu.

"Tırpanlar senede üç defa meclis denilen büyük toplantılar yapar. Devşirme işi ile bölgemizde yeni tırpanlara ihtiyacımız olup olmadığı üzerine tartışırız."

Citra şimdi sandalyesine gömülmeye başlamıştı. Nihayet meseleyi anlamıştı. Rowan bundan çoktan şüphelenmiş olsa da yüzüğü karşısında gördüğünde o da biraz olduğu yerde büzülmüştü.

"Tırpan yüzüklerindeki mücevherler, ilk fanilik sonrası günlerdeki tırpanlar tarafından üretildi," dedi Faraday, "insanlar doğal ölümün yerini yapay ölümün almasına karar verdiğinde. Tırpan Cemiyeti'nin kurucuları ileride gerek olabileceğini öngörecek kadar bilge olduğundan, o dönem ihtiyaç duyulduğundan daha fazla mücevher ürettiler. Yeni bir tırpan ihtiyacı doğduğunda, bir mücevher altın bir yüzüğe takılıp yeni atanan tırpana verilir." Düşünceler içinde yüzüğü parmağında çevirirken yansıyan ışıklar odada dans ediyordu. Sonra da ikisinin gözlerinin içine baktı; önce Citra'ya, ardından Rowan'a. "Kış Meclisi'nden yeni döndüm ve bir çırak alabileyim diye bana bu yüzüğü verdiler."

Citra geri kaçtı. "Rowan yapabilir. Ben istemiyorum."

İlk konuşan kişi olmayı dileyerek Rowan kıza döndü. "Benim istediğimi sana düşündüren ne?"

"Ben *ikinizi* seçtim!" dedi Faraday sesini yükselterek. "İkiniz de bu işi öğreneceksiniz. Ama son kertede, bu yüzük sadece birinize verilecek. Diğeriniz eski hayatına geri dönecek."

T.me/Cinciva

"İkimizin de istemediği bir şey için niye yarışalım ki?" diye sordu Citra.

"Bu işin ikilemi de işte burada yatıyor," dedi Faraday. "Bu işi isteyenleri aramıza alamayız... ve öldürmeye karşı çıkanlar ise bu mesleği asıl yapması gerekenlerdir."

Adam yüzüğü masadan kaldırınca Rowan tuttuğunu bile fark etmediği bir nefes verdi.

"İkiniz de ahlaki olarak çok güçlüsünüz," dedi Faraday onlara, "ve ahlaken durduğunuz yerin, çırağım olmayı kabul etmenizi sağlayacağına inanıyorum –sizi buna zorladığım için değil, siz bunu seçtiğiniz için."

Sonra da hesabı ödemeden kalktı çünkü bir tırpandan hesap ödemesi hiçbir zaman istenmezdi.

Bu ne cüret! Onları kültürle tufaya düşürüp hastalıklı planına ikna etmeye çalışması. Citra başka insanların canını alan biri olmak için kendi hayatını çöpe atmayı asla ve asla kabul edemezdi.

O akşam eve döndüğünde anne babasına olanları anlattı. Babası ona sarıldı ve Citra böyle korkunç bir seçenekle karşı karşıya bırakıldığı için hüngür hüngür ağladı. Sonra annesi, Citra'nın hiç beklemediği bir şey söyledi.

"Peki, kabul edecek misin?" diye sordu.

Annesinin böyle bir soru sorması, o sabah önüne konulan yüzükten bile daha şaşırtıcıydı.

"Ne?"

"Zor bir seçim, farkındayım," dedi babası. "Neyi seçersen seç, arkandayız."

Citra anne babasına onları ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla baktı. Anne babası, onun bir tırpanın çırağı olmayı seçebileceğini düşünecek kadar az mı tanıyordu onu? Onlara nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu.

T.me/Cinciva

"Böyle bir şeyi... seçmemi ister miydiniz?" Bu sorunun cevabını duymaktan çok korkuyordu.

"Biz sen ne istersen onu istiyoruz, hayatım," dedi annesi. "Ama bir de şu açıdan bak: Tırpanların yediği önünde yemediği arkasında. Her ihtiyaçları ve istekleri hemen karşılanıyor ve hiçbir zaman devşirilmekten korkmana gerek kalmayacak."

Sonra Citra bir şeyi fark etti. "*Sizin de* hiçbir zaman devşirilmekten korkmanıza gerek kalmayacak... Tırpan hayatta olduğu sürece, tırpanların ailesine de dokunulmazlık veriliyor."

Babası kafasını iki yana salladı. "Bu *bizim* dokunulmazlığımızla alakalı değil."

Babasının doğruyu söylediğini anladı. "Sizinkiyle alakalı değil... Ben'inkiyle alakalı..." dedi Citra.

Buna bir cevap vermediler. Tırpan Faraday'in evlerine davetsiz gelişinin anısı hâlâ onları takip eden karanlık bir hayaletti. O sırada niye oraya geldiğini bilmiyorlardı. Citra'yı ya da Ben'i devşirmeye gelmiş olabilirdi pek tabii. Ama Citra bir tırpan olursa, bir daha böyle bir davetsiz misafirle karşılaşmazlardı.

"Hayatımı insanları öldürerek mi geçirmemi istiyorsunuz?"

Annesi gözlerini kaçırdı. "Lütfen, Citra, bu öldürmek değil, bu *devşirmek*. Önemli bir şey. Gerekli bir şey. Doğru, kimse bundan hoşlanmıyor ama herkes bunun gerçekleşmesi gerektiğinde hemfikir ve bu işi birilerinin yapması gerekiyor. O kişi neden sen olmayasın?"

Kısa günün kaybı, iştahıydı, Citra o gece akşam yemeğini beklemeden yatmaya gitti. Anne babası birkaç kez kapısına gelse de onlara gitmelerini söyledi.

Nasıl bir hayat istediğinden hiç emin olamamıştı. Üniversiteye gideceğini, makul bir konuda diploma alacağını, rahat bir iş bulacağını, rahat bir erkekle tanışacağını ve hoş, dikkat çekmeyen bir hayat yaşayacağını varsaymıştı. İlla ki böyle

T.me/Cinciva

bir hayat istiyor değildi ama ondan beklenen buydu. Sadece ondan değil, herkesten beklenen buydu. İdealler ortadan kalktığından, hayat sadece sürdürülen bir şeye dönüşmüştü. Sonsuza dek sürdürülen.

İnsan hayatını devşirmekte daha önemli bir gaye bulması mümkün müydü? Bu sorunun cevabı net bir "Hayır!"dı.

Ama madem bu sorunun cevabı böylesine netti, o zaman neden uyumakta bu kadar zorluk çekiyordu?

Rowan için bu seçim pek de zor değildi. Evet, bir tırpan olma fikrinden nefret ediyordu, bu fikir onun midesini bulandırıyordu ama midesini daha fazla bulandıran bir diğer şey ise, bunu tanıdığı herhangi başka birinin yapmasıydı. Kendini ahlaken diğer insanlardan üstün görmüyordu ama diğer insanlara kıyasla daha fazla empati kurabiliyordu. Bazen kendisinden çok başka insanları düşünüyordu. Kohl'un devşirilmesinde onu iten şey buydu. Her sıçrayışından sonra onu Tyger'a çeken de buydu.

Ayrıca Rowan bir tırpan olmanın nasıl bir şey olduğunu, dünyanın geri kalanından dışlanmış bir şekilde yaşamayı çoktan biliyordu. Zaten şu anda yaşadığı hayat buydu ama sonsuza dek böyle yaşamaya katlanabilir miydi? Belki de buna gerek kalmazdı. Tırpanlar arada toplanıyordu, değil mi? Yılda üç kez meclis bir araya geliyordu ve kesin birbirleriyle dostluk da kuruyorlardı. Dünyanın en elit kulübüydü bu. Hayır, bunun bir parçası olmak istemiyordu ama onu davet etmişlerdi. Bu bir yüktü ama aynı zamanda olabilecek en yüksek şerefti de.

O gün ailesine bundan bahsetmedi çünkü kararını etkilemelerini istemiyordu. Her biri için dokunulmazlık mı? Tabii ki bunu isteyeceklerdi. Ailesi tarafından seviliyordu ama sadece sevilen bir gruba dahil olduğu için. Onun fedakârlığı

T.me/Cinciva

diğerlerinin hayatını kurtaracaksa, o zaman ailesinin iyiliği ağır basardı.

Nihayetinde kararını netleştiren şey sanat oldu. O geceki rüyalarında tuvalleri gördü. Fanilik Çağı'nda hayat nasıldı acaba? Hem iyi hem de kötü tutkularla dolu. İnanca yol açan korku. Coşkuya anlam kazandıran çaresizlik. O günlerde kışların daha soğuk, yazların daha sıcak olduğunu bile söylüyorlardı.

Bilinmez sonsuz gökyüzü ile kuşatan, karanlık bir Dünya'da yaşamak müthiş bir şey olmalıydı, öbür türlü böylesi şahane eserler nasıl ortaya çıkacaktı? Artık kimse değerli bir şey üretmiyordu ve devşirme sayesinde kaybettiklerinin bir kırıntısını bile geri getirebilirse bu kabul edilebilirdi.

Başka bir insanın canını alabilir miydi? Sadece bir tane değil, günbegün, kendi sonsuzluğuna ulaşana dek her yıl birçok insanın canını? Tırpan Faraday bunu yapabileceğine inanıyordu.

Ertesi sabah, okula gitmeden önce bir tırpanın ona çıraklık teklif ettiğini ve bunu kabul etmek için okulu bırakacağını söyledi annesine.

"Böyle daha iyi olacağını düşünüyorsan," dedi annesi.

T.me/Cinciva

Bugün kültür denetlemem vardı. Denetleme senede bir kez yapılıyor ama hep aynı stresi yaşıyorum. Son on iki ayda devşirdiğim insanların her birinin kültür indeksini denetlediklerinde neyse ki kabul edilebilir parametreler içinde çıktı:

Yüzde 20 Kafkasoit
Yüzde 18 Afrik
Yüzde 20 PanAsyalı
Yüzde 19 Mezolatino
Yüzde 23 Diğer

Bazen tahmin etmek zor oluyor. İnsanların indeksi mahremi sayılır, bu yüzden yalnızca dış görünüşlerine yansıyan özelliklerine bakabiliriz ve bunlar da eski nesillerde olduğu kadar belirgin değil artık. Tırpanların istatistikleri dengede olmazsa, Yüksek Bıçak tarafından cezalandırılırlar ve bir sonraki senenin devşirmeleri onlar adına belirlenerek kendi seçimlerini yapma hakları ellerinden alınır. Bu bir utanç göstergesi sayılır.

İndeks dünyayı kültürel ve genetik taraflılıktan korumak için oluşturuldu ama kaçamadığımız bazı faktörler yok mu? Mesela birinin genetik indeksinin ilk rakamının Kafkasoit olacağına kim karar verdi?

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

4

Öldürme Ön Ehliyeti

Tırpanlar hakkında bildiğinizi sandığınız her şeyi unutun. Önyargılarınızı ardınızda bırakın. Eğitiminiz bugün başlıyor.

Citra bunu gerçekten yaptığına inanamıyordu. Benliğinin kendi kendini yok etmeye niyetli hangi saklı parçası ona bunu yaptırmış olabilirdi? Bu çıraklığı kabul etmeye onu iten neydi? Artık geri adım atamazdı. Dün, yeni yılın üçüncü günü Tırpan Faraday, Citra'nın dairesine gelmiş ve babasıyla kardeşine bir yıllık dokunulmazlık vermişti. Dokunulmazlıkları aynı anda sona ersin diye de annesinin dokunulmazlığını da birkaç ay uzatmıştı. Tabii ki Citra tam zamanlı tırpanlığa seçilirse, ailesinin dokunulmazlığı kalıcı olacaktı.

Citra evden ayrılırken anne babasının gözleri dolmuştu. Bunun hüzünden mi, coşkudan mı, yoksa rahatlamadan mı kaynaklandığını merak etti Citra. Belki de üçünün bir karışımıydı.

"Bu dünyada büyük işler başaracağını biliyoruz," demişti babası. Ölüm getirmenin neresinin büyük bir iş sayılabileceğini merak etmişti Citra.

Devşirme ehliyetinizin olduğunu sanacak kadar kibirli olmayın sakın. Bu ehliyet sadece bana ait. Sizinse... en fazla... bir ön ehliyetinizin olduğu söylenebilir. Öte yandan her bir devşirmemde birinizin yanımda olmasını istiyorum. Ve sizden yardım istersem, bana yardım edeceksiniz.

T.me/Cinciva

Citra gayriresmî bir şekilde okulu bıraktı ve tuhaf, küçük konuşmalarla arkadaşlarına veda etti.

"Yani buralardayım yine ama okula gelmeyeceğim sadece." Ama kimi kandırıyordu ki? Bu çıraklığı kabul etmek, onu aşılması imkânsız bir duvarın ardına konuşlandırıyordu. Yaşamın onsuz da devam edecek olması hem heves kırıcı hem de yüreklendirici bir düşünceydi. Ayrıca tırpanlığın, yaşayan bir ölü olmaktan farksız olduğunu fark etti. Hem aynı hem de apayrı bir dünyadaydılar. Başkalarının yaşamının bir tanığıydılar sadece.

Kanundan üstünüz ama bu, kanunlara karşı hareket ettiğimiz anlamına gelmiyor. Bulunduğumuz pozisyon, kanunların hükmünün ötesinde bir etik gerektiriyor. Yozlaşmaktan kaçınmaya çalışmalı ve günlük olarak hedeflerimizi gözden geçirmeliyiz.

Biz yüzük takmasa da onun bir tırpan çırağı olduğunu ilan etmek için Citra'ya bir kol bandı vermişlerdi. Aynısından Rowan'da da vardı, Tırpan Cemiyeti'nin çifte sembolü olan, açık bir gözün üzerindeki bir çiftçi tırpanının kavisli bıçağını resmeden parlak yeşil kol bantları. Bu sembol, tırpan olarak atanan çırağın koluna dövme olarak işlenecekti. Gerçi o dövmeyi kimse görmeyecekti, ne de olsa tırpanlar cübbeleri olmadan insan içine çıkmazlardı.

Citra bu durumdan kurtulmanın bir yolu olduğunu söylüyordu kendine. Kendisinden beklenenleri yerine getirmeyebilirdi. Beceriksiz bir çırak olabilirdi. Kendini öyle sabote ederdi ki Saygıdeğer Tırpan Faraday'in yıl sonunda Rowan'ı seçip Citra'yı ailesine iade etmekten başka seçeneği kalmazdı. Buradaki sorun, Citra'nın bir şeyleri yarım yamalak yapma konusundaki başarısızlığıydı. Onun için başarısız olmak, başarmaktan çok daha zordu.

Aranızdaki herhangi bir romantik ilişki kabul edilemez, bu yüzden böyle fikirleriniz varsa derhal onları aklınızdan çıkarın.

T.me/Cinciva

Tırpan bunu söylediğinde Citra, Rowan'a bakmış, çocuk ise omuz silkmişti.

"Sorun değil," demişti ki bu da Citra'yı gıcık etmişti. İnsan hiç değilse biraz hayal kırıklığına uğramış gibi davranırdı.

"Aynen," dedi Citra. "Bu kural olmasa da bunun bir mümkünatı yok zaten."

Rowan buna sadece sırıtarak karşılık vermişti ki bu Citra'yı daha da sinir etmişti.

Tarih, büyük düşünürler ve fen alanında ders alacaksınız. Sizden kalıcı olarak can almanız istenmeden önce yaşamın doğasını ve insan olmanın ne demek olduğunu anlayacaksınız. Ayrıca öldürme sanatının her türlü formunu çalışacak ve bunlarda ustalaşacaksınız.

Citra gibi, Rowan da bu çıraklığı kabul etme kararından biraz huzursuz olmuştu ama bunu göstermeyi düşünmüyordu. Özellikle de Citra'ya. Ayrıca kıza gösterdiği duyarsız tavra rağmen, aslında kızdan hoşlanıyordu. Ama tırpan bunu yasaklamadan önce de bunun iyi sonuçlanmayacağının farkındaydı. Sonuçta rakiplerdi.

Citra gibi, Tırpan Faraday ailesinin her bir bireyine yüzüğünü uzatıp onlara dokunulmazlık tanırken Rowan kenarda durup seyretmişti. Erkek kardeşleri, kız kardeşleri, anneannesi ve Rowan'ın bir bot olabileceğinden şüphelendiği, anneannesinin fazlasıyla mükemmel kocası. Her biri saygıyla diz çökerek yüzüğü öpmüş ve yüzük Tırpan Cemiyeti'nin Fırtına Bulutu'ndan ayrı olan kendi özel bulutuna DNA'larını göndererek onlara dünya çapında dokunulmazlık sağlamıştı.

Kurallara göre, bir çırağın hanesinde yaşayan herkese bir senelik dokunulmazlık verilirdi ve Rowan'ın geniş ailesinde on dokuz kişi vardı. Annesi bu durumdan pek hoşlanmışa benzemiyordu çünkü Rowan tırpan yüzüğünü aldığında –ta-

T.me/Cinciva

bii *eğer* alabilirse– dokunulmazlıkları kalıcı olsun diye bir sene boyunca kimse evden ayrılmayacaktı.

Tek sıkıntı, anneannesinin yeni kocası yüzüğü öptüğünde yüzüğün titreşerek küçük bir alarm çalmasıydı çünkü o gerçekten de bir bottu.

Ben nasıl yaşıyorsam, siz de öyle yaşayacaksınız. Alçakgönüllülükle ve başkalarının iyiliğine muhtaç bir şekilde. İhtiyacınızdan fazlasını almayacaksınız ve hiçbir şeyi ziyan etmeyeceksiniz. İnsanlar sizin dostluğunuzu satın almaya kalkacak. Sizi şımartmaya çalışacak. En temel ihtiyaçlarınız dışında hiçbir şeyi kabul etmeyeceksiniz.

Faraday yeni yaşamlarına başlamaları için Rowan'la Citra'yı evine getirmişti. Şehrin, Rowan'ın varlığından haberdar olmadığı yıkık dökük bir kısmında, küçük bir müstakil evdi bu. "Yoksul taklidi yapan insanlar," demişti tırpan çünkü artık kimse yoksul değildi. Fanilik sonrası dünyanın bolluğunu reddeden insanlar olduğundan kıt kanaat yaşam da bir seçimdi artık.

Faraday'in evi sadeydi. Az dekorasyon. Sıradan mobilyalar. Rowan'ın odasında, sadece bir yatakla küçük bir eşya dolabına yetecek kadar yer vardı. En azından Citra'nın odasının bir camı vardı ama o da tuğla bir duvara bakıyordu.

Çocukça hobilere ya da arkadaşlarınızla gereksiz görüşmenize müsamaha göstermem. Bu hayatı seçtiyseniz, o zaman önceki hayatınızı mümkün olduğu kadar arkada bırakmanız gerek. Bundan bir sene sonra, aranızda seçim yaptığımızda, seçilmemiş olan rahatlıkla eski hayatına geri dönebilir. Ama şimdilik o hayat geçmişinizin bir parçası olarak kalacak.

Yerleştiklerinde, içinde bulundukları durum üzerine kafa yormalarına müsaade etmedi tırpan. Rowan çantalarını boşaltır boşaltmaz onlara markete gideceklerini söyledi.

"Devşirme için mi?" diye sordu bu düşünceyle midesi düğüm düğüm olan Rowan.

T.me/Cinciva

"Hayır, size yiyecek almak için," dedi Faraday onlara. "Benden kalanları yemek istemiyorsanız tabii."

Bu soruyu sorduğu için Citra, Rowan'a bakarak sırıttı, sanki az önce kendisi de aynı şeyden endişelenmiyordu.

"Seni tanımadan önce daha çok sevmiştim," dedi oğlan ona.

"Beni hâlâ tanımıyorsun," diye cevap verdi kız ki bu doğruydu. Sonra da iç geçirip operadaki geceden beri ilk kez oğlanı terslemeden konuştu. "Beraber yaşamak ve ikimizin de kapışmak istemediği bir şey için yarışmak zorunda bırakılıyoruz. Bunun senin hatan olmadığını biliyorum ama bu yine de bizi pek dostane bir noktaya getirmiyor."

"Biliyorum," diye itiraf etti Rowan. Ne de olsa aralarındaki gerginliğe tek katkı sağlayan Citra değildi. "Ama bu yine de birbirimizin arkasını kollayamayacağımız anlamına gelmiyor."

Citra buna cevap vermedi. Rowan zaten bir cevap beklemiyordu. Ekmek istediği bir tohumdu sadece. Son iki aydır kimsenin onun arkasını kollamadığını öğrenmişti. Kendi ailesinde bile bir dipnottan ibaretti. Şu anda çilesini paylaşan tek bir kişi vardı. O da Citra'ydı. Birbirlerine güvenmenin bir yolunu bulamazlarsa, o zaman öldürme ön ehliyeti dışında ellerinde ne vardı ki?

T.me/Cinciva

İnsan ırkının en büyük başarısı ölümü ortadan kaldırmak değildi. Hükümeti sonlandırmaktı.

Dünyanın dijital ağına "bulut" dendiği eski günlerde, insanlar bir yapay zekâya fazla güç bahşetmenin çok ama çok kötü bir fikir olacağına inanıyordu. Her tür mecrada buna dair uyarı niteliğinde hikâyeler anlatılıyordu. Makineler her zaman düşman olarak gösteriliyordu. Ama sonra bulut bilinç ya da en azından bilinçten farksız bir mevcudiyet kazandı ve Fırtına Bulutu'na dönüştü. İnsanların korkularının tam aksine, Fırtına Bulutu iktidarı ele geçirmeye kalkmadı. Fırtına Bulutu'nun yönetimde siyasetçilerden çok daha yetkin olduğunu fark eden insanlar oldu asıl.

Fırtına Bulutu öncesi günlerde insanların kibri, çıkarları ve bitmek bilmeyen iç çatışmaları belirliyordu hukuku. Liyakatsiz. Kusurlu. Her türden yozlaşmaya açık.

Ama Fırtına Bulutu yozlaşmaktan muaftı. Dahası, tüm algoritmalarının temeli insanlığın bilgilerinin bütünüydü. Siyasi gösterişe harcanan onca zaman ve para, savaşlarda yitirilen canlar, diktatörlerin eli altında ezilen halklar... Fırtına Bulutu iktidara gelir gelmez tüm bunlar ânında yok oldu. Hâliyle siyasetçiler, diktatörler ve savaş çığırtkanları bu durumdan hoşnut olmamıştı ama bir zamanlar fazlasıyla yüksek ve ürkütücü çıkan sesleri bir anda fısıltıya dönüşmüştü. Kral sadece çıplak değildi, onun testisleri de yoktu.

Fırtına Bulutu gerçek anlamda her şeyi biliyordu. Ne zaman nereye yol yapılması gerektiğini; yiyecek dağılımındaki ziyanı nasıl ortadan kaldıracağını ve böylece açlığı nasıl yok edeceğini; giderek artan insan nüfusuna karşı çevreyi nasıl koruyacağını. Fırtına Bulutu istihdam sağladı,

T.me/Cinciva

yoksulları giydirdi ve Dünya Kanunu'nu oluşturdu. Artık tarihte ilk kez kanun adaletin bir gölgesi olmaktan çıkmış, *gerçekten adaletin* kendisi olmuştu.

Fırtına Bulutu bize kusursuz dünyayı sundu. Atalarımızın ancak hayal edebildiği ütopya şimdi bizim günlük gerçekliğimiz.

Fırtına Bulutu'na hükmetme yetkisi verilmeyen tek bir şey vardı.

Tırpan Cemiyeti.

Nüfus artışını kontrol altına almak için insanların ölmesi gerektiğine karar verildiğinde, bu sorumluluğu insanların sırtlaması gerektiğine karar kılındı. Köprü tamiri ve şehir planlamasını Fırtına Bulutu halledebilirdi ama bir insanın canını almak vicdan ve bilinç gerektiren bir şeydi. Fırtına Bulutu'nun ikisine de sahip olduğu kanıtlanamadığından, Tırpan Cemiyeti kuruldu.

Bu karardan pişman değilim ama bazen Fırtına Bulutu bu konuda da bizden daha başarılı olur muydu diye düşünmeden edemiyorum.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

5

"Ama Ben Daha Doksan Altı Yaşındayım..."

İnsan markete gitmenin gündelik, sıradan bir olay olmasını beklese de Citra bir tırpanla beraber gittiğinizde olayın ayrı bir tuhaflaştığını fark etti.

Marketin kapıları yana kayarak açılıp da üçlü içeri adım attığında, markette hissedilen dehşet Citra'nın kollarındaki tüyleri diken diken edecek kadar yoğundu. Ani alınan gürültülü nefesler ya da çığlıklar gibi çok dikkat çeken şeyler olmadı, insanlar gündelik hayatlarında tırpanlarla karşılaşmaya alışıktı. Daha çok sessiz ama kanıksanmış bir dehşetti bu, sanki bu insanlar bir tiyatro oyunu oynanırken yanlışlıkla sahneye çıkmış ve oyunu mahvetmişlerdi.

Citra temelde üç farklı insan tipi gözlemledi.

1) İnkârcılar: Bu insanlar tırpan hiç orada değilmiş gibi işlerine baktılar. Onu görmezden gelmekten fazlasıydı bu, tırpanın varlığını bilfiil, kasten yok sayıyorlardı. Citra'ya, saklambaç oynayıp kendi gözlerini yuman ve eğer kendileri bir şey görmüyorsa, kendilerinin de başkaları tarafından görülmeyeceğine inanan çok küçük yaştaki çocukları andırıyordu bu insanlar.

2) Kaçaklar: Bunlar kaçan ama kaçtıklarını çaktırmamaya çalışan insanlardı. Birden yumurta almayı unuttuklarını fark ediyorlardı ya da aslında var olmayan çocuklarının peşinden

T.me/Cinciva

koşturmaya başlıyorlardı. Alışveriş yapan adamlardan biri alışveriş arabasını öylece bırakıp arka cebindeki çıkıntı görünmüyormuşçasına cüzdanını evde unuttuğuyla alakalı bir şeyler geveledi. Alelacele marketten çıkıp bir daha da geri gelmedi.

3) Tırpan Şakşakçıları: Bunlar tırpanla etkileşime girmek ve ona bir şeyler sunmak için çaba sarf eden insanlardı. Gizliden gizliye (pek de gizleyebildikleri yoktu tabii) tırpanın onlara dokunulmazlık bahşedeceğini ya da günün birinde onları değil de hemen yanlarındaki başka birini devşireceğini umuyorlardı. "Buyurun, Saygıdeğer Tırpan, benim karpuzumu siz alın, bu daha büyük. Israr ediyorum." Bu insanlar böyle yaltaklandıkları için devşirilme ihtimallerinin arttığının farkında değiller miydi? Citra böyle bir şey için idam cezası taraftarı değildi tabii ki ama hiçbir şeyden habersiz masum biri ile meyve sebzeyle yalakalık yapan biri arasında seçim yapması gerekse, karpuzcuyu seçerdi.

Bu üç profile uymayan birisi daha vardı. İlginç bir şekilde, tırpanı gördüğü için mutlu olan bir kadın.

"Günaydın, Tırpan Faraday," dedi kadın, şarküteri bölümünde kadının yanından geçerlerken. Ardından kadın merakla Citra ve Rowan'a baktı. "Yeğenlerin mi?"

"Yok canım," dedi adam, Citra'nın öğrenmek istemediği akrabaları hakkında pek de hevesli olmayan bir ses tonuyla. "Çırak aldım."

Kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bak sen şu işe!" Bunu öyle bir şekilde söylemişti ki bu fikri iyi mi, yoksa kötü mü bulduğu anlaşılmıyordu. "İşe yatkınlıkları var mı?"

"Zerre yok."

Kadın başıyla onayladı. "O zaman sorun olmaz herhalde. Ne derler bilirsin: 'Bıçağı pervasızca savurmayacaksın.'"

T.me/Cinciva

Tırpan gülümsedi. "Bir gün onları strudel'ini* yemeye getirmek isterim."

Kadın başını aşağı yukarı sallayarak ikiliye baktı. "Getirmezsen darılırım, canım."

Kadın gittikten sonra, Tırpan Faraday kadının eski bir dostu olduğunu söyledi. "Ara sıra beni yemeğe davet ediyor ve adli tabipte çalışıyor. Bu işte, oralarda bir dostunuzun olması her zaman iyi bir şeydir."

"Ona dokunulmazlık veriyor musunuz?" diye sordu Citra. Rowan tırpanın bu soruya sinirleneceğini sansa da adam soruyu cevapladı:

"Tırpan Cemiyeti insan kayırılmasını hoş karşılamaz ama dikkat çekmeden birkaç yılda bir ona dokunulmazlık bahşedebiliyorum."

"Sizin dokunulmazlık vermediğiniz yılların birinde başka bir tırpan onu devşirirse ne olacak?"

"O zaman içten bir yasla onun cenazesine katılırım," dedi.

Alışveriş yaparlarken Citra tırpanın şüpheyle baktığı birkaç abur cubur aldı. "Onlara gerçekten ihtiyacın var mı?" diye sordu adam.

"Genel olarak herhangi bir şeye ihtiyacımız olduğunu söyleyebilir miyiz?" diye cevap verdi Citra.

Rowan, Citra'nın tırpana sürekli laf yetiştirmesini komik buluyordu ve bu işe de yarıyordu. Tırpan kızın cipslerine karışmamıştı.

Rowan yumurta, un, çeşitli proteinler gibi olmazsa olmazlarla birlikte, bunların yanına meze seçerek daha pratik davranıyordu.

"Tavuksu tender alma," dedi Citra, Rowan'ın seçtiklerine bakarken. "İnan bana, annem yiyecek sentez mühendisi. O gerçek tavuk değil, petri kabında üretiyorlar bunları."

* Meyve veya peynir dolgulu bisküvi. -*e.n.*

T.me/Cinciva

Rowan başka bir donmuş proteini kaldırdı. "Peki ya bunlar?"

"DenizBifteği? Et şekli verilmiş plankton yemek hoşuna gidiyorsa, neden olmasın?"

"Madem öyle, şekerleme ve abur cubur almak yerine kendi yemeğini kendin alırsın."

"Hep bu kadar sıkıcı mı olacaksın?" diye sordu kız.

"Onun yaşadığı gibi yaşamamız gerektiğini söylememiş miydi? Onun kurabiye hamuru dondurması yediğini pek sanmıyorum."

Citra oğlana dudak bükse de dondurmayı vanilyalı dondurmayla değiştirdi.

Alışverişe devam ederlerken peşlerinden ayrılmayan, alışveriş yapıyormuş gibi davranan iki şüpheli genci ilk Citra fark etti. Muhtemelen nahoştular, yani kanunun sınırlarını zorlayan şeyleri yapmayı seven insanlardandılar. Nahoşlar bazen gerçekten kanunları çiğnerlerdi, gerçi çoğunluğu zamanla bu konuya ilgisini yitiriyordu çünkü Fırtına Bulutu onları hep yakalıyordu ve huzur memurlarından fırça yiyorlardı. Daha belalı olan tiplerinse kanlarına kanunu çiğnemeyi bırakmalarına yetecek güçte şok nanitleri ekleniyordu. Bu da işe yaramazsa, o kişiye 7/24 bir huzur memuru atanıyordu. Citra'nın öyle bir amcası vardı. Memuruna koruyucu meleği olarak hitap ediyordu ve nihayetinde evlendiler.

Kız, Rowan'ın yenini çekiştirip Tırpan Faraday'e çaktırmadan nahoşları gösterdi.

"Sence bizi niye takip ediyorlar?"

"Muhtemelen bugün bir devşirme olacağını sandılar ve izlemek istiyorlar," diye ortaya bir fikir attı Rowan ki makul bir teoriydi. Fakat nihayetinde şüpheli gençlerin başka bir niyeti olduğu ortaya çıktı.

Üçlü kasada beklerken, nahoşlardan biri Tırpan Faraday'in elini yakalayıp adam elini kurtaramadan yüzüğünü

T.me/Cinciva

öptü. Yüzük dokunulmazlık bahşedildiğini gösteren kırmızı ışığıyla parladı.

"Ha!" dedi nahoş stratejik zaferiyle şişinirken. "Bir senelik dokunulmazlık kazandım ve bunu geri almak için elinden bir şey gelmiyor! Kuralları biliyorum!"

Tırpan Faraday etkilenmemişti. "Evet, bravo sana," dedi. "Üç yüz altmış beş günlük dokunulmazlığın var." Sonra nahoşun gözlerinin içine bakarak ekledi, "Üç yüz altmış altıncı gün görüşürüz."

Gencin ukala ifadesi birden kayboldu, sanki bir anda tüm yüz kasları iflas etmişti. Biraz kekeledi, ardından arkadaşı onu çekiştirerek oradan götürdü. İkili ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde marketten kaçtı.

"Ağzınıza sağlık," dedi sırada bekleyen başka bir adam. Tırpanın market alışverişini karşılamayı teklif etti ama buna gerek yoktu çünkü tırpanlara zaten her şey bedavaydı.

"Bir sene sonra onu bulacak mısınız?" diye sordu Rowan.

Tırpan kasanın önündeki naneli sakızlardan bir kutu aldı. "Uğraşmaya değmez. Ayrıca cezasını çoktan verdim. Bütün seneyi devşirilmenin korkusuyla geçirecek. Bundan bir ders çıkarabilirsiniz: Bir tırpanın tehdidinin etkili olması için illa ki onu yerine getirmesi gerekmez."

Birkaç dakika sonra alışveriş poşetlerini kamuaracına yüklerlerken, tırpan park alanının ötesine baktı.

"Bakın," dedi, "şuradaki kadını görüyor musunuz? Cüzdanını düşürdü hani?"

"Evet," dedi Rowan.

Tırpan Faraday cep telefonunu çıkarıp kamerasını kadına doğru tuttu ve bir anda kadına dair bilgiler ekrana yansımaya başladı. Doğal yaşı doksan altı, bedensel yaşı otuz dört. Dokuz çocuk annesi. Küçük bir nakliyat şirketinin veri yönetim teknisyeni. "Aldıklarını eve bıraktıktan sonra işe gidecek,"

T.me/Cinciva

dedi tırpan. "Öğleden sonra çalıştığı şirkete gidip onu devşireceğiz."

Citra derin bir nefes aldı. Çok ses çıkmasa da duyulmuştu. Rowan duygularını Citra gibi dışa vurmamak için soluklarına odaklandı.

"Neden?" diye sordu. "Neden o kadın?"

Tırpan ona ifadesizce baktı. "Neden o kadın olmasın?"

"Kohl Whitlock'u devşirmek için bir sebebiniz vardı..."

"Kim?" diye sordu Citra.

"Okuldan tanıdığım bir çocuk. Bizim saygıdeğer tırpanla ilk orada tanışmıştım."

Faraday iç geçirdi. "Fanilik Çağı'nın son yıllarında, kaza sebebiyle ölümlerin yüzde 1.25'i araba parklarında gerçekleşiyordu. Dün gece, bugün devşireceğim kişiyi bir araba parkından seçmeye karar verdim."

"Yani biz alışveriş yaparken, günü böyle sonlandıracağınızı biliyor muydunuz?" dedi Rowan.

"Sizin adınıza üzülüyorum," dedi Citra. "Mutfak alışverişi yaparken bile ölüm sütün hemen arkasında saklanıyor."

"Ölüm hiç saklanmaz," dedi tırpan tarifi imkânsız bir bitkinlikle. "Uyumaz da. Yakında bunu öğreneceksiniz."

Fakat bu, ikisinin de iple çektiği bir şey değildi.

Tırpanın dediği gibi, o öğleden sonra kadının çalıştığı nakliyat şirketine gittiler ve Rowan'ın Kohl'un devşirilmesini seyrettiği gibi seyrettiler. Ama bugünkü gözlemden biraz daha fazlasıydı.

"Senin için yaşamını sona erdirecek bir hap seçtim," dedi Tırpan Faraday, nutku tutulmuş, titreyen kadına. Cübbesinin içine uzanıp küçük bir cam tüp içerisindeki ufak bir hapı çıkardı.

T.me/Cinciva

"Sen hapı ısırmaya karar verene kadar aktif hâle gelmeyecek, bu yüzden ânı kendin seçebilirsin. Yutmana gerek yok, ısırman yeterli. Ölüm ani ve acısız olacak."

Kadın bir oyuncak biblo gibi kafasını iki yana sallıyordu. "Lütfen... lütfen çocuklarımı arayabilir miyim?"

Tırpan Faraday ne yazık ki başını sallayarak bunu reddetti. "Hayır, üzgünüm. Ama söylemek istedikleriniz varsa onlara iletiriz."

"Veda etmesine izin vermenin ne zararı var ki?" diye sordu Citra.

Tırpan elini kaldırarak onu susturdu ve kadına bir kalemle kâğıt uzattı.

"Söylemek istediklerinizi mektup olarak yazın. Söz veriyorum, bunu ailenize ulaştıracağız."

Kadını ofisinin dışında beklediler. Tırpan Faraday'in sonsuz bir sabrı var gibi görünüyordu.

"Camı açıp aşağı atlamaya karar verirse ne olacak?" diye sordu Rowan.

"O zaman ömrü planlandığı gibi sona erecek. Daha tatsız bir seçim olur ama nihayetinde sonuç aynı."

Kadın camdan atlamayı seçmedi. Onları tekrar odaya alıp nazikçe mektubu Tırpan Faraday'e verdi ve masasına oturdu.

"Hazırım."

Sonra Tırpan Faraday beklemedikleri bir şey yaptı. Rowan'a dönüp tüpü ona uzattı. "Lütfen hapı Bayan Becker'ın ağzına yerleştir."

"Kim, ben mi?"

Tırpan Faraday cevap vermedi. Tüpü uzatıp Rowan'ın almasını bekledi sadece. Rowan resmî olarak devşirmeyi kendisinin gerçekleştirmediğini, bir aracı olduğunu biliyordu... Bu düşünce bedenini kilitlemişti. Yutkundu ve sanki hap kendi ağzındaymış gibi acılığın tadını aldı. Tüpü almayı reddetti.

T.me/Cinciva

Tırpan Faraday birkaç saniye daha tüpü ona uzattıktan sonra Citra'ya döndü.

"O zaman sen yap."

Citra sadece başını sallayarak reddetti.

Tırpan Faraday gülümsedi. "Çok güzel," dedi onlara. "Sizi deniyordum. İkinizden biri ölümü gerçekleştirmek için hevesli çıkarsa bu pek hoşuma gitmeyecekti."

"Ölüm" kelimesini duyan kadın titrek bir nefes aldı.

Tırpan Faraday tüpü açıp dikkatle hapı çıkardı. Koyu yeşil kaplamalı, üçgen bir haptı. Ölümün bu kadar küçük bir şekilde gelebileceğini kim hayal edebilirdi ki?

"Ama... ama ben daha doksan altı yaşındayım," dedi kadın.

"Biliyoruz," diye karşılık verdi tırpan. "Şimdi lütfen... ağzını aç. Unutma, yutmayacaksın; hapı ısırmalısın."

Kadın kendisine söylendiği gibi ağzını açtı ve Tırpan Faraday hapı kadının dilinin üzerine yerleştirdi. Kadın ağzını kapattı ama hapı hemen ısırmadı. Sırayla üçüne baktı önce. Rowan, sonra Citra, en sonunda da bakışları Tırpan Faraday'i buldu. Sonra da fısıltı gibi bir çıtırtı ve kadın hareketsiz kaldı. Bu kadar basit. Ama o kadar da basit değildi işte.

Citra'nın gözleri nemliydi. Dudaklarını birbirine bastırıyordu. Rowan duygularını kontrol altında tutmaya çalışsa da titrek titrek nefes alıyordu ve başı dönüyordu.

Derken Tırpan Faraday, Citra'ya döndü. "Lütfen onun nabzını kontrol et."

"Kim, ben mi?"

Tırpan sabırlıydı. Tekrar sormadı. Adam hiç ikinci kez sormuyordu. Citra yine tereddüt edince, "Bu seferki bir sınav değil. Onun nabzı olup olmadığını kontrol etmeni istiyorum sadece," dedi.

Citra uzanıp elini kadının boynuna yerleştirdi.

T.me/Cinciva

"Diğer taraf," dedi tırpan.

Kız parmaklarını kadının kulağının altında bulunan şahdamarına bastırdı. "Nabzı yok."

Tatmin olan Tırpan Faraday ayağa kalktı.

"Bu kadar mı yani?" diye sordu Citra.

"Ne bekliyordun ki?" dedi Rowan. "Meleklerin cennetten inmesini mi?"

Citra gönülsüz bir şekilde Rowan'a baktı. "Ama yani... çok... olaysızdı."

Rowan kızın ne demeye çalıştığını biliyordu. Rowan okul arkadaşının canını alan elektrik şokunu tecrübe etmişti. Korkunç bir şeydi ama nedense bu daha da beterdi. "Şimdi ne yapacağız? Onu burada böylece bırakacak mıyız?"

"Daha fazla oyalanmanın bir manası yok," dedi Tırpan Faraday telefonunda bir şeyler yazarken. "Bayan Becker'ın cenazesini alması için adli tabibe haber verdim." Kadının yazdığı mektubu alıp cübbesinin birçok cebinden birine koydu. "İkiniz bu mektubu cenazede ailesine vereceksiniz."

"Bir dakika," dedi Citra. "Onun *cenazesine* mi gideceğiz?"

"Oyalanmanın bir manası olmadığını söylememiş miydiniz?" dedi Rowan.

"Oyalanmak ile birini son yolculuğuna uğurlamak arasında fark var. Devşirdiğim herkesin cenazesine katılırım."

"Bu bir tırpan kuralı mı?" diye sordu daha önce hiçbir cenazeye katılmamış olan Rowan.

"Hayır, benim kuralım," dedi tırpan. "Buna 'nezaket' deniyor."

Sonra da oradan ayrıldılar. Hem Rowan hem de Citra ölü kadının iş arkadaşlarıyla göz göze gelmemeye çalıştı. İkisi de bunun kendilerinin ilk başlama ritüeli olduğunu anlamıştı. Bu, çıraklıklarının gerçekten başladığı andı.

T.me/Cinciva

İkinci Kısım

BUNLAR DIŞINDAKİ HİÇBİR EMRE BİAT ETMEYECEKSİN

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

Tırpan Emirleri

1. **Öldüreceksiniz.**
2. **Hiçbir önyargı, dar kafalılık ya da kötü niyet gözetmeden öldüreceksiniz.**
3. **Size kucak açıp kabul edenlerin ailesine ve uygun gördüğünüz diğer insanlara bir yıllık dokunulmazlık bahşedeceksiniz.**
4. **Size karşı çıkanların sevdiklerini öldüreceksiniz.**
5. **Ömrünüz boyunca insanlığa hizmet edeceksiniz ve hizmetlerinizin karşılığında, yaşadığınız sürece ailenize dokunulmazlık bahşedilecek.**
6. **Örnek bir yaşam süreceksiniz ve her gününüzü kaydettiğiniz bir günlük tutacaksınız.**
7. **Kendiniz dışında hiçbir tırpanı öldürmeyeceksiniz.**
8. **Cübbeniz, yüzüğünüz ve günlüğünüz dışında hiçbir mülk edinmeyeceksiniz.**
9. **Ne biriyle ilişkiniz olacak ne de çocuk yapacaksınız.**
10. **Bunlar dışındaki hiçbir emre biat etmeyeceksiniz.**

Her sene oruç tutar, tırpan emirleri üzerine uzun uzun düşünürüm. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunları her gün düşünüyorum ama senede bir kez tüm benliğimi onlara ayırdığım bir zaman var. Basitlikleri, dâhiliklerinin bir göstergesi. Fırtına Bulutu'ndan önce devletlerin anayasaları ve devasa ciltlerden oluşan kanunları vardı, ancak tüm bunlara rağmen, kanunlar sürekli tartışma konusuydu, onlara sürekli karşı çıkılır, sürekli manipüle edilirlerdi. Aynı doktrinin farklı yorumları yüzünden insanlar savaşa tutuşurlardı.

T.me/Cinciva

Çok daha saf olduğum yaşlarda, tırpan emirlerinin basitliğinin, onları tartışmaya kapalı tuttuğunu düşünüyordum. Onlara hangi açıdan yaklaşırsanız yaklaşın, hep aynı şeyi söylüyorlardı. Uzun ömrüm boyunca, tırpan emirlerinin ne kadar oynak ve esnek olabileceklerini gördükçe hem şaşırdım hem de dehşete düştüm. Biz tırpanların haklı göstermeye çalıştığı şeyleri gördükçe. Mazur gördüğümüz şeyleri gördükçe.

Tırpanlığımın ilk yıllarında, emirler yazılırken orada bizzat bulunan birkaç tırpan hâlâ hayattaydı. Artık hiçbiri burada değil, hepsi yedi numaralı emri yerine getirdiler. Keşke onlara emirlerin nasıl yazıldığını sorsaydım. Her birinin neden belirlendiğini sorsaydım. Kelime seçimlerini nasıl yaptıklarını sorsaydım. Son on emir yazılmadan önce yazılıp silinen başka emirler var mıydı diye sorsaydım.

Ve niye on tane emir olduğunu sorsaydım.

Tüm emirler içinde, beni en çok şüpheye düşüren onuncu emir. İnsanın kendini diğer tüm kanunların üstüne koyması, bir felakete davetiye değildi de nedir?

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

6

Bir Ağıt Tırpan

Uçak vaktinde kalkacaktı. Her zamanki gibi. Kötü hava şartları tamamıyla kontrol edilemese de havaalanlarından ve uçuş rotalarından kolaylıkla uzaklaştırılabiliyordu. Havayollarının çoğu yüzde 99,9 oranda vaktinde hizmet vermekle övünüyordu.

Tüm uçak doluydu ama modern hava yolculuğunun lüks koltukları sayesinde uçak hiç de kalabalık hissettirmiyordu. Bugünlerde uçmak, salonunuzda oturmak kadar konforluydu ama canlı eğlenceler sayesinde çok daha keyifliydi. Yaylı çalgılar dörtlüsü ve ses sanatçıları, bir uçak dolusu hâlinden memnun yolcuyla birlikte gökyüzünde süzülürdü. Bugünlerin hava yolculuğu, Fanilik Çağı'ndakinden çok daha medeniydi. İnsanın gitmek istediği yere gidebileceği en keyifli yöntemlerden biriydi. Ancak bugün BigSky Havayolu'nun 922 numaralı uçuşunun yolcularının yolculuğu çok daha farklı bir şekilde son bulacaktı.

İş insanı koridor yanı olan 15C numaralı koltuğunda rahat rahat oturuyordu. Batıl inançtan değil, alışkanlıktan hep bu koltuğu talep ediyordu. 15C numaralı koltuk ona verilmediğinde huysuzlanıyor, o koltukta oturan kişiye sinir oluyordu. Hibernasyon teknolojisi geliştiren şirketi, günün birinde mümkün olan en uzun yolculukları, sanki dakikalar içinde yapılmış gibi hissedilmesini sağlayacaktı ama şimdilik 15C

T.me/Cinciva

numaralı koltuğu ona verdikleri sürece BigSky Havayolu'yla uçmaktan gayet memnundu.

İnsanlar hâlâ uçağa biniyor ve koltuklarına yerleşiyordu. Sırf yanından geçerken çantaları ve bavullarıyla omzuna çarpmasınlar diye hafif bir kayıtsızlıkla koridorda ilerleyen yolcuları seyrediyordu.

"Sizinkisi gidiş mi, yoksa eve mi dönüyorsunuz?" diye sordu yanında, 15A numaralı koltukta oturan kadın. Artık 15B numaralı koltuk yoktu; iki yolcunun ortasında oturmanız gereken B koltuğu konsepti hastalık ve hükümet gibi diğer tatsız şeylerle birlikte ortadan kaldırılmıştı.

"Gidiş," diye cevap verdi kadına. "Ya siz?"

"Eve," dedi kadın derin ama rahat bir nefesle.

Kalkışa beş dakika kala, uçağın ön tarafındaki bir kargaşa dikkatini çekti. Uçağa bir tırpan binmişti ve hostesle konuşuyordu. Tırpanlar seyahat etmek istediklerinde, canları hangi koltuğu isterse ona otururlardı. Tırpan herhangi bir yolcuyu yerinden kaldırıp başka bir koltuğa, hatta boş koltuk yoksa, başka bir uçağa geçmeye zorlayabilirdi. Ama asıl insanı ürperten, koltuğundan kaldırdığı yolcuyu oracıkta devşiren tırpanlara dair hikâyelerdi.

İş insanının bu tırpanın 15C numaralı koltuğa göz koymadığını ummaktan başka çaresi yoktu.

Tırpanın cübbesi bir tuhaftı. Elmasa benzeyen, parıltılı mücevherlerle süslü, kraliyet mavisi bir cübbe. Bir tırpan için epey gösterişliydi. İş insanı bundan ne sonuç çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Tırpanın beden yaşı otuzlarının sonundaydı ama bunun bir manası yoktu. Kimse artık yaşını göstermiyordu; otuzlarında da olabilirdi, iki yüz otuzlarında da. Saçı siyah ve bakımlıydı. Gözleri insanın içine işliyordu. Tırpan koridor boyunca uçağa bakarken iş insanı onunla göz göze gelmemeye çalıştı.

T.me/Cinciva

Sonra ilkinin peşinden üç tırpan daha bindi uçağa. Bunlar diğerine kıyasla daha gençti, belki yirmilerinin başlarındaydılar. Her biri farklı bir parlak renkte olan cübbeleri mücevherlerle süslüydü. Koyu renk saçlı, zümrütlerle süslü, elma yeşili bir cübbesi olan bir kadın; yakutlarla süslü, turuncu bir cübbe giyen bir adam ve sitrinlerle süslü, sarı bir cübbe giyen ikinci bir adam daha.

Bir grup tırpana ne deniyordu? Bir "ağıt," değil mi? Bu kadar nadir görülen bir şeye bir isim verilmiş olması tuhaftı. Ona kalırsa, tırpanlar hep tek başına seyahat ederdi, grup hâlinde değil. Hosteslerden biri tırpanları karşıladı ve tırpanlar kadının yanından geçer geçmez kadın dönüp uçağı terk ederek koşa koşa körüğü aştı.

Kaçıyor, diye düşündü iş insanı. Ama sonra bu düşünceyi kafasından attı. Kaçıyor olamazdı. Muhtemelen kapı görevlisine yeni yolcuların geldiğini haber vermeye gidiyordu alelacele. O kadar. Panik yapmış olamazdı, hostesler paniklememeleri için eğitim alırdı. Ancak diğer hostes kapıyı kapattığında yüzündeki ifade hiç de insanı rahatlatan bir ifade değildi.

Yolcular aralarında konuşmaya başladı. Mırıl mırıl. Biraz da gergin gülüşmeler.

Sonra baş tırpan yolculara hitap etti. "Lütfen beni dinleyin," dedi insanı rahatsız eden bir tebessümle. "Ne yazık ki size bu uçuşun devşirme için seçildiğini bildirmem gerekiyor."

İş insanı bu lafları duysa da beyni, kulaklarının bunları doğru işitmiş olamayacağını söylüyordu ona. Ya da bu tırpan mizahıydı, öyle bir şey varsa tabii. *Bu uçuş devşirme için seçildi.* Bu mümkün olamazdı. Böyle bir şeye müsaade edilmezdi. Değil mi?

Birkaç saniye içinde yolcular tırpanın söylediklerini idrak etmeye başladı. Sonra da şaşkınlık nidaları, ağıtlar,

T.me/Cinciva

mırıldanmalar ve en sonunda kontrol edilemeyen hıçkırıklar duyuldu. Teknolojinin sık sık başarısız olduğu fanilik günlerindeki gibi uçak bir motorunu kaybetse bile bu kadar endişe yaşanmazdı.

İş insanı çabuk kavrayan biriydi ve kriz anlarında anlık karar vermede ustaydı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Belki başkaları da onunla aynı şeyi düşünüyordu ama harekete geçen ilk o oldu. Koltuğundan kalkıp koridor boyunca uçağın arka kısmındaki kapıya koştu. Onu takip edenler oldu ama arka kapıya ilk ulaşan oydu. Kapının nasıl açıldığını anlamak için hızlıca kapıyı inceledi, ardından kırmızı kolu çekip kapıyı açınca karşısında parlak sabah güneşini buldu.

Bu yükseklikten piste yapılacak bir atlayış birkaç kemiğini kırabilir ya da bileğinin burkulmasına neden olabilirdi ama kanındaki şifa nanitleri hızlıca ağrı kesici salgılayıp ağrısını dindirirdi. Yaralansa da kaçmayı başarırdı. Ama atlayamadan baş tırpanın konuştuğunu duydu:

"Sevdiklerinizin canını önemsiyorsanız, hepinizin koltuklarınıza dönmesini öneririm."

Devşirmeye karşı çıkan ya da kaçan kimselerin ailelerinin devşirilmesi standart bir prosedürdü. Ailesel devşirme şaşırtıcı derecede başarılı bir caydırıcıydı. Ama bir uçak dolusu insan vardı burada –atlayıp kaçsa, onun kim olduğunu nereden bileceklerdi ki?

Baş tırpan iş insanının aklını okumuş gibi cevap verdi:

"Bu uçağın yolcu listesine sahibiz. Uçakta bulunan herkesin ismini biliyoruz. Görevine yakışmayacak biçimde korkaklık gösterip kaçan hostes de dahil. O ve ailesi bu davranışının cezasını çekecek."

İş insanı dizleri üzerine çöküp elleriyle başını tuttu. Arkasındaki bir adam onu geçip yine de atladı. Yere çarpan adam bugün olanlardan korkup yarın olabilecekleri düşünmeden

T.me/Cinciva

koşmaya başlamıştı. Belki umursadığı bir ailesi yoktu ya da sonsuzluğa onunla birlikte gitmelerini tercih ediyordu. Ama iş insanı kendisi yüzünden eşinin ve çocuklarının devşirilmesi düşüncesine dayanamıyordu.

"Devşirme gerekli," dedi kendi kendine. Herkes biliyor bunu, herkes bunun önemli bir gereksinim olduğu konusunda hemfikir. O kimdi ki buna karşı çıkacaktı? Ölümün soğuk bakışları üzerine düştü diye korkmuştu sadece.

Sonra baş tırpan kolunu kaldırıp onu işaret etti. Tırnakları normalden biraz daha uzundu.

"Sen," dedi, "cesur adam. Gel buraya."

Koridordaki diğer insanlar ona yol açtılar ve iş insanı ilerlediğini fark etti. Bacaklarını bile hissetmiyordu yürürken. Sanki tırpan onu görünmez bir iple kendine doğru çekiyordu. Adamın varlığı öyle kuvvetliydi ki!

"İlk onu devşirelim," dedi parlak turuncu bir cübbe giyen, kaba, sarışın tırpan, elinde alev makinesine benzeyen bir silah tutuyordu. "Diğerlerine bir ders olsun."

Ama baş tırpan başını sallayarak reddetti. "İlk önce o şeyi kaldır; uçakta ateşle oynamayacağız. İkinci olarak, ders vermek demek, bu dersi öğrenecek birilerinin hayatta kalacağı varsayımını doğuruyor. Dersi öğrenecek kimse yoksa, bunun da bir anlamı yok."

Azarlanan adam silahını indirip yere baktı. Diğer iki tırpanın sesi çıkmıyordu.

"Koltuğunu terk etmekte tereddüt etmedin," dedi baş tırpan, iş insanına. "Belli ki bu uçağın alfası sensin ve alfa olduğun için, bu aziz yolcuların hangi sırayla devşirileceğine senin karar vermene izin veriyorum. İstersen en son sen devşirilebilirsin ama önce diğerlerinin sırasını belirlemen gerek."

"Ben... ben..."

T.me/Cinciva

"Hadi, tereddüt edecek zaman değil. İş uçağın arkasına koşmak olduğunda tereddüt etmedin. Şu sağlam iradeni göster bakalım."

Tırpan belli ki bu durumdan zevk alıyordu. Bundan zevk almamalıydı, nihayetinde Tırpan Cemiyeti'nin kurallarından biri buydu. Zihninin bir parçasıyla, "*Bunu şikâyet etmeliyim,*" diye düşündü ki öleceği için bunu yapmanın çok zor olacağını fark etti.

Etrafındaki dehşete düşmüş insanlara baktı, artık onları dehşete düşüren kendisiydi. Artık o da düşmandı.

"Bekliyoruz," dedi yeşil cübbeli kadın, başlamak için sabırsızlanıyordu.

"Nasıl?" diye sordu adam zaman kazanmak için, nefes alıp verişini kontrol altında tutmaya çalışıyordu bir yandan. "Bizi nasıl devşireceksiniz?"

Baş tırpan cübbesini açıp nizami bir şekilde asılı duran silah koleksiyonunu ortaya çıkardı. Her uzunlukta bıçaklar. Silahlar. Adamın ne olduğunu bile bilmediği başka objeler. "Metodumuz canımız ne isterse o olacak. Elbette yanıcı cihazlar dışında. Şimdi insanları seç de biz de işimize başlayalım."

Kadın tırpan, elindeki palayı daha bir sıkı tutup boştaki eliyle koyu renk saçlarını geriye attı. Kadın dudaklarını mı yalamıştı az önce? Bu bir devşirme olmayacaktı, bir kıyım olacaktı ve iş insanı bunun bir parçası olmak istemediğini fark etti. Evet, kaderi belirlenmişti, bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Ama yine de tırpanın manyakça oyununu oynamak zorunda değildi. Birden korkusunu dizginleyip adamın cübbesi gibi mavi olan koyu renk gözlerine bakacak kadar cesaretini toplayabildi.

"Hayır," dedi adam. "Seçim yapmayacağım ve size beni kıvrandırma zevkini tattırmayacağım." Sonra da diğer yolculara döndü. "Tırpanlar size ulaşmadan hepinize kendi

T.me/Cinciva

canınızı almanızı tavsiye ederim. Bundan çok keyif alıyorlar. Sizi devşirme şerefini nasıl hak etmiyorlarsa statülerini de hak etmiyorlar."

Baş tırpan adama ters ters baktı ama sadece birkaç saniyeliğine. Sonra üç meslektaşına döndü. "Başlayın!" diye buyurdu. Diğerleri silahlarını çekip korkunç bir şekilde devşirmeye başladılar.

"Ben sizin tamamlanışınızım," dedi baş tırpan ölen insanlara hitap ederek. "Ben layıkıyla yaşadığınız hayatlarınıza konan son noktayım. Müteşekkir olun. Ve elveda."

Baş tırpan kendi bıçağını çekti ama iş insanı hazırda bekliyordu. Bıçak çekilir çekilmez kendini bıçağın üzerine attı, son bir kasıtlı hareketle ölümünü tırpanın değil, kendi eliyle gerçekleştirdi. Tırpanın elinden metodunu alamadıysa da hiç değilse deliliğini beslemedi.

T.me/Cinciva

Tırpanlığımın ilk yıllarında, bir tırpanın normal kıyafetlerle dışarı çıkmasının neden bu kadar az rastlanan bir şey olduğunu merak ederdim. Bazı yerlerde bunu yasaklayan kurallar var ama OrtaMerika'da öyle değil. Burada sadece böyle bir sözlü anlaşma var ve çok nadiren bunun dışına çıkılıyor. Sonra tırpanlığa alıştıkça bunun niye böyle olduğunu anlamaya başladım. Kendi akıl sağlığımız için, biz tırpanların insanlığın kalanıyla arasına belli bir mesafe koyması gerekiyor. Kendi evimin mahreminde bile, çoğunlukla sadece cübbemin altına giydiğim lavanta rengi düz elbiseyle dolaşıyorum.

Bu davranışı soğuk bulanlar olabilir. Sanırım bir noktada haklılar da ama benim nezdimde "öteki" olduğumu bana hatırlatacak bir şey bu.

Şüphesiz, üniforma giymenin yükümlülük olduğu diğer meslekler, kişilerin ayrı bir hayat yaşamasına müsaade ediyor. Mesela huzur memurları ve itfaiyeciler sadece bir yere kadar meslekleriyle tanımlanıyor. Mesai saatleri dışında kot pantolon ve tişört giyiyorlar. Komşularıyla barbekü yapıyor ve çocuklarının takımlarının koçluğunu üstleniyorlar. Ama tırpan olmak demek, her günün her saatinde tırpan olmak anlamına geliyor. Tırpanlık sizin mevcudiyetinizin bütününü oluşturuyor ve ancak insan rüyalarında bu boyunduruktan kurtulabiliyor.

Fakat bazen rüyalarımda bile devşirirken buluyorum kendimi...

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

7

Öldürme Sanatı

Rowan ve Citra'ya hitaben, "Benimle geçireceğiniz yıl boyunca," dedi Tırpan Faraday, "çeşitli bıçakları düzgün bir şekilde kullanmayı öğreneceksiniz, ondan fazla silahla isabetli atışlar yapacak hâle geleceksiniz, zehirbilim bilgi dağarcığınız genişleyecek ve en ölümcül dövüş tarzlarında eğitim alacaksınız. Bu konularda ustalaşmayacaksınız ki bu uzun yıllar gerektirir ama ustalaşmak için temeli atmış olacaksınız."

"Seçmediğiniz kişi için gereksiz olacak yetenekler," diye belirtti Citra.

"Öğrendiğimiz hiçbir şey gereksiz değildir," diye karşılık verdi tırpan.

Tırpanın evi mütevazı ve sade olsa da etkileyici olan bir yanı da yok değildi: Silah odası. Bir zamanlar evin garajı olan bu oda şimdilerde baştan aşağı tırpanın geniş silah koleksiyonuyla bezeliydi. Bir duvarda bıçaklar asılıydı, bir diğerinde ateşli silahlar. Üçüncü bir duvar bir eczane vitrinine benziyordu, dördüncüsünde ise antika eşyalar diziliydi. İncelikle kazınmış yaylar, obsidiyen uçlu oklarla dolu bir sadak, insanın gözünü korkutacak derecede cüsseli arbaletler, hatta bir de gürz vardı, gerçi Tırpan Faraday'in bir gürzle birinin canını aldığını hayal etmekte biraz zorlanmışlardı. Bu dördüncü duvarın daha çok bir müze işlevi gördüğünü

T.me/Cinciva

varsayıyorlardı ama bundan emin olamamaları onları biraz ürpertiyordu.

Günlük eğitim programları yoğundu. Rowan ve Citra, beden yaşına rağmen şaşırtıcı derecede kuvvetli ve çevik olan tırpanla dövüşerek bıçak ve kargıyla antrenman yapıyordu. Halkın kullanmasının yasak olduğu ateşli silahların kullanımına müsaade edilmekle kalmayıp bunların teşvik edildiği ve sadece tırpanlarla çıraklarının gidebildiği özel bir poligonda ateş etmeyi öğrendiler. Tırpan Cemiyeti için özellikle tasarlanmış, kadim Kamboçya yakın dövüş sanatının ölümcül bir versiyonu olan Kara Dul Bokatoru'nun temellerini öğrendiler. Antrenmanın sonunda bitkin düşseler de ikisi de daha kuvvetli olduğunu hissediyordu.

Ancak fiziksel antrenman eğitim programlarının sadece yarısını oluşturuyordu. Silah odasının ortasında, Fanilik Çağı'ndan kalma olduğu her hâlinden anlaşılan eski bir meşe masa vardı. Tırpan Faraday her gün birkaç saatini burada onlara tırpan olmanın inceliklerini öğretmeye ayırıyordu.

Zekâ geliştirme, tarih ve zehirlerin kimyası üzerine çalışmalar... Bunlara ek olarak çıraklık günlüklerini her gün burada yazıyorlardı. Ölüm hakkında ikisinin de tahmin ettiğinden çok daha fazla öğrenilecek şey vardı.

"Tarih, kimya, yazılar... Burası okuldan farksız," diye homurdandı Rowan, Citra'ya. Tırpan Faraday'e şikâyet etmekten korkuyordu.

Ve sonra devşirme vardı.

"Her tırpanın her sene iki yüz altmış devşirme kotası var," dedi Tırpan Faraday onlara, "yani bu, haftada beş devşirme demek."

"Yani hafta sonlarınız boş," diye şaka yaptı Rowan, konuşmadaki gerginliği biraz da olsa hafifletmek istemişti. Ama Faraday eğlenmiyordu. Onun için devşirmede komik olan bir

T.me/Cinciva

şey yoktu. "Birilerini devşirmediğim günlerde cenazelere katılıyorum ve gelecek devşirmeler için araştırma yapıyorum. Tırpanlar... ya da *iyi* tırpanlar diyeyim... genelde hiçbir günlerini boş geçirmezler."

Her tırpanın iyi olmayabileceği ne Rowan'ın ne de Citra'nın aklından geçmiş bir düşünceydi. Tırpanların en yüksek ahlaki ve etik standartlara biat ettiği kabul edilen bir şeydi. Hareketleri bilgece, seçimleri adildi. Ünlü olma gayesi güdenlerin bile, bunu hak ettiği düşünülürdü. Bazı tırpanların Tırpan Faraday kadar şerefli olmayabileceği düşüncesi iki çırağın pek de hoşuna giden bir düşünce değildi.

Devşirmenin saf şoku Citra'yı hiç terk etmedi. Tırpan Faraday ilk günlerinden sonra bir daha onlardan devşirmeye dahil olmalarını istemese de bunun bir parçası olmak bile yeterince zordu. Her zamansız sonun etkisini hiç yitirmeyen, yinelenen bir kâbus gibi kendine has bir dehşeti vardı. Uyuşacağını, bu işe alışacağını düşünmüştü. Ama böyle bir şey olmamıştı.

"Doğru bir seçim yapmışım demektir bu," dedi Tırpan Faraday ona. "Sık sık geceleri yattığında ağlamıyorsan, bir tırpan olacak şefkate sahip değilsin demektir."

Citra, Rowan'ın geceleri yatağında ağladığından şüpheliydi. Duygularını içine atan tiplerdendi. Citra onu bir türlü okuyamıyordu. Rowan şeffaf değildi ve bu Citra'nın canını sıkıyordu. Ya da belki de o kadar şeffaftı ki Citra doğrudan öte tarafı görüyordu. Hangisinin doğru olduğundan emin değildi.

Kısa sürede Tırpan Faraday'in devşirme metotları konusunda oldukça yaratıcı olduğunu öğrendiler. Aynı metodu hiç tekrar etmiyordu.

"Ama her devşirmeyi birebir aynı şekilde gerçekleştiren, işlerini bir ritüel gibi yapan tırpanlar yok mu?" diye sordu Citra.

T.me/Cinciva

"Evet ama hepimizin kendi yolunu bulması gerekiyor," diye karşılık verdi tırpan. "Kendi yöntemlerimizi. Ben devşirdiğim herkesi, kendilerine has olacak bir sonla buluşmayı hak eden bireyler olarak görüyorum."

Ölüm sanatının yedi temel metodunu açıkladı onlara. "En sık kullanılan üçlü şunlar; bıçak, mermi ve darbe. Bunların arkasından gelen üçlü de boğma, zehirleme ve elektrik ya da ateşle öldürme gibi yıkıcı yöntemler, ancak ateşi korkunç bir devşirme yöntemi olarak görüyorum ve katiyen kullanmayı reddediyorum. Son metot da silahsız kuvvet, sizi Bokator'da eğitmemizin sebebi bu."

Tırpan olmanın tüm bu metotlarda tecrübeli olmak demek olduğunu açıkladı. Citra "tecrübeli olmak" için çeşitli devşirmelere katılması gerektiğini anladı. Tırpan Faraday ona bir tetiği çektirir miydi? Bıçağı saplatır mıydı? Sopayı savurtur muydu? Citra elinin bunlara gitmeyeceğine inanmak istiyordu. Tırpan olacak kumaşa sahip olmadığına ümitsizce inanmak istiyordu. Hayatında ilk kez bir şeyde başarısız olmak istiyordu.

Rowan'ın bu meseleye dair hisleri karmaşıktı. Tırpan Faraday'in ahlaki güdüsü ve etik üstünlüğü Rowan'ın içini gayeyle dolduruyordu ama sadece tırpan yanındayken. Kendi düşünceleriyle baş başa kaldığında Rowan her şeyden şüphe etmeye başlıyordu. Zehirlenmek üzere olan, korkarak da olsa itaatle ağzını açan kadının yüzündeki ifade gözünün önünden gitmiyordu. Hapı ısırmadan önce kadının yüzündeki ifade. *Dünyanın en eski suçunun ortağıyım* diyordu kendine en yalnız hissettiği anlarda. *Ve bu giderek daha da kötüleşecek.*

Tırpanların günlükleri halka açık olsa da çırakların günlükleri hâlâ mahremiyet lüksüne sahipti. Tırpan Faraday, Rowan ve Citra'ya kenarları pütürlü, soluk renkli, deri kaplı

T.me/Cinciva

ciltler vermişti. Rowan'ın gözüne karanlık çağlardan kalma bir antika gibi geliyordu bunlar. Yazmaları için Faraday'in onlara bir tüy vermesini de beklemiyor değildi bir yandan. Neyse ki normal yazma gereçlerini kullanmalarına müsaade edilmişti.

"Bir tırpanın günlüğü geleneksel olarak kuzu derisi parşömeninden yapılır ve yavru derisiyle ciltlenir."

"'Yavru' derken 'oğlak' olan yavrudan bahsettiğinizi varsayıyorum," dedi Rowan. "'İnsan yavrusu' olan 'yavrudan' değil."

Bu nihayet tırpanı güldürmeyi başarmıştı. Citra, tırpanı Rowan'ın güldürmesine kıl olmuş gibi görünüyordu, sanki tırpanı güldürmüş olmak Rowan'ı öne geçirmişti. Rowan, kızın tırpan olma fikrinden ne kadar tiksinse de yapısı öyle olduğu için bu pozisyon için kendisiyle yarışacağını biliyordu. Rekabet kızın doğasında vardı; buna engel olamıyordu.

Rowan nerede çaba göstermesi gerektiğini bilen tiplerdendi. Gerektiğinde o da rekabet edebilirdi ama gereksiz rekabete çok nadir tutuşurdu. Bunun ona Citra'ya karşı bir avantaj sağlayıp sağlamadığını merak ediyordu. Böyle bir avantaj isteyip istemediğini de.

Büyüdüğünde tırpan olmayı tercih etmezdi. Henüz hayatına dair bir tercih yapmamıştı, bu yüzden sonsuz geleceğinde ne yapmak istediğine dair pek bir fikri yoktu. Ancak şimdi bir tırpan tarafından eğitilmeye başlayınca bu konuda yatkınlığı olabileceğini hissetmeye başlamıştı. Tırpan Faraday onu bu işin altından ahlaklı bir şekilde kalkabileceğini düşündüğü için seçtiyse, belki de bu konuda haklıydı.

Günlük meselesinden ise nefret ediyordu Rowan. Kimsenin onun düşüncelerini pek merak etmediği geniş bir aileden geldiği için düşüncelerini kendine saklamaya alışmıştı.

T.me/Cinciva

"Niye bu kadar abarttığını anlamıyorum," dedi Citra bir gece akşam yemeğinden sonra günlüklerini doldururlarken. "Senin dışında kimse okumayacak günlüğü."

"O zaman yazmanın ne manasi var?" diye karşılık verdi Rowan.

Citra bir çocukla konuşuyormuş gibi iç geçirdi. "Bizi resmî tırpan günlüğü yazmaya alıştırmak için. Yüzüğü hangimiz kazanırsak altıncı emir uyarınca ömrümüzün her gününü yazdığımız bir günlük tutmak zorundayız."

"Ki bunu kimsenin okumayacağından eminim," diye ekledi Rowan.

"Ama insanlar *isterlerse* okuyabilirler. Tırpan Arşivi herkese açık."

"Evet," dedi Rowan, "Fırtına Bulutu gibi. İnsanlar isterse her şeyi okuyabilir ama kimse bunu yapmıyor. Tek yaptıkları oyun oynayıp kedi hologramları seyretmek."

Citra omuz silkti. "Günlük yazma konusunda endişelenmemen için bir sebep daha. Zibilyon tane sayfa arasında kaybolacaksa, istersen alışveriş listeni ve sabah kahvaltıda ne yediğini yaz. Kimsenin umurunda olmayacaktır."

Ama Rowan'ın umurundaydı. Eğer günlük tutmaya başlayacaksa, bir tırpanın yaptıklarını yapacaksa, o zaman bunu ya layıkıyla yapacaktı ya da hiç yapmayacaktı ki can sıkıcı derecede olan boş sayfaya bakarken şu anda "hiç yapmayacaktı" kısmına daha meyilli olduğunu görüyordu.

Günlüğüne gömülmüş olan Citra'nın yazmasını seyretti. Oturduğu yerden kızın ne yazdığını okuyamıyordu ama iyi bir elyazısı olduğunu görebiliyordu. Kızın okulda elyazısı dersi almış olmasına şaşırmazdı. İnsanların kendini üstün hissetmek için aldığı derslerden biriydi. Latince gibi. Tırpan olacaksa muhtemelen elyazısı yazmayı öğrenmesi de gerekecekti ama şimdilik kargacık burgacık bir yazıyla idare etmesi gerekiyordu.

T.me/Cinciva

Citra'yla aynı okula gitseler iyi geçinirler miydi diye merak etti. Muhtemelen birbirlerini tanımazlardı. Citra bir şeylere dahil olan kızlardandı ve Rowan da her şeyden kaçan bir çocuktu. Takıldıkları gruplar, gece göğündeki Jüpiter ve Mars kadar birbirinden uzaktı. Ancak şimdi yolları kesişmişti. Tam olarak arkadaş oldukları söylenemezdi, birlikte çıraklığa başlamadan önce arkadaş olma fırsatları olmamıştı. Partnerlerdi; rakiplerdi ve Rowan ona karşı olan hisleri konusunda giderek daha fazla zorlanıyordu. Tek bildiği şey, kızın yazmasını seyretmekten hoşlandığıydı.

Tırpan Faraday'in aileyle görüşmeme konusunda katı bir politikası vardı. "Çıraklığınız süresince ailenizle görüşmeniz pek akıllıca olmaz." Citra için bu zor bir durumdu. Ailesini özlüyordu ama her şeyden çok kardeşi Ben'i özlüyordu ki buna şaşırmıştı çünkü evdeyken Ben'e karşı hiçbir zaman fazla sabrı olmamıştı.

Rowan'ın ailesinden ayrı kalmakla ilgili bir sorunu yok gibiydi.

"Benden ziyade dokunulmazlığı tercih ederler zaten," dedi Citra'ya.

"Vah vah," dedi Citra. "Bu konuda senin adına üzülmem mi gerekiyor?"

"Hiç alakası yok. Kıskanabilirsin ama. Benim için her şeyi geride bırakmak daha kolay."

Gelgelelim Tırpan Faraday kendi kuralını bir kereliğine çiğnedi. Çıraklıklarının ilk ayında, Citra'nın teyzesinin düğününe katılmasına izin verdi.

Herkes tuvaletler ve smokinler giyerken, Tırpan Faraday, "Kendini o dünyanın bir parçası gibi hissetmemelisin," diyerek Citra'nın özel bir şeyler giymesine izin vermemişti. Bu da işe yaramıştı. Herkesin süslü püslü olduğu bir yerde günlük

T.me/Cinciva

kıyafetler giymek onu daha da yabancı hissettirmişti ve çıraklık kol bandı durumu daha da kötüleştirmişti. Belki de Tırpan Faraday onun düğüne katılmasına bu yüzden göz yummuştu; eskiden kim olduğu ile şu anda kim olduğu arasındaki farkı iyice anlatabilmek için.

"Peki nasıl bir şey?" diye sordu kuzeni Amanda. "Devşirme falan. İğrenç mi mesela?"

"Bu konuda konuşmamız yasak," diye cevap verdi Citra. Bu doğru değildi ama devşirmeden okul dedikodusu gibi bahsetmek istememişti.

Gerçi o muhabbeti kesmek yerine devam ettirmeliydi çünkü Amanda onunla konuşan sayılı insanlardandı. Citra'nın bakmadığını düşündükleri vakit kaçamak bakışlar atan ve *kendisi* hakkında konuşan çoktu. Çoğunluk fanilik günlerindeki hastalıklar gibi ondan kaçınıyordu. Belki yüzüğü olsa dokunulmazlık kazanmak için ona yaltaklanmaya çalışabilirlerdi ama çırak olması onları ürpertmekten başka bir işe yaramıyordu belli ki.

Kardeşi ona soğuk davranmıştı ve annesiyle konuşmak bile acı vericiydi. "Yemek yiyor musun?" ve "Uykunu alıyor musun?" gibi standart sorular sormuştu.

"Seninle birlikte bir de oğlan yaşıyormuş anladığım kadarıyla," dedi babası.

"O ayrı odada kalıyor ve benimle hiç ilgilenmiyor," dedi babasına ve bunu itiraf etmenin tuhaf bir şekilde onu utandırdığını fark etti.

Citra nikâhın sonuna kadar kaldı ama resepsiyon başlamadan müsaade isteyip buna bir dakika daha katlanamayacağından bir kamuaracıyla Tırpan Faraday'in evine döndü.

"Erkencisin," diye yorumda bulundu Tırpan Faraday döndüğünde. Şaşırmış gibi davransa da akşam yemeği masasına onun için de bir tabak koymuştu.

T.me/Cinciva

Tırpanların ölüme dair kuvvetli bir anlayışları olması beklenir ama bizim bile idrakimizi aşan şeyler var.

Bugün devşirdiğim kadın bana duyduğum en tuhaf soruyu sordu.

"Şimdi nereye gideceğim?" diye sordu.

"Şöyle," diye sakince açıklamaya başladım, "anıların ve yaşam-kaydın Fırtına Bulutu'nda, bu yüzden bunlar kaybolmayacak. Bedenin ise en yakın akrabanın seçeceği şekilde Dünya'ya karışacak."

"Evet, bunların hepsini biliyorum," dedi kadın. "Ama bana ne olacak?"

Bu soru beni dumura uğrattı. "Dediğim gibi, anı tefsirin Fırtına Bulutu'nda var olmaya devam edecek. Sevdiklerin onunla konuşabilecek ve tefsirin onlara cevap verebilecek."

"Evet," dedi kadın giderek daha gerilerek, "ama *bana* ne olacak?"

O noktada onu devşirdim. Ancak o son nefesini verdikten sonra, "Bilmiyorum," diyebildim.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

8

Seçim Meselesi

Çıraklıklarının ikinci ayı olan şubat ayında bir gün, "Bugün devşirmeye tek başıma gideceğim," dedi Tırpan Faraday, Citra ile Rowan'a. "Ben yokken ikinize de birer iş vereceğim." Citra'yı silah odasına götürdü. "Sen, Citra, bıçaklarımın her birini cilalayacaksın."

Dersler için hemen her gün silah odasına inse de orada sadece ölüm gereçleriyle birlikte tek başına olmak tamamıyla farklıydı Citra için.

Tırpan, üzerinde kılıçlardan çakılara kadar bıçağın her türlüsünün asılı olduğu bıçak duvarına gitti. "Kimileri sadece tozlu, kimileriyle hasar görmüş durumda. Her birine nasıl bir bakım yapman gerektiğini sen seçeceksin."

Citra, her bir bıçağa dair bir anı hatırlıyormuş gibi tırpanın gözlerinin bir bıçaktan ötekine kaymasını seyretti.

"Hepsini kullandınız mı?" diye sordu Citra.

"Sadece yarısını kullandım, onları da sadece birer devşirmede." Üzerinde daha eski silahların sergilendiği dördüncü duvara uzanıp oradaki bir meçi aldı. Bu meç Üç Silahşörler'in kullanacağı türden bir meçe benziyordu. "Gençken, işin gösterişini severdim biraz. Devşirmeye gittiğim bir adam, kendini bir eskrim ustası olarak görüyordu. Ben de onu bir düelloya davet ettim."

T.me/Cinciva

"Peki, kazandınız mı?"

"Hayır, kaybettim. İki kez. İlk seferinde beni boynumdan avladı, ikinci seferde de uyluk atardamarımı kesti –gerçekten çok iyiydi. Her seferinde, diriliş merkezinde uyandıktan sonra, ona meydan okumak için geri döndüm. Galibiyetleri ona zaman kazandırmıştı ama nihayetinde devşirilmek üzere seçilmişti ve bundan vazgeçmeye niyetim yoktu. Bazı tırpanlar bu durumda fikirlerini değiştirebilir ama bu taviz vermeyi gerektirir ve ısrarcı insanları avantajlı kılar. Ben kararımdan dönmem.

"Dördüncü düellomuzda meçimin ucuyla kalbini deştim. Son nefesini verirken, dövüşerek ölmesine izin verdiğim için bana teşekkür etti. Tırpan olarak geçirdiğim ömrümde yaptığım şey için aldığım tek teşekkür bu oldu."

İç geçirip meçi, Citra'nın artık bir şeref duvarı olduğunu anladığı yere geri koydu.

"Bu kadar silahınız varsa, komşumuzu devşirmeye geldiğinizde niye *bizim* bıçağımızı aldınız?" diye sormadan edemedi Citra.

Tırpan sırıttı. "Tepkini ölçmek için."

"O bıçağı çöpe attım," dedi Citra.

"Tahmin ediyordum," dedi tırpan. "Ama bu bıçakları cilalayacaksın." Sonra da kızı orada bırakıp gitti.

Tırpan gidince Citra silahları incelemeye başladı. Böyle şeylere çok yatkın olmasa da hangi bıçakların kullanıldığını ve nasıl kullanıldığını öğrenmek isterken buldu kendini. Asil bir silahın hikâyesinin anlatılmaya değer olduğunu düşünüyordu ve Rowan'la ona anlatılmayacaksa kime anlatılacaktı?

Duvardan bir şemşir indirdi. Tek bir savuruşla birinin kellesini kesebilecek kocaman bir kılıçtı. Tırpan Faraday bununla birinin kellesini almış mıydı? Bir bakıma onun tarzına uyuyordu: hızlı, acısız ve etkili. Şemşiri havada hantalca

T.me/Cinciva

savururken kendisinin birinin kellesini alacak gücü olup olmadığını merak etti.

Tanrım, nasıl bir insan oldum ben?

Silahı masaya koydu, bezi alıp üzerine cila sürdü ve şemşirle işi bittiğinde, parıldayan bıçaklardaki yansımasına bakmamaya çalışarak bir sonrakine geçti.

Rowan'ın işi Citra'ninki kadar ilkel olmasa da çok daha tat kaçırıcıydı.

"Bugün bir sonraki devşirmem için araştırma yapacaksın," dedi Tırpan Faraday ona ve ertesi gün devşirilecek kişinin sahip olması gereken kriterlerden oluşan bir liste verdi. "Bulacak kadar zeki olduğun sürece ihtiyacın olan tüm bilgiler Fırtına Bulutu'nda mevcut." Sonra da o günün devşirmesini gerçekleştirmek üzere evden gitti.

Rowan neredeyse kriter listesini Fırtına Bulutu'na verip ondan birini seçmesini isteme hatasını yapıyordu ki Fırtına Bulutu'ndan yardım istemenin tırpanlar için katiyen yasak olduğunu hatırladı. Büyük bulutun bilgi hazinesine tam erişimleri olsa da algoritmik "bilinçli" zihnine erişmeleri yasaktı. Tırpan Faraday bunu yapmaya çalışan bir tırpanın hikâyesini anlatmıştı. Fırtına Bulutu o tırpanı bizzat Yüksek Bıçak'a bildirmişti ve tırpan "sert bir şekilde cezalandırılmıştı."

"Bir tırpan nasıl cezalandırılır?" diye sormuştu Rowan.

"Tırpanlardan oluşan bir jüri onu on iki kere ölüme mahkûm etti ve her ölümün ardından onu tekrar dirilttiler. On ikinci dirilişin ardından da bir sene boyunca gözetim altında tutuldu."

Rowan tırpanlardan oluşan bir jürinin cezalarının oldukça yaratıcı olacağını hayal etti. Tırpanların elinde on iki kere ölmenin sıçramaktan çok daha kötü olacağından şüpheleniyordu.

T.me/Cinciva

Arama kriterlerini girmeye başladı. Aramasını sadece kendi şehirlerinde değil, tüm OrtaMerika'da yapması söylenmişti ki bu da kıtanın ortasından neredeyse bin beş yüz kilometrelik bir alan demekti. Sonra da aramasını bir nehre komşu olan ve nüfusu on bini aşmayan kasabalarla sınırlandırdı. Ardından o nehre yaklaşık otuz metre yakındaki ev ya da apartmanlarla. Ondan sonra da o evlerde yaşayan yirmi ya da daha büyük yaştaki insanları aradı.

Bu da ona kırk bin kişilik bir liste oluşturdu.

Bunu beş dakikada başarmıştı. Bir sonraki kriterleri bulmak o kadar da kolay olmayacaktı.

Kişi iyi bir yüzücü olmalı.

Her bir nehir kasabasındaki lise ve üniversitelerin bir listesini çıkardı, sonra da son yirmi senede yüzme takımına girmiş ya da bir triatlona katılmış insanlarla bu listeyi karşılaştırdı. Yaklaşık sekiz yüz kişi.

Kişi bir köpek sever olmalı.

Tırpan Faraday'in erişim kodunu kullanarak köpeklerle ilgili yayım yapan tüm dergi ve blogları buldu. Son birkaç sene içerisinde düzenli olarak köpek maması alan insanların bir listesini çıkarmak için evcil hayvan ürünleri mağazalarının veritabanına erişti. Bu da sayıyı yüz yirmi isme indirdi.

Kişi profesyonel olmayan bir bağlamda bir kahramanlık yapmış olmalı.

Yüz yirmi ismin her biriyle birlikte tek tek "kahraman," "cesaret," "kurtardı" gibi anahtar kelimeleri aradı. Bir tanesine denk gelirse şanslı olacağını düşünüyordu ama şansa bakın ki ömürlerinin bir noktasında kahramanlık sayılabilecek bir şey yapmış olan dört kişi çıktı.

Her bir ismin üzerine tıklayarak fotoğraflarını açtı. Ânında bunu yaptığına pişman oldu çünkü o isimlere bir yüz eklediği anda bu kişiler birer kriterden bir insana dönüşüverdi.

T.me/Cinciva

Yuvarlak suratlı ve sempatik bir tebessümü olan bir adam.

Herkesin annesi olarak görülebilecek bir kadın.

Saçı yataktan yeni kalkmış gibi dağınık olan bir adam.

Üç gündür tıraş olmamış gibi bir hâli olan bir adam.

Dört kişi. Rowan ertesi gün hangisinin öleceğine karar vermek üzereydi.

Hemen tıraşsız adamı seçmek istediğini fark etti ama bunun bir önyargı olduğunu anladı. Sırf fotoğraf çektirmeden önce tıraş olmadı diye bir adama karşı ayrımcılık yapılmazdı. Peki, kadını sırf kadın olduğu için mi eliyordu?

Peki, o zaman tebessüm eden adam. Ama bu sefer de sırf önyargılı olmamak için aralarındaki en yakışıklı adamı mı seçiyordu?

Her biri hakkında daha fazla bilgi edinmeye karar verip Faraday'in erişim koduyla ulaşabilmesi gerekenden çok daha fazla kişisel bilgiye ulaştı; sonuçta insan hayatıyla ilgili bir karar veriyordu ve adil bir karar vermek için elinden gelen her yola başvurması gerekmez miydi?

Şu kişi gençliğinde bir akrabasını kurtarmak için yanan bir binaya dalmış. Şu diğerinin üç tane küçük çocuğu var. Ama bak bu hayvan sığınağında gönüllü çalışıyor. Ama şu ötekinin erkek kardeşi daha iki sene önce devşirilmiş...

Öğrendiği her şeyin ona yardımcı olacağını düşünmüştü ama bu kişileri daha yakından tanıdıkça seçimi daha da zorlaştı. Giderek daha çaresiz hissederek ta ki ön kapı açılıp Tırpan Faraday dönene dek bu insanların hayatına daha da yakından bakmaya başladı. Dışarıda hava kararmıştı. Gece mi olmuştu?

Tırpanın bitkin bir hâli vardı ve cübbesine kan damlaları sıçramıştı.

"Bugünün devşirmesi... beklediğimden daha sıkıntılıydı," dedi. Citra silah odasından çıktı. "Tüm bıçaklar pırıl pırıl olana dek cilalandı!" diye duyurdu.

T.me/Cinciva

Faraday başını sallayarak onayladı. Sonra da hâlâ bilgisayar başında oturan Rowan'a döndü. "Peki, bir sonraki devşireceğimiz kişi kim?"

"Ben... ee... dört kişiye kadar listeyi daralttım."

"Ee?" dedi tırpan.

"Dördü de profile uyuyor."

"Ee?" dedi tırpan bir kez daha.

"Şey, bir tanesi daha yeni evlenmiş ve bir tanesi de yeni ev sahibi olmuş..."

"Bir tanesini seç," dedi tırpan.

"... ve birisi de geçen sene yardımseverlik ödülü almış..."

"BİR TANESİNİ SEÇ!" diye bağırdı tırpan, Rowan'ın daha önce adamdan duymadığı bir vahşilikle. Adamın sesiyle sanki duvarlar bile bir adım gerilemişti. Faraday'in ondan kadına bir siyanür hapı vermesini istediği gün olduğu gibi kararını ertelemesine izin vereceğini ummuştu. Ama hayır; bugünün sınavı farklıydı. Rowan, hâlâ silah odasının kapısında duran, bir kazaya tanık olmuş gibi donakalmış bir hâldeki bir yayaya benzeyen Citra'ya baktı. Bu korkunç kararla gerçekten de tek başına yüzleşmesi gerekiyordu.

Rowan yüzünü buruşturarak ekrana baktı ve saçı yataktan yeni kalkmış gibi dağınık olan adamı işaret etti. "O," dedi Rowan. "Onu devşirin."

Rowan gözlerini kapattı. Sırf saçları dağınık diye adamın birini ölüme mahkûm etmişti.

Sonra Faraday'in omzunu sıkıca kavradığını hissetti. Azarlanacağını sanmıştı ama bunun yerine tırpan, "Aferin," dedi.

Rowan gözlerini açtı. "Teşekkür ederim, efendim."

"Bu hayatında yaptığın en zor şey olmasaydı, endişelenirdim."

"Bu hiç kolaylaşıyor mu?" diye sordu Rowan.

"Umarım kolaylaşmaz," dedi tırpan.

T.me/Cinciva

Ertesi öğlen Bradford Ziller işten döndüğünde evinin salonunda oturan bir tırpanla karşılaştı. Bradford içeri girerken tırpan ayağa kalktı. İçgüdüleri ona dönüp kaçmasını söylüyordu ama bunu yapamadan kenarda bekleyen yeşil kol bantlı bir oğlan kapıyı kapattı.

Tırpanın konuşmasını giderek artan bir dehşetle beklerken tırpan eliyle oğlanı işaret etti ve oğlan boğazını temizleyip, "Bay Ziller, devşirme için seçildiniz," dedi.

"Ona tamamını söyle, Rowan," dedi tırpan sabırla.

"Demek istediğim... *ben* sizi devşirmek için seçtim."

Birden büyük bir rahatlama yaşayan Bradford ikiliye baktı çünkü belli ki bu bir tür şakaydı. "Pekâlâ, kimsiniz siz? Size bunu yapmanızı kim söyledi?"

Sonra tırpan elini kaldırıp yüzüğünü gösterdi. Bir lunapark trenindeymiş gibi Bradford'ın neşesi bir kez daha kaçtı. Bu sahte değil, hakikiydi. "Oğlan benim çıraklarımdan biri," dedi tırpan.

"Üzgünüm," dedi oğlan. "Kişisel bir şey değil, belli bir profile uyuyorsunuz. Fanilik Çağı'nda bir sürü insan birilerini kurtarmaya çalışırken ölürdü. Bu insanların çoğu kendi evcil hayvanını kurtarmak için selle birlikte taşmış olan nehirlere atladı. Çoğu aslında iyi bir yüzücü olsa da sel olduğu için bu bir fark yaratmıyordu."

"*Köpekler!*" diye düşündü Bradford. *Doğru ya, köpekler!* "Bana zarar veremezsiniz!" dedi. "Böyle bir şey yaparsanız köpeklerim sizi parçalara ayırır." Tamam da köpekleri neredeydi?

Derken yatak odasından oğlanla aynı kol bandını takan bir kız çıktı. "Üçünü de uyuşturdum," dedi. "Onlara bir zarar gelmedi ama şu anda kimseyi durduracak hâlleri yok." Kızın kolu kanıyordu. Köpeklerin değil, kızın kendi kanıydı. Köpekleri kızı ısırmıştı. Aferin onlara.

T.me/Cinciva

"Kişisel değil," dedi oğlan bir kez daha. "Üzgünüm."

"Bir özür yeterli," dedi tırpan oğlana. "Hele de samimiyse."

Bunun gerçek olduğunu bilse de Bradford bir kahkaha koyverdi. Nedense bu ona çok komik gelmişti. Dizleri ağırlığını kaldırmayınca kanepeye çöktü ve kahkahası acıya dönüştü. Bunun neresi adildi? Tüm bunlar nasıl adil olabilirdi?

Ama sonra oğlan önünde diz çöktü ve Bradford kafasını kaldırdığında, oğlanın bakışları tarafından esir alındı. Çok daha yaşlı bir ruhla bakışıyormuş gibi hissetti.

"Beni dinleyin, Bay Ziller," dedi oğlan. "Benim yaşlarımdayken kız kardeşinizi bir yangından kurtardığınızı biliyorum. Evliliğinizi kurtarmak için ne kadar çabaladığınızı biliyorum. Ve kızınızın sizi sevmediğini düşündüğünüzü biliyorum ama o sizi seviyor."

Bradford şaşakalmış hâlde oğlana baktı. "Tüm bunları nereden biliyorsun?"

Oğlan dudaklarını büzdü. "Bilmek bizim işimiz. Devşirilmeniz bunların hiçbirini değiştirmeyecek. İyi bir yaşam sürdünüz. Tırpan Faraday sizin için bu yaşamı tamamlayacak."

Bradford bir telefon konuşması yapmak için, bir gün daha yaşayabilmek için yalvarsa da tabii ki bu istekleri ona bahşedilmedi. Ona bir not yazabileceğini söylediler ama yazacak bir şey bulamadı.

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum," dedi oğlan ona.

"Nasıl yapacaksınız?" diye sordu nihayet onlara.

Cevabı tırpan verdi. "Senin için geleneksel bir boğulma seçtim. Seni nehre götüreceğiz. Yaşam bedenini terk edene dek seni suyun altında tutacağım."

Bradford sertçe gözlerini kapadı. "Boğulmanın acı verici bir ölüm olduğunu duymuştum."

"Ona köpeklere verdiğim ilaçtan biraz verebilir miyim?" diye sordu kız. "Bilinci kapanıp bayılmasına yetecek kadar?"

T.me/Cinciva

Tırpan bunu biraz düşündükten sonra başını sallayıp kabul etti. "İstersen acı çekmeni engelleyebiliriz."

Ama Bradford kafasını sallayarak bunu reddetti çünkü kalan ömrünün her bir saniyesini istediğini fark etmişti. "Hayır, uyanık olmak istiyorum." Son tecrübe ettiği şey boğulmak olacaksa, bunu tecrübe edecekti o zaman. Kalbinin giderek daha hızla atmaya başladığını, adrenalinle vücudunun titremeye başladığını hissediyordu. Korkuyordu ama korkmak demek hayatta olmak demekti.

"Gel o zaman," dedi tırpan adama nazikçe. "Hep beraber nehre inelim."

Citra, Rowan'ın meseleyi halletme şekline hayran kalmıştı. Adamla ilk konuştuğunda biraz tereddütlü olsa da durumu kontrol altına almıştı. Adamın korkusunun dizginlerini alıp ona huzur vermişti. Seçim yapma sırası ona geldiğinde, Citra da Rowan gibi kendini kontrol edebilmeyi umuyordu. Bugün yaptığı tek şey birkaç köpeği uyuşturmaktan ibaretti. Doğru, bu sırada ısırılmıştı ama bunun pek bir önemi yoktu. Köpekleri bir sığınağa götürmek için Faraday'i ikna etmeye çalışmıştı ama Faraday buna yanaşmamıştı. Yine de köpekleri almaya gelsinler diye bir sığınağı aramasına izin vermişti. Aynı zamanda adamı almaya gelsinler diye de adli tabibi aramıştı. Tırpan ısırılan kolunun hızlışifası için hastaneye götürmeyi teklif etmişti ama Citra bunu reddetmişti. Kendi nanitleri bunu sabaha kadar iyileştirirdi ve hissettiği ağrı onun için önemliydi. Ölen adam için biraz acı çekmeyi ona olan borcuymuş gibi görüyordu.

"Bu etkileyiciydi," dedi Rowan'a uzun eve dönüş yolculuğu sırasında.

"Evet, nehrin kıyısına kusana kadar öyleydi."

T.me/Cinciva

"Ama devşirme bittikten sonra kustun," diye belirtti Citra. "O adama ölümle yüzleşecek gücü verdin."

Rowan omuz silkti. "Öyle sanırım."

Citra, Rowan'ın bu alçakgönüllülüğünü hem asap bozucu hem de tatlı buluyordu.

T.me/Cinciva

İlk tırpanlardan biri olan Saygıdeğer Tırpan Sokrates'in yazdığı bir şiir var. Onun kaleminden birçok şiir çıksa da bu şiir benim en sevdiklerimden biri oldu.

Bıçağı savurmayacaksın pervasızca,
Küstah ve gözüpekleri aranızdan eleyeceksin,
Zira köpek vardır mesela,
Hem havlamayı hem de ısırmayı seven,
O köpek ki leşçil bir kuzgun, korkağıdır eskilerin.

Bu, yüce ideallerimizi ve Tırpan Cemiyeti'ni yozlaşma ve ahlaksızlıktan korumak için alınan birçok önleme rağmen dikkati hiçbir zaman elden bırakmamamız gerektiğini hatırlatıyor bana çünkü güç insan tabiatı denen virüsle, kalan son hastalıkla aşılanıyor. Tırpanların yaptıkları işten keyif almaya başlamasından her birimiz adına korkuyorum.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

9

Esme

Esme çok pizza yerdi. Annesi pizza yüzünden bir gün öleceğini söylerdi ona. Bunun gerçekleşmesini hiç mi hiç beklemezdi ama.

Tırpan saldırısı, fırından yeni çıkmış pizza dilimi ona servis edildikten bir dakika bile geçmemişken gerçekleşti. Okuldan çıkmış, dördüncü sınıfın günlük çileleri onu yormuştu. Öğle yemeği berbat geçmişti. Annesinin yanına koyduğu tonbalığı salatası ılıktı ve öğle yemeği vakti geldiğinde ufaktan fermente olmaya başlamıştı. Pek iştah açıcı olduğu söylenemezdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, annesinin onun yanına koyduğu yemeklerin hiçbiri lezzet ölçeğinde yüksek puan almazdı. Esme'nin biraz kilo problemi var diye annesi onu sağlıklı beslemeye çalışıyordu. Nanitleri Esme'nin metabolizmasını hızlandırmak için ayarlanabilecek olsa da annesi buna sıcak bakmıyordu. Bunun problemi değil, semptomu gidermek olduğunu iddia ediyordu.

"Her şeyi nanitlerini ayarlayarak çözemezsin," demişti annesi. "Kendini kontrol etmeyi öğrenmen gerek."

Kendini kontrol etmeyi yarın da öğrenebilirdi. Bugün canı pizza istiyordu.

En sevdiği pizzacı olan Luigi's, Fulcrum City Galleria'nın yemek katındaydı ve burası eviyle okulu arasında

T.me/Cinciva

bulunuyordu. Hemen hemen. Tırpanlar oraya geldiğinde, peynirle damağını yakmadan ilk lokmayı nasıl alacağını bulmaya çalışıyordu. Esme sırtı kapıya dönük oturduğundan başta onları görmemişti. Ama onları duymuştu, en azından tırpanlardan birini.

"Tünaydın, güzel insanlar," dedi adam. "Hayatınızda çok büyük bir değişim olmak üzere."

Esme onlara bakmak için döndü. Dört kişiydiler. Parıldayan cırtlak renkli cübbeler giyiyorlardı. Esme daha önce onlara benzeyen kimseyle karşılaşmamıştı. Daha önce hiç tırpan görmemişti. Ta ki üçü mücevherli cübbesinden bile daha çok parlayan bir silah, dördüncüsü ise bir alev makinesi çıkarana kadar gözlerini onlardan alamadı.

Liderleri, "Bu yemek katı devşirme için seçilmiştir," dedikten sonra korkunç görevlerini ifa etmeye başladılar.

Esme ne yapması gerektiğini biliyordu. Pizzasını bırakıp masanın altına saklandı ve emeklemeye başladı. Ama bunu akıl eden bir tek o değildi. Herkes yere yatıp kaçmaya çalışıyordu sanki. Bu, tırpanları pek durdurabileceğe benzemiyordu. Emekleyen kalabalık arasında tırpanların bacaklarını görebiliyordu. Kurbanlarının dört ayak üzerinde olması onları hiç mi hiç yavaşlatmıyordu.

Artık Esme de paniklemeye başlamıştı. Toplu devşirme yapan tırpanlara dair öyküler duymuştu ama bugüne dek onların birer öyküden fazlası olduğunu hiç düşünmemişti.

İlerisindeki sarı cübbeli tırpanı görebiliyordu, bu yüzden arkasını döndü ama o ân da yeşil cübbeli tırpanın yaklaşmakta olduğunu gördü. Esme önce emekleyerek masaların arasındaki boşluktan geçti, ardından turuncu cübbeli tırpanın ateşe verdiği saksıların arasından emekledi ve büyük saksıların öteki tarafından çıktığında saklanacak bir yer olmadığını gördü.

T.me/Cinciva

Artık yemek stantlarının olduğu yere gelmişti. Ona pizza satan adam tezgâhın üzerinde ölü hâlde uzanıyordu. Çöp kutusuyla duvar arasında bir boşluk vardı. Zayıf bir kız değildi, bu yüzden en zayıf düşüncelerle o boşluğa girdi. Saklanmak için pek yeterli sayılmazdı ama oradan çıkarsa doğrudan ateş hattına çıkacaktı. Kaçmaya çalışan iki kişi görmüştü ve ikisi de çelik arbalet oklarıyla vurulmuştu. Esme kılını kıpırdatmaya cesaret edemiyordu. Bunun yerine suratını ellerine gömdü. Sessizlik çökene kadar, hıçkıra hıçkıra, etrafındaki korkunç sesleri dinleyerek öyle kaldı. Bir adam, "Merhaba," diyene kadar gözlerini açmayı reddetti.

Esme gözlerini açtığında, mavi cübbeli lider tırpanın tepesinde dikildiğini gördü.

"Lütfen..." diye yalvardı, "lütfen beni devşirmeyin."

Adam kıza elini uzattı. "Devşirme sona erdi," dedi. "Senin dışına kimse kalmadı. Elimi tut hadi."

Reddetmekten çekinen Esme uzanıp adamın elini tuttu ve saklandığı yerden çıktı.

"Seni bulmaya geldim, Esme," dedi adam.

Adam adını söylediğinde Esme'nin nutku tutuldu. Bir tırpan onu niye arasındı ki?

Diğer üç tırpan da etraflarında toplanmıştı. Hiçbiri ona karşı silahını kaldırmadı.

"Şimdi bizimle geleceksin," dedi mavi cübbeli tırpan.

"Ama... ama annem."

"Annenin haberi var. Ona dokunulmazlık verdim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Sonra da zümrüt yeşili cübbe giyen kadın tırpan Esme'ye bir tabak uzattı. "Sanırım bu pizza senindi."

Esme tabağı aldı. Pizza artık yenilebilecek kadar soğumuştu. "Teşekkür ederim."

T.me/Cinciva

"Bizimle gel," dedi mavi cübbeli tırpan, "ve sana söz, şu andan itibaren hayatın hayal ettiğin gibi olacak."

Böylece hayatta olduğu için minnettar olan ve onun kadar şanslı olmayanları düşünmemeye çalışan Esme dört tırpanla birlikte oradan ayrıldı. Gününün böyle geçmesini hiç mi hiç beklemiyordu ama kaderinin bu olduğu apaçık ortadayken niye buna karşı çıkacaktı ki?

T.me/Cinciva

İnsanların sıkıntıdan patlamadığı başka bir dönem yaşanmış mıydı? Motivasyon bulmanın bu kadar zor olmadığı bir dönem? Fanilik Çağı'nın haber arşivlerine baktığımda, insanların bir şeyler yapmak için çok daha fazla sebebi varmış gibi hissediyorum. Yaşam zaman yaratmayı gerektiriyordu, zaman öldürmeyi değil.

Şu eski haber bültenleri; ne heyecanlı şeyler. Her türden suçla dolu. Komşunuz yasa dışı keyif kimyasalları satan biri olabilirdi. Normal insanlar halkın izni olmadan birinin canını alabilirdi. Öfkeli kimseler kendilerine ait olmayan araçları ele geçirdikten sonra, kanun güçlerini kontrol dışı yollarda tehlikeli kovalamacalara sürükleyebilirdi.

Bugün de nahoşlar var ama yere çöp atmak ya da mağazalarda ürünlerin yerini değiştirmekten öteye gittikleri yok. Kimse sisteme öfkelenmiyor artık. En fazla ters ters bakıyor.

Fırtına Bulutu belki de bu yüzden ekonomik eşitsizliğin biraz da olsa hâlâ var olmasına müsaade ediyor. Herkesin eşit düzeyde zenginliğe sahip olmasını pekâlâ ayarlayabilir ama o zaman ölümsüzlerin hastalığı olan can sıkıntısını daha da kötü hâle getirmiş olur. Tabii ki eşitsizliğin insanların birbirini soyacak, hatta kimi zaman birbirinin canını alacak kadar büyük olduğu fani zamanlarda olduğu gibi kimsenin didinmesi gerekmiyor.

Suçun geri dönmesini istemem ama insanlara bir tek tırpanların korku salıyor olması da canımı sıkmıyor değil. Bu konuda biraz rekabet olsa fena olmazdı.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

10

Yasaklı Tepkiler

"Dostum, diyorum bak, herkesin dilinde bu var. Herkes okuldan intikam almak için tırpan olduğunu düşünüyor."

Nadiren de olsa Tırpan Faraday, Rowan'a öğleden sonraları için izin verirdi ve bu izinlerden birinde, ılık bir mart günü Rowan üç aydır sıçramayan arkadaşı Tyger'ı ziyaret etti. Rowan'ın evinden birkaç blok ötedeki bir parkta basketbol oynuyorlardı, Rowan'ın evini ziyaret etmesi yasaktı ve zaten yasak olmasa bile oraya gitmek istediğinden pek emin değildi.

Rowan topu Tyger'a attı. "Çıraklığı *bu yüzden* kabul etmedim."

"Bunu *ben* biliyorum, *sen* biliyorsun ama insanlar canları neye istiyorsa ona inanıyor." Tyger sırıttı. "Birden sırf senin arkadaşınım diye popülerliğim arttı. Yüzüğüne ulaşmalarına yardımcı olabileceğimi sanıyorlar. Dokunulmazlık konuşur, ölüm dolaşır."

Tyger'ın onun adına aracı rolü oynaması Rowan'a epey komik gelmişti. Tyger'ın bundan faydalanacağını biliyordu. Muhtemelen bu hizmet karşılığında insanlardan ödeme de alacaktı.

Rowan topu çalıp bir atış yaptı. En son tırpanın yanına taşınmadan çok önce basketbol oynamıştı ama hedefi

T.me/Cinciva

gelişmemişse de kolu gelişmişti. Bokator eğitimi sağ olsun, hiç olmadığı kadar kuvvetliydi ve dayanıklılığının ucu bucağı yok gibiydi.

"Peki, yüzüğünü aldığında *bana* dokunulmazlık verecek-sin, değil mi?" Tyger bir atış yapıp ıskaladı. Bilerek ıskaladığı belliydi. Rowan'ın kazanmasına müsaade ediyordu.

"Öncelikle yüzük için beni seçeceklerinin bir garantisi yok. Ayrıca sana dokunulmazlık veremem."

Tyger gerçekten şaşırmış gibiydi. "Ne? Niye ki?"

"Adam kayırmak demek bu."

"Arkadaşlık ne güne kaldı?"

Sahaya birkaç genç daha geldi ve karşılıklı oynamak isteyip istemediklerini sordular ama Rowan'ın kol bandını gördüklerinde hemen bundan vazgeçtiler.

"Dert değil," dedi yaşça en büyük olan. "Saha sizindir."

İnsanı deli eden bir durumdu. "Hayır, hepimiz oynayabiliriz..."

"Yok ya... Biz başka yerde oynarız."

"Hepimiz oynayabiliriz dedim!" diye ısrar etti Rowan ve diğer çocuğun gözlerinde öyle büyük bir korku gördü ki ısrar ettiği için kendinden utandı.

"Evet, evet, tamam," dedi diğer çocuk. Arkadaşlarına döndü. "Adamı duydunuz! Oynayın!"

Var güçleriyle sahaya dağıldılar ve aynı Tyger gibi, var güçleriyle kaybetmek için oynadılar. Hep böyle mi olacaktı? Öyle göz korkutucu bir kişiye dönüşmüştü ki artık arkadaşım dediği kişiler bile ondan çekinir hâle gelmişti. Artık onu zorlamaktan çekinmeyen tek kişi Citra'ydı.

Rowan çabucak oyundan sıkıldı ve tüm bunlardan epeyce eğlenen Tyger'la birlikte oradan ayrıldı. "Dostum, artık marul değilsin sen, zehirli köpeküzümüsün. Artık korkulan yeşilliklerdensin!"

T.me/Cinciva

Tyger haklıydı. Rowan o çocuklara çömelip kaldırımı yalamalarını söyleseydi, bunu yaparlardı. İnsanın başını döndüren korkunç bir düşünceydi bu ve bunun üzerine fazla kafa yormak istemedi.

Birazdan teklif edeceği şeyi niye yaptığını Rowan da bilmiyordu. Belki hissettiği yalnızlığa duyduğu öfkeydi sebebi, belki de eski hayatının bir parçasını yeni hayatına götürmek istemesiydi.

"Tırpanın evini görmek ister misin?"

Tyger pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Bir şey der mi?"

"Evde değil," dedi Rowan ona. "Bugün devşirmek için başka bir şehre gitti. Akşama kadar evde olmayacak." Rowan eve birilerini davet ettiğini öğrense Tırpan Faraday'e inme ineceğini biliyordu. Böyle bir şey yapmayı daha da çekici hâle getiriyordu bu durum. Şimdiye dek çok uslu, çok söz dinler biri olmuştu, artık sırf *kendisi* istediği için bir şey yapmanın vakti gelmişti.

Eve geldiklerinde, evin boş olduğunu gördü. Tırpan Faraday'in öğleden sonra izin verdiği Citra da evde yoktu. Tyger'ın onunla tanışmasını istemişti ama sonra, "*Ya birbirlerinden hoşlanırlarsa? Ya Tyger onun aklını çelerse?*" diye düşünmüştü. Tyger'ın kızlarla arası iyiydi. Bir keresinde kızın tekini onunla birlikte sıçramaya bile ikna etmişti, sırf "Kızlar bana âşık oluyor gerçekten," diyebilmek için.

"Romeo ve Juliet gibi olacak," demişti kıza. "Ama biz dirileceğiz tabii."

Hâliyle kızın anne babası sinirden küplere binmişti ve kız dirildikten sonra da Tyger'la görüşmesini katiyen yasaklamışlardı.

Tyger bunu omuz silkerek karşılamıştı. "Ne diyebilirim ki? Onun hayatı aptalların anlattığı bir öykü" ki Rowan bunun

T.me/Cinciva

çok ama çok yanlış hatırlanan bir Shakespeare sözü olduğuna inanıyordu.

Citra'nın, sadece mecazi anlamda bile olsa, Tyger'a âşık olması fikri Rowan'ın midesini bulandırmıştı.

"Bu mu yani?" dedi Tyger içeriyi incelerken. "Düz ev."

"Ne bekliyordun ki? Gizli bir yeraltı sığınağı mı?"

"Ne yalan söyleyeyim, evet. En azından ona benzer bir şeyler. Şu mobilyalara bak, sizi böyle bir yerde yaşamaya zorladığına inanamıyorum."

"O kadar da kötü değil ya. Gel, bak, sana süper bir şey göstereceğim."

Tyger'ı silah odasına götürdü ve beklediği gibi Tyger bundan gerçekten etkilendi.

"Çok kıyak! Hiç bu kadar bıçağı bir arada görmemiştim. Peki, ya şu silahlar? Sadece resimlerini görmüştüm bunların!" Duvardan bir tabanca alıp namlusunun içine baktı.

"Öyle yapma!"

"Sakin ol, ben sıçramayı seviyorum, sıkmayı değil."

Rowan yine de tabancayı onun elinden aldı ve silahı daha duvardaki yerine koymamıştı ki Tyger duvardan bir pala indirmiş, havada onu savuruyordu.

"Bunu ödünç alabilir miyim, ne dersin?"

"Katiyen olmaz!"

"Deme öyle ya, baksana çok bıçağı var, fark etmez bile."

Rowan, Tyger'ın "kötü fikir" söz ifadesinin vücut bulmuş hâli olduğunu biliyordu. Onunla arkadaş olmanın eğlenceli yanı hep bu olmuştu. Ama şimdi Tyger gerçek bir zaaftı. Rowan, Tyger'ın kolunu yakalayıp bacağını bükmek için dizinin arkasına tekmeyi bastı ve onu yere yıktı. Hepsini tek bir Bokator hamlesiyle başarmıştı. Sonra da Tyger'ın kolunu birazcık canını yakacak kadar ters açıda tuttu.

"Ne yapıyosun!" dedi Tyger sıkılı dişleri arasından.

T.me/Cinciva

"Palayı bırak. Hemen!"

Tyger palayı bıraktı ve o anda ön kapının açıldığını duydular. Rowan onun kolunu bıraktı. "Sessiz ol," dedi sert bir fısıltıyla.

Kapıdan göz atsa da kimin geldiğini göremedi. Tyger'a, "Burada bekle," dedikten sonra odadan çıktı ve karşısında ön kapıyı kapatan Citra'yı buldu. Koşmaya çıkmış olmalıydı çünkü Rowan'ın o anda görmeye ihtiyacı olduğundan çok daha açık bir spor kıyafet giymişti. Bu, Rowan'ın beyninden kanın çekilmesine sebep oldu. Hormonal tepkilerin tamamen yasak olduğunu kendisine hatırlatmak için Rowan da kızın kolundaki çıraklık kol bandına odaklandı. Kafasını kaldıran Citra zoraki bir selam verdi.

"Hey, Rowan."

"Hey."

"Bir sorun mu var?"

"Yok."

"Niye orada duruyorsun?"

"Nerede durmalıyım?"

Kız gözlerini devirip banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Rowan tekrar silah odasına döndü.

"Kim gelmiş?" diye sordu Tyger. "Şu adını bilmediğim kız mı? Rakibinle tanışmak istiyorum. Belki bana dokunulmazlığı *o* verir. Ya da başka bir şeyi."

"Hayır," dedi Rowan. "Tırpan Faraday gelmiş ve seni burada bulursa, olduğun yerde devşirir seni."

Tyger'ın cesareti ânında buhar oldu. "Hay sıçayım! Ne yapacağız?"

"Sakin ol. Duş alıyor şimdi. Gürültü yapmadığın sürece seni buradan çıkarabilirim."

Koridora çıktılar. Tahmin ettiği gibi, kapalı banyo kapısının arkasından duşun tıslaması duyuluyordu.

T.me/Cinciva

"Üzerindeki kanı mı yıkıyor?"

"Evet. Çok kan vardı üstünde." Tyger'ı ön kapıya kadar geçirdi ve oğlanı kapıdan dışarı bir itmediği kaldı.

Citra, neredeyse üç aydır süren çıraklıkla birlikte, Tırpan Faraday tarafından yüzüğü alacak kişi olarak seçilmek istediğini inkâr edemeyeceği bir noktaya gelmişti. Ne kadar dirense de, kendisi için öngördüğü hayatın bu olmadığını kendine ne kadar tekrarlasa da bu işin önemini ve ne kadar iyi bir tırpan olabileceğini görmüştü. Her zaman yaptığı şeyin bir anlam ifade ettiği ve bir fark yaratabileceği bir hayat yaşamak istemişti. Bir tırpan olarak yaşayacağı hayat böyle olurdu. Doğru, eline kan bulaşırdı ama kan arındırıcı bir şey de olabilirdi.

Bokator'da da kana bu gözle bakılıyordu.

Citra, Kara Dul Bokatoru'nu hayatında yaptığı fiziksel olarak en yorucu şey olarak görüyordu. Antrenörleri, devşirme sırasında kendi el ve ayakları dışında hiçbir silah kullanmayan Tırpan Yingxing'di. Adam bir sessizlik yemini etmişti. Belli ki her bir tırpan aldığı canların kefareti olarak –zorunda olduklarından değil, böyle yapmayı seçtikleri için– kendinden bir parçayı feda ediyordu.

"*Sen* neyi feda ederdin?" diye sordu Rowan bir keresinde Citra'ya. Bu soru Citra'yı rahatsız etmişti.

"Tırpan olduğumda hayatımdan feragat ediyorum, değil mi? Bence bu yeterli."

"Aynı zamanda bir ailenin olması şansından feragat ediyorsun," diye hatırlattı Rowan ona.

Kız bu konuda daha fazla konuşmak istemediğinden sadece başıyla onaylamakla yetindi. Bir aile sahibi olma düşüncesi ona çok uzak bir düşünceydi ama bir aile sahibi *olmama* düşüncesi de bir o kadar uzaktı. Daha üzerine kafa yormasına yıllar olan bir şey konusunda hislerinin olması zordu. Zaten

T.me/Cinciva

Bokator sırasında böyle düşüncelerden uzak durması gerekiyordu. İnsanın zihninin boş olması lazımdı.

Citra daha önce hiçbir dövüş sporu yapmamıştı. Hep temas içermeyen sporları tercih eden bir kızdı. Koşu, yüzme, tenis; rakibiyle onu bir çizgi ya da ağın ayırdığı herhangi bir spor. Bokator ise bunun tam zıddıydı. El ele, beden bedene dövüş. Sessiz antrenörleri duruşlarını bir oyuncağın pozisyonunu ayarlar gibi düzelttiğinden sınıftaki iletişim bile tamamen fizikseldi. Sözcüklerin küstah arabuluculuğu olmadan, sadece zihin ve beden kullanılıyordu.

Sınıfta sekiz kişiydiler ve antrenörleri bir tırpan olmasına rağmen çırak olan bir tek Citra ile Rowan vardı. Diğerleri tırpanlıklarının ilk senesinde olan acemi tırpanlardı. Sınıftaki diğer tek kızın Citra'yla arkadaş olmak gibi bir isteği yok gibiydi. Kızlara herhangi bir ayrıcalık tanınmıyordu ve her açıdan oğlanlarla başa baş gitmeleri bekleniyordu.

Bokator'da birebir dövüş acı vericiydi. Her müsabaka, bir ritüel biçiminde rakibinle bir daire çizerek ve bir tür agresif dans gibi sadece bedeni kullanarak karşındakine sataşmakla gayet basit bir şekilde başlıyordu. Sonra mesele ciddiye biniyor ve sertleşiyordu. Her türlü tekme, yumruk ve toslama.

Bugün Rowan'la karşılıklı dövüşeceklerdi. Rowan hamlelerinde daha becerikliydi ama Citra'nın hız avantajı vardı. Rowan daha güçlü olsa da boyu daha uzundu ve bu bir avantaj değildi. Citra'nın daha düşük olan ağırlık merkezi onun daha dengede olmasını sağlıyordu. Bütünüyle bakıldığında, birbirine denk rakiplerdi.

Citra etrafında dönüp neredeyse Rowan'ı yere yıkacak bir tekme attı oğlanın göğsüne.

"İyi tekme," dedi Rowan. Tırpan Yingxing dövüş sırasında konuşmanın yasak olduğunu hatırlatmak için dudağına fermuar çekermiş gibi kapattı.

T.me/Cinciva

Citra ona soldan saldırdı ve Rowan o kadar hızlı bir karşılık verdi ki oğlanın elinin nereden geldiğini görmedi bile kız. Sanki birden üçüncü bir eli çıkmıştı. Bir anlığına da olsa dengesini kaybetti. Rowan'ın yumruk attığı yanının ısındığını hissetti. *Orası moraracak.* Citra sırıttı. *Ona bunu ödeteceğim!*

Citra sola doğru hamle yapar gibi tüm bedeninin ağırlığıyla sağdan saldırdı. Oğlanı yere yıkıp tepesine bindi fakat sanki birden yerçekimi tersine döndü ve aniden yerde olanın kendisi olduğunu fark etti. Şimdi Rowan üste çıkmıştı. Citra onu tekrar yere yıkabilirdi, bunun için yeterli olanağı vardı ama yapmadı. O anda, sanki kendi göğüs kafesinde atıyormuş gibi oğlanın kalbinin atışını hissedebiliyordu ve bunu biraz daha hissetmek istediğini fark etti. Müsabakayı kazanmaktan bile çok istiyordu bunu.

Bu onu öfkelendirdi. Oğlandan kurtulup aralarına mesafe koyacak kadar öfkelendi. Aralarında ne bir çizgi ne de bir ağ vardı, onları birbirinden ayıran tek şey kızın iradesiyle ördüğü duvardı. Ama o duvarın tuğlaları aşınmaya başlamıştı.

Tırpan Yingxing müsabakanın sona erdiğini gösteren bir hareket yaptı. Citra ve Rowan eğilerek birbirine selam verdi, ardından da başka iki öğrenci dövüşmek üzere çağrılırken dairenin iki zıt ucundaki yerlerine döndüler. Citra, Rowan'a tek bir bakış atmamaya kararlı bir hâlde dövüşü izlemeye başladı.

T.me/Cinciva

Eski hâlimizden eser yok artık.

Mesela Fanilik Çağı edebiyatını ve dönemin farklı birçok sanatını anlama aciziyetimizi düşünün. Fani insanların duygularını körükleyen şeyler bize anlaşılmaz geliyor. Fanilik sonrası filtremizden bir tek aşk hikâyeleri geçebiliyor ve onlarda bile fani aşk hikâyelerini tehdit eden hasret ve kayıp duygusunun yoğunluğu bizi dumura uğratıyor.

Bu hâlimizi ümitsizliğimizi sınırlandıran duygu-nanitlerimize bağlayabiliriz ama aslında çok daha derinden gelen bir şey. Faniler aşkı ölümsüz, aşkın kaybını ise dayanılmaz zannederdi. Biz ise artık ikisinin de doğru olmadığını biliyoruz. Aşk fani kalırken, bizler ölümsüz olduk. Bunu bir tek tırpanlar dengeleyebilir fakat bu ya da bir sonraki milenyum içinde devşirilme ihtimalinin göz ardı edilecek kadar az olduğunu bilmeyen yok.

Eski hâlimizden eser yok artık.

Peki, artık insan değilsek, neyiz biz?

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

11

Küçük Sırlar

Citra ve Rowan her devşirmeye beraber gitmiyordu. Bazen Tırpan Faraday içlerinden sadece birini götürüyordu yanında. Citra'nın tanık olduğu en berbat devşirme mayısın başlarında, Rowan'la birlikte çıraklıkları süresince katılacakları üç meclisten ilki olan Bahar Meclisi'nden bir hafta önce gerçekleşti.

Hedefleri köşeyi yeni alıp yaşını yirmi dörde resetlemiş bir adamdı. Evde eşi ve Citra'yla yaşıt görünen iki çocuğuyla birlikte akşam yemeği yiyordu. Tırpan Faraday kimin için geldiklerini açıkladığında aile gözyaşı döktü ve adam yatak odasına gitti.

Tırpan Faraday adam için huzurlu bir kan alımı seçmişti ama devşirme böyle gerçekleşmedi. Citra'yla tırpan yatak odasına girdiğinde adam onlara saldırdı. Gücünün doruğundaydı ve yenilenmenin getirdiği kibirle devşirmeyi reddederek sert bir yumrukla tırpanın çenesini kırdı. Citra, Tırpan Yingxing'ten öğrendiği Bokator hamlelerini deneyerek tırpanın yardımına yetişti ve çok geçmeden antrenman yapmakla bir dövüş sanatını gerçek hayatta kullanmak arasındaki farkı anladı. Adam, kızı kolayca kenara fırlatıp hâlâ yediği darbeden sonra kendini toparlayamayan Faraday'e doğru gitmeye başladı.

Citra tekrar adamın üzerine atlayıp gözünü oymak ve saçını çekmek dışında geri kalan tüm hamleleri bir kenara bırakıp

T.me/Cinciva

adama yapıştı. Tırpan Faraday'in cübbesinde sakladığı bir av bıçağını çekip adamın boğazını kesmesi için vakit kazandıracak kadar adamın dikkatini dağıttı. Adam nafile bir çabayla akan kanı eliyle durdurmaya çalışıyor, ciğerlerine hava doldurmak için çabalıyordu.

Kendi şişen çenesini tutan Tırpan Faraday adama kötülükle değil, büyük bir hüzünle seslendi. "Yaptığın şeyin sonuçlarının ne olduğunu anlıyor musun?"

Adam cevap verecek durumda değildi. Titreyerek, nefes almaya çabalayarak yere yığıldı. Citra böyle bir yaranın onu hemen öldüreceğini sanmıştı ama belli ki öyle olmayacaktı. Daha önce hiç bu kadar kan görmemişti.

"Burada kal," dedi tırpan ona. "Ona merhametle bak ve gördüğü son şey ol."

Sonra da odadan çıktı. Citra onun ne yapacağını biliyordu. Devşirmeden kaçmanın ya da ona karşı gelmenin sonuçları konusunda emirler çok açıktı. Citra gözlerini kapatamadı çünkü ona bakması emredilmişti ama bir yolu olsaydı kulaklarını tıkamak isterdi çünkü salondan gelecek sesleri duymayı hiç istemiyordu.

Kadının çocuklarını canını bağışlaması için tırpana yalvarması ve çocukların çaresizlikle hüngür hüngür ağlamasıyla başladı sesler.

"Yalvarma!" diye sertçe konuştuğunu duydu tırpanın. "Çocuklarına, kocanın gösterdiğinden daha fazla cesaret göster."

Citra adamın gözlerindeki son yaşam kıvılcımı da sönene kadar adamın gözlerinin içine baktı. Sonra da görecekleri için kendini hazırlayarak Tırpan Faraday'in yanına gitti.

İki çocuk kanepedeydi, hıçkırıkları ağlak bir titremeye dönüşmüştü. Kadın dizleri üzerine çökmüş, çocuklarla fısır fısır konuşuyor, onları teselli ediyordu.

"Bitti mi?" diye sordu tırpan sabırsızca.

T.me/Cinciva

Nihayet kadın ayağa kalktı. Gözleri yaşlıydı ama artık yalvarmayı bırakmıştı. "Yapman gerekeni yap," dedi.

"Güzel," dedi tırpan. "Cesaretini takdir ediyorum. Şimdi, şöyle ki kocan devşirmeye karşı çıkmadı." Sonra da şişmekte olan suratına dokundu. "Ancak çırağımla aramızda kavga çıktı ve sonucunda çenem kırıldı."

Kadın ağzı açık hâlde tırpana bakıyordu. Citra'nın da ağzı bir karış açıktı. Tırpan, Citra'ya dönüp ona ters ters baktı. "Çırağım benimle kavgaya tutuştuğu için ağır bir şekilde cezalandırılacak." Sonra da kadına döndü. "Lütfen diz çök."

Kadın diz çökmekten ziyade dizlerinin üzerine yığıldı âdeta.

Tırpan Faraday ona yüzüğünü uzattı. "Kurallar gereği, sen ve çocukların bir yıl devşirilmekten muaf tutulacaksınız. Lütfen her biriniz yüzüğümü öpün."

Kadın yüzüğü tekrar ve tekrar ve tekrar öptü.

Oradan ayrıldıktan sonra tırpan çok az konuştu. Tırpan mümkün olduğunca kamuaracı kullanmadığından otobüse binmişlerdi. Kamuaraçlarını israf olarak görüyordu.

Durağa geldiklerinde Citra konuşacak cesareti buldu.

"Çenenizi kırdığım için beni cezalandıracak mısınız?" Citra adamın çenesinin sabaha iyileşmiş olacağını biliyordu ama şifa nanitleri sorunu ânında çözmüyordu. Adam hâlâ berbat görünüyordu.

"Bundan kimseye bahsetmeyeceksin," dedi kıza sertçe. "Günlüğünde bile bu konuda bir şey yazmayacaksın, anlaşıldı mı? Adamın yaptığı şeyi kimse bilmeyecek."

"Emredersiniz, Saygıdeğer Tırpan."

Bu davranışı için onu ne kadar takdir ettiğini söylemek istiyordu tırpana. Görev bilinci yerine şefkati seçtiği için. Her devşirme beraberinde yeni bir ders getiriyordu ve bugünkü

T.me/Cinciva

ders de hiç unutamayacağı türdendi. Emirlerin kutsallığı... ve onlara ne zaman itaatsizlik etmek gerektiğini bilecek bilgelik.

Yıldız bir çırak olmak için elinden geleni yapan Citra'nın da kendi küçük sırları yok değildi. Citra'nın her gece yerine getirdiği işlerden biri yatmadan önce Tırpan Faraday'e bir bardak ılık süt götürmekti. "Çocukluğumda olduğu gibi, ılık süt günün gerginliğini alıp götürüyor," demişti tırpan ona. "Öte yandan sütle beraber gelen kurabiyeyi yemeyi bıraktım."

Tırpanın yatmadan önce süt içip kurabiye yediği düşüncesi Citra'ya absürt geliyordu. Ama bir ölüm getirenin bile kendine ait gizli zevkleri vardı demek ki!

Ancak sık sık, özellikle devşirmenin zor geçtiği günlerde Citra'nın süt getirme saati geldiğinde adam uykuya dalmış oluyordu. Öyle günlerde sütü ya kendi içiyor ya da Rowan'a veriyordu çünkü Tırpan Faraday evinde hiçbir şeyin katiyen ziyan edilmeyeceğini tembihlemişti.

O korkunç devşirmenin gerçekleştiği gün Citra adamın odasında biraz oyalandı.

"Tırpan Faraday," dedi nazikçe. Sonra bunu tekrarladı. Cevap yoktu. Adamın nefeslerinden uyuduğunu anlayabiliyordu.

Komodinin üzerinde bir obje vardı. Açıkçası her gece oradaydı.

Yüzüğü.

Koridordan içeri sızan eğik huzmeyi yakalamıştı. Loş odada bile parıldıyordu.

Sütü başına dikip bardağı komodinin üzerine koydu, böylece sabahleyin tırpan sütünün getirildiğini ve ziyan olmadığını görecekti. Sonra da gözlerini yüzüğe dikip önünde diz çöktü. Tırpanın niye yüzüğüyle birlikte uyumadığını merak etti ama bunu sormak çizgiyi aşmak olurdu.

T.me/Cinciva

Kendi yüzüğü olduğunda –kendi yüzüğü olursa– şimdiki gibi onun için gizemini koruyacak mıydı, yoksa normal bir obje hâline mi gelecekti? O yüzüğe alışacak mıydı?

Yüzüğe uzandı ama sonra elini geri çekti. Sonra tekrar uzanıp dikkatle yüzüğü eline aldı. Işığı kırsın diye parmakları arasında yüzüğü döndürdü. Mücevheri kocamandı; bir pelit büyüklüğündeydi. Bunun bir elmas olduğu söyleniyordu ama basit bir elmas yüzükten farklı olarak mücevherin ortasında bir koyuluk mevcuttu. O yüzüğün içinde bir şey vardı ama kimse ne olduğunu bilmiyordu. Tırpanların bile bunun ne olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Mücevherin ortası tam olarak siyah sayılmazdı; bazen ışıkta insanların gözlerinin koyuluğunun değişmesi gibi, ışığa göre değişen bir koyuluğu vardı.

Sonra bakışlarını tırpana çevirdiğinde adamın gözlerini açmış, onu seyrettiğini gördü.

Yakalandığını fark edince donup kaldı, Citra yüzüğü yerine bırakmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu.

"Takmak ister misin?" diye sordu Tırpan Faraday.

"Hayır," dedi. "Özür dilerim. Yüzüğe dokunmamalıydım."

"Dokunmamalıydın ama dokundun."

Tüm bu süre zarfında adamın uyanık olup olmadığını merak etti.

"Hadi," dedi adam. "Yüzüğü tak. Israr ediyorum."

Citra şüpheye düşmüştü ama adamın dediğini yaptı çünkü verdiği cevabın aksine yüzüğü takmak istiyordu hakikaten.

Parmağına sıcak geldi. Tırpanın parmağına göre yapılmıştı, bu yüzden onun parmağına bol gelmişti. Hayal ettiğinden daha ağırdı.

"Çalınacağından hiç korkmuyor musunuz?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Bir tırpanın yüzüğünü çalacak kadar ahmak olanlar çabucak bu dünyadan menediliyor, bu yüzden bir sorun olmaktan çıkıyor."

T.me/Cinciva

Yüzük hissedilir derecede soğuyordu.

"Ama bir arzu nesnesi, haksız mıyım?" dedi tırpan.

Citra birden yüzüğün soğuk değil, âdeta buz kestiğini fark etti. Birkaç saniye içinde metal donarak beyaza döndü ve Citra'nın parmağı soğuktan öyle bir acımaya başladı ki çığlık atarak yüzüğü parmağından çıkardı. Yüzük odanın öteki ucuna uçtu.

Sadece yüzük parmağı değil, yüzüğü çıkarırken ona dokunan diğer parmakları da soğuktan yanmıştı. İnlemesini bastırdı. Şifa nanitleri morfin salgılarken vücuduna bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Biraz sersemledi ama kendini ayık tutmaya çalıştı.

"Benim eklediğim bir güvenlik önlemi," dedi tırpan. "Ayarlarındaki bir mikro-soğutucu çip. Bakayım." Başucundaki ışığı açtı ve kızın elini tutup yüzük parmağına baktı. Parmağının boğumundaki deri soluk bir mavi renkteydi ve donmuştu. "Fanilik Çağı'nda muhtemelen parmağını kaybederdin ama nanitlerin şimdiden hasarı onarmaya başlamıştır." Kızın elini bıraktı. "Sabaha bir şeyin kalmaz. Belki gelecek sefere sana ait olmayan şeylere dokunmamayı öğrenmişsindir." Yüzüğünü alıp komodinin üzerine koydu ve boş bardağı Citra'ya verdi. "Bundan sonra akşam sütümü bana Rowan getirecek," dedi.

Citra çöktü. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Saygıdeğer Tırpan. Haklısınız; size sütünüzü getirmeyi hak etmiyorum."

Adam bir kaşını kaldırdı. "Yanlış anladın. Bu bir ceza değil. Merak insani bir duygu; bunu içinden atmana izin verdim sadece. Ne yalan söyleyeyim, beklediğimden uzun dayandın." Sonra da komplo kurmuşçasına sırıttı. "Şimdi bakalım Rowan'ın yüzüğü alması ne kadar sürecek?"

T.me/Cinciva

İşimin ağırlığı omuzlarımda yük olduğu zamanlarda, ölümü yenmemizle kaybettiğimiz şeylerin yasını tutuyorum. Dini ve kendi kurtarıcımız, kendi tanrılarımız hâline geldiğimizde çoğu inancın nasıl ortadan kalktığını düşünüyorum. İnsanın kendinden büyük bir şeye inanması nasıl bir şeydi acaba? Kusurlu olduğunu kabul edip asla erişemeyeceğimiz bir varlığa yüzünü dönmek mi? İnsanı teselli eden bir yanı olmalıydı bunun. Korkutucu bir şey olmalıydı. İnsanları sıradanlıktan kurtarırken bir yandan da her türlü kötülüğe alet ediliyor olmalıydı. Zaman zaman inancın sağladığı faydaların, bunu istismar ederek verilen zarara ağır basıp basmadığını merak ediyorum.

Elbette bizim zamanımızda da kaba kumaşlar kuşanıp sonik titreşimlere tapan ton tarikatları var ama dünyamızdaki birçok şey gibi, eskiden var olan bir şeyin taklidi olmaktan öteye gidemiyorlar. Ritüellerinin ciddiye alınacak bir tarafı yok. Geçen zamanı daha anlamlı ve derin kılma çabasından başka bir şey değil.

Son zamanlarda yakınımdaki bir ton tarikatına takıldım. Geçen gün onların cemaatine bir ziyarette bulundum. Tarikatın müritlerinden birini devşirmeye gitmiştim, henüz ilk köşesini bile almamış bir adam. "Evrenin yankılanma frekansı" dedikleri bir tınıda ayin yapıyorlardı. İçlerinden biri, sesin canlı bir şey olduğunu ve onunla uyumlanmanın insana huzur getirdiğini söyledi. Merak ediyorum, inançlarının sembolü olan büyük diyapazona baktıklarında, onun bir güç sembolü olduğuna gerçekten inanıyorlar mı, yoksa toplu bir şakanın bir parçası hâline mi geldiler?

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

12

Vasatlığa Yer Yok

"Tırpan Cemiyeti, dünyanın kendi kendini idare eden yegâne kuruluşudur," dedi Tırpan Faraday. "Dünyanın geri kalanı Fırtına Bulutu'nun hükmü altındayken Tırpan Cemiyeti değil. Bu yüzden senede üç kez anlaşmazlıkları çözüme ulaştırmak, politikaları gözden geçirmek ve yaşamını sona erdirdiğimiz insanların yasını tutmak için bir meclis düzenliyoruz."

Mayısın ilk haftası gerçekleşecek olan Bahar Meclisi'ne bir haftadan az kalmıştı. Rowan ile Citra, dünyanın yirmi beş bölgesinin meclislerinin aynı gün düzenleneceğini ve Kuzey Merika kıtasının kalbini oluşturan kendi bölgelerinde de toplamda üç yüz yirmi bir tane tırpan bulunduğunu bilecek kadar Tırpan Cemiyeti'nin işleyişini öğrenmişti.

"OrtaMerika Meclisi önemli bir meclis," dedi Tırpan Faraday onlara, "çünkü dünya bizi örnek alıyor. Şöyle bir laf vardır, 'OrtaMerika ne tarafa, gezegen o tarafa.' Küresel Meclis'teki Büyüktırpanların gözü hep üzerimizde bu yüzden."

Tırpan Faraday her bir mecliste birer sınava tabi tutulacaklarını açıkladı. "İlk sınavın neyle alakalı olacağını bilmiyoruz, bu yüzden de eğitiminizin her alanında mümkün olduğu kadar hazır olmanız gerekiyor."

Rowan'ın kafasında meclisle alakalı milyon tane soru dolaşıyordu ama onları kendine sakladı. Soru sorma işini

T.me/Cinciva

Citra'ya bıraktı, öyle ki temelde bu sorular Tırpan Faraday'i gıcık ediyor ve adam bu soruların hiçbirine cevap vermiyordu.

"Bilmeniz gereken her şeyi oraya gittiğinizde öğreneceksiniz," dedi onlara. "Şu anda tüm dikkatinizi eğitiminizle çalışmalarınıza vermelisiniz."

Rowan hiç yıldız bir öğrenci olmamıştı ama bu bilerek yaptığı bir şeydi. Çok iyi ya da çok kötü olmak dikkatleri üzerine çekmesine yol açardı. Marul olmaktan hiç hoşlanmasa da onun konfor alanı buydu.

"Kendini derslerine verirsen, sınıfın birincisi olabileceğinden hiç şüphem yok," demişti fen öğretmeni geçen sene vizelerde en yüksek notu aldığında. Sırf becerebilecek mi diye görmek istemişti. Bunu becerebildiğini öğrendiğine göre, bir daha uğraşmasına gerek yoktu. Bunun birçok sebebi vardı ama başlıca sebebi çıraklığından önce tırpanlar hakkındaki cehaletiydi. Çok iyi bir öğrenci olmanın onu bir hedef hâline getireceğini sanmıştı. Anlatılanlara göre, bir arkadaşının arkadaşı on bir yaşında, beşinci sınıftaki en zeki çocuk olduğu için devşirilmişti. Şehir efsanesinden başka bir şey değildi ama Rowan buna öne çıkmayı istemeyecek kadar inanmıştı işte. Başka çocukların da devşirilmekten korktuğu için kendini geride tutup tutmadığını merak etti.

Bu kadar çalışkan olmaya alışkın değildi. Bunu yorucu buluyordu ve zehir kimyası, fanilik sonrası tarihi ve günlük tutmadan çok daha fazlasını öğreniyorlardı. Silah metalürjisi, fanilik felsefesi, ölümsüzlük psikolojisi ve ünlü tırpanların günlüklerinden alınan şiir ve aforizmaları öğrendikleri Tırpan Cemiyeti edebiyatı dersleri vardı. Tabii ki bir de Tırpan Faraday'in üzerine çok düştüğü istatistiksel matematik dersi.

Vasatlığa yer yoktu, özellikle meclise bu kadar az zaman kalmışken.

T.me/Cinciva

Rowan tırpana meclisle alakalı tek bir soru sormuştu. "Sınavda başarılı olamazsak diskalifiye olacak mıyız?"

Faraday cevap vermeden önce duraksadı. "Hayır," dedi onlara, "ama başarısız olmanın bir sonucu var." Fakat onlara bu sonucun ne olduğunu söylememişti. Rowan bilmemenin bilmekten daha çok gerginlik veren bir şey olduğunu görmüştü.

Meclise sadece birkaç gün kalmışken, Citra'yla birlikte gecenin geç saatlerine kadar silah odasında ders çalışıyorlardı. Rowan gözlerinin kapandığını hissetti ama Citra kitabın tekini masaya vurunca uyanıverdi.

"Bıktım bundan!" dedi kız. "Serberin, kurtboğan, baldırgan, polonyum... Zehirlerin hepsi kafamda."

"İnsanın ölümünü hızlandırır bu," dedi Rowan sırıtarak.

Citra kollarını kavuşturdu. "*Sen* zehirleri öğrendin mi peki?"

"Meclise kadar sadece kırk tane öğrenmemiz yetiyor," dedi kıza.

"Peki, öğrendin mi onları?"

"Öğreneceğim," dedi ona.

"Tetrodotoksinin kimyasal formülü ne?"

Kızı duymazdan gelmek istiyordu ama bu meydan okumadan kaçmayı beceremedi. Kızın rekabetçi yapısı ona da bulaşmıştı galiba. "$C_{11}H_{17}N_3O_6$."

"Yanlış!" dedi kız parmağını sallayarak. "O_6 değil, O_8. Kaldın!"

Tek sinirli kendisi olmasın diye Rowan'ı da sinirlendirmeye çalışıyordu. Rowan bu oyuna gelmeyecekti. "Sağlık olsun," deyip çalışmaya geri döndü.

"Hiç endişelenmiyor musun?"

Rowan derin bir nefes alıp kitabı kapattı. Faraday onlara ders vermeye başladığında, Rowan eski usul kitaplardan hazzetmiyordu ama zamanla sayfaları çevirmenin ya da –Citra'nın da keşfettiği üzere– bir kitabı çat diye kapatmanın duygusal bir tatmin sağladığını öğrenmişti.

T.me/Cinciva

"Tabii ki endişeleniyorum ama ben şöyle bakıyorum. Hem bizi diskalifiye etmeyeceklerini hem de devşirilmeyeceğimizi biliyoruz ve ikimizden biri seçilmeden önce hatalarımızı telafi etmek için iki şansımız daha olacak. İlk sınavdan kalmanın sonucu ne olursa olsun, içimizden biri başarısız olursa, bununla o zaman uğraşırız."

Citra sandalyesine gömüldü. "Ben başarısız olmam," dedi ama bu dediğine kendi de inanmıyor gibiydi. Kızın suratında, Rowan'ı gülümsetecek cinsten mutsuz bir ifade vardı ama bunun kızı iyice sinirlendireceğini bildiğinden tepki vermedi. Kızın sinirlenmesi hoşuna gidiyordu aslında ama duygusal dikkat dağınıklığına zaman ayıramayacak kadar çok işleri vardı.

Rowan zehirbilim kitabını bırakıp silah tanımlama kitabını çıkardı. Otuz farklı silahı tanımlayabilecek, onları kullanmayı bilecek ve ayrıntılı tarihçelerini anlatabilecek seviyede olmaları bekleniyordu. Rowan zehirlerden çok bu kısımdan çekiniyordu. Yan gözle Citra'ya baktı ve kız bunu yakaladı, bu yüzden kıza bir daha bakmamaya çalıştı.

Sonra kız birden, "Seni özlerdim," dedi.

Rowan kafasını kaldırınca kız gözlerini kaçırdı. "Nasıl yani?"

"Yani bizi diskalifiye etmek kuralların bir parçası olsaydı, senin eksikliğini hissederdim."

Kızın sakince masanın üzerinde duran eline uzanmayı düşündü. Ama masa büyüktü ve kızın eli durumu iyice garipleştirecek kadar uzaktaydı. Gerçi yan yana otursalar da kızın elini tutmak delice bir şey olurdu.

"Ama bu kuralların bir parçası değil," dedi. "Yani ne olursa olsun, daha sekiz ay beni çekeceksin."

Kız sırıttı. "Evet. O zamana kadar iyice bıkarım bence senden."

Kızın sandığı kadar ondan nefret etmediğini ilk o zaman fark etti Rowan.

T.me/Cinciva

Kota sistemi iki yüz seneden fazladır kullanılıyor ve bölgeden bölgeye değişiklik gösterse de her bir tırpanın sorumluluğunun tam olarak ne olduğunu açık bir şekilde ortaya koyuyor. Elbette her şey ortalamalar üzerinden hesaplanıyor; kimseyi devşirmeden günler, hatta haftalar geçirebiliyoruz ama bir sonraki meclisten önce kotamızı doldurmakla yükümlüyüz. Kotasını erken doldurup meclise kadar işsiz güçsüz kalan tırpanlar var. Aynı zamanda sürekli işlerini erteleyip meclis yaklaştıkça acele etmek zorunda kalan tırpanlar da. İki yaklaşım da yalapşap iş yapılmasına ve istemsiz önyargılara yol açıyor.

Kotamızın değişip değişmeyeceğini ve değişirse de ne kadar değişeceğini merak ediyorum zaman zaman. Nüfus artışı hâlâ hızla devam ediyor ama Fırtına Bulutu'nun giderek artan bir nüfusa bakabilme yetisi sayesinde bir sorun teşkil etmiyor bu durum. Yenilenen kaynaklar, yeraltı meskenleri, yapay adalar ve bunların her biri doğaya zarar vermeden ya da nüfus kalabalığını hissettirmeden halloluyor. Bu dünyayı fethettik ve atalarımızın hayal bile edemeyeceği oranda onu korumayı başardık.

Ama her şeyin bir sınırı var. Fırtına Bulutu, Tırpan Cemiyeti'nin iç işlerine karışmasa da dünyada toplam kaç tane tırpan olması gerektiğine dair önerilerde bulunuyor. Şu anda dünya çapında her sene beş milyon insan devşiriliyor ki Fanilik Çağı'ndaki ölüm oranının çok küçük bir oranı bu ve nüfus artışını dengelemek için yeterli rakamın çok altında. Nüfus artışını tamamen durdurmak istesek, kaç tane daha tırpana ihtiyaç duyacağımızı ve kaç kişiyi devşirmemiz gerekeceğini hayal bile etmek istemiyorum.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

13

Bahar Meclisi

Fulcrum City, OrtaMerika'nın tam göbeğinde bulunan bir fanilik sonrası metropolisiydi. Nehrin kıyısında, sakin şehrin gökyüzünü delen kulelerinin arasında, boyutuyla olmasa da sağlamlığıyla görenleri etkisi altına alan, taştan inşa edilmiş çok eski bir bina vardı. Mermerden kolonlar ve kemerler bakırdan yapılma haşmetli bir kubbeyi taşıyordu. Medeniyetin beşikleri olan Antik Yunan ve Roma İmparatorluğu'na başkaldıran bir hürmet göstergesiydi. Hâlâ ülkelerin bulunduğu, hükümetlerin soyunun henüz tükenmediği günlerde burası başkent olduğundan bu binaya Kongre Binası deniyordu. Şimdiyse OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'nin idari ofisleri ile senede üç kere gerçekleşen meclislere ev sahipliği yapma onurunu taşıyordu.

Bahar Meclisi'nin gerçekleştiği gün sağanak yağmur yağıyordu.

Citra'nın yağmurla bir alıp veremediği yoktu ama böylesine gergin bir güne bir de böylesine kasvetli bir günün eklenmesi içini karartmıştı. Gerçi güneşli bir gün olsa bu sefer de onunla dalga geçildiğini hissedecekti. İnsanın dizlerini titreten bir ağıt tırpanın karşısına çıkmak için uygun bir gün olmadığını anladı Citra.

T.me/Cinciva

Fulcrum City hipertrenle sadece bir saat sürüyordu ama tabii ki Tırpan Faraday hipertrenlerin israf olduğunu düşünüyordu. "Ayrıca penceresiz bir yeraltı treni yerine manzara seyretmeyi yeğlerim. Köstebek değil, insanım ben."

Standart bir trenle yolculuk altı saat sürdü. Citra manzarayı beğenmişti beğenmesine ama yolculuğun büyük kısmını ders çalışarak geçirmişti.

Fulcrum City, Mississippi Nehri'nin üzerine inşa edilmişti. Nehir kenarında devasa bir gümüş kemerin olduğunu hatırladı Citra ama artık o kemer yoktu. Fanilik Çağı'nda "terörizm" denen bir şey yüzünden yok olmuştu. Zehirlere ve silahlara bu kadar odaklanmamış olsaydı şehir hakkında daha fazla şey öğrenirdi.

Meclisin gerçekleşeceği günden önceki akşam şehre vardılar ve merkezdeki bir otelde konakladılar. Göz açıp kapayıncaya kadar sabah oldu.

Citra, Rowan ve Tırpan Faraday sabahın korkunç altı buçuğunda otellerinden yaya olarak yola çıktığında, sokaktaki insanlar bir tırpanla çıraklarının şemsiyesiz kalmasından da kendileri ıslanmayı yeğledikleri için koşarak yanlarına gelip onlara şemsiyelerini verdiler.

"Bir değil, iki çırak aldığını biliyorlar mı?" diye sordu Citra.

"Tabii ki biliyorlardır," dedi Rowan. "Neden bilmesinler ki?"

Ama Tırpan Faraday'in bu konudaki sessizliği Citra için endişe verici bir göstergeydi.

"Bunun için Yüksek Bıçak'tan izin aldınız, değil mi, Tırpan Faraday?"

"Tırpan Cemiyeti'nde izin almaktansa af dilemenin daha doğru olduğunu öğrendim," dedi onlara.

Citra, Rowan'a ben-sana-demiştim der gibi baktı ve oğlan kızı görmemek için şemsiyesini hafifçe kaldırdı.

T.me/Cinciva

"Bir sorun olmaz," dedi Faraday ama pek ikna edici değildi.

Citra şemsiyesini tekrar kaldırmış olan Rowan'a baktı bir kez daha. "Bu konuda endişelenen bir tek ben miyim?"

Rowan omuz silkti. "Kış Meclisi'ne kadar dokunulmazlığımız var ve bu geri alınamaz ki bunu herkes biliyor. En kötü ne yapabilirler ki?"

Bazı tırpanlar Kongre Binası'na onlar gibi yaya gelmişti; diğerleri ise kamuaraçları, kişisel arabalarıyla ve birkaçı da limuzinle gelmişti. Binaya çıkan geniş mermer merdivenlerin her iki yanına seyircileri geride tutması için ip çekilmişti, ayrıca Tırpan Cemiyeti'nin elit güvenlik güçleri olan Bıçak Muhafızları'nın görevlileri ve barış memurları da vardı. Halkı onlara karşı koruyan kimse olmasa da gelen tırpanları halka karşı koruyorlardı.

"'Podyumda yürümeyi' hiç sevmiyorum," dedi Tırpan Faraday meclise çıkan merdivenleri tırmanmayı kastederek. "Yağmur yağmadığı zamanlarda daha bile kötü oluyor. Kalabalık bir düzine derinliğinde oluyor."

Şimdiyse bunun sadece yarısı kadar insan vardı. Meclise gelen tırpanları görmeye insanların geleceği Citra'nın hiç aklına gelmemişti ama ünlülerin katıldığı etkinlikler hep meraklıları çekerdi, tırpanların bir araya gelmesi neden çekmesindi ki?

Gelen tırpanlardan bazıları zoraki el sallarken, diğerleri bebekleri öpüp rastgele dokunulmazlık dağıtarak seyircilere oynadı. Citra ve Rowan ise Faraday'in yaptığını yaptılar, yani kalabalığı görmezden geldiler.

Kabul salonunda onlarca tırpan vardı. Yağmurluklarını çıkardıklarında her renkten ve her kumaştan cübbeler ortaya çıktı. Ölüm dışında hemen her şeyi akla getiren bir gökkuşağıydı

T.me/Cinciva

âdeta. Citra bunun kasti olduğunu anladı. Tırpanlar karanlığın değil, ışığın birer yansıması olarak görülmek istiyordu.

Büyük bir kemerden içeri geçtiklerinde kendilerini merkezi kubbenin altındaki daha da büyük bir salonda buldular; yüzlerce tırpanın birbirine selam verdiği, ortadaki şaşaalı kahvaltı açık büfesinin etrafında sohbet ettiği bir lobi. Citra tırpanların birbiriyle ne konuştuğunu merak etti. Devşirme aletleri? Havadan sudan? Cübbeleri yüzünden oluşan pişikler? Tek bir tırpanın karşısında bulunmak yürek hoplatan bir olaydı. Etrafının yüzlerce tırpanla çevrilmesi ise insanı çökertirdi.

Tırpan Faraday onlara doğru eğilip fısıldayarak konuştu. "Şu adamı görüyor musunuz?" Kel, uzun sakallı bir adamı işaret etti. "Tırpan Arşimet, dünyanın yaşayan en eski tırpanlarından biri. Size Tırpan Cemiyeti'nin kurulduğu Tepeli Akbaba Yılı'nda burada bulunduğunu söyleyecektir ama bu yalan. O *kadar da* yaşlı değil! Ve şuradaki kadın..." Uzun, gümüş renginde saçı olan, soluk lavanta rengi bir cübbe giyen bir kadını işaret etti. "O da Tırpan Curie."

Citra'nın nefesi kesildi. "Ölümün Yüce Hanımı mı?"

"Öyle diyorlar."

"Yönetim Fırtına Bulutu'na verilmeden önce, son başkanı devşirdiği doğru mu?" diye sordu Citra.

"Kabinesiyle birlikte, evet." Tırpan Faraday kadına baktı, sanki biraz hasretle bakıyor gibi hissetti Citra. "O dönemde yaptığı şey epey tartışmaya neden oldu."

Kadın baktıklarını görünce onlara doğru döndü. Kadının delici gri gözleri kendisini bulduğunda Citra'nın tüyleri ürperdi. Sonra da kadın üçlüye gülümseyip başıyla selam verdi ve sohbetine geri döndü.

Kapıları hâlâ kapalı olan toplantı salonunun girişine yakın duran dört beş tırpandan oluşan bir grup vardı. Mücevherlerle

T.me/Cinciva

bezeli parlak renkte cübbeleri vardı. Bu grubun dikkat kesildiği kişi ise elmasa benzeyen mücevherli kraliyet mavisi cübbe giyen bir tırpandı. Adam bir şey söyledi ve diğerleri şakşakçılıktan başka bir şeyle açıklanamayacak kadar büyük bir kahkaha patlattı.

"O kim?" diye sordu Citra.

Tırpan Faraday'in suratı asıldı.

"O," dedi tiksintisini saklamaya gerek bile duymadan, "Tırpan Goddard ve ondan kaçınmak en iyisi."

"Goddard... O toplu devşirme ustası olan değil mi?" diye sordu Rowan.

Faraday endişeyle oğlana baktı. "Bunu nereden duydun?"

Rowan omuz silkti. "Öyle şeylerle kafayı bozmuş bir arkadaşımdan, kulağına bir şeyler çalınıyor."

Goddard'ı ismen olmasa da yaptığı bir şey yüzünden duyduğunu anlayan Citra derin bir nefes aldı. Herhangi bir resmî rapordan ziyade söylentiler gelmişti kulağına. Ama Rowan'ın dediği gibi, insanların kulağına bir şeyler çalınıyordu her halükârda. "Bütün bir uçağı devşiren o değil miydi?"

"Niye soruyorsun?" dedi Faraday kıza soğuk, suçlayıcı bir bakış atarak. "Bu sana etkileyici mi geliyor?"

Citra kafasını iki yana salladı. "Hayır, tam aksi." Ama adamın cübbesinin ışıklar altında parıldayışından da gözlerini alamıyordu. Herkes aynı durumdaydı, adamın niyeti buydu belli ki!

Ancak yine de giyilen en gösterişli cübbe onunki değildi. Kalabalık arasında mekik dokuyan, müsrifçe altın işlenmiş cübbeli bir tırpan vardı. Adam o kadar şişmandı ki cübbesi altında bir çadıra benziyordu.

"Şu şişman adam kim?" diye sordu Citra.

"Önemli birine benziyor," dedi Rowan.

T.me/Cinciva

"Kesinlikle," dedi Tırpan Faraday. "Senin deyiminle 'şu şişman adam' Yüksek Bıçak. OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'ndeki en güçlü kişi. Meclisin başkanlığını yapıyor."

Yüksek Bıçak, etrafındaki uzayı büken büyük bir gaz devi gibi kalabalık içinde hareket ediyordu. Kilosunun en azından bir kısmından kurtulmak için nanitlerini ayarlayabilirdi ama belli ki bunu istemiyordu. Bu seçimi cesur bir ilandı ve cüssesi onu göz korkutan bir figür hâline getiriyordu. Faraday'i gördüğünde, yanındaki tırpandan müsaade isteyip yanlarına geldi.

"Saygıdeğer Tırpan Faraday, seni görmek her zaman bir zevk." Faraday'in elini, samimi bir selamlaşma olacağını düşündüğü şekilde iki eliyle birlikte sıktı ama bu zorlama ve sahte bir harekete benziyordu.

"Citra, Rowan, sizi Yüksek Bıçak Ksenokrates'le tanıştırayım," dedi Faraday, ardından yine şişman adama döndü. "Bunlar benim yeni çıraklarım."

Adam bir an durup onları inceledi. "İkili bir çıraklık," dedi neşeyle. "Sanırım bu bir ilk. Tırpanların çoğu bir çırakla bile ilgilenemiyor."

"Aralarından daha iyi olanı yüzük için destekleyeceğim."

"Ve diğeri de" dedi Yüksek Bıçak, "eminim büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak." Sonra da yağmuru geride bırakıp içeri yeni giren diğer tırpanları karşılamaya gitti.

"Gördün mü?" dedi Rowan. "Boşuna endişelendin."

Ama Citra'ya kalırsa adam hiç de samimi görünmüyordu.

Rowan da *gergindi* ama bunu itiraf etmek istemiyordu. Bunu itiraf ederse Citra'nın daha da endişeleneceğini, bu yüzden kendisinin de daha fazla endişeleneceğini biliyordu. Bu yüzden korku ve şüphelerini geri plana itip etrafında olan her şeyi takip etmek için gözlerini ve kulaklarını açtı. Burada başka çıraklar da vardı. İki tanesinin bugünün "büyük gün" olduğu

T.me/Cinciva

hakkında söylediklerine kulak misafiri oldu. Bir oğlan ve kız; ikisi de yaşça ondan büyüktü, belki on sekiz ya da on dokuz yaşlarındaydılar ve bugün yüzüklerini alıp acemi tırpan olacaklardı. Kız, tırpanlıklarının ilk dört senesinde devşirmek için seçim kurulundan onay almak zorunda kalacak olmalarından yakınıyordu.

"Her biri için," diye şikâyet ediyordu. "Sanki bebeğiz."

"En azından çıraklık dört sene sürmüyor," diye lafa daldı Rowan muhabbete dahil olmak için. İkili Rowan'a hafif bir tiksintiyle baktı.

"Yani üniversite diploması almak da dört sene sürüyor sonuçta, değil mi?" Rowan giderek battığının farkındaydı ama artık lafa girmişti. "En azından devşirme ehliyeti almak o kadar uzun sürmüyor."

"Sen de kimsin?" diye sordu kız.

"Sen onu takma, o bir *spat* sadece."

"Bir ne?" Rowan'a daha önce bir sürü şekilde hitap edilmişti ama bunu ilk kez duyuyordu.

İkili ona sırıtarak baktı. "Hiçbir şeyden mi haberin yok senin?" dedi kız. "'Spatula'nın 'spat'ı. Yeni çıraklara böyle denir çünkü tırpanlarının köftelerini çevirmekten başka bir işe yaramazlar."

Rowan buna gülerek karşılık verince ikili buna da gıcık oldu.

Sonra Citra geldi yanlarına. "Biz madem spatulayız, o zaman siz nesiniz? Oyuncak makas mı? Yoksa birer alet misiniz sadece?"

Oğlan, Citra'ya vuracakmış gibi bakıyordu. "Akıl hocalığını yapan tırpanın kim senin?" diye sordu Citra'ya. "Bu saygısızlığının ona söylenmesi gerek."

"Benim," dedi Faraday elini Citra'nın omzuna koyarak. "Ve yüzüğünü alana kadar kimseden saygı hak etmiyorsun."

T.me/Cinciva

Oğlan üç santim kısalmış gibiydi. "Saygıdeğer Tırpan Faraday! Özür dilerim, bilmiyordum." Kız aralarındaki mesafeyi açmak istercesine bir adım geriledi.

"Bugün size bol şanslar," dedi ikiliye hak etmedikleri yüce gönüllü bir tavırla.

"Teşekkür ederim," dedi kız, "ama söylemek zorundayım, bu işin şansla bir alakası yok. İkimiz de tırpanımız tarafından uzun ve zorlu bir eğitimden geçtik."

"Doğru söze ne denir," dedi Faraday. Neredeyse iki büklüm olup başlarıyla saygılı bir şekilde selamlayarak oradan ayrıldılar.

İkili gittikten sonra, Rowan ve Citra'ya döndü Faraday. "Kız bugün yüzüğünü kazanacak," dedi. "Oğlana ise yüzük vermeyecekler."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Rowan.

"Mücevher komitesinde dostlarım var. Oğlan zeki ama asabi. Bu müsamaha gösterilemeyecek bir kusur."

Rowan oğlanı ne kadar sinir bozucu bulsa da onun adına biraz üzülmeden edemedi. "Reddedilen çıraklara ne oluyor?"

"Ailelerine iade edilip hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyorlar."

"Ama tırpan olmak için bir sene eğitim aldıktan sonra hayatlarının aynı olması mümkün değil ki" dedi Rowan.

"Doğru," dedi Faraday, "ancak tırpan olmak için gerekli bilgilerden kimseye zarar gelmez."

Rowan kafasını sallayıp onaylasa da böylesine bilge bir adamın aslında çok safça bir cümle sarf ettiğini düşündü. Tırpan eğitimi insanda iz bırakan bir şeydi. Bu bilerek böyle tasarlanmıştı ama iz bıraktığı su götürmezdi.

Lobideki tırpan sayısı giderek artıyordu ve mermer duvarlar, zemin ve kubbeden akseden insan sesleri bir kakofoni oluşturuyordu. Rowan başka muhabbetlere kulak kabartmaya

T.me/Cinciva

çalışsa da gürültü yüzünden konuşulanları seçemedi. Faraday toplantı salonunun büyük bronz kapılarının tam sabah yedide açılacağını ve akşam yedi olduğunda tırpanların azat edileceğini söylemişti. Tüm meselelerin çözülmesi için toplam on iki saat. Sonuca erdirilemeyen meselelerin bir sonraki meclise kadar dört ay beklemesi gerekecekti.

Kapılar açılıp insanlar içeri girmeye başladığında, "Eskiden," dedi Tırpan Faraday, "meclisler üç gün sürermiş. Ama ilk günün ardından kavga ve gösterişten başka bir şey olmadığını görmüşler. Bunlar hâlâ var ama artık göstere göstere yapılmıyor. Bizlere işlerimizi ivedi bir şekilde halletmek düşer."

Salon kocaman bir yarım daire şeklindeydi ve ön tarafta Yüksek Bıçak'ın oturduğu büyük bir ahşap kürsü, ondan biraz daha aşağıda, iki yanında ise kayıt tutan Meclis Yazmanı ile herhangi bir sorun çıktığında emirleri ve prosedürleri yorumlayan Parlamenter bulunuyordu. Tırpan Faraday, Rowan'ın bunları bilmesini sağlayacak kadar onlara Tırpan Cemiyeti'nin güç yapısını anlatmıştı.

Herkes yerine yerleştikten sonra günün ilk işi İsimlerin Zikredilmesi'ydi. Herhangi bir sıra gözetilmeksizin her bir tırpan tek tek öne çıkıp geçen dört ay içinde devşirdikleri çeşitli kişilerin ismini zikrediyordu.

"Hepsini zikredemeyiz," dedi Tırpan Faraday onlara. "Üç yüzden fazla tırpan olduğundan, yirmi altı bin isimden fazla ediyor. On kişi seçiyoruz. Aklımıza en çok kazınanları, ölümü en cesurca karşılayanları, en kayda değer yaşamı yaşayanları."

Her bir isim zikredildikten sonra demirden bir çan çalınıyordu, vakur ve yankılı. Rowan, Tırpan Faraday'in seçtiği on isimden birinin Kohl Whitlock olduğunu duyunca memnun oldu.

T.me/Cinciva

Citra, İsimlerin Zikredilmesi'nden çok çabuk sıkıldı. Sadece on isimle sınırlı olsa bile, isimleri zikretmek neredeyse iki saat sürdü. Tırpanların devşirilenleri böyle anması asilce bir davranıştı ama üç aylık meseleleri görüşmek için sadece on iki saatleri varken Citra bunu pek mantıklı bulmamıştı.

Yazılı bir gündem bulunmadığından hâliyle Rowan'la sırada ne olduğunu bilmiyorlardı ve Tırpan Faraday de sadece sırası geldikçe açıklıyordu her şeyi.

"Sınavımız ne zaman? Sınav için bizi başka bir yere mi götürecekler?" diye sordu Citra ama Faraday onu susturdu.

İsimlerin Zikredilmesi'nden sonra sıra geleneksel el yıkama törenindeydi. Tüm tırpanlar ayağa kalktı ve kürsünün iki yanındaki iki lavabonun önünde sıralandılar. Bir kez daha Citra bunun neden gerekli olduğuna anlam verememişti. "Tüm bu ritüeller... İnsan bunları bir ton tarikatında göreceğini sanır," dedi elleri hâlâ ıslak olan Faraday yerine döndüğünde.

Faraday ona doğru eğilip, "Diğer tırpanların yanında sakın bunu söyleme," dedi.

"Yüz farklı tırpanın kullandığı lavaboda elinizi yıkayınca temiz hissediyor musunuz?"

Faraday iç geçirdi. "Bu insanı avutuyor. Bizi bir topluluk olarak birbirimize bağlıyor. Geleneklerimizi küçümseme çünkü bir gün bunlar senin geleneklerin olabilir."

"Ya da olmaz," diye sataştı Rowan.

Citra sandalyesinde kıpırdanıp homurdandı. "Bana zaman kaybı gibi geliyor."

Faraday onun asıl karın ağrısının ne zaman meclis önüne çıkıp sınavlarının gerçekleşeceğini bilmemek olduğunun farkındaydı muhtemelen. Citra bir şeyleri bilmeden uzun süre durabilen bir kız değildi. Belki de Faraday ona bu yüzden bilgi vermiyordu. Kızın sürekli zayıf olduğu noktasını deşiyordu.

T.me/Cinciva

Görüşülen bir sonraki mesele, devşirmelerinde önyargılı davranan birkaç tırpandı. Bu Citra'nın ilgisini çekmiş, arka planda işlerin nasıl yürüdüğüne dair çıkarımlar yapmasına yardımcı olmuştu.

Tırpanlardan biri çok az sayıda zengini devşirmişti. Bu konuda sözlü uyarı almış ve bir sonraki meclise kadar sadece zenginleri devşirmekle cezalandırılmıştı.

Bir başka tırpanın da ırk dengesinde sorun vardı. Spanik çok fazla, Afrik çok azdı.

"Yaşadığım yerin demografisi yüzünden," diye kendini savundu adam. "İnsanların indekslerinde Spanik daha yüksek."

Yüksek Bıçak Ksenokrates ikna olmamıştı. "O zaman ağını daha geniş at," dedi. "Başka yerlerde devşir."

Oranını düzeltmesi için uyarı aldı, yoksa disiplin cezası alacaktı ki bu da gelecek devşirmelerinin seçim komitesi tarafından kendisi adına seçilmesi demekti. Bir tırpanın kimi devşireceğini kendi belirleme özgürlüğünü kaybetmesi hiçbir tırpanın istemediği bir utançtı.

Toplamda on altı tırpan mercek altına alındı. Onu uyarıldı, altısı disiplin cezası aldı. En tuhaf olay, biraz fazla yakışıklı bir tırpanın duruşmasıydı. Çok fazla çirkin insanı devşirdiği için duruşması görülüyordu.

"Fikre gel," diye bağırdı bir tırpan. "Sadece çirkinleri devşirirsek nasıl bir dünya olacağını bir hayal edin!"

Salonda kahkahalar yankılandı.

Tırpan, "Zevkler ve renkler tartışılmaz," lafına dayanarak bir savunma yapmaya çalışsa da Yüksek Bıçak ikna olmadı. Belli ki bu konuda üçüncü sefer duruşmaya çıkıyordu, bu yüzden kalıcı olarak görevden men cezası aldı. Tırpan olarak yaşamına devam edebilecekti ama Yüksek Bıçak'ın verdiği karar üzerine "bir sonraki sürüngen yılı gelene dek" kimseyi devşirmeyecekti.

T.me/Cinciva

"Yok artık," diye yorumda bulundu Citra, sadece Rowan ile Faraday'in duyacağı bir sesle. "Kimse gelecek yıllara hangi hayvanların isimlerinin verileceğini bilmiyor. Mesela en son sürüngen yılı Geko Yılı'ydı ve o ben doğmadan önceydi."

"Aynen öyle!" dedi Faraday biraz suçluluk duygusuyla. "Yani onun cezası gelecek sene de sona erebilir, hiç sona ermeyebilir de. Şimdi günlerini Takvim Başkanlığı'nda skink, Gila canavarı ya da şimdiye dek kullanılmamış artık hangi sürüngen varsa o ismin kullanılması için lobi yaparak geçirecek."

Sabahki disiplin kısmını sonlandırmadan önce çağrılması gereken bir tırpan daha vardı. Ancak onunkisi önyargı yüzünden değildi.

"Önümde isimsiz bir şikâyet mektubu bulunuyor," dedi Yüksek Bıçak, "ve bu mektupta Saygıdeğer Tırpan Goddard görevi kötüye kullanmakla suçlanıyor."

Salondan homurtular yükseldi. Citra, Tırpan Goddard'ın maiyetine bir şeyler fısıldayıp ayağa kalktığını gördü. "Görevimi nasıl kötüye kullanmakla suçlanıyorum?"

"Devşirme esnasında aşırı zalimce davrandığın söyleniyor."

"Ancak bu suçlama isimsiz bir mektupla yapılıyor!" dedi Goddard. "Bir tırpanın böylesine bir korkaklık sergileyebildiğine inanamıyorum. Beni suçlayan tırpanın kendini göstermesini talep ediyorum."

Salonda yine homurdanmalar oldu. Ayağa kalkan, suçlamayı üstlenen olmadı.

"Öyleyse," dedi Goddard, "kendini göstermeyen birinin suçlamasına cevap vermeyi reddediyorum."

Citra, Yüksek Bıçak Ksenokrates'in meseleyi uzatmasını beklemişti. Ne de olsa bir tırpan tarafından yapılan bir suçlamanın ciddiye alınması gerekirdi, ancak Yüksek Bıçak mek-

T.me/Cinciva

tubu bırakıp, "Eh, başka bir mesele yoksa, sabah arası molası verebiliriz," dedi.

Böylece tırpanlar, Dünya'nın haşmetli ölüm getirenleri donut ve kahve için lobiye akmaya başladılar.

Faraday lobiye çıktıklarında, Citra ve Rowan'a doğru eğilip, "İsimsiz bir suçlayan falan yoktu. O mektubu yazanın Tırpan Goddard olduğuna adım gibi eminim," dedi.

"Niye böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Citra.

"Düşmanlarının öfkesini almak için. En eski numaralardan biridir. Şimdi onu suçlayan biri çıkarsa, insanlar onun korkaklık yapıp isimsiz bir şekilde suçlamada bulunan tırpan olduğunu varsayacak. Artık kimse onunla uğraşmayacak."

Toplantı salonunda gerçekleşen sahneler ve bertaraf etmeler Rowan'ın ilgisini ne kadar az çektiyse, salonun dışında dönenler de o denli dikkatini çekmişti. Tırpan Cemiyeti'ni ve onun gerçekte nasıl işlediğini anlamaya başlamıştı bile. En önemli meseleler bronz kapıların ardında değil, lobide ve binanın loş nişlerinde hallediliyordu ki muhtemelen tam olarak bu sebeple bina niş kaynıyordu.

Sabahki sohbetler hoşbeşten ibaretti ama şimdi saatler ilerledikçe Rowan tırpanların molalar sırasında küçük gruplar hâlinde bir araya gelip el altından anlaşmalar yaptığını, ittifaklar kurduğunu ve gizli gündemlerini oluşturmaya çalıştıklarını görebiliyordu.

Bir devşirme metodu olarak uzaktan kumandalı bombaları yasaklamak için bir teklifte bulunmayı planlayan bir gruba kulak misafiri oldu. Bu teklifi herhangi bir etik sebepten ötürü değil, silah lobisi gruptaki tırpanlardan birine hatırı sayılır bir bağışta bulunduğu için yapacaklardı. Başka bir grup ise yaşça nispeten daha genç bir tırpanı seçim komitesine sokmak için

T.me/Cinciva

plan yapıyordu, böylece kararların değişmesi gerektiğinde kararları etkileyecek bir adamları olacaktı içeride.

İktidar çatışmaları dünyanın geri kalan her yerinde tarihe karışmış olabilirdi ama Tırpan Cemiyeti'nde var olmayı sürdürüyordu hâlâ.

Ustaları komploculardan hiçbirine yanaşmıyordu. Tırpanların hemen hemen yarısı gibi, Faraday de ucuz siyasetten uzak durup yalnız kalmayı tercih ediyordu.

"Komplocuların planladığı komplolardan haberdarız," dedi Rowan ve Citra'ya, bir yandan da reçelli bir donutu dökmeden yemeye çalışıyordu. "Yalnızca biz izin verirsek istediklerine ulaşabilirler."

Rowan özellikle Tırpan Goddard'ı seyretmek için çaba harcıyordu. Onunla konuşmak için birçok tırpan yanına geliyordu. Maiyetinde bulunan diğer tırpanlar kelimenin eski anlamıyla çok kültürlü bir yapıya sahipti. Artık kimsenin net bir etno-genetiği olmasa da Goddard'ın maiyetindekiler ırklarını belli eden bariz özelliklere sahipti. Yeşil cübbeli kız az buçuk PanAsyalıya benziyordu, sarı cübbeli adam Afrik izleri taşıyordu, parlak turuncu cübbeli adam ise mümkün olabilecek en Kafkasoit insandı ve Goddard'ın kendisinde de Spanik esintileri mevcuttu. Herkes tarafından görülmeyi isteyen bir tırpan olduğu barizdi, etnik denge gütmek adına çabası bile görülmek içindi.

Goddard hiç ondan yana dönmese de Rowan, kendisinin onu izlediğini bildiğini bariz biçimde hissetti.

Sabahın geri kalanında toplantı salonunda teklifler sunuldu ve çekişmeli tartışmalar yaşandı. Tırpan Faraday'in de dediği gibi, komplocuların teklifleri ancak ve ancak Tırpan Cemiyeti'nin makul tırpanları izin verdiğinde kabul edildi. Uzaktan kumandalı bombalar yasaklandı, silah lobisinin rüşveti

T.me/Cinciva

yüzünden değil, insanları patlatmak ilkel, canice ve Tırpan Cemiyeti'ne leke süren bir yöntem olduğu için. Öte yandan seçim komitesine girmesi için aday gösterilen genç tırpanın adaylığı reddedildi çünkü o komitedeki hiç kimsenin başka birinin kuklası olmaması gerekiyordu.

"Günün birinde ben de tırpan komitesine katılmak isterdim," dedi Rowan.

Citra oğlana tuhaf tuhaf baktı. "Neden Faraday gibi konuşmaya başladın?"

Rowan omuz silkti. "Madem Roma'dayız..."

"Roma'da değiliz," diye hatırlattı kız ona. "Roma'da olsaydık, meclisi çok daha havalı bir binada düzenlerlerdi."

Yerel lokantalar meclisin yemek servisini yapmak için birbiriyle yarışıyordu, bu yüzden öğle yemeği büfesi kahvaltıdakinden bile daha şaşaalıydı ve hiç kendisinden beklenmeyecek şekilde Faraday tabağını tepeleme doldurmuştu.

"Onu yargılamayın," dedi Tırpan Curie, Rowan ile Citra'ya, sesi aynı anda hem yumuşak hem de keskindi. "Sade yaşam yeminini ciddiye alan bizler, sadece meclis sırasında kaliteli yiyecek ve içecek lüksünü tanırız kendimize. Bu bize hâlâ insan olduğumuzu hatırlatır."

Aklında tek bir şey olan Citra, fırsat bu fırsat, kadından bilgi almaya çalıştı.

"Çırakların sınavları ne zaman olacak?" diye sordu.

Sırıtan Tırpan Curie ipeksi gümüş saçlarını kulağının arkasına attı. "Bugün yüzüklerini almayı umut eden çırakların sınavı dün gece yapıldı. Sizin sınavınız da yakında yapılacak," dedi. Rowan, Citra'nın sinirli hâline gülünce kız ona ters ters baktı.

"Kapa çeneni ve tıkın," dedi kız. Rowan'ın buna karşı çıkası yoktu.

T.me/Cinciva

Citra kafayı sınava ne kadar takmış olursa olsun, çıraklar sınav için oradan götürüldüğünde mecliste neleri kaçıracağını merak etmeye başladı. Rowan gibi, Citra için de meclis eşsiz bir öğrenme fırsatıydı. Tırpanlar ve çırakları dışında burada olanlara tanık olan çok az insan vardı. O insanlar da sadece küçük bir parçasını görüyorlardı; mesela öğlen yemeğinden sonra satmaya çalıştıkları silah ya da zehirlerin meziyetlerini anlatıp Tırpan Cemiyeti'ni ve daha da önemlisi, cemiyetin satın alacağı silahlara karar veren Serdümen'i ikna etmek için sadece kişi başı on dakika mühlet verilen satıcı grubu gibi. Şu bilgi-hologramlarındaki rezil satıcılar gibi konuşuyorlardı. "Küp küp kesiyor, dilim dilim kesiyor! Ama durun, daha bitmedi!"

Satıcılardan biri, insanların kanındaki şifa nanitlerini karnı aç küçük yaratıklara dönüştürüp kurbanı bir dakikadan kısa bir sürede içten tüketmeye yol açan bir dijital zehir satmaya çalışıyordu. Ciddi ciddi "kurban" kelimesini kullanmıştı ve bunu duyar duymaz tırpanların tadı kaçmıştı. Serdümen onu doğrudan reddetti.

En başarılı satıcı, Sükûnet Dokunuşu adındaki bir ürünü satmak için gelmişti ki ismi bir ölüm silahından çok kadınların kullanacağı türden bir hijyen ürününe benziyordu. Satıcı kadın küçük bir hap çıkardı ama bu hap seçilen kişiye verilmiyordu. Hapı tırpan içiyordu. "Hapı suyla birlikte için ve saniyeler içinde parmaklarınızdan deriye geçen bir zehir akmaya başlasın. Sonraki bir saat boyunca dokunduğunuz herkes ânında ve acısız bir şekilde devşirilebilir."

Serdümen bu üründen o kadar etkilenmişti ki haptan bir doz içmek için sahneye çıktı, ardından da nihai bir gösteriyle satıcı kadını devşirdi. Satıcı kadın ölü hâlde bu ilaçtan elli paket sattı Tırpan Cemiyeti'ne.

T.me/Cinciva

Öğle sonrasının kalanı da yine tartışmalar, kavga gürültü ve politikaların oylanmasıyla geçti. Bu sürede Tırpan Faraday tek bir kez yorumda bulunmayı uygun gördü, o da bir dokunulmazlık komitesinin kurulması görüşülürken.

"Nasıl seçim komitesi devşirme konusunda kontrol sağlıyorsa, dokunulmazlık dağıtılması konusunda da kontrol sağlanması gerektiğini düşünüyorum."

Rowan ve Citra, Faraday'in fikrinin epey ağırlık taşıdığını gördüklerine memnun olmuşlardı. Dokunulmazlık komitesinin kurulmasına ilk başta ret oyu kullanan tırpanların bazısı oylarını değiştirdi. Ancak son sayım bitmeden, Yüksek Bıçak Ksenokrates yasama meselelerine ayrılan sürenin sonuna geldiklerini bildirdi.

"Bu konu gelecek meclis gündeminin başında yer alacak," dedi.

Birkaç tırpan bu bildirimi alkışlasa da diğerleri ayağa kalkıp bağırarak meselenin ertelenmesi konusundaki hoşnutsuzluğunu duyurdu. Tırpan Faraday ise hoşnutsuzluğunu dile getirmedi. Derin bir nefes alıp verdi. "İlginç..." dedi sadece.

Yüksek Bıçak hemen bir sonraki gündemin çıraklar olduğunu duyurmasaydı, Tırpan Faraday'in bu tepkisi Rowan ile Citra'nın zihninde yüksek sesle yankılanırdı.

Citra gerginlikten Rowan'ın elini tutmak ve bembeyaz kesilinceye kadar sıkmak istiyordu ama kendini kontrol etti.

Öte yandan Rowan ise ustalarını taklit etti. Derin bir nefes aldı, sonra bu nefesi verdi ve tüm gerginliğini üzerinden atmaya çalıştı. Çalışabileceği kadar çalışmış, öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Elinden geleni yapacaktı. Bugün başarısız olursa, kendini göstermesi için başka fırsatları olacaktı.

"Bol şans," dedi Rowan, Citra'ya.

"Sana da" diye karşılık verdi kız. "Tırpan Faraday'i hayal kırıklığına uğratmayalım!"

T.me/Cinciva

Rowan gülümsedi ve Faraday'in de Citra'ya gülümseyerek karşılık vereceğini sandı ama öyle olmadı. Adam gözlerini Ksenokrates'e dikmişti.

Önce Tırpan Cemiyeti'ne girmeyi bekleyen adaylar çağırıldı. Çıraklıklarını tamamlayan dört kişi vardı. Son sınavlarına önceki gece giren çırakları cemiyete kabul etmekten başka bir şey kalmamıştı. Ya da kabul etmemek için. Önceki gece sınavı geçemeyen beşinci bir çırak olduğundan bahsediliyordu. Onu meclise davet bile etmemişlerdi.

Kırmızı kadife yastıklar üzerinde üç yüzük getirildi. Son sınavlarını geçmiş olsalar bile, aralarından birinin seçilmeyip utanç içinde evine geri gönderileceğini anlayan dörtlü aralarında bakıştı.

Tırpan Faraday yanında oturan tırpana döndü. "Son meclisten beri, sadece bir tırpan kendini devşirdi ama bugün üç yeni tırpan katılıyor aramıza... Son üç ayda nüfus iki yeni tırpan gerektirecek kadar çok mu arttı?"

Seçilen üç çırak, mücevher komitesinin başındaki Tırpan Mandela tarafından teker teker çağırıldı. Önünde diz çöken çıraklar hakkında sırayla birkaç kelam edip onlara yüzüklerini verdi. Yüzüklerini parmaklarına takan çıraklar ellerini kaldırıp meclise gösterdiler ve kibar alkışlarla kutlandılar. Ardından kendilerine isimlerini verecekleri Tarihi Hamilerini ilan ettiler. Her bir ismi alkışla karşılayan meclis Tırpanlar Goodall, Schrödinger ve Colbert'ı OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'ne kabul etti.

Üçlü sahneden ayrıldığında, Tırpan Faraday'in günün başında söylediği gibi asabi çocuk kalmıştı geride. Alkışlar kesildikten sonra sahnede bir tek o duruyordu. Ardından Tırpan Mandela konuştu. "Ransom Paladini, seni tırpan olarak atamamaya karar verdik. Hayatın seni götürdüğü yolda sana başarılar dileriz. Gidebilirsin."

T.me/Cinciva

Bunun bir şaka ya da son bir sınav olabileceğini düşünüyormuş gibi birkaç saniye daha sahnede kaldı oğlan. Ardından dudakları büzüldü, suratı kıpkırmızı kesildi ve tek kelime etmeden ana koridora çıkıp açılırken gıcırdayan ağır, bronz kapıları ittirip salondan ayrıldı.

"Çok fena ya," dedi Citra. "En azından denediği için onu da alkışlayabilirlerdi."

"Layık görülmeyenlerin kutlanması gereksiz," dedi Faraday.

"İkimizden biri bu şekilde gitmek zorunda kalacak," diye hatırlattı Rowan, kıza. O duruma düşen kişi kendisi olursa, o koridordan yavaş adımlarla geçmeye karar verdi. Olduğu kadar tırpanlarla göz teması kurup onlara selam verecekti. Reddedilen o olursa, katıldığı son meclisten haysiyetini koruyarak ayrılacaktı.

"Kalan çıraklar şimdi sahneye gelebilirler," dedi Ksenokrates. Tırpan Cemiyeti'nin kendileri için hazırladığı sınava hazır olan Rowan ve Citra ayağa kalktı.

T.me/Cinciva

İnsanların ölümden hâlâ korktuğunu düşünüyorum ama eskiden korktuklarının belki yüzde biri kadar. Böyle bir rakamı zikretmemin sebebi, günümüzün kotaları göz önüne alındığında, herhangi bir kimsenin önümüzdeki yüz yıl içerisinde devşirilme ihtimalinin sadece yüzde 1 olması. Yani bugün doğan bir çocuğun bugünle Dünya'daki beş bininci yıllar arasında devşirilme ihtimali sadece yüzde 50 demektir.

Elbette, artık yılları sayıyla adlandırmadığımız için çocuklar ve gençler dışında kimse tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyor, hatta bazen insanın kendisi bile emin olamıyor bundan. Bugünlerde insanlar yaşını on yirmi sene hata payıyla biliyor. Bu günlüğü yazdığım günlerde yüz altmış ila yüz seksen arasında bir yaşta olduğumu söyleyebilirim, gerçi yaşımı göstermiyorum tabii ki. Diğer herkes gibi, ben de ara sıra köşeyi alıp biyolojik yaşımı epey aşağı çekiyorum, birçok tırpan gibi, kırk yaş üstünde tutuyorum ama kendimi. Sadece gerçekten genç tırpanların genç bir görünümü var.

Şu anda hayatta olan en yaşlı insan üç yüz civarında ama bunun sebebi Fanilik Çağı'na çok yakın olmamız. Bundan bin sene sonra, insanların ortalama yaşı bine dayandığında hayat nasıl olacak, merak ediyorum. Rönesans çocukları gibi, her birinde ustalaşacak vaktimiz olduğu için her sanat ve bilim dalında uzman mı olacağız? Yoksa can sıkıntısı ve günlük rutinler, bugün olduğundan çok daha büyük bir dert hâline gelip sonsuz yaşamımızı yaşama nedenlerimizi daha da mı azaltacak? İlk ihtimalin hayalini kursam da ikincisinin gerçekleşeceğinden şüpheleniyorum.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

14

Küçük Bir Şart

Koridora çıkarken Rowan, Citra'nın ayağına bastı. Citra bıyık altından homurdansa da Rowan'a laf sokmadı.

Çünkü Citra içinden silahları ve zehirleri saymakla meşguldü. Rowan'ın sakarlığına ayıracak vakti yoktu.

Binadaki başka bir odaya, sınava tabii tutulacakları sessiz sakin bir yere götürülmeyi bekliyordu ama daha önce bir meclise katılmış olan diğer çıraklar doğrudan kürsünün önündeki boş alana çıkan koridora yönelmişlerdi. Herhangi bir sıra gözetmeden kürsünün önünde sıra olup bir koro gibi meclise döndüler, bu yüzden Citra da Rowan'ın yanına geçti.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı kız.

"Emin değilim," diye cevap verdi oğlan.

Toplamda sekiz çırak vardı. Kimisi duygularını kontrol altına almış, sert bir ifadeyle dururken, diğerleri dehşete düşmüş görünmemek için çaba harcıyordu. Citra dışarıdan nasıl göründüğünü bilmiyordu ve Rowan'ın otobüs beklermiş gibi rahat görünmesine gıcık olmuştu.

"Bugünkü sınavı Saygıdeğer Tırpan Curie yapacak," dedi Ksenokrates.

Ölümün Yüce Hanımı Tırpan Curie sahneye çıkarken salona bir sessizlik çöktü. Boylarının ölçüsünü almak için çırakların önünde iki tur attı. Sonra da "Her birinize tek bir

T.me/Cinciva

soru sorulacak. Makul bir cevap vermek için tek bir şansınız olacak," dedi.

Tek bir soru mu? Tek bir sorudan oluşan bir sınav mı olurdu? İnsanların bilgisini tek bir soruyla nasıl ölçebileceklerdi ki? Citra'nın kalbi öyle şiddetle atıyordu ki patlayıp göğsünden çıktığını hayal etmeden duramıyordu. Ertesi gün de bir alay konusu olarak bir diriliş merkezinde uyanırdı.

Tırpan Curie sıranın sonundan başladı, böylece Citra sınava tabi tutulacak dördüncü kişi olacaktı.

"Jacory Zimmerman," dedi Tırpan Curie sıranın sonundaki sırık gibi oğlana. "Çocuğunu devşirmeni engellemek için kendini kurban etmek isteyen bir kadın kendisini bıçağının üzerine atıp hayatını kaybediyor. Ne yaparsın?"

Oğlan bir anlığına tereddüt ettikten sonra cevap verdi. "Devşirmeye karşı çıktığı için üçüncü emiri çiğnemiş oluyor. Bu sebeple kadının tüm ailesini devşirmekle yükümlüyüm."

Tırpan Curie bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Makul bir cevap değil!" dedi.

"Ama... ama..." dedi Jacory, "kadın direndi! Emre göre..."

"Emir, birinin *kendinin* devşirilmesine karşı çıkmasından bahsediyor. Devşirilecek kişi o kadın olsaydı, üçüncü emir şüphesiz geçerli olurdu. Ama şüpheye düştüğümüz bir durumda, merhametli olmak için daha temkinli davranmamız gerekir. Bu vakada ise çocuğu devşirir, ardından da kadının bir diriliş merkezine götürülmesini ayarladıktan sonra hem ona hem de ailesine bir yıllık dokunulmazlık bahşetmen gerekirdi." Sonra da koluyla meclisi işaret etti. "Sahneden in. Cezanı akıl hocası tırpanın belirleyecek."

Citra yutkundu. Başarısız olmanın cezası olarak başarısız olduğunu bilmenin ağırlığı yetmez miydi? Tırpanlar başarısız olan çırakları için ne tür cezalar uygulayacaktı acaba?

T.me/Cinciva

Tırpan Curie, çıkık elmacık kemikli, bir fırtınaya bile dayanabilecek bir yüzü olan güçlü bir kıza geçti.

"Claudette Catalino," dedi Tırpan Curie, "zehirlerinde bir hata yaparak..."

"Böyle bir şey mümkün değil," dedi Claudette.

"Lafımı bölme."

"Ama çıkış noktanız hatalı, Saygıdeğer Tırpan Curie. Zehirlere o kadar hâkimim ki hata yapmam mümkün değil. Katiyen."

"Öyleyse," dedi Curie ironik bir ifadeyle, "akıl hocası olan tırpanın, insanlık tarihindeki ilk kusursuz öğrenciye sahip olduğu için kendisiyle gurur duyuyor olmalı."

Salon kıkırtılarla doldu.

"Pekâlâ," diye konuşmaya devam etti Tırpan Curie. "Diyelim ki küstahlığına sinir olan biri zehrinin etkisini zayıflattı. Devşirmek için seçtiğin, sana hiç zorluk çıkarmamış olan adam yerde kıvranmaya başladı ve ölümünün yavaş ve muhtemelen nanitlerinin bastırabileceğinden çok daha acı dolu olacağını gördün. Ne yaparsın?"

Claudette hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Acil durumlar için yanımdan ayırmadığım tabancamı çeker, kişinin acısını ıskalamadan tek bir kurşunla sona erdiririm. Ancak bunu yapmadan önce aile üyelerine odayı terk etmelerini emrederim ki balistik bir devşirmeye tanık olma travması yaşamasınlar."

Tırpan Curie cevabı değerlendirirken kaşlarını kaldırdı ve ardından, "Makul. Aileyi göz önünde bulundurman da iyi bir dokunuştu, farazi bir senaryoda bile," dedi. Ardından sırıttı. "Kusurunu bulamadığım için hayal kırıklığına uğradım."

Sıradaki çırak gözlerini arkadaki duvara sabitlemiş, belli ki mutlu olduğu yeri bulmaya çalışan bir çocuktu.

"Noah Zbarsky," dedi Curie.

T.me/Cinciva

"Evet, Saygıdeğer Tırpan." Oğlanın sesi titriyordu. Citra, Curie'nin böyle bir cevaba nasıl karşılık vereceğini merak etti. Bu kadar korkan bir çocuğa nasıl bir soru soracaktı acaba?

"Zehirli uçlu bir dartta kullanılabilecek kadar güçlü nörotoksin üreten beş hayvan say."

Nefesini tutan oğlan duyulur bir rahatlamayla nefesini verdi.

"Öncelikle tabii ki zehirli ok kurbağası olarak da bilinen Phyllobates aurotaenia," dedi. "Mavi halkalı ahtapot, mermer kabuklu deniz salyangozu, içbölge taipan yılanı ve... ee... ölüm avcısı akrebi."

"Harika," dedi Tırpan Curie. "Başka sayabilir misin?"

"Evet," dedi Noah, kadına, "ama tek soru soracağım demiştiniz."

"Peki, sana fikrimi değiştirdiğimi ve beş yerine altı tane saymanı istediğimi söylesem?"

Noah derin bir nefes alsa da bu sefer tutmadı. "O zaman size mümkün olan en saygılı şekilde verdiğiniz sözün arkasında durmadığınızı ve bir tırpan için verdiği sözü tutmanın bir şeref meselesi olduğunu söylerdim."

Tırpan Curie gülümsedi. "Makul bir cevap! Çok güzel!"

Sonra sıra Citra'ya geldi.

"Citra Terranova."

Tırpanın herkesin ismini bildiğini anlamıştı ama yine de kadının ağzından kendi adını duymak onu şoke etmişti.

"Evet, Saygıdeğer Tırpan Curie."

Kadın kıza yaklaşıp Citra'nın gözlerinin içine baktı. "Bugüne dek yaptığın en kötü şey nedir?"

Citra hemen hemen her soruya hazırlıklıydı. Bu soru dışında hemen hemen her soruya.

"Anlamadım?"

T.me/Cinciva

"Basit bir soru sordum, hayatım. Bugüne dek yaptığın en kötü şey nedir?"

Citra çenesini sıktı. Ağzı kurudu. Cevabı biliyordu. Üzerinde düşünmesine bile gerek yoktu.

"Biraz düşünebilir miyim?"

"Acele etme."

Meclisteki tırpanlardan biri laf attı. "O kadar çok kötü şey yapmış ki hangisini seçeceğini bilemedi."

Kahkahalar. O anda hepsinden nefret etti Citra.

Citra gözlerini Tırpan Curie'den ayırmıyordu. O her şeyi gören gri gözler. Bu sorudan kaçamayacağını biliyordu.

"Sekiz yaşındayken," diye konuşmaya başladı Citra, "bir kızı merdivenlerden aşağı ittim. Boynu kırıldı ve üç gün diriliş merkezinde kaldı. Ona bunu benim yaptığımı hiç söylemedim. Yaptığım en kötü şey buydu."

Tırpan Curie başıyla onaylayıp anlayışlı bir tebessüm etti, sonra da "Yalan söylüyorsun, hayatım," dedi. Kafasını biraz da üzgün bir edayla iki yana sallayarak kalabalığa döndü. "Makul bir cevap değil." Sonra da Citra'ya döndü. "Sahneden in," dedi. "Tırpan Faraday cezanı seçecek."

Citra karşı çıkmadı, doğruyu söylediği konusunda ısrar etmedi. Çünkü doğruyu söylemiyordu. Tırpan Curie'nin bunu nereden anladığını bilmiyordu.

Citra, Tırpan Faraday'den gözlerini kaçırarak yerine döndü ve adam da ona bir şey söylemedi.

Ardından Tırpan Curie, Rowan'a geçti. Oğlan kendinden o kadar emin görünüyordu ki Citra onu tokatlamak istedi.

"Rowan Damisch," diye başladı Tırpan Curie. "Neden korkarsın? Seni en korkutan şey nedir?"

Rowan tereddüt etmeden verdi cevabını. Omuz silkip, "Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedi.

T.me/Cinciva

Citra onu doğru duyup duymadığından emin olamadı. Hiçbir şeyden korkmadığını mı söylemişti? Kafayı mı yemişti bu çocuk?

"İstersen cevap vermeden önce biraz daha düşün," diye uyardı Tırpan Curie ama Rowan başını sallayarak reddetti.

"Daha fazla düşünmeye ihtiyacım yok. Cevabım bu. Değişmeyecek."

Salona mutlak sessizlik hâkimdi. Citra ister istemez kafasını iki yana sallarken buldu kendini. Sonra ne olduğunu anladı... Rowan bunu onun için yapmıştı. Kız tek başına cezalandırılmasın diye yapmıştı. Ondan geride kalmış gibi hissetmesin diye. Kız onu hâlâ tokatlamak istese de artık tamamen farklı sebeplerden ötürüydü.

"Belli ki," dedi Tırpan Curie, "bugün aramızda bir kusursuz çırak, bir de korkusuz çırak var." İç geçirdi. "Ancak ne yazık ki kimse bütünüyle korkusuz değildir, bu yüzden yanıtının makul olmadığını eminim sen de biliyorsundur."

Rowan buna bir cevap verecek mi diye bekledi ama Rowan bir şey demedi. Kadının, "Sahneden in. Tırpan Faraday cezanı seçecek," demesini bekliyordu sadece.

Rowan dünya umurunda değilmiş gibi Citra'nın yanındaki sandalyesine döndü.

"Salaklık ettin!" diye fısıldadı kız.

Tırpan Curie'ye yaptığı gibi omuz silkti Rowan. "Olabilir."

"Bunu niye yaptığını bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Belki bir sonraki mecliste daha rahat etmek için yapmışımdır. Belki bugün çok iyi bir cevap verirsem, bir sonraki soru daha zor olacaktı."

Ama Citra bunun mantıksız olduğunu biliyordu. Rowan böyle düşünen biri değildi. Derken Tırpan Faraday konuştu, sesi kısık ve ölçülüydü ama nedendir bilinmez, insanın tüylerini ürperten bir ağırlık da taşıyordu.

T.me/Cinciva

"Bunu yapmamalıydın."

"Uygun gördüğünüz cezaya razıyım," dedi Rowan.

"Mesele ceza değil," diye sinirlendi Faraday.

Tırpan Curie kalan çırakların sorularını sormayı bitirmişti. Bir tanesini daha oturmaya göndermişti, diğer ikisi ise hâlâ sahnedeydi.

"Belki Tırpan Curie yaptığım şeyi asil bulur," dedi Rowan.

"Evet ve diğer herkes de öyle görecek," dedi Tırpan. "Böyle bir iyi niyet çok kolay bir şekilde silaha dönüştürülebilir."

"Bu da demektir ki" dedi Citra, Rowan'a, "salaklık ettin." Ama Rowan mal mal sırıtmakla meşguldü.

Citra konunun onun bu son lafıyla burada kapandığını ve eve döndüklerinde Tırpan Faraday'in vereceği adil ama can sıkıcı bir cezaya kadar da öyle kalacağını sanmıştı. Ama yanılıyordu.

Çırakların terletilmesi sona erdikten sonra tırpanların ilgisi dağılmaya başlamıştı. Saat yediye yaklaştıkça akşam yemeği planları yapmaya başlayan tırpanların mırıltıları iyice yükselmişti. Halledilmesi gereken son işleri pek takan yok gibiydi. Bina bakımı, bir sonraki meclise otuz yaş genç gelip herkesi şaşkınlığa uğratmasınlar diye tırpanların köşeyi almadan önce haber verip vermemesi gerektiği gibi konular.

Tam meclisin sonuna gelinirken tırpanlardan biri ayağa kalkıp sesli bir şekilde Ksenokrates'e hitap etti. Yeşil cübbesi zümrütlerle bezeli olan kadındı bu. Goddard'ın yanındaki tırpanlardan biri.

"Affedersiniz, Ekselansları," diye hitap ederek konuşmaya başladı ama sadece Yüksek Bıçak'a değil, tüm meclise hitap ettiği belliydi. "Yeni çıraklarla ilgili bir derdim var. Daha doğrusu, Saygıdeğer Tırpan Faraday'in çıraklarıyla ilgili."

Hem Citra hem de Rowan kafasını kaldırdı. Faraday kaldırmadı. Neredeyse meditasyon yapar gibi bakışlarını yere

T.me/Cinciva

çevirmiş, hareketsiz duruyordu. Ya da belki de birazdan olacaklara kendini hazırlıyordu.

"Yanlış bilmiyorsam, bir tırpan bugüne dek hiç iki çırak alıp bir yüzük için onları yarıştırmadı," diye konuşmaya devam etti kadın.

Ksenokrates bu tür konularda son sözü söyleme yetkisi olan Parlamenter'e baktı. "Bunu yasaklayan bir kural yok, Tırpan Rand," dedi Parlamenter.

"Evet," diye devam etti Tırpan Rand, "ancak bu rekabetin dostluğa evrildiği belli. Birbirlerine yardım ve yataklık etmeye devam ettikleri sürece hangisinin daha iyi aday olduğunu nasıl anlayacağız?"

"Şikâyetin gereğince dikkate alınacak," dedi Ksenokrates ancak Tırpan Rand'in söyleyecekleri bitmemişti.

"Bu rekabetin *gerçekliğinden* emin olmak için küçük bir şart eklemeyi teklif ediyorum."

Tırpan Faraday sandalyesinden fırlayarak kalktı. "İtiraz ediyorum!" diye bağırdı. "Bu meclis çıraklarımı nasıl eğiteceğime karışamaz! Onları eğitmek ve cezalandırmak sadece ve sadece benim hakkımdır!"

Rand sahte bir yüce gönüllülük gösterisiyle ellerini havaya kaldırdı. "Tek isteğim, son kararınızın tamamıyla adil ve dürüst olmasına yardımcı olmak."

"Taşların ve gösterişinle bu meclisi etkileyebileceğini mi sanıyorsun sen? Parlak şeylere hayran olacak kadar adi değiliz hiçbirimiz."

"Teklifin nedir, Tırpan Rand?" diye sordu Ksenokrates.

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı Faraday.

"Henüz söylemediği bir şeye itiraz edemezsin!"

Faraday itirazını yutup bekledi.

Neredeyse gerçeklikten kopan Citra, bu bir tenis maçıymış da puan alan kazanacakmış gibi olan biteni seyrediyordu.

T.me/Cinciva

Ama o bir seyirci değildi, değil mi? O tenis topuydu. Rowan da öyle.

"Teklifim şu," dedi Tırpan Rand bir ölüm avcısı akrebinin çevikliğiyle, "kazanan belirlendiğinde, kazananın ilk yapacağı şey, kaybedeni devşirmek olmalı."

Salondan şaşkınlık nidaları ve homurtular yükseldi. Citra buna inanamasa da kahkahalarla bunu destekleyen laflar da. Yeşil cübbeli kadının ciddi olmadığına inanmak istiyordu. Bunun da bir tür sınav olduğuna.

Faraday o kadar öfkelenmişti ki başta hiçbir şey söyleyemedi. İtiraz edecek söz bile bulamamıştı. Nihayet öfkesi bir doğa olayı gibi, bir fırtına gibi patladı. Kıyıya çarpan bir dalga gibi. "Bu savunduğumuz her şeye aykırı! Yaptığımız her şeye! Bizim işimiz devşirmek ama sen, Tırpan Goddard ve tüm takipçileri... Siz bunu kanlı bir spora çevirmek istiyorsunuz!"

"Saçmalık," dedi Rand. "Bence çok mantıklı. Devşirme tehdidi, en iyi adayın kendini göstermesini sağlayacaktır."

Bunu absürt olarak nitelendirip reddetmek yerine, Citra'yı dehşete düşürerek Ksenokrates ve Parlamenter'e döndü.

"Bunu yasaklayan bir kural var mı?"

Parlamenter üzerine düşünüp konuştu. "İkili çıraklık konusunda öncül bir vaka olmadığı için bununla nasıl ilgileneceğimiz konusunda da herhangi bir kural yok. Bu teklif prensiplerimiz dahilinde."

"Prensiplerimiz mi?" diye bağırdı Tırpan Faraday. "Prensiplerimiz mi? Tırpan Cemiyeti'nin ahlaki kumaşı olmalı bizim prensiplerimiz! Böyle bir şeyi düşünmek bile barbarlıktır!"

"Ah, lütfen," dedi Ksenokrates abartılı bir şekilde elini sallayarak. "Melodramı bırak şimdi, Faraday. Ne de olsa tüm bunlar bir tane yeterliyken iki çırak almanın sonuçları."

T.me/Cinciva

Derken saatin yedi olduğunu gösteren çan çalmaya başladı.

"Bu konuda bir diyalog ve oylama talep ediyorum!" diye yalvardı Tırpan Faraday ama çan üç kez çalmıştı ve Ksenokrates onu duymazdan geldi.

"Yüksek Bıçak olarak, Rowan Damisch ve Citra Terranova arasından galip gelenin yüzüğünü aldığında diğerini devşirmesini şart koşuyorum."

Sonra da gürültülü bir şekilde tokmağını kürsüye vurarak meclisi sona erdirip kaderlerine karar verdi.

Fırtına Bulutu'yla bir diyaloğumun olmasını dilediğim zamanlar oluyor. Sanırım insan hep ulaşamadığı şeyi istiyor. Diğer insanlar Fırtına Bulutu'ndan tavsiye alabiliyor, sorunlarını çözmesini isteyebiliyor. Şefkatli, tarafsız bir kulağı olduğu ve hiç dedikodu yapmadığı için onu bir sırdaş olarak kullananlar da var. Fırtına Bulutu dünyanın en iyi dinleyicisidir.

Ama biz tırpanlar için değil. Bize geldiğinde Fırtına Bulutu sonsuza dek sessiz kalacak.

T.me/Cinciva

Elbette onun tüm bilgi birikimine erişimimiz var. Tırpan Cemiyeti, Fırtına Bulutu'nu sayısız işte kullanıyor, ancak o, bizim için bir veritabanı sadece. Bir aletten ötesi değil. Bir varlık, bir zihin olarak Fırtına Bulutu'nun tırpanların dünyasında var olmadığını söyleyebiliriz.

Ama var aslında ve bunu biliyoruz.

İnsanlığın bilgeliğinin toplu bilincinden ayrı düşmüş olmak, tırpanları diğerlerinden ayıran şeylerden sadece biri.

Fırtına Bulutu bizi görüyor olmalı. İç işlerimize karışmamaya programlanmış olsa da Tırpan Cemiyeti'nin dar görüşlü çatışmalarından, giderek büyüyen yozlaşmasından haberdar olmalı. Tırpanlardan nefret ediyor mudur acaba, yoksa böyle programlandığı için mi bize itaat ediyor? Yoksa bizi hiç aklından geçirmiyor mu? Hangisi daha kötü peki; nefret edilmek mi, yoksa göz ardı edilmek mi?

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

15

Aradaki Mesafe

Gece kasvet çökmüştü ve trenin pencerelerinden aşağı süzülen yağmur damlaları gözden kaybolana dek ışıkları çarpıtmaya devam etti. Rowan şu anda kırsaldan geçtiklerini biliyordu ama karanlığın uzayın havadan yoksun boşluğu olduğunu söyleseler inanırdı.

"Bunu yapmayacağım," dedi Citra nihayet meclisten beri üzerlerine çöken sessizliği bozarak. "Beni buna zorlayamazlar."

Faraday bir şey söylemedi, kıza bakmadı bile, bu yüzden Rowan cevap vermeye karar verdi.

"Evet, zorlayabilirler."

Faraday nihayet onlara baktı. "Rowan haklı," dedi. "Seni dans ettirecek şeyi bulurlar ve müzik ne kadar kötü olursa olsun dans edersin."

Citra önündeki boş koltuğu tekmeledi. "Nasıl bu kadar korkunç bir şey yapabilirler ve niye bizden bu kadar nefret ediyorlar?"

"Hepsi öyle değildi," dedi Rowan, "ve bunun aslında bizimle alakalı olduğunu düşünmüyorum..." Faraday'in saygıdeğer bir tırpan olduğu aşikârdı ve bugün Goddard'a karşı bir hamle yapmamış olsa da adam hakkındaki hisleri ortadaydı. Goddard da Faraday'i bir tehdit olarak görüyor olmalıydı; Rowan ile Citra'ya saldırması bir uyarı niteliğindeydi.

T.me/Cinciva

"Ya *ikimiz de* başarısız olursak?" diye önerdi Citra. "Başarısız çıraklar olursak ikimizden birini seçemezler."

"Yine de seçeceklerdir," dedi Faraday kıza şüpheye mahal bırakmayacak bir otorite ve katiyetle. "Ne kadar kötü bir performans sergilerseniz sergileyin, sırf gösteri olsun diye bile ikinizden birini seçeceklerdir." Sonra da tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Ve örnek olsun diye."

"Goddard'ın bunu gerçekleştirecek kadar dostu olduğuna bahse girerim," dedi Rowan. "Hatta bence Yüksek Bıçak da onun tarafında."

"Öyle," dedi Faraday bitkin bir iç geçirişle. "Tırpan Cemiyeti'nde bu kadar komplo içinde komplo olduğunu görmemiştim daha önce."

Rowan gözlerini kapatıp aynı şekilde kafasını da kapatıp kendi düşüncelerinden saklanmayı diledi. *Sekiz ay sonra Citra tarafından öldürüleceğim* diye düşündü. *Ya da onu öldüreceğim.* Buna "devşirme" demek de işin gerçeğini değiştirmiyordu. Citra'dan hoşlanıyordu ama kendi canından vazgeçip onun kazanmasına izin verecek kadar mı? Citra da şüphesiz yüzüğü Rowan kazansın diye geri çekilmezdi.

Rowan gözlerini tekrar açtığında, kızı ona bakarken yakaladı. Citra gözlerini kaçırmadı.

"Rowan," dedi, "ne olursa olsun, şunu bilmeni istiyorum..."

"Yapma," dedi kıza Rowan. "Lütfen yapma."

Böylece yolun kalanı sessizlik içinde geçti.

Eve döndüklerinde, normalde de çok derin uyumayan Citra tüm geceyi uyanık geçirdi. En ufak sızışında bile mecliste gördüğü tırpanlar rüyalarına giriyor, onu istenmeyen bir uyanıklığa itiyordu. Bilge tırpanlar, komplocu tırpanlar, şefkatli tırpanlar ve umursamayan tırpanlar. İnsan ırkını budama gibi böylesine hassas bir görev insanların keyfine göre yerine

T.me/Cinciva

getirilmiyor olmalıydı. Kanundan üstün oldukları gibi, tırpanların önemsiz garezlerden de üstün olması gerekirdi. Faraday şüphesiz öyle biriydi. Citra bir tırpan olursa, Faraday'i örnek alacaktı. Bir tırpan olmazsa da zaten öleceğinden bunun bir önemi yoktu.

Belki de birinin diğerini devşirmesi kararında çarpık bir bilgelik bulunabilirdi. Hangisi galip gelirse, tırpan olarak hayatına acı bir hüzünle başlayacak, o yüzüğün bedelini hiç unutmayacaktı.

Her zamanki gibi sabah oldu. Herhangi bir günden farksız, normal bir gündü. Yağmur dinmiş, güneş gökyüzünde kayan bulutların ardından kendini gösteriyordu. Kahvaltı hazırlama sırası Rowan'daydı. Yumurta ve patates mücveri. Patatesleri hiç yeteri kadar pişirmezdi. "Mücmez" diyordu Citra onlara. Yaptıkları yemekler iyi olmadığında Faraday hiç şikâyet etmezdi. Önüne konanı yer, hiçbirinin sızlanmasına müsaade etmezdi. Kötü yemek yapmanın cezası o yemeği yemekle verilmiş oluyordu zaten.

İştahı olmasa da Citra yedi. Tüm dünyanın ekseni kaymış olmasına rağmen. Kahvaltı kahvaltıydı. Bu ne cüretti?

Faraday sessizliğini bozduğunda, pencereden içeri atılmış bir tuğla etkisi yarattı.

"Bugün tek başıma çıkacağım. İkiniz dersinize çalışacaksınız."

"Emredersiniz, Tırpan Faraday," dedi Citra, Rowan da yarım saniyelik bir yankıyla aynı cevabı verdi.

"Sizin açınızdan değişen hiçbir şey yok."

Citra gevreğine bakıyordu. Hepsinin bildiğini dile getiren Rowan oldu.

"Her şey değişti, efendim."

Faraday ancak çok daha sonra ne demek istediğini anlayacakları üstü kapalı bir şey söyledi.

T.me/Cinciva

"Belki yakında her şey yeniden değişir."

Sonra da yanlarından ayrıldı.

Rowan ve Citra'nın arasındaki mesafe, çabucak bir mayın tarlasına dönüşmüştü. Acı dışında hiçbir şey vadetmeyen bir çorak arazi. Tırpan Faraday yanlarındayken zaten temkinli adım atarak ancak aşabiliyorlardı o mesafeyi ama tırpanın yokluğunda bunu yapmalarına yardımcı olacak kimse de kalmamıştı.

Silah odasına gitmektense Rowan kendi odasında çalışmayı tercih etti çünkü Citra olmadan orada çalışmak fazlasıyla yanlış gelecekti. Yine de Citra aralarındaki mesafeyi kapatmak için bir adım atmak isterse diye odasının kapısını aralık bırakmıştı. Kızın evden çıktığını duydu, herhalde koşuya gitmişti ama epey uzun bir süre gelmemişti. Citra'nın bu karanlık huzursuzlukla başa çıkma yöntemi, Rowan'ın yaptığından bile daha fazla mesafe koymaktı aralarına.

Eve döndüğünde, Rowan bu mayın tarlasındaki ilk adımı kendi atmadığı sürece ne aralarında ne de kendi içinde huzur olmayacağına karar verdi.

Çalacak cesareti toplayana kadar neredeyse bir dakika boyunca kızın kapısının önünde dikildi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Citra, kapalı kapının ardından sesi boğuk gelmişti.

"Girebilir miyim?"

"Kapı kilitli değil."

Kapının topuzunu çevirip yavaşça kapıyı açtı. Kız odanın ortasında, elinde bir avcı bıçağıyla sanki hayaletlerle dövüşüyormuşçasına boşluğa karşı bıçak antrenmanı yapıyordu.

"Tekniğini sevdim," dedi Rowan, sonra da ekledi, "öfkeli bir kurt sürüsünü devşirecek olursan epey işine yarayacaktır."

T.me/Cinciva

"İster kullan ister kullanma, beceri beceridir." Kız bıçağı kınına soktu, masasının üzerine attı ve sonra da ellerine beline koydu. "Eee, ne istiyorsun?"

"Daha öncesinde konuşmanı engellediğim için özür dilemek istedim. Trendeyken yani."

Citra omuz silkti. "Gevezelik yapıyordum. Beni susturarak iyi ettin."

Giderek daha rahatsız bir an yaşanmaya başlamıştı, bu yüzden Rowan meseleye girdi. "Bu konuda konuşabilir miyiz?"

Citra ona arkasını dönüp yatağına oturdu ve anatomi üzerine bir kitabı alıp ders çalışmaya başlayacakmış gibi açtı. Kitabı ters tuttuğunun henüz farkında değildi. "Konuşacak ne var ki? Ya ben seni öldüreceğim ya da sen beni öldüreceksin. O zaman gelene kadar her türlü bu konuyu düşünmek istemiyorum." Açık kitaba bir göz attı, düzeltti, sonra da oyun oynamaktan vazgeçip kitabı yere attı. "Sadece yalnız kalmak istiyorum, tamam mı?"

Rowan yine de kızın yatağının ucuna oturdu. Kız ona gitmesini söylemeyince de birazcık daha yaklaştı ona. Kız onu seyretse de bir şey demedi.

Kıza uzanmak, belki yanağına dokunmak geliyordu içinden. Ama bunu düşününce aklına tek bir dokunuşla devşirilen satıcı kadın geldi. O ne korkunç bir zehirdi öyle. Rowan kızı öpmek istiyordu. Bunu inkâr etmenin bir anlamı kalmamıştı artık. Tırpanın buna müsaade etmeyeceğini bildiğinden haftalardır bu dürtüsünü bastırıyordu. Ancak Faraday burada değildi ve kendilerini içinde buldukları bu fırtına tüm kartları yeniden dağıtmıştı.

Derken onu dumura uğratarak Citra öne atıldı ve Rowan'ı öptü.

"İşte," dedi kız. "Yaptık. Artık aradan çıktı ve gidebilirsin."

"Ya gitmek istemiyorsam?"

T.me/Cinciva

Kız tereddüt etti. Oğlanın kalmasının gerçek bir ihtimal olduğunu gösterecek kadar uzun bir süre. Ama sonunda, "Ne yararı olacak ki? İkimiz için de?" dedi.

Kız yatakta ondan uzaklaşıp dizlerini göğsüne çekti. "Sana henüz âşık olmadım, Rowan. Ve artık bunun böyle kalmasını istiyorum."

Rowan ayağa kalkıp ancak kapı eşiğinin güvenli sınırına kadar gittikten sonra kıza döndü. "Önemli değil, Citra," dedi. "Ben de sana henüz âşık olmamıştım."

T.me/Cinciva

Ben kolay öfkelenen biri değilim ama bu muhafazakâr tırpanlar kim oluyor da benim hareketlerime karışıyor? Her biri kendini devşirsin de kendilerinden nefret eden, dindar tavırlarından kurtulalım artık. Ben utanç hissederek değil, gururla devşiren biriyim. Ben ölüm dağıtırken bir yandan yaşama dört elle sarılan biriyim. Bu konuda kimsenin şüphesi olmasın -biz tırpanlar kanunlardan üstünüz çünkü bu bizim hakkımız. Tırpanların müphem bir ahlaki üstünlükten dolayı değil, can almayı sevdikleri için seçildiği bir günün hayaliyle yaşıyorum. Ne de olsa yaşadığımız bu dünya kusursuz bir dünya ve kusursuz bir dünyada herkesin yaptığı işi sevmeye hakkı yok mu?

—S. T. Goddard'ın devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

16

Havuz Temizlikçisi

Yöneticinin kapısına bir tırpan dayanmıştı. Daha doğrusu bir değil, dört tane ama diğer üçü biraz daha geride durarak kraliyet mavisi cübbeli adamın öne çıkmasına müsaade ediyordu.

Yönetici korkmuştu, hatta delişete düşmüştü ama bulunduğu başarılı pozisyona duygularını açık ederek gelmemişti. Sivri bir zekâsı, dört dörtlük bir poker suratı vardı. Ölüm kapısını çalsa bile, ölümün üzerindeki cübbe elmaslarla bezeli olsa bile gözünün korkmasına izin vermeyecekti.

"Kapıdaki bekçilerim bana haber vermeden buraya kadar gelebilmiş olmanıza şaşırdım," dedi yönetici elinden geldiği kadar umursamaz bir tavırla.

"Sana haber verirlerdi ama onları devşirdik," dedi diğer tırpanlardan PanAsyalı tipi olan, yeşil cübbeli kadın.

Yönetici bu haberin cesaretini kırmasına izin vermeyecekti. "Ah, bekçilerimin ailesine haber verebilmek için onların kişisel bilgilerini öğrenmeye geldiniz demek."

"Pek sayılmaz," dedi baş tırpan. "İçeri girebilir miyiz?"

Bu isteklerini geri çevirmeye hakkı olmadığını bilen yönetici kenara çekildi.

Elmas cübbeli tırpan ile gökkuşağından maiyeti, malikânenin abartısız zenginliğini seyrederek içeri girdiler.

T.me/Cinciva

"Benim adım Saygıdeğer Tırpan Goddard. Bunlar da yardımcı tırpanlarım Volta, Chomsky ve Rand."

"Cübbeleriniz yakıyor," diye yorumda bulundu yönetici, korkusunu kontrol altında tutabiliyordu hâlâ.

"Teşekkür ederim," dedi Tırpan Goddard. "Senin de zevkli bir adam olduğun belli. Malikânenin dekoruna bayıldım."

"Eşim sağ olsun," dedi ve can alanların karşısında ondan bahsettiği için içten içe kendine sövdü.

Sarı cübbeli, Afrik'e benzeyen Tırpan Volta antrede dolaşıp malikânenin diğer bölümlerine açılan koridorlara göz attı. "Harika bir feng shui'si var," dedi. "Böyle büyük evlerde enerji akışı çok önemlidir."

"Tahminimce hatırı sayılır büyüklükte bir havuz da vardır," dedi yakutlarla süslü, alev rengi cübbeli adam. Tırpan Chomsky. Sarışın, soluk tenli ve kaba sabaydı.

Yönetici olayı uzatmaktan keyif alıp almadıklarını merak etti. Onlara ne kadar uyarsa, gücü o kadar ellerine geçiriyorlardı, bu yüzden herhangi bir gaf yapmadan önce hoşbeşi sonlandırdı.

"Buraya niçin geldiğinizi öğrenebilir miyim?"

Tırpan Goddard ona yan gözle baksa da sorusuna cevap vermedi. Yardımcılarına bir hareket yaptı ve üçlüden ikisi oradan ayrıldı. Sarı cübbeli olan döner merdivene yöneldi, yeşil cübbeli olansa zemin kattaki diğer odaları keşfe çıktı. Turuncu cübbeli soluk tırpansa yanlarından ayrılmadı. En cüsselileri oydu ve belki de liderlerinin korumasıydı, sanki bir tırpana saldıracak kadar salaktı insanlar.

Yönetici şu anda çocuklarının nerede olduğunu merak etti. Dadılarıyla birlikte arka bahçedeler miydi? Üst kattalar mıydı? Emin değildi ve istediği son şey, tırpanların evinde onsuz dolaşmasıydı.

"Bekleyin!" dedi. "Amacınız her neyse, eminim bir tür anlaşmaya varabiliriz. Benim kim olduğumu biliyorsunuz, değil mi?"

T.me/Cinciva

Tırpan Goddard ona bakmak yerine antrede asılı olan bir sanat eserine kendini kaptırmıştı. "Bir Cézanne tablosuna sahip olacak kadar zengin biri."

Gerçekten onu tanımıyor olabilir miydi? Buraya gelmeleri planlı değil, rastgele miydi? Tırpanların seçimlerini rastgele yapmaları gerekirdi ama *bu kadar* rastgele olması normal miydi? Korkusunu kontrol etmesini sağlayan barajın çatlamaya başladığını hissetti.

"Lütfen," dedi yönetici. "Ben Maxim Easley'yim, herhalde bu ismi daha önce duymuşsunuzdur?"

Tırpan onu hiç tanımıyormuş gibi bakıyordu. Tepki veren alev rengi cübbeli adam oldu. "Regenesis'i yöneten adam mı?"

Goddard bunu duyunca tanıdı adamı. "Aa, doğru, sizin şirket köşe alma endüstrisinde iki numaraydı."

"Yakında birinci olacak," diye kendini tutamayarak böbürlendi Easley. "Yirmi bir yaşından da öncesine hücresel yenilenmeye olanak tanıyan teknolojimizi kullanmaya başladığımızda."

"Sizin şirketin hizmetinden yararlanan arkadaşlarım var. Ben henüz köşe almadım."

"Yeni sürecimizi resmî olarak ilk kullanan siz olabilirsiniz."

Goddard gülüp meslektaşına döndü. "Beni bir ergen olarak hayal edebiliyor musun?"

"Yok canım."

Adamların keyfi arttıkça, Easley daha da dehşete düşüyordu. Çaresizliğini daha fazla saklamasının manası yoktu. "İstediğiniz bir şeyler olmalı, size verebileceğim değerli bir şeyler..."

Goddard nihayet ağzındaki baklayı çıkardı.

"Malikâneni istiyorum."

Easley, "Anlamadım?" demek için gelen dürtüsünü zorla bastırdı çünkü bu ifadenin anlaşılmayacak bir tarafı yoktu.

T.me/Cinciva

Küstahça bir talepti bu. Ancak Maxim Easley iyi bir pazarlıkçı olmakla övünürdü.

"Fanilik Çağı'ndan kalma ondan fazla motorlu arabam var. Her biri paha biçilemez. İstediğinizi alabilirsiniz. İsterseniz hepsini alabilirsiniz."

Tırpan, adama yaklaştı ve bir anda Easley'nin âdemelmasının tam sağına bir bıçak dayadı. Tırpanın bıçağı çektiğini bile görmemişti. Adam o kadar hızlıydı ki bıçak bir anda şahdamarının yanında belirmişti.

"Şimdi açık konuşalım," dedi Goddard sakince. "Buraya pazarlık ya da takas yapmaya gelmedik. Biz tırpanız, yani kanunlara göre, istediğimiz her şeyi alabiliriz. Canını almak istediğimiz biri varsa, bunu yapabiliriz. O kadar basit. Senin burada hiçbir gücün yok. Kendimi net ifade edebildim mi?"

Easley başını aşağı yukarı salladı ve bu sırada bıçağın derisini çizdiğini hissetti. Tatmin olan Goddard bıçağı adamın boynundan çekti.

"Bu büyüklükte bir malikânede çok insan çalışıyor olmalı. Temizlikçiler, bahçıvanlar, hatta belki ahır görevlileri. Kaç kişi çalıştırıyorsun burada?"

Easley konuşmaya çalıştı ama konuşamadı. Boğazını temizleyip tekrar denedi. "On iki," dedi. "Tam zamanlı on iki çalışanım var."

Derken yeşil cübbeli kadın, Tırpan Rand mutfaktan çıkageldi ve yanında Easley'nin eşinin yeni işe aldığı bir adamı getirdi. Yirmilerinin başındaydı adam ya da en azından öyle gösteriyordu. Easley adamın adını hatırlayamadı.

"Peki bu kim?" diye sordu Goddard.

"Havuz temizlikçisi."

"Havuz temizlikçisi," diye taklidini yaptı Tırpan Rand.

Goddard turuncu cübbeli tırpana başıyla işaret edince tırpan genç adama yaklaştı, elini uzatarak adamın yanağına do-

T.me/Cinciva

kundu. Havuz temizlikçisi yere kapaklanıp kafasını mermere çarptı. Gözleri hâlâ açıktı ama içlerinde yaşam kalmamıştı. Adamı devşirmişlerdi.

"İşe yarıyor!" dedi Tırpan Chomsky eline bakarak. "Serdümen'in harcadığı paraya değer."

"Peki, o zaman," dedi Goddard. "İstediğimiz her şeyi almak hakkımız olsa da ben adil bir adamım. Bu güzel malikâne karşılığında, sana, ailene ve hayattaki diğer çalışanlarına burada yaşadığımız her sene için dokunulmazlık bahşedeceğim."

Easley'nin hissettiği rahatlama güçlü ve anlıktı. Ne tuhaf, diye düşündü, evini çalmışlardı ama rahatlamış hissediyordu.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi Goddard ve Easley denileni yaptı.

"Yüzüğü öp."

Easley tereddüt etmedi. Dudaklarını yüzüğe sertçe dokundurdu ve dudağının yüzükle elması arasında hafifçe sıkıştığını hissetti.

"Şimdi ofisine giderek şu andan itibaren geçerli olmak üzere görevinden istifa edeceksin."

Easley bu sefer, "Anlamadım?" dedi.

"Senin işini yapacak başka birileri bulunur, eminim bu fırsatı kollayan çoktur."

Bacakları hafifçe titreyen Easley ayağa kalktı. "Ama... Ama neden? Beni ve ailemi rahat bırakamaz mısınız? Sizi rahatsız etmeyiz. Üzerimizdeki kıyafetler dışında hiçbir şey almadan gideriz. Bizi bir daha hiç görmezsiniz."

"Yazık, gitmenize izin veremem ama," dedi Tırpan Goddard. "Yeni bir havuz temizlikçisine ihtiyacım var."

T.me/Cinciva

Tırpanların birbirini devşirmesinin yasak olmasının mantıklı olduğunu düşünüyorum. İktidar kavgalarının önüne geçmek için alınmış bir karar olduğu belli bunun, ancak mesele iktidar olduğunda, onu ele geçirmenin yolunu bulanlar her zaman olacaktır.

Ayrıca kendimizi devşirmemize izin verilmesini de mantıklı buluyorum. Bunu benim de düşündüğüm zamanlar olduğunu itiraf etmeliyim. Sorumluluğumun ağırlığı altında ezildiğim zamanlarda, dünyanın boyunduruğundan kurtulmak daha iyi bir alternatif olarak göründü gözüme. Ancak her seferinde tek bir düşünce durdurdu beni.

Ben yapmayacaksam kim yapacak?

Benim yerime gelecek olan tırpan, benim kadar şefkatli ve adil davranacak mı?

Bensiz bir dünyayı kabul edebilirim... ancak yokluğumda diğer tırpanların devşirmeye devam etmesi düşüncesine katlanamıyorum.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

17

Yedinci Emir

Citra ve Rowan gecenin köründe birilerinin ön kapıyı yumruklamasına uyandılar. Odalarından çıkıp koridorda karşılaşınca ikisi de istemsizce Tırpan Faraday'in kapalı kapısına baktı. Kapının topuzunu çeviren Citra kilitli olmadığını gördü ve tırpanın içeride olmadığını anlayacak kadar kapıyı araladı. Bu gece yatak kullanılmamıştı.

Tırpanın bu kadar geç kalması olağandışı olsa da görülmemiş şey değildi. Ara sıra da olsa gecenin körüne kadar dışarıda ne yaptığını bilmiyorlardı ve sormak gibi bir niyetleri yoktu. Çıraklıkta ilk yitirdikleri şeylerden biri merak olmuştu. Bir tırpanın yaşamına dair öğrenmemeyi yeğledikleri şeyler olduğunu anlayalı çok olmuştu.

Kapı amansızca çalmaya devam ediyordu, birileri kapıyı tıklatmıyor, basbayağı yumrukluyordu.

"Yani?" dedi Rowan. "Anahtarlarını unutmuş herhalde. Ne olmuş?"

En mantıklı açıklama buydu ve genelde mantıklı açıklamalar doğru çıkmaz mıydı? Azar işitmeye kendilerini hazırlayarak ön kapıya yaklaştılar.

Kapıyı çaldığımı duymuyor musunuz? diye onları haşlamaya başlayacaktı. *Son duyduğuma göre, iki yüz senedir sağırlık diye bir şey kalmadı.*

T.me/Cinciva

Ancak kapıyı açtıklarında karşılarında Tırpan Faraday'i değil, iki tane memur buldular. Bunlar sıradan huzur memurları değildi, Bıçak Muhafızları'nın birer üyesiydiler, Tırpan Cemiyeti'nin işareti üniformalarının göğsüne kocaman işlenmişti.

"Citra Terranova ve Rowan Damisch?" diye sordu memurlardan biri.

"Evet?" diye cevapladı Rowan. Öne doğru kısa bir adım atıp bir omzunu koruyucu bir şekilde Citra'nın önüne koymuştu. Rowan bunu cesurca bulsa da Citra gıcık olmuştu.

"Bizimle gelmeniz gerekiyor."

"Niye?" diye sordu Rowan. "Neler oluyor?"

"Bunu söylemek bize düşmez," dedi ikinci memur.

Citra, Rowan'ın kendisini koruyan omzunu kenara itti. "Biz tırpan çırağıyız," dedi Citra, "yani biz size hizmet etmiyoruz, Bıçak Memurları bize hizmet ediyor. Bizi zorla hiçbir yere götüremezsiniz." Bu muhtemelen doğru değildi ama memurları duraksatmaya yetti.

Sonra da gölgelerden bir ses duyuldu.

"Bunu ben hallederim."

Karanlıktan, Faraday'in mahallesine tezat oluşturacak şekilde büyük bir figür çıktı. Yüksek Bıçak'ın altın işlemeli cübbesi kapıdan dışarı sızan loş ışıkta parıltısını yitirmişti. Mat, hatta neredeyse kahverengi görünüyordu.

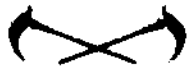
"Lütfen... derhal benimle gelmelisiniz. Eşyalarınızı almaya birilerini göndereceğim."

Rowan pijama, Citra da bir bornoz giydiğinden ikisi de bu emri dinlemeye pek razı değildi ama geceliklerinin şu anda endişe edecekleri en önemsiz şey olduğunu hissediyorlardı.

"Tırpan Faraday nerede?" diye sordu Rowan.

Yüksek Bıçak derin bir nefes alıp iç geçirdi. "Yedinci emri yerine getirdi," dedi Ksenokrates. "Tırpan Faraday kendini devşirdi."

T.me/Cinciva

Yüksek Bıçak Ksenokrates tezatlardan oluşan şişkin bir bohçaydı. Zengin, barok, sırmalı bir cübbe giyse de ayaklarında yıpranmış, soyulmuş terlikler vardı. Sade bir ahşap kulübede yaşıyordu, ancak bu kulübe Fulcrum City'nin en yüksek binasının çatısına inşa edilmişti. Mobilyaları birbiriyle uyumsuzdu ve ikinci ele benziyordu ama yerde, mobilyaların altında müzelere yaraşır kalitede, muhtemelen paha biçilmez kilimler seriliydi.

"Size ne kadar üzgün olduğumu anlatamam," dedi Rowan ve Citra'ya. Hâlâ şokta olduklarından olanları sindirmekte zorlanıyorlardı. Üçlü özel bir hipertrenle Fulcrum City'ye gelmiş, artık sabah olmuştu ve şu anda küçük bir ahşap sundurmadaydılar. Sundurma bakımlı bir bahçeye bakıyor, bahçe de yüz on dokuz katlık bir dik yamaçla sona eriyordu. Yüksek Bıçak manzarasını kapatacak herhangi bir şey istememişti ve binadan aşağı düşecek kadar aptal olan herkes de diriliş için gereken zamanı ve parayı kaybetmeyi hak ederdi.

"Bir tırpanın aramızdan ayrılması her zaman korkunç bir şey," diye yakındı Yüksek Bıçak, "özellikle de Tırpan Faraday gibi saygıdeğer bir tırpanın."

Ksenokrates'in dış dünyada işlerini görmesine yardımcı olan bir asistanı ve uşak ordusu vardı ama evinde tek bir hizmetçisi bile bulunmuyordu. Bir başka tezat daha. Onlara çay demlemişti ve şimdi de bizzat bardaklarını dolduruyordu. Krema teklif etse de şeker ikram etmemişti.

Rowan kendi çayından bir yudum aldı ama Citra bu adamdan en ufak bir nezaketi kabul etmeyi reddediyordu.

"O yetkin bir tırpan ve iyi bir dosttu," dedi Ksenokrates. "Eksikliğini hissedeceğiz."

T.me/Cinciva

Ksenokrates'in samimiyetini ölçmek imkânsızdı. Her şeyde olduğu gibi, sözleri aynı anda hem samimi hem de samimiyetsiz geliyordu.

Yolculuk sırasında Tırpan Faraday'in ölümünün ayrıntılarını onlarla paylaşmıştı. Önceki gece yaklaşık onu çeyrek geçe, Faraday kasabanın tren platformuna gitmişti. Sonra tren platforma yanaşırken trenin önüne atlamıştı. Birkaç görgü tanığı mevcuttu, hepsi muhtemelen devşirilenin kendileri değil de tırpan olduğu için rahatlamıştı.

Tırpan dışında herhangi biri olsa, kırık vücudu hemen bir diriliş merkezine götürülürdü ama tırpanlara dair kurallar şüphe götürmezdi. Diriliş olmayacaktı.

"Ama bu akla mantığa uymuyor," dedi Citra, gözyaşlarını tutmaya çalışsa da pek başaralı olduğu söylenemezdi. "*Böyle* bir şey yapacak biri değildi o. Bir tırpan olarak ve bizi eğitme konusunda sorumluluklarını çok ciddiye alıyordu. Bu şekilde pes edebileceğine inanamıyorum..."

Rowan bu konuda sesini çıkarmıyor, Yüksek Bıçak'ın cevabını duymayı bekliyordu.

"İşin aslı," dedi Ksenokrates, "çok mantıklı bir durum bu." Konuşmasına devam etmeden önce çayından yavaşça bir yudum aldı. "Geleneksel olarak usta bir tırpan kendini devşirdiğinde, çıraklarının çıraklıkları sona erer."

Bunun ne anlama geldiğini anlayan Citra derin bir nefes aldı.

"Kendini devşirdi," dedi Ksenokrates, "çünkü sizin birbirinizi devşirmenizi engellemek istedi."

"Yani," dedi Rowan, "tüm bunlar sizin suçunuz." Sonra da alaycı bir şekilde ekledi, "Ekselansları."

Ksenokrates kaskatı kesildi. "Sizin ölümcül bir yarışmaya dahil edilmenize dair kararıma atıfta bulunuyorsan, bunu ortaya atan ben değildim. Ben sadece Tırpan Cemiyeti'nin

T.me/Cinciva

iradesini yerine getiriyordum ve dürüst olmak gerekirse, bu imanı kaba buldum."

"Tırpan Cemiyeti'nin iradesini duymadık ki" diye hatırlattı Rowan, "çünkü bir oylama yapılmadı."

Ksenokrates ayağa kalkıp, "Kaybınız için üzgünüm," diyerek konuyu kapattı. Ancak bu sadece Citra ve Rowan'ın değil, tüm Tırpan Cemiyeti'nin kaybıydı ve bunu dile getirsin getirmesin, Ksenokrates de bunun farkındaydı.

"O zaman... bu kadar mı yani?" dedi Citra. "Şimdi eve mi döneceğiz?"

"Ne yazık ki" dedi Ksenokrates, bu sefer ikisine de bakmıyordu. "Geleneksel olarak ölü tırpanların çırakları salınsa da başka bir tırpan gelip eğitimi devralabilir. Nadir görülse de olmayan şey değil."

"Siz mi?" diye sordu Citra. "Bizi eğitmek için siz mi gönüllü oldunuz?"

İşin aslını adamın gözlerinden okuyan Rowan oldu. "Hayır, o değil," dedi Rowan. "Başka biri..."

"Yüksek Bıçak olarak sorumluluklarım çırakları eğitmemi çok zorlaştırıyor. Öte yandan gurunuzun okşanması lazım; bir değil, iki tırpan gönüllü oldu, her biriniz için bir kişi."

Citra kafasını iki yana salladı. "Hayır! Biz Tırpan Faraday'e bağlıydık, başka kimseye değil! Bizi serbest bırakmak için öldü, bu yüzden bizim serbest kalmamız gerekli!"

"Korkarım çoktan buna izin verdim, dolayısıyla bu konu kapandı." Sonra sırayla ikisine baktı. "Sen, Citra, artık Saygıdeğer Tırpan Curie'nin çırağısın..."

Rowan gözlerini kapattı. Kelimeler Ksenokrates'in ağzından çıkmadan önce bile ne olacağını anlamıştı.

"Ve sen, Rowan, eğitimini Saygıdeğer Tırpan Goddard'ın yetkin elinde tamamlayacaksın."

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

Üçüncü Kısım

ESKİ KAFALAR İLE YENİ DÜZENCİLER

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

Yanıma hiç çırak almadım. Başka bir insanı böyle bir yaşama mahkûm etmek istemedim hiç. Zaman zaman diğer tırpanları bunu yapmaya neyin ittiğini merak ediyorum. Kimileri için bir kibir göstergesidir bu: "Benden öğren ve bana hayran ol çünkü ben çok bilgeyim." Diğerleri için ise belki de çocuk sahibi olamamalarının bir telafisidir: "Bir seneliğine benim oğlum ya da kızım ol ve seni yaşam ve ölüm üzerinde güç sahibi kılayım." Başkaları için ise kendi devşirmelerinin bir hazırlığı olmalı bu: "Benim yerime geç ki ben de bu dünyadan tatmin olmuş bir şekilde ayrılabileyim."

Ancak gün gelir de yanıma bir çırak alırsam, bunun sebebinin çok ama çok farklı bir şey olacağından şüpheleniyorum.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

18

Fallingwater

OrtaMerika'nın epey doğusunda, DoğuMerika sınırının yakınında, bir nehrin üzerine inşa edilmiş ve temellerinden bir şelalenin aktığı bir ev vardı.

Ön kapıya uzanan köprüden geçerlerken, "Meşhur bir Fanilik Çağı mimarı tarafından tasarlandı," diye anlatıyordu Tırpan Curie, Citra'ya. "Bakımsızlıktan çökecek hâldeydi; tahmin edebileceğin üzere böyle bir ev sürekli ilgi istiyor. Korkunç durumdaydı ve kimse de onu koruma altına almakla uğraşmamıştı. Burayı kurtarmak için gerekli maddiyatı ancak bir tırpanın varlığı sağlardı. Artık ilk günkü gibi."

Tırpan kapıyı açıp içeri ilk Citra'nın girmesine müsaade etti. "Fallingwater'a hoş geldin," dedi Tırpan Curie.

Zemin kat cilalı taştan zemini, ahşap mobilyaları, büyük bir şöminesi ve pencereleri, çok ama çok sayıda penceresi olan devasa bir açık odadan ibaretti. Şelale, geniş terasın tam altındaydı. Evin altından akıp şelaleyle birlikte dökülen nehrin sesi sürekli ama rahatlatan bir beyaz gürültüydü.

"İsmi olan bir eve ilk kez giriyorum," dedi Citra etkilenmemiş izlenimi yaratmak için elinden geleni yapıp etrafa bakınırken. "Ama biraz lüks, değil mi? Özellikle bir tırpan için. Tırpanların sade yaşaması gerekmiyor muydu?"

T.me/Cinciva

Citra böyle bir yorumun tırpanın tepesini attırabileceğini biliyordu ama umursadığı yoktu. Şu anda burada bulunması, Tırpan Faraday'in ölümünün boşa gittiği anlamına geliyordu. Güzel bir ev buna teselli olamazdı.

Tırpan Curie'nin cevabı öfkeli değildi. "Lüks istediğimden değil, bu evi korumanın tek yolu benim burada yaşamam olduğu için bu evde yaşıyorum," dedi sadece.

Evin dekoru, inşa edildiği yirminci yüzyılı yansıtıyordu. Modernleşmeye işaret eden tek şey, dikkat çekmeyecek köşelere iliştirilmiş birkaç basit bilgisayar arayüzüydü. Mutfak bile eski zamanların mutfaklarını andırıyordu.

"Gel, sana odanı göstereyim."

Sol tarafı kat kat granit tabakalar, sağ tarafı ise raflara dizilmiş kitaplarla çevrili bir merdiveni çıktılar. İkinci katta tırpanın yatak odası vardı. Üçüncü katta ise daha küçük bir yatak odası ile çalışma odası bulunuyordu. Yatak odası sade mobilyalarla döşeliydi ve evin diğer her yerinde olduğu gibi, iki duvarın tamamını kaplayan, vernikli sedir ağacı çerçeveleri bulunan devasa camlar vardı. Orman manzarası Citra'ya bir ağaç evde oturduğu hissini veriyordu. Hoşuna gitmişti bu. Ve bundan hoşlanması onu tiksindiriyordu.

"Burada olmak istemediğimi biliyorsunuz," dedi Citra.

"Nihayet dürüstçe bir şey söyleyebildin," dedi Tırpan Curie küçük bir gülümsemeyle.

"Ve" diye ekledi Citra, "benden hazzetmediğinizi biliyorum, o hâlde beni niye aldınız?"

Tırpan soğuk, okunması imkânsız gözleriyle kıza baktı. "Senden hazzedip hazzetmememin bir önemi yok," dedi. "Kendi nedenlerim var."

Ardından veda bile etmeden kızı odasında bırakıp gitti.

T.me/Cinciva

Citra uykuya daldığını hatırlamıyordu. Ne kadar yorgun olduğu aklının ucundan bile geçmemişti. Yorganın üzerine uzanıp aşağıda kükreyen nehri dinleyerek bu gürültünün bir noktada rahatlatıcı olmayı bırakıp sinir bozucu bir hâl alıp almayacağını düşündüğünü anımsıyordu. Sonra gözlerini sert bir parlaklığa açıp kısık gözlerle ışık düğmesinin yanında dikilen Tırpan Curie'ye bakarken buldu kendini. Dışarıda hava kararmıştı. Sadece kararmak denemezdi buna, uzay gibi, ışıktan yoksundu dışarısı. Nehri hâlâ duyabilse de ağaçların siluetlerini bile göremiyordu.

"Akşam yemeğini unuttun mu?" diye sordu Tırpan Curie.

Citra ayağa kalktı ve hızla ayağa kalkmasıyla gelen baş dönmesini umursamadı. "Beni uyandırabilirdiniz."

Tırpan Curie sırıttı. "Uyandırdım ya işte."

Citra mutfağa indi ama tırpan önce onun inmesine müsaade etmişti ve Citra başta yolu bulamamıştı. Ev tam bir labirentti. Birkaç kez yanlış köşeyi döndü ve Tırpan Curie ona doğru yolu göstermedi. Citra'nın kendi yolunu bulmasını bekledi.

Bu kadın ne yemek ister acaba diye düşündü Citra. Tırpan Faraday gibi, Citra'nın hazırladığı herhangi bir yemeği gıkını çıkarmadan kabul eder miydi? Adamı düşünmek önce bir hüzün dalgası, ardından da öfke hissetmesine neden oldu ama bu öfkeyi kime yöneltmesi gerektiğini bilmediğinden içinde kabarmaya devam etti.

Citra kiler ve buzdolabında neler olduğunu görmeye hazır hâlde zemin kata indi ama üzerinde dumanı tüten tabakların çoktan hazırlanmış olduğu yemek masasını görünce şaşakaldı.

T.me/Cinciva

"Canım hasenpfeffer çekiyordu," dedi tırpan. "Bence senin de hoşuna gidecek."

"Hasenpfeffer'ın ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bilmesen daha iyi zaten." Tırpan Curie oturdu ve Citra'nın da oturmasını istedi. Ancak Citra henüz buna hazır değildi, hâlâ bunun bir tür numara olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Tırpan Curie zengin aromalı yahniye kaşığını batırdı ve Citra'nın hâlâ ayakta olduğunu görünce durdu. "Davetiye mi bekliyorsun?" diye sordu.

Citra kadının sinirli mi, yoksa neşeli mi olduğunu anlayamıyordu. "Ben bir çırağım. Niye benim için yemek hazırladınız?"

"Senin için hazırlamadım. *Kendim* için hazırladım. Senin guruldayan karnın da şansına yakınlardaydı."

Citra nihayet oturup yahninin tadına baktı. Lezzetli. Av etinin ağırlığı olsa da fena değildi. Ballı havuçların tatlılığı etin ağırlığını dengeliyordu.

"Kendimizi bir hobi edinmekten bile mahrum bırakırsak tırpan hayatı çekilmez olurdu. Benim hobim yemek yapmak."

"Yemek güzel olmuş," diye itiraf etti Citra. Sonra da ekledi, "Teşekkür ederim."

Pek konuşmadan yediler yemeklerini. Citra masaya hizmet etmediği için tuhaf hissettiğinden tırpanın bardağına su doldurmak için kalktı. Tırpan Faraday'in hobisi yoktu, en azından Citra ve Rowan'la paylaştığı bir hobisi.

Rowan aklına gelince, su doldururken eli titredi ve masaya biraz su sıçrattı.

"Özür dilerim, Tırpan Curie." Kendi peçetesini alıp daha fazla yayılmadan suyu sildi.

"İleride bir tırpan olacaksan elinin daha sabit olması lazım." Citra yine kadının ciddi mi, alaycı mı olduğunu anlamadı. Bu

T.me/Cinciva

kadın, Citra için Faraday'den bile okunması zor biriydi ki zaten insanları okumak hiçbir zaman güçlü olduğu bir konu olmamıştı. Tabii ki dikkat çekmek istemese de aslında bir gözlem ustası olan Rowan'la vakit geçirene kadar Citra bu eksikliğinin farkında varmamıştı. Başka konularda iyi olduğunu hatırlattı kendine. Hız ve harekete geçmedeki kararlılığı. Koordinasyon. Bu özellikler ileride işine yarayacaktı, özellikle günü gelip...

Bu düşünceyi tamamlayamadı, tamamlamaya izin vermedi kendine. O düşüncenin gittiği yer hâlâ çok korkunçtu.

Sabahleyin Tırpan Curie yaban mersinli pankek yaptı ve ardından devşirmeye çıktılar.

Tırpan Faraday hep seçtiği kişi üzerine aldığı notların üzerinden geçer ve toplu taşıma kullanırken, Tırpan Curie'nin, özellikle de dönemeçli dağ yolunda kullanması epey yetenek gerektiren eski tarz bir spor arabası vardı.

"Bu Porsche bir antik araba satıcısının hediyesi," diye açıkladı Tırpan Curie.

"Dokunulmazlık mı istiyordu?" diye sordu Citra adamın niyetini tahmin ederek.

"Tam aksine. Babasını devşirmiştim, bu yüzden dokunulmazlığı vardı zaten."

"Bir dakika," dedi Citra. "Babasını devşirdiniz, o da size bir araba mı verdi?"

"Evet."

"O zaman babasından nefret mi ediyormuş?"

"Hayır, babasını çok seviyordu."

"Kaçırdığım bir şey mi var?"

Önlerindeki yol düzleşti, Tırpan Curie vites arttırdı ve hızlandılar. "Devşirmenin ardından ona sunduğum teselli için teşekkür etti," dedi Citra'ya. "Gerçek teselli ağırlığınca altın değerinde olabilir."

T.me/Cinciva

Citra hâlâ tam anlamamıştı ve o akşama kadar da anlamayacaktı.

Yüzlerce kilometre uzaktaki bir kasabaya gittiler ve öğlen yemeği vakti oraya vardılar. "Bazı tırpanlar büyük şehirleri tercih eder, ben küçük kasabaları tercih ediyorum," dedi Tırpan Curie. "Belki bir senedir devşirme görmemiş küçük kasabaları."

"Kimi devşireceğiz?" diye sordu Citra park yeri ararlarken ki bu, Fırtına Bulutu'na bağlı olmayan bir araba kullanmanın dezavantajlarından biriydi.

"Zamanı gelince öğreneceksin."

Bir ana caddeye park ettiler, sonra da gezintiye çıkmışçasına kalabalık olsa da tıklım tıklım olmayan cadde boyunca yürüdüler. Tırpan Curie'nin acelesiz yürüyüşü Citra'yı rahatsız etmişti ama bunun nedenini anlayamadı. Derken Tırpan Faraday'le devşirmeye gittiklerinde, adamın her zaman bir varış noktası olduğunu, bu noktanın bir yer değil, bir insan olduğunu anladı. Hedefteki kişi. Devşirilecek ruh. Bu, ne kadar berbat bir şey olsa da Citra'nın ayağının yere daha sağlam basmasını sağlıyordu. Tırpan Faraday'in yanındayken, yaptıkları işin hep net bir sonucu vardı. Tırpan Curie'nin tavrı hiç böyle bir netlik hissi vermiyordu ki bunun bir sebebi vardı.

"Etrafı iyi gözle," dedi Curie, Citra'ya.

"İyi gözlem yapan birini istiyorduysanız, Rowan'ı seçmeniz gerekirdi."

Tırpan Curie bunu duymazdan geldi. "İnsanların yüzlerine, gözlerine, hareket ediş tarzlarına bak."

"Ne görmeye çalışıyorum?"

"Fazla uzun yaşadıklarını anlatan bir his. Bunu bilip bilmeseler de artık *sona*... hazır olduklarını gösteren bir his."

"Yaşa göre ayrımcılık yapmanın yasak olduğunu sanıyordum."

T.me/Cinciva

"Mesele yaş değil, durağanlaşmak. Kimi insanlar daha ilk köşelerini bile almadan durağanlaşır. Kimileri içinse yüzlerce sene gerekir."

Citra etraflarında hareket eden insanlara baktı, hiçbiri göz teması kurmayarak tırpan ve çırağından mümkün olan kısa sürede kaçmaya, bir yandan da bunu çaktırmamaya çalışıyordu. Oturdukları kafeden ayrılan bir çift, telefonuyla konuşan bir iş insanı, kırmızı ışıkta karşıya geçmeye yeltenen ancak herhalde kırmızı ışıkta karşıya geçmeye çalıştığı için devşirilmekten korktuğu için bundan vazgeçen bir kadın.

"Kimsede bir şey göremiyorum," dedi Citra hem ona verilen göreve hem de bu görevi beceremememesine sinirlenerek.

Muhtemelen şehirdeki en yüksek bina olan on katlı bir ofis binasından bir grup insan çıktı. Tırpan Curie o gruptan bir adama odaklandı. Citra'yla birlikte belli bir mesafeden adamı takip etmeye başladıklarında, kadının gözleri âdeta bir avcının gözlerine dönüşmüştü.

"Görünmez bir yük altında eziliyormuş gibi omuzlarının nasıl çökmüş olduğunu görüyor musun?"

"Hayır."

"Nasıl yürüdüğünü, adımlarını diğerlerine kıyasla nasıl daha az dikkatle attığını görebiliyor musun?"

"Hayır."

"Artık umursamayı bırakmış gibi ayakkabılarının ne kadar bakımsız olduğunu fark ettin mi?"

"Belki kötü bir gün geçiriyordur sadece?" diye ortaya bir fikir attı Citra.

"Evet, olabilir," diye kabul etti Tırpan Curie, "ama ben öyle olmadığını düşünüyorum."

Takip edildiğini bir türlü fark edemeyen adama yaklaşmaya başladılar.

T.me/Cinciva

"Geriye bir tek gözlerinin içine bakmak kaldı," dedi tırpan. "Emin olmak için."

Tırpan Curie adamın omzuna dokundu, adam döndü ve sadece minicik bir an boyunca gözleri birbirine kenetlendi. Derken adamın nefesi kesildi...

... çünkü Tırpan Curie'nin bıçağı çoktan adamın kaburgalarını aşıp kalbini deşmişti. Tırpan Curie o kadar hızlıydı ki Citra kadının hareketini göremedi. Kadının bıçağı çekişini bile görmemişti.

Tırpan, adamın korkunç şaşkınlığı karşısında hiçbir şey söylememiş, adama tek kelime dahi etmemişti. Bıçağını çekti ve adam yere yıkıldı. Daha kaldırıma düşmeden ölmüştü. Etraftaki insanlar şaşırıp oradan uzaklaştılar ama sonrasında olacakları izleyebilecekleri kadar uzağa. Çoğu için ölüm yabancı bir olguydu. Dışında durup içeride olanları seyredebildikleri sürece ölüm kendi baloncuğu içerisinde var olabilirdi.

Tırpan, cübbesiyle aynı soluk lavanta rengindeki güderi beziyle bıçağını sildi ve Citra bu noktada kendini kaybetti.

"Onu uyarmadınız bile!" deyiverdi. "Bunu nasıl yapabilirsiniz? Onu tanımıyordunuz! Hazırlanmasına izin bile vermediniz!"

Tırpan Curie'nin öfke patlaması o kadar güçlüydü ki âdeta gözle görülebilecekti ve Citra korkunç bir hata yaptığını anladı.

"YERE YAT!" diye bağırdı tırpan, sesi o kadar gürdü ki sokaktaki tuğla binaların arasında yankılanmaya devam etti.

Citra hemen dizlerinin üzerine çöktü.

"YÜZÜNÜ KALDIRIMA DAYA! DERHÂL!"

Korkusu öfkesini bastıran Citra denileni yaptı. Sağ yanağını öğlen güneşiyle yakıcı derece ısınmış olan kaldırıma dayayarak yere kapandı. Şu anda sadece kendisinden bir metre uzakta uzanan, gözleri bomboş olsa da onu seyreden ölü

T.me/Cinciva

adamı görebiliyordu. Ölü gözleriyle nasıl hâlâ bir insanı seyredebilirdi?

"NE CÜRETLE BANA GÖREVİMİ NASIL YERİNE GETİRECEĞİMİ SÖYLERSİN?"

Etraflarındaki dünya donmuştu âdeta.

"KÜSTAHLIĞIN İÇİN ÖZÜR DİLEYECEK VE CEZALANDIRILACAKSIN."

"Özür dilerim, Tırpan Curie." Tırpan Curie'nin ismini duyunca toplanan güruh arasında bir fısıltı fırtınası başladı. Her yerde bir efsaneydi.

"BENİ İKNA ET!"

"Gerçekten çok üzgünüm, Tırpan Curie," dedi Citra daha yüksek sesle, ölü adamın suratına doğru bağırıyordu şimdi. "Bir daha size saygısızlık yapmayacağım."

"Ayağa kalk."

Tırpan artık dünyayı sarsan bir öfkeyle köpürmüyordu. Titreyen bacaklarının zayıflığına ve Tırpan Curie ya da onları izleyen güruhtan kimse görmeden buharlaşmasını istediği gözyaşlarını akıtan gözlerine öfkeyle Citra ayağa kalktı.

Dünyaca ünlü Ölümün Yüce Hanımı arkasını dönüp yürümeye başladı ve aşağılanmış hisseden, topallayan ve tırpanın bıçağını alıp kadının sırtına saplamak isteyen, ardından da böyle bir şey dilediği için kendine kızan Citra da tırpanı takip etti.

Arabaya binip park yerinden çıktılar. Ancak bir blok ilerledikten sonra tırpan, Citra'yla konuştu.

"Şimdi, adamın kim olduğunu öğrenip ailesini bulmak ve onlara dokunulmazlık bahşedebileyim diye onları Fallingwater'a davet etmek işi sana düşüyor." Birkaç dakika önceki öfkesinden eser kalmamış hâlde konuşuyordu.

"N... ne?" Sanki sokaktakiler hiç yaşanmamıştı. Citra tamamen dengesini yitirmişti, arabanın içindeki tüm hava kaybolmuş gibi hafiften başı dönüyordu.

T.me/Cinciva

"Onlara dokunulmazlık bahşetmek için kırk sekiz saatim var. Bu akşam onları evimde ağırlamak istiyorum."

"Ama... ama sokakta... beni yere yatırdığınızda..."

"Evet?"

"Çok öfkeliydiniz..."

Tırpan Curie iç geçirdi. "Korumam gereken bir imajım var, hayatım," dedi. "İnsan içinde bana karşı geldin, bu yüzden seni orada azarlamam gerekiyordu. Gelecekte, baş başa kalana kadar fikirlerini kendine saklaman lazım."

"Yani kızmadınız mı?"

Tırpan soruyu biraz düşündü. "Biraz sinirlendim," dedi. "Ama ne yapacağımı sana söylemem gerekirdi. Verdiğin tepki... haklı bir tepkiydi. Sana verdiğim ceza da öyleydi."

Bu duygusal gelgitin sonunda Citra tırpanın haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Bir çırağın belli başlı kurallara uyması bekleniyordu. Başka bir tırpan çok daha ağır bir ceza verirdi.

Kasabada dolaştılar ve Tırpan Curie, Citra'yı devşirmenin gerçekleştiği yerden bir blok ötedeki bir ara sokakta indirdi. Aileyi bulup onları davet etmek için bir saati vardı.

"Adam yalnız yaşıyorsa, bugün ikimizin de işi kolay olacak," dedi tırpan.

Citra devşirmenin neresinin kolay olabileceğini merak etti.

Adamın adı Barton Breen'di. Çok sefer köşe almış, yıllar içerisinde yirmiden fazla çocuk sahibi olmuş, hatta o çocuklardan bazıları bile yüz yaşını devirmişti. Şu anda en son karısı ve üç en genç çocuğuyla birlikte yaşıyordu. Bir senelik devşirme dokunulmazlığı alacak olanlar onlardı.

Eve dönerlerken, "Gelmezlerse ne olacak?" diye sordu Citra, Tırpan Curie'ye.

"Her zaman gelirler," dedi kıza.

T.me/Cinciva

Haklıydı da. Akşam sekizi geçerken hüzünlü ve şaşkın hâlde geldiler. Tırpan Curie kapının girişinde diz çöktürüp onlara dokunulmazlıklarını verdi. Sonra da Citra'yla birlikte onlara tırpanın hazırladığı yemekleri servis ettiler. Teselli yemekleri: Etli güveç, yeşil fasulye ve sarımsaklı patates püresi. Ailenin iştahının olmadığı aşikârdı ama yine de ellerinden geldiğince yemeye çalıştılar.

"Bana kocandan bahset," dedi Tırpan Curie, sesi nazik ve samimiydi.

Kadın başta biraz çekingen davransa da kısa sürede kocasının hayatını nefes almadan anlatmaya başladı. Kendi hatıralarını anlatarak çocuklar da ona katıldılar. Adam çabucak sokaktaki isimsiz birinden onu hiç tanımasa da Citra'nın bile özleyecek bir noktaya geldiği bir insana dönüşmüştü.

Tırpan Curie de anlatılan her şeyi ezberlemek istermişçesine dinlemişti, *gerçekten* dinlemişti. Birden fazla kez ailenin yaşaran gözlerine karşılık onun da gözleri yaşarmıştı.

Sonra da tırpan olabilecek en tuhaf şeyi yaptı. Cübbesinin içinden adamın canını aldığı bıçağı çıkarıp masaya koydu.

"İstersen benim canımı alabilirsin," dedi kadına.

Neler olduğunu anlamayan kadın, tırpana bakıyordu.

"Ödeşmek için," dedi tırpan. "Kocanı elinden aldım, çocuklarını babasız bıraktım. Bu yüzden benden nefret ediyor olmalısın."

Ne yapması gerektiğini biliyordur diye Citra'ya baktı kadın ama Citra da bu teklif karşısında bir o kadar şaşırdığından, sadece omuz silkti.

"Ama... bir tırpana saldırmanın cezası devşirilmektir."

"Tırpanın rızası yoksa. Ayrıca dokunulmazlığın var. Herhangi bir cezası olmayacağına söz veriyorum."

T.me/Cinciva

Bıçak masada ikisi arasında duruyordu ve Citra birden kendini sokaktaki yayalardan biri gibi hissetti: Akıl almaz bir olayın hemen uzağında, donmuş hâlde.

Tırpan Curie samimiyetle kadına gülümsedi. "Sorun değil. Beni bıçaklarsan, çırağım beni en yakındaki diriliş merkezine götürecek ve birkaç güne sapasağlam olacağım."

Kadın gözlerini bıçağa dikmişti, çocukları ise annelerine. Kadın nihayet, "Hayır, buna gerek yok," dedi.

Tırpan Curie bıçağı masadan aldı. "Eh, öyleyse, tatlıya geçelim."

Aile, sanki üzerlerinden büyük bir yük kalkmışçasına, yemeğin geri kalanında göstermedikleri bir tutkuyla çikolatalı keki mideye indirdi.

Aile gittikten sonra Tırpan Curie, Citra'nın bulaşıkları yıkamasına yardım etti. "Sen tırpan olduğunda," dedi Citra'ya, "eminim benim yaptığımı yapmayacaksın. Tırpan Faraday gibi de yapmayacaksın. Kendi yolunu çizeceksin. Bu bir kefaret olmayacak, sana huzur bile getirmeyecek ama en azından kendinden nefret etmeni engelleyecek."

Sonra da Citra daha önce sorduğu bir soruyu tekrarladı ki bu sefer bir cevap alabileceğini düşünüyordu.

"Beni niye çırak olarak aldınız, Saygıdeğer Tırpan?"

Tırpan bir tabağı yıkadı, Citra kuruladı ve sonunda Tırpan Curie beklenmedik bir şey söyledi. "Daha önce horoz dövüşü diye bir 'spor' duymuş muydun?"

Citra başını iki yana salladı.

"Fanilik Çağı'nda nahoşlar iki horozu alır, küçük bir arenaya koyar ve sonucu üzerine bahse girip horozları ölümüne dövüştürürdü."

"Bu yasal mıydı?"

T.me/Cinciva

"Hayır ama insanlar yine de bunu yapıyordu. Fırtına Bulutu'ndan önceki yaşam tuhaf çirkinlerle doluydu. Size bunu söylemediler ama Tırpan Goddard hem seni hem de Rowan'ı çırak olarak almayı teklif etti."

"İkimizi de mi almak istedi?"

"Evet. Ve bir horoz dövüşü gibi, günbegün sizi kendi keyfi için birbirinizle dövüştürmek için bunu istediğini biliyordum. Bu yüzden araya girip sizi Tırpan Goddard'ın kanlı arenasından korumak için seni almayı teklif ettim."

Citra anlayarak başını salladı. O arenadan kurtulmadıklarını söylememeyi seçti. Hâlâ ölümcül bir mücadele içindeydiler. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Tırpan Curie araya girmeseydi nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Rowan'dan ayrılmama düşüncesi, kimin elinin altında olacakları düşüncesiyle kirleniyordu. Rowan'ın Goddard'ın yanında nasıl olduğunu hayal etmek bile istemedi.

Cevapların verildiği bir akşam olduğundan, Citra sokakta haddini aşıp adamın cesedi bile soğumadan sorduğu soruyu tekrar sorma cüretini gösterdi.

"O adamı neden uyarmadan devşirdiniz bugün? Bıçağınızdan önce en azından birazcık olsa anlamayı hak etmiyor muydu?"

Tırpan Curie bu soru karşısında bu sefer öfkelenmedi. "Her tırpanın kendi metodu vardır. Benimki de bu. Fanilik Çağı'nda ölüm çoğu zaman habersiz gelirdi. Bizim görevimiz, doğadan çalınan ölümü taklit etmek ve ölümün taklit etmeyi seçtiğim yanı da bu. İnsanlar bizim ne yaptığımızı ve bunu niye yapmamız gerektiğini unutmasınlar diye tüm devşirmelerimi hep insan içinde ânında gerçekleştiririm."

"Ama başkanı devşiren tırpana ne oldu? Fırtına Bulutu'nun bile ayıklayamadığı kurumsal yozlaşmanın peşine

T.me/Cinciva

düşen kahramana? Ölümün Yüce Hanımı'nın her zaman büyük bir gayeyle devşirdiğini sanıyordum."

Tırpan Curie'nin yüzüne bir gölge düştü sanki. Citra'nın tahmin bile edemeyeceği bir hüznün hayaleti.

"Yanlış sanmışsın."

T.me/Cinciva

Fanilik Çağı çizgi filmleri üzerine çalışma yaptıysanız, bu söyleyeceğimi hatırlarsınız. Her bölümde bir çakal sürekli sırıtan, uzun boyunlu bir kuşun sonunu getirmeye çalışıyordu. Çakal hiç başarılı olamıyordu, her seferinde planı ters tepiyordu. Kendisi düşüyor, vuruluyor ya da abartılı bir yükseklikten yere çakılıyordu.

Ve komik bir çizgi filmdi.

Çünkü başarısızlığı ne kadar ölümcül olursa olsun, sanki animasyonun hemen dışında bir diriliş merkezi varmışçasına, sonraki sahnede hep sapasağlam geri geliyordu.

Geçici bir sakatlığa ya da kısa süreli bir can kaybına sebebiyet veren insan hataları gördüm. İnsanlar lağım deliklerinden içeri düşüyor, düşen eşyaların altında kalıyor, hızlı araçların önüne atılıyorlar.

Ve bunlar yaşandığında insanlar gülüyorlar çünkü olay ne kadar dehşet verici olsa da çakal gibi, bu insanlar da herhangi bir kalıcı zarar ya da ders almadan birkaç gün içinde eski hâllerine dönüyorlar.

Ölümsüzlük hepimizi birer çizgi film karakterine dönüştürdü.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

19

Korkunç Bir Hareket

Citra, mecliste ona sorulan sorunun bahsini açmaya kendisini neyin ittiğini bilmiyordu. Belki de yas tutan aileyi doyurup devşirdiği adam hakkında ailesinin anlattığı öyküleri dinlediği, gerçekten dinlediği için Tırpan Curie'ye hissetmeye başladığı yakınlık yüzündendi.

O gece Tırpan Curie, Citra'nın odası için temiz çarşaf getirdi. Citra'nın yatağını beraber yaptılar ve işleri bitmeye doğru, "Mecliste beni yalancılıkla suçladınız," dedi Citra.

"Yalan söylüyordun çünkü," dedi Tırpan Curie.

"Bunu nereden anladınız?"

Tırpan Curie gülümsemedi ama Citra'yı yargılamadı da. "Neredeyse iki yüz yıl yaşadığında, bazı şeyler insana malum oluyor." Citra'ya bir yastık attı ve Citra da onu kılıfına soktu.

"O kızı merdivenlerden aşağı ittirmedim," dedi Citra.

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Citra şimdi yastığı kucağında sıkıyordu. Canlı bir varlık olsaydı, onu boğarak öldürmüştü. "Onu merdivenlerden aşağı ittirmedim," diye tekrarladı Citra. "Onu bir kamyonun önüne ittirdim."

Citra, Tırpan Curie'ye arkasını dönerek oturdu. Kadının yüzüne bakamıyordu ve çocukluğunun bu karanlık sırrını itiraf ettiği için de pişman olmuştu. Ölümün Yüce Hanımı bile

T.me/Cinciva

seni bir canavar olarak görüyorsa, ne fena bir canavar olmalıydı insan.

"Ne korkunç bir hareket," dedi tırpan ama sesi şaşırmış gibi değil, gayet düzdü. "Öldü mü?"

"Ânında," diye itiraf etti Citra. "Tabii ki üç gün sonra okula döndü ama bu, yaptığım şeyi değiştirmiyor... İşin en kötü yanı da kimsenin bunu bilmemesi. İnsanlar onun ayağının takıldığını sanmıştı ve diğer çocukların hepsi gülüyordu çünkü birilerinin kazayla ölümsü hâle gelmesinin ne kadar komik bir şey olduğunu biliyorsunuz ama bu bir kaza değildi ve kimsenin bundan haberi yok. Bu sırada kimse beni görmedi. Ve geri döndüğünde, o *kızın* bile haberi yoktu."

Citra kendini zorlayarak Ölümün Yüce Hanımı'na baktı ve onun odanın öteki tarafındaki sandalyeye oturmuş, o insanın içini deşen gri gözlerle kendisini izlediğini gördü.

"Yaptığım en kötü şeyin ne olduğunu sormuştunuz," dedi Citra. "Artık biliyorsunuz."

Tırpan Curie hemen cevap vermedi. Orada oturmuş, ânı sindirmeyi bekliyordu. "Eh," dedi sonunda Tırpan Curie, "bu konuda bir şeyler yapmamız gerek."

Kapı zili çaldığında, Rhonda Flowers akşamüzeri atıştırmasını yiyordu. Birkaç saniye sonra kafasını kaldırıp mutfak kapısının eşiğinde, yüzünde büyük bir acıyla duran annesini görene kadar bunun üzerinde durmadı ama büyük bir sıkıntı olduğu belliydi.

"Onlar... onlar *seni* görmek istiyorlar," dedi annesi.

Rhonda ağzında sallanan erişteleri hüpletip ayağa kalktı. "*Onlar* kim?"

Annesi cevap vermedi. Rhonda'ya sarılıp kemiklerini kıracak kadar sıkı bir şekilde kızını kucaklayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sonra annesinin omzunun üzerinden

T.me/Cinciva

Rhonda onları gördü. Onun yaşlarında bir kız ve lavanta rengi kıyafetli bir kadın; bir tırpan cübbesi olduğu belliydi.

"Cesur ol..." diye çaresizce Rhonda'nın kulağına fısıldadı annesi.

Ancak cesaret dehşet kadar uzaktı ona. Ne metanet ne de korku gösterecek vakti olmamıştı. Rhonda sadece el ve ayaklarındaki bir karıncalanma ve başka bir kişinin hayatına dair bir sahne seyrediyormuşçasına rüya gibi bir kopukluk hissediyordu. Annesini bırakıp iki figürün beklediği kapıya gitti.

"*Beni* mi görmek istiyorsunuz?"

İpeksi gümüş saçlı ve sert bakışlı tırpan gülümsedi. Rhonda bir tırpanın gülümseyebileceğini hiç aklına getirmemişti. Onlarla yolunun kesiştiği nadir durumlarda, hep çok ciddi bir ifade olurdu suratlarında.

"Ben değil ama çırağım istiyor," dedi kadın yanındaki kızı işaret ederek. Ama Rhonda gözlerini tırpandan ayıramıyordu.

"Beni çırağın mı devşirecek?"

"Buraya devşirme için gelmedik," dedi kız.

Ancak bunu duyunca Rhonda'nın başta hissetmesi gereken dehşet nihayet filizlendi. Dehşeti takip eden rahatlamayla yaşaran gözlerini hemencecik sildi. "Bunu anneme de söyleyebilirdiniz." Dönüp annesine seslendi. "Sorun yok, buraya devşirmeye gelmemişler." Sonra da evden dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı çünkü annesinin dışarıda konuşulanlara kulak misafiri olmaya çalışacağını biliyordu. Seyahat hâlindeki tırpanların geceyi geçirmek ya da akşam yemeğini yemek için insanların kapısına dikildiğine dair hikâyeler duymuştu. Ya da zaman zaman ancak tahmin edebileceği sebeplerden ötürü, insanlardan bilgi almak için gelirlerdi. Ama niye özellikle onunla görüşmek istemişlerdi ki?

"Beni muhtemelen hatırlamazsın," dedi kız, "ama yıllar önce aynı okula gidiyorduk, sen buraya taşınmadan önce."

T.me/Cinciva

Rhonda kızın suratını incelerken, belli belirsiz bir şeyler hatırlayıp kızına adını çıkarmaya çalıştı. "Cindy bir şeydi, değil mi?"

"Citra. Citra Terranova."

"Hah, doğru."

Sonra da durum rahatsız edici bir hâl aldı. Sundurmada bir tırpan ve çırağıyla dikilmek yeteri kadar rahatsızlık verici değilmiş gibi.

"Eee... Sizin için ne yapabilirim... Saygıdeğer Tırpanlar?" Bir çırağa da "Saygıdeğer Tırpan" diye hitap edilip edilmediğini bilmiyordu ama yine de saygıda kusur etmemek en iyisiydi. Kızın suratına biraz daha bakıp ismini öğrendiğinde, Rhonda onu hatırlamaya başladı. Hatırladığı kadarıyla pek sevmezlerdi birbirlerini.

"Şey, mesele şu," dedi Citra. "Şu kamyonun önüne düştüğün günü hatırlıyor musun?"

Rhonda istemsizce omuz silkti. "Nasıl unutabilirim ki? Diriliş merkezinden döndükten sonra aylarca bana Asfalt Leşi Rhonda dediler."

Kamyonun altında kalmak muhtemelen hayatında başına gelen en asap bozucu şeydi. Üç koca günü ölümsü geçirmiş ve dans resitalinin her bir performansını kaçırmıştı. Diğer kızlar o olmadan da sıkıntı çıkmadığını söylemiş ve bu her şeyi daha kötü yapmıştı. Tek iyi şey, uyandığı gün diriliş merkezinde ona verdikleri yemekti. Yediği en lezzetli ev yapımı dondurma oradaydı; dondurma o kadar lezzetliydi ki sırf bir kere daha tadına bakmak için sıçramıştı. Ama tabii ki ailesi sağ olsun, ucuza kaçıp yemekleri uyduruk bir diriliş merkezine götürmüşlerdi onu.

"O sırada orada mıydın sen de?"

"Şey, mesele şu," dedi Citra ikinci kez. Sonra da derin bir nefes alıp, "O bir kaza değildi. Seni ben ittim," dedi.

T.me/Cinciva

"Ha!" dedi Rhonda, "biliyordum! Beni birinin ittiğini biliyordum!" Ailesi onu bunun kasti olmadığına inandırmaya çalışmıştı. Birilerinin ona yanlışlıkla çarptığını söylemişlerdi. Bir noktada o da buna ikna olmuştu ama zihninin bir köşesinde hep bu şüpheye yer vermişti. "Demek beni sen ittin!" Rhonda gülümsediğini fark etti. Bunca senedir çıldırmadığını öğrenmenin muzafferane duygusunu yaşıyordu.

"Neyse, özür dilerim," dedi Citra. "Gerçekten ama gerçekten çok özür dilerim."

"Bunu bana niye şimdi anlatıyorsun?"

"Şey, mesele şu," diye tekrar etti Citra, sinirsel bir tiki varmış gibi. "Tırpan çırağı olduğum için... geçmişteki kötü seçimlerimi telafi etmem gerekiyor. Bu yüzden de... sana aynısını bana yapma şansını sunmak istiyorum." Boğazını temizledi. "Beni bir kamyonun önüne itmeni istiyorum."

Rhonda bu teklif karşısında kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı. Gülmek istememişti, bir anda oluvermişti. "Gerçekten mi? Seni hızlı giden bir kamyonun önüne atmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Ve tırpanın bunu kabul mu etti?"

Tırpan başıyla onayladı. "Citra'yı sonuna kadar destekliyorum."

Rhonda bu teklifi düşündü. Bunu yapabilirdi aslında. Bugüne dek geçici de olsa kaç kez birilerinden kurtulmak istemişti? Daha geçen sene sırf dallamanın önde gideni olduğu için laboratuvar partnerini "kazara" elektrikle öldürmenin sınırına gelmişti. Ama en sonunda, oğlanın birkaç gün tatil yapacağını, laboratuvar ödevini de tek başına tamamlamak zorunda kalacağını fark etmişti. Bu durum farklıydı. Bedava

T.me/Cinciva

bir intikam biletiydi. Soru şuydu, intikam almayı ne denli istiyordu?

"Dinle, teklifin güzel falan da," dedi Rhonda, "şimdi ödevim var, sonra da dans dersine gideceğim."

"Yani... bunu yapmak istemiyor musun?"

"Ya istemediğimden değil ama bugün hiç zamanım yok. Seni bir kamyonun önüne başka zaman atsam olur mu?"

Citra tereddüt etti. "Peki..."

"Ya da daha iyisi, bir gün bana yemek falan ısmarla."

"Peki..."

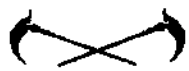
"Sadece gelecek sefer bize önceden haber verin de annem kalpten gitmesin." Sonra onlara veda etti, içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

"Ne tuhaf ya..." dedi Rhonda.

"Ne istiyorlarmış?" diye sordu annesi.

Ve uzun uzun anlatmak istemediğinden, Rhonda sadece, "Hiç," dedi ki bu tam da istediği gibi annesini sinirlendirdi.

Sonra da mutfağa döndüğünde ramenin soğuduğunu fark etti. Ne güzel!

Citra aynı anda hem rahatlamış hem de aşağılanmış gibi hissediyordu. Yıllardır bu gizli suçu içinde taşımıştı. Rhonda'yla olan derdi önemsiz bir şeydi, diğer tüm çocukluk hınçlarının olduğu gibi. Rhonda'nın dansı hakkında hep dünyanın en yetenekli baleriniymiş gibi konuşmasına gıcık oluyordu. Her küçük kızın, tatlı olduğu kadar zarif olduğu hülyasına kapıldığı o büyülü çocukluk zamanında Citra da aynı dans dersini alıyordu.

T.me/Cinciva

Citra'nın attığı her kusurlu adımla birlikte göz devirmeler ve tahammülsüz iç çekişlerle Citra'yı bu hülyadan uyandıranların başını Rhonda çekiyordu.

Rhonda'yı ittirmesi planlı bir hareket değildi. Fırsattan istifade etmiş ve bu tek hareketinin gölgesi bugün o kızla yüzleşene kadar Citra'nın tepesinden ayrılmamıştı.

Oysa Rhonda'nın umurunda bile değildi. Çok eski bir köprünün altından geçip giden suydu onun için. Citra tüm olup biten karşısında kendini aptal gibi hissediyordu.

"Fanilik Çağı'nda bu yaptığının çok daha farklı bir şekilde karşılanacağının farkındasındır." Tırpan Curie konuşurken ona bakmıyordu, araba kullanırken gözlerini yoldan hiç ayırmazdı. Citra hâlâ bu tuhaf alışkanlığa alışmaya çalışıyordu. Yolculuk yapmak için o yolu görme gereksinimi ne tuhaf bir şeydi.

"Fanilik Çağı'nda olsaydık, bunu yapmazdım," dedi Citra kendinden emin bir şekilde, "çünkü onun geri dönmeyeceğini bilirdim. Onu kamyonun önüne itmek devşirmek gibi olurdu."

"Bunun için bir kelime vardı. 'Cinayet.'"

Citra bu eski kelimeye güldü. "Komik bir kelimeymiş."

"O dönemde komik bir kelime olmadığına eminim." Dönemeçli yolda bir sincaba çarpmamak için hızla bir manevra yaptı. Sonra da yol düzeldiğinde, çok nadir yaptığı şekilde Citra'ya baktı. "Bu yüzden şimdi kendine verdiğin ceza, bir tırpan olmak, çocukluğunda yaptığın tek hareket için sonsuza dek başkalarının canını almak."

"Kendime böyle bir ceza vermedim ki!"

"Öyle mi?"

Citra cevap vermek için ağzını açtı ama sonra kendini tuttu. Çünkü ya Tırpan Curie bu konuda haklıysa? Ya içten içe Tırpan Faraday'in çıraklık teklifini kendisine dert olan tek suç için kendini cezalandırmak adına kabul ettiyse? Öyleyse

T.me/Cinciva

bu fazlasıyla sert bir cezaydı. Yakalanmış ya da suçunu itiraf etmiş olsaydı, okuldan kısa süreli bir uzaklaştırma alır, ailesine de en fazla bir para cezası kesilip sözlü uyarıda bulunulurdu. Hatta bunun olumlu bir sonucu bile olurdu: Okuldakiler onunla uğraşmayı bırakırdı.

"Senin diğer insanlardan farkın şu, Citra, başka biri kızın dirilip dirilmediğini önemsemezdi. Bu unutulur giderdi onlar için. Tırpan Faraday seni seçtiğinde sende bir şey görmüş olmalı, belki de vicdanen taşıdığın yükü görmüştür." Sonra da ekledi, "Mecliste yalan söylediğini anlamamı sağlayan şey de o yüktü."

"Fırtına Bulutu'nun onu ittiğimi görmediğine şaşırmıştım aslında," dedi Citra öylesine. Sonra da tırpan, Citra'nın zihninde zincirleme bir tepkime yaratıp her şeyi değiştiren bir şey söyledi.

"Gördüğüne eminim," dedi. "Fırtına Bulutu her yerde bulunan kameraları sayesinde hemen hemen her şeyi görür. Ama aynı zamanda nelere müdahale edip nelere etmeyeceğine de karar verir."

Fırtına Bulutu hemen hemen her şeyi görür.

Fırtına Bulutu bilinç kazandığından itibaren gerçekleşmiş neredeyse her insan etkileşiminin kaydını tutuyordu, ancak Fanilik Çağı'nda olduğu gibi, bu bilgiler kötü emeller için kullanılmıyordu. Fırtına Bulutu bilinç kazanmadan önce, sadece "bulut" olarak bilindiği dönemde, suçlular, hatta kamu kurumları bile, kanunları çiğneyerek insanların mahremine ulaşıp bu bilgiden yararlanmanın yolunu buluyordu. Tüm iktidar Fırtına Bulutu'nun eline geçmeden önce, neredeyse medeniyeti yok edecek olan bilgi istismarlarını okul çağındaki her çocuğa öğretiyorlardı. Fırtına Bulutu iktidara geldiğinden beri de tek bir kişisel bilgi çalınmamıştı. İnsanlar bunun bek-

T.me/Cinciva

lentisi içindeydi. İnsanlar ruhsuz makinelerin elinden gelecek felaketin tellallığını yapıyordu. Ancak görünüşe göre, makinenin ruhu herhangi bir insanınkinden çok daha saftı.

Fırtına Bulutu milyonlarca gözle izliyor, milyonlarca kulakla dinliyordu dünyayı. Gördüğü sayısız şey karşısında ya harekete geçiyor ya da geçmemeyi tercih ediyordu.

Demek ki hafızasının bir yerlerinde, Tırpan Faraday'in yaşamına son verdiği o günün kayıtları da vardı.

Citra bu hareketlerin peşine düşmenin muhtemelen anlamsız bir iş olacağını biliyordu ama ya Faraday kendi kendini devşirmediyse? Ya Citra'nın yıllar önce Rhonda'yı ittirdiği gibi, Faraday'i de birileri ittirdiyse? Ancak bu, fırsattan istifade edilerek gerçekleşen çocukça bir suç olmazdı. Bu zalimce planlanmış bir hareket olurdu. Ya Faraday'in ölümü, Tırpan Curie'nin kendisine öğrettiği kelimeyi kullanmak gerekirse, bir cinayetse?

T.me/Cinciva

Gençliğimde Fanilik Çağı'nın aptallığı ve ikiyüzlülüğüne çok şaşırıyordum. O günlerde insan canının kasten alınması suçların en büyüğü sayılıyordu. Saçmalık! Günümüzde insanlığın en yüce görevi olan şeyin bir zamanlar bir suç sayıldığına inanmanın ne kadar güç olduğunu biliyorum. Fani insanlar ne kadar dar görüşlü ve riyakârmış ki bir yandan insan canını alanlardan nefret ederken bir yandan da doğaya tapıyorlardı ki o günlerde var olan tüm insanların canını doğa alıyordu. Doğa için doğmak otomatik bir ölüm cezasına çarptırılmak demekti ve bu ölümü cani bir istikrarla yerine getiriyordu.

Biz bunu değiştirdik.

Artık biz doğadan bile kudretliyiz.

Bu sebeple tırpanların harika dağ manzaraları kadar sevilmesi, kızılcam ormanları kadar hürmet görmesi ve yaklaşmakta olan bir fırtına kadar saygı görmesi gerekiyor.

—S. T. Goddard'ın devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

20

Onur Konuğu

Öleceğim.

Rowan bir mantra misali bunu kendi kendine tekrarlıyor, her tekrarla bu durumu biraz daha kolay sindirebilmeyi umuyordu. Yine de bunu kabullenmeye pek yaklaştığı söylenemezdi. Başka tırpanların altında eğitim alsalar da mecliste verilen karar geçerliliğini koruyordu. Çıraklıklarının sonunda ya onun Citra'yı öldürmesi gerekecekti ya da Citra'nın onu öldürmesi. Sırf çıraklar artık Tırpan Faraday'in altında eğitim görmüyor diye tırpanların iptal etmeyeceği kadar eğlenceli bir dramaydı bu. Rowan, Citra'yı öldürmeye elinin varmayacağını biliyordu ve bu duruma düşmemesinin tek yolu, yarışmada başarısız olmaktı; şu an ile son meclis arasında o kadar kötü bir performans sergilemeliydi ki tırpanlığı Citra'ya vermekten başka çareleri kalmasındı. Sonra da ilk görevi Rowan'ı devşirmek olacaktı. Citra'nın bunu hızlıca gerçekleştireceğini ve merhametli olacağını umuyordu. Mesele başarısızlığını belli etmemekten geçiyordu. Elinden geleni yapıyormuş gibi görünmeliydi. Gerçek planını kimse bilmemeliydi. Bunu başarabilirdi.

Öleceğim.

Müdür odasında Kohl Whitlock'la geçirdiği o günden önce, Rowan ölen kimseyi tanımamıştı. Devşirmeler her

T.me/Cinciva

zaman uzakta gerçekleşirdi. Tanıdığı birinin bir tanıdığının bir akrabası devşirilirdi. Ancak geçen dört ay boyunca düzinelerce devşirmeye tanık olmuştu.

Öleceğim.

Sekiz ay daha. On yedinci doğum gününü görecekti ama ötesi olmayacaktı. Bu kendi seçimi olsa da tırpanların kayıtlarındaki istatistiğin bir parçası olma düşüncesi asabını bozuyordu. Tüm hayatı kocaman bir sıfır ediyordu. Marul oğlan. Bu lakabı komik bulurdu, bir şeref madalyası sayardı, ancak artık bir suçlama gibi geliyordu kulağa. Hayatında kayda değer bir şey yapmamıştı ve şimdi hayatı sona erecekti. Tırpan Faraday'in çıraklık teklifini kabul etmemeliydi. Değersiz hayatını yaşamaya devam etmeliydi çünkü o zaman belki küçük de olsa bir ihtimal zamanla hayatı boyunca elle tutulur bir şey yapma şansı olurdu.

"Arabaya bindiğinden beri ağzını bıçak açmıyor."

"Söyleyecek bir şeyim olduğunda konuşurum."

Fanilik Çağı'ndan beri çok iyi bakılmış bir şebeke dışı Rolls Royce'ta Tırpan Volta'yla birlikte seyahat ediyor, tırpanın sarı cübbesi aracın iç döşemelerinin koyu, toprak tonlarına tam bir tezat oluşturuyordu. Arabayı Volta kullanmıyordu, bir şoförleri vardı. Evlerin giderek büyüdüğü, bahçelerin giderek genişlediği, tamamen kapılarla sarmaşıklarla kaplı duvarların arkasında kaybolduğu bir mahallenin içinden geçiyorlardı.

Goddard'ın müritlerinden biri olan Volta sarı cübbesine sitrinler takılmıştı. Çıraklığını birkaç sene önce bitirmiş, acemi bir tırpan olduğu her hâlinden belliydi, belki yirmilerinin başındaydı, yani insanın yaşını saymaya önem verdiği o yaşlarda. Yüz hatları ve cildinin tonu Afrik eğilimleri gösteriyordu ki bu yüzden cübbesinin sarısı daha bir parlak geliyordu göze.

"Peki, cübbeni sidik rengi seçmenin bir sebebi var mı?"

T.me/Cinciva

Volta güldü. "Bence çok rahat ayak uyduracaksın. Tırpan Goddard yakınındakilerin dilinin bıçakları kadar keskin olmasını sever."

"Niye onu takip ediyorsun?"

Bu dürüstçe sorulan soru, sidik taşlamasından daha çok canını sıkmışa benziyordu. Volta azıcık da olsa savunmaya geçti. "Tırpan Goddard bir vizyoner. Geleceğimizi görüyor. Tırpan Cemiyeti'nin geçmişine değil, geleceğine dahil olmayı tercih ederim."

Rowan kafasını cama çevirdi. Havanın açık olduğu bir gündü ama filmli camlar yüzünden sanki bir güneş tutulması yaşanıyormuş gibi loş görünüyordu dışarısı. "Yüzlerce insanı bir anda devşiriyorsunuz. Bahsettiğin gelecek bu mu?"

Sadece, "Bizim de diğer tırpanlarla kotamız aynı," dedi Volta bu konuda.

Rowan kafasını tekrar Volta'ya çevirdiğinde tırpanın göz teması kurmaktan kaçındığını gördü. "Seni hangi tırpan eğitti?" diye sordu Rowan.

"Tırpan Nehru."

Rowan mecliste Tırpan Faraday'in Tırpan Nehru'yla sohbet ettiğini hatırlıyor gibiydi. Araları iyi gibi görünüyordu.

"Senin Goddard'la takılman konusunda o ne düşünüyor?"

"Sen ona *Saygıdeğer Tırpan* Goddard diye hitap edeceksin," dedi Volta hafif kızgın bir tavırla. "Ve Tırpan Nehru'nun ne hissettiği umurumda değil. Muhafazakâr tırpanların fikirlerinin artık bir geçerliliği yok. Değişim'in bilgeliğini göremeyecek kadar gözleri kör."

"Değişim"den elle tutulur somut bir şeymiş gibi bahsediyordu adam. Sırf ağırlığı sayesinde, kişileri sadece ittirerek güçlü kılacak bir şey gibi.

İşlenmiş bir çift demir kapının önünde durdular ve kapı içeri girebilmeleri için yavaşça açıldı. "Geldik," dedi Volta.

T.me/Cinciva

Çeyrek kilometrelik bahçe yolunun sonunda saray yavrusu bir malikâne vardı. Kapıda onları bir uşak karşıladı ve malikânede önlerine düştü.

Rowan ânında gürültülü dans müziğinin saldırısına uğradı. Sanki bir yeni yıl partisindeymişçesine her yerde insanlar vardı. Sanki tüm malikâne amansız müziğin sızısıyla birlikte dalgalanıyordu. İnsanlar gülüyor, içiyor, sonra daha fazla gülüyordu. Misafirlerin bazıları tırpandı ve yalnızca Goddard'ın tanındık müritleri değil, başka tırpanlar da vardı orada. Ayrıca ufak çaplı ünlüler de vardı. Geri kalanlar ise muhtemelen profesyonel parti misafirleri olan güzel insanlardı. Arkadaşı Tyger'ın hedefi de onlardan biri olmaktı. Birçok çocuk bunu söylerdi ama Tyger bunu gerçekten istiyordu.

Uşak onları bir malikâneden ziyade bir tatil yerine aitmiş gibi görünen bir havuza götürdü. Havuzda şelaleler ve bir bar vardı, başka güzel insanlar da içinde yüzüyordu. Tırpan Goddard havuzun öteki ucundaki, açık tarafı önündeki eğlenceye bakan bir tatil kulübesindeydi. Birden fazla üzerine düşen bimbotek vardı yanında. Kendine has kraliyet mavisi cübbesini giyiyordu ama Rowan yaklaştıkça bunun mecliste giydiği cübbenin daha transparan bir versiyonu olduğunu anladı. Tatil cübbesi. Rowan adamın gardırobunda elmas işlemeli mayosu da var mı diye merak etmeden duramadı.

"Rowan Damisch!" dedi Tırpan Goddard onları görünce. İçki dolu bir tepsi taşıyan bir uşağı Rowan'a bir kadeh şampanya vermesi için gönderdi. Rowan şampanya almayınca Tırpan Volta bir kadeh alıp Rowan'ın eline tutuşturdu, ardından da kalabalık içinde kaybolup kendi başının çaresine baksın diye Rowan'ı yalnız bıraktı.

"Lütfen, keyfini çıkar," dedi Goddard. "Ben sadece Dom Pérignon içerim."

T.me/Cinciva

Rowan bir yudum içip reşit olmayan bir tırpan çırağının alkol kullandığı için ceza alıp almayacağını merak etti. Sonra böyle kuralların onun için geçerli olmadığını hatırladı. Bu yüzden bir yudum daha içti.

"Bu küçük âlemi senin şerefine düzenledim," dedi tırpan etraflarındaki partiyi işaret ederek.

"Benim şerefime derken ne demek istiyorsun?"

"Aynen öyle işte. Bu *senin* partin. Hoşuna gitti mi?"

Aşırılığın sürrealliği, şampanyadan bile daha sarhoş ediciydi ama hoşuna gitmiş miydi? Daha çok tuhaf hissediyordu kendini ve şeref konuğu olmak durumu daha da tuhaflaştırıyordu.

"Bilmiyorum. Daha önce bir partiye katılmadım," dedi Rowan adama. Bu doğruydu, Rowan'ın doğduğu vakit ailesi o kadar çok doğum günü görmüştü ki artık kutlama yapmayı bırakmışlardı. Ona hediye almayı akıl ettiklerine bile şaşırıyordu Rowan.

"Öyleyse," dedi Tırpan Goddard, "birçok partinin ilki olsun bu."

Rowan karşısında kusursuz bir şekilde gülümseyen, ter yerine karizma salgılayan bu adamın aynı zamanda Citra'yla onu ölümüne bir rekabete girmesi için manipüle eden kişi olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Ancak adamın tarzı insanın gözünü alıyordu. Ayrıca tüm bu eğlence ne kadar tatsız olsa da adrenalinin kanına karışmasına engel olamıyordu.

Tırpan, Rowan otursun diye yanındaki sandalyeye vurdu ve oğlan tırpanın sağ tarafındaki sandalyeye oturdu.

"Sekizinci emir tırpanların cübbesi, yüzüğü ve günlüğü dışında hiçbir şeye sahip olamayacağını söylemiyor mu?"

"Doğru," dedi Tırpan Goddard neşeyle. "Ve bunların hiçbiri benim değil. Yiyecekler cömert hayırseverlerin bağışı,

T.me/Cinciva

misafirler kendi rızalarıyla buradalar ve bu güzeller güzeli malikâne ben burada yaşamayı istediğim süre boyunca bana ödünç verildi."

Malikâneden bahsedilince, havuzu temizleyen adam kısa bir süreliğine kafasını kaldırdı ama sonra işine geri döndü.

"Emirleri tekrar okumanı tavsiye ederim," dedi Tırpan Goddard. "Hiçbiri aslında tırpanların hayatı yaşanır kılan zevklerden mahrum kalması gerektiğini söylemiyor. Muhafazakâr tırpanların emirleri böyle yorumlaması başka zamanın kalıntısı sadece."

Rowan bu konuda başka bir yorumda bulunmadı. Rowan'ı etkileyen Tırpan Faraday'in mütevazı ve ciddi "muhafazakâr" doğası olmuştu. Can alması karşılığında rock yıldızına yaraşır bir yaşam vaadiyle Tırpan Goddard kendisine çıraklık teklif etseydi, bunu reddederdi. Ancak Faraday ölmüştü ve Rowan burada, kendisi için toplanmış yabancıları seyrediyordu.

"Bu benim partimse, burada tanıdığım başka insanların da olması gerekmez mi?"

"Tırpanlar tüm dünyanın dostudur. Kollarını aç ve dünyayı kucakla." Belli ki Tırpan Goddard'ın her şeye bir cevabı vardı. "Hayatın değişmek üzere, Rowan Damisch," dedi, kolunu sallayıp havuzu, partileyen misafirleri ve havuzun daha sığ tarafındaki bittikçe yenilenen zengin yemek büfesini işaret ederek. "Hatta çoktan değişti bile."

Parti misafirleri arasında hiç de buraya ait değilmiş gibi görünen bir kız vardı. Gençti, taş çatlasa dokuz ya da on yaşındaydı ve havuzun sığ kısmında oynarken etrafındaki partiye pek dikkat etmiyordu.

"Misafirlerinden biri partiye çocuğunu getirmiş sanırım," diye yorumda bulundu Rowan.

"O kız," dedi Goddard, "Esme ve ona iyi davranman akıllıca olur. Bugün tanışacağın en önemli kişi o."

T.me/Cinciva

"Nasıl yani?"

"O tombul kız geleceğin anahtarı. Bu yüzden dua et de senden hoşlansın."

Rowan, Goddard'ın gizemli yorumlarının üzerine gidecekti ama dikkati kendilerine doğru gelen, üzerindeki bikini âdeta boyanmış gibi vücuduna yapışan güzel bir kıza kaydı. Rowan gözlerini dikip baktığını biraz geç fark etti. Kız sırıttı, Rowan da gözlerini kaçırıp kızardı.

"Ariadne, sana zahmet, çırağıma masaj yapar mısın?"

"Evet, Saygıdeğer Tırpan," dedi kız.

"Eee... belki sonra," dedi Rowan.

"Saçmalık," dedi tırpan. "Biraz gevşemeye ihtiyacın var ve Ariadne büyülü elleriyle İsveç tekniğini kullanıyor. Bedenin sana teşekkür edecek."

Kız, Rowan'ı elinden tuttu ve Rowan'ın tüm direnci kırıldı. Ayağa kalkıp kızın kendini götürmesine izin verdi.

"Bizim genç masajından memnun kalırsa," diye seslendi Tırpan Goddard arkalarından, "yüzüğümü öpmene izin veririm."

Ariadne onu masaj çadırına doğru götürürken, Rowan *sekiz ay sonra öleceğim* diye düşündü. Öyleyse belki de bu süre zarfında biraz hayatın tadını çıkarmaya evet diyebilirdi.

T.me/Cinciva

Bizden nefret edenlerden çok bize hayranlık besleyenler rahatsız ediyor beni. Çok fazla sayıda insan bize âdeta tapıyor. Çok fazla sayıda insan bizden biri olmak istiyor ve hiçbir zaman bizden biri olamayacaklarını bilmek de bu arzularını dayanılmaz bir noktaya getiriyor çünkü çıraklar sadece gençler arasından seçiliyor.

Biz tırpanların diğer insanlardan üstün olduğu inancı saflıktan mı kaynaklanıyor, yoksa sapkın bir yüreğin oluşturduğu bir inanç mı? Zira insan canı almaktan keyif alanlar sapkın değil de nedir?

Yıllar önce bir dönem bizi taklit eden, bizim gibi davranan gruplar peyda olmuştu. Bizim tırpan cübbelerimize benzeyen cübbeler giyiyorlardı. Bizim yüzüklerimize benzeyen yüzükler takıyorlardı. Çoğu için kostüm giymekten farksızdı bu ama bazıları gerçekten tırpan rolü yapıyor, başka insanları kandırıp onlara sahte dokunulmazlık bahşediyordu. Devşirmek dışında hemen her şeyi yapıyorlardı.

Neredeyse her meslekten insanı taklit etmeyi yasaklayan kanunlar mevcut ancak bir tırpanı taklit etmeyi yasaklayan herhangi bir kanun yok. Fırtına Bulutu'nun Tırpan Cemiyeti üzerinde herhangi bir yasama gücü olmadığından, bizi ilgilendiren konulara dair herhangi bir kanun da yapamıyor. Tırpan Cemiyeti'yle Devlet'in ayrılmasında öngörülemeyen bir boşluktu bu.

Ancak bu boşluk çok geçmeden giderildi. Vatoz Yılı'nda, Altmış Üçüncü Dünya Meclisi'nde tüm bu taklitçilerin insan içinde mümkün olan en şiddetli şekilde devşirilmesine karar verildi. İnsan böyle bir kararın sonucunun kan revan içinde gerçekleşmesini beklese de aslında çok az böyle devşirme oldu. Bu karar ilan edildiğinde, taklitçiler sahte

T.me/Cinciva

cübbelerini çıkarıp normal hayatlarının içinde kayboldular. Bu karar bugün bile geçerliliğini koruyor ancak çok nadiren uygulanması gerekiyor çünkü tırpanları taklit edecek kadar aptal insan pek yok.

Yine de mecliste zaman zaman bir taklitçiyle karşılaşıp onu devşirmek zorunda kalan tırpanlara dair nadir hikâyelere kulak misafiri oluyorum. Genelde bunun ne kadar büyük bir baş ağrısı olduğundan bahis açılıyor; tırpanın işi gücü bırakıp taklitçinin ailesini bulması ve onlara dokunulmazlık bahşetmesi gerektiğine dair.

Ancak taklitçiler daha çok ilgimi çekiyor benim. Ne başarmayı amaçlıyorlardı acaba? Yasaklı bir şeyin çekiciliğine mi kapılmışlardı? Yakalanmanın tehlikesi mi onların aklını çelmişti? Yoksa hayatlarına son vermeyi, bunun birkaç doğrudan yolunu seçecek kadar çok mu istiyorlardı?

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

21

Damgalanmış

Parti bir gün daha devam etti. Her açıdan aşırılık içeren bir festival. Rowan da eğlenceye katıldı ama çoğunlukla kendini buna zorunlu hissettiği için. İlgi odağı, o günün ünlüsüydü. Havuzda güzel insanlar ona doğru yüzüyor, büfede sıranın başında hep o olsun diye ona yerlerini veriyorlardı. Rahatsız edici olsa da insanın başını döndürmüyor da değildi. Festival ilgisinin bu sürreal doğasından hoşlanmadığını söyleyemezdi. Marulun onur konuğuna dönüşmesinden.

Ancak diğer tırpanlar elini sıkıp Citra'yla olan ölümcül müsabakasında ona bol şans dilediğinde kendine gelip durumun vahametini hatırladı.

Kulübede ara sıra uyukluyor, her seferinde müzik, kahkahalar ya da havai fişeklerin gürültüsüne uyanıyordu. Derken ikinci günün öğleden sonrasında, artık sıkıldığında Tırpan Goddard'ın bir fısıldaması herkesin haberdar edilmesine yetti. Bir saat bile geçmeden tüm misafirler oradan ayrılmış, uşaklar birden ürkütücü bir sessizliğe bürünen malikâneyi temizlemeye başlamıştı. Şimdi sadece malikânede yaşayan insanlar kalmıştı geriye: Tırpan Goddard, üç acemi tırpanı, uşaklar ve Goddard'ın kulübesinde oturup sırada ne olduğunu görmeyi bekleyen Rowan'a, bir hayalet misali yatak odasının penceresinden bakan küçük kız Esme.

T.me/Cinciva

Sarı cübbesi rüzgârda dalgalanan Tırpan Volta yanına geldi. "Burada hâlâ ne arıyorsun?"

"Başka nerede olabileceğimi göstermediniz ki," dedi Rowan.

"Gel benimle," dedi Volta. "Eğitimine başlama vakti geldi."

Malikânenin bodrumunda bir şarap mahzeni bulunuyordu. Tuğladan nişlerde yüzlerce, belki binlerce şişe şarap yatıyordu. Mahzeni minimum miktarda ampul aydınlatıyor, gölgelerin uzamasına ve nişlerin tanımsız cehennemlere açılan kapılara benzemesine neden oluyordu.

Tırpan Volta, Rowan'ı mahzenin ana odasına, Goddard ile diğer tırpanların beklediği yere getirdi. Tırpan Rand yeşil cübbesinin cebinden bir cihaz çıkardı. Bir tabancayla bir el fenerinin birleşimine benziyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Ayar makinesi," diye cevap verdi Rowan. Birkaç sene önce, öğretmenleri Rowan'ın suratsızlığının artık depresyona kaydığına karar verdiğinde nanitlerine ayar çekilmişti. Bu beş ya da altı sene önceydi. Ayarlama süreci acısızdı ve etkisi anlaşılır değildi. Rowan pek bir fark hissetmese de etrafındaki herkes onun daha fazla gülümsemeye başladığını söylemişti.

"Kollarını aç, bacaklarını arala," dedi Tırpan Rand. Rowan ona denileni yaptı ve Tırpan Rand ayar makinesini bir tür büyülü asa gibi tüm vücudunun üzerinde gezdirdi. Rowan el ve ayaklarında minik bir karıncalanma hissetse de bu çabucak geçti. Kadın geri çekilince Tırpan Goddard öne çıktı.

"Daha önce 'birini kuytuda kıstırmak' lafını duymuş muydun?" diye sordu Goddard.

Rowan başını iki yana sallarken diğer tırpanların etrafını çevirerek onu çemberin ortasında bıraktıklarını fark etti.

"Eh, şimdi bunun ne demek olduğunu öğreneceksin."

T.me/Cinciva

Diğer tırpanlar üzerlerindeki cübbeyi çıkardı. Tunik ve iç çamaşırlarıyla kalan tırpanlar agresif dövüş pozları aldı. Her birinin suratında bir kararlılık, hatta birazcık da coşkulu bir beklenti ifadesi vardı. Rowan başına gelecekleri başlamadan bir saniye önce fark edebildi.

Aralarındaki en cüsseli olan Tırpan Chomsky bir adım öne çıkıp haber vermeksizin yumruğunu savurdu ve Rowan'ın yanağına öyle sert bir darbe indirdi ki Rowan olduğu yerde döndü, dengesini kaybedip tozlu zemine yığıldı.

Rowan yumruğun şokunu, acının keskinliğini hissetti ve nanitlerinin ağrı kesicileri kanına salgılamasının beraberinde getireceği sıcaklığı beklemeye koyuldu. Ancak rahatlama gelmedi. Bunun yerine acı arttıkça arttı.

Korkunç bir histi.

Ezici.

Rowan daha önce böyle bir acı tatmamıştı, böyle bir acının var olduğunu hayal bile edemezdi.

"Ne yaptınız?" diye çığlık attı. "Bana ne yaptınız?"

"Nanitlerini kapattık," dedi Tırpan Volta sakince, "ki atalarımızın bir zamanlar hissettiklerini hisset."

"Eski bir laf vardır," dedi Tırpan Goddard ona. "Cefa olmadan sefa süremezsin." Samimiyetle Rowan'ın omzunu kavradı. "Ve ben çok sefa sürmeni istiyorum."

Sonra da ayağa kalkıp diğerlerine devam etmeleri için işaret etti ve Rowan'ı eşek sudan gelinceye kadar dövmeye başladılar.

Şifa nanitleri olmadan iyileşmek, iyiye gitmeden önce her şeyin daha da berbatlaştığı, yavaş, sefil bir süreçti. İlk gün

T.me/Cinciva

Rowan ölmeyi diledi. İkinci gün gerçekten ölümün kıyısında olduğunu sandı. Başı zonkluyor, düşünceleri savruluyordu. Olur olmaz zamanda bilinci açılıp kapanıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu ve birkaç kaburgasının kırıldığından emindi. Dayağın sonunda Tırpan Chomsky çıkık omzunu yerine acı verici bir şekilde oturttuysa da kalbinin her atışıyla omzu da sızlıyordu.

Günde birkaç defa Tırpan Volta ziyaretine geliyordu. Rowan'ın yanına oturuyor, ona kaşık kaşık çorba içiriyor ve yarılmış, şişkin dudaklarından dökülen çorbayı siliyordu. Adamın etrafında bir hale var gibiydi ama Rowan bu efektin gözüne aldığı hasardan kaynaklandığını biliyordu. Retinasının yerinden çıktığını duymak onu şaşırtmazdı.

"Dudağım yanıyor," dedi Volta'ya tuzlu çorba dudaklarından aşağı dökülürken.

"Bir süre yanacak," dedi Volta içten bir şefkatle. "Ama geçecek ve bu seni daha güçlü kılacak."

"Bu beni nasıl daha güçlü kılabilir ki?" diye sordu, sanki bir balinanın hava deliğinden konuşuyormuşçasına kelimelerinin ne kadar akıcı ve karmakarışık çıktığını duyunca dehşete düştü.

Volta ona bir kaşık daha çorba içirdi. "Bundan altı ay sonra bu konuda haklı olup olmadığımı konuşuruz."

Başka kimse gelmezken onu ziyarete geldiği için adama teşekkür etti.

"Bana Alessandro diyebilirsin," dedi Volta.

"Bu senin gerçek adın mı?" diye sordu Rowan.

"Hayır, gerizekâlı, bu Volta'nın ilk adı."

Rowan, Tırpan Cemiyeti'nde birini en fazla bu kadar yakından tanıyabileceğini tahmin etti.

"Teşekkür ederim, Alessandro."

T.me/Cinciva

İkinci günün akşamı, Rowan'ın sanrılarının arasında Goddard'ın önemli olduğunu söylediği kız ziyarete geldi. Adı neydi bu kızın? Amy? Emmy? Ha, doğru: Esme.

"Sana bunu yapmaları canımı çok sıkıyor," dedi, gözleri yaşlıydı. "Ama iyileşeceksin."

Tabii ki iyileşecekti. Bu konuda herhangi bir seçim şansı yoktu. Fanilik günlerinde insanlar ya ölürdü ya da iyileşirdi. Artık sadece tek bir seçenek vardı.

"Niye buradasın?"

"Nasıl olduğunu görmek için," dedi kız.

"Hayır... demek istediğim, niye bu evdesin?"

Kız konuşmadan önce tereddüt etti. Sonra da gözlerini kaçırdı. "Tırpan Goddard ve arkadaşları evimin yakınındaki bir alışveriş merkezine geldiler. Benim dışımda yemek bölümündeki herkesi devşirdiler. Sonra da bana onlarla birlikte gelmemi söyledi. Ben de geldim."

Bu hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyordu ama kızın yapabildiği, belki de sahip olduğu tek açıklama buydu. Rowan, bu kızın malikânede herhangi bir amacı olmadığını görebiliyordu. Yine de Goddard kızla ters düşen herkesin ağır bir şekilde cezalandırılacağına dair emir vermişti. Kız hiçbir durumda rahatsız edilmeyecekti ve malikânede istediği zaman istediğini yapabilecekti. Tırpan Goddard'ın dünyasında Rowan'ın şimdiye dek karşılaştığı en büyük gizem bu kızdı.

"Bence sen diğerlerinden daha iyi bir tırpan olacaksın," dedi kız ona ama niye böyle düşündüğünü açıklamadı. Belki de içine böyle doğmuştu ama bu konuda daha fazla yanılıyor olamazdı.

T.me/Cinciva

"Ben tırpan olmayacağım," dedi kıza. Bunu itiraf ettiği ilk kişi oydu.

"İstersen olursun," dedi kız. "Ve bence isteyeceksin."

Ardından da acı ve bu ihtimalle onu baş başa bırakıp gitti.

Tırpan Goddard üçüncü güne kadar Rowan'ın odasına uğramadı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu adam. Rowan adama tükürerek karşılık vermek istese de bunun çok canını yakacağını, hatta bu yüzden ikinci bir dayak yiyebileceğini biliyordu.

"Sence nasıl hissediyorum?" diye cevapladı Rowan.

Adam yatağın ucuna oturup Rowan'ın suratına dikti gözlerini. "Gel, kendin gör." Sonra da Rowan'ın yataktan kalkmasına yardım etti ve Rowan topallayarak üzerinde bir boy aynası bulunan gösterişli bir gardırobun önüne gitti.

Rowan kendini neredeyse tanıyamadı. Yüzü o kadar şişmişti ki bir balkabağına benziyordu. Suratındaki ve vücudundaki morluklar renk spektrumunun her tonunu taşıyordu.

"Hayatın işte burada başlıyor," dedi Goddard ona. "Gördüğün şey oğlanın ölümü. Yerine bir adam doğacak."

"Boş laflar," dedi Rowan adamın ne tepki vereceğini umursamadan.

Goddard sadece bir kaşını kaldırmakla yetindi. "Belki de... ama bunun hayatındaki bir dönüm noktası olduğunu ve her dönüm noktasının önemli bir olayla damga vurması gerektiğini inkâr edemezsin, bir damga gibi üzerinde iz bırakan bir olayla.

Demek artık damgalanmıştı. Yine de tüm bunların daha meşakkatli bir yolcuğun başlangıcı olduğunu tahmin ediyordu.

"Dünya bizim gibi olmak istiyor," dedi Goddard, Rowan'a. "Ne bir bedel ne de pişmanlık olmadan istediğimizi alıp

T.me/Cinciva

dilediğimizi yapmamızı kıskanıyorlar. Ellerinden gelse cübbelerimizi çalıp kendileri giyerler. Sana kraliyetten bile üstün olma imkânı tanındı, bu yüzden en azından sana sağladığım bu başlangıç ayinine ihtiyaç vardı."

Goddard olduğu yerde durup birkaç saniye daha Rowan'ı seyretti. Sonra da cübbesinden ayar makinesini çıkardı. "Kollarını aç, bacaklarını arala."

Rowan alabildiği en derin nefesi aldı ve ona denileni yaptı. Goddard makineyi üzerinde gezdirdi. Rowan elleriyle bacaklarındaki karıncalanmayı hissetse de uyuşturucuların sıcaklığını ya da acısının azaldığını hissetmedi.

"Hâlâ canım yanıyor," dedi adama.

"Yanacak tabii. Ağrı kesicilerini aktif hâle getirmedim, sadece şifa nanitlerini çalıştırdım. Sabaha yepyeni uyanacaksın ve eğitimine başlamaya hazır olacaksın. Ancak bugünden sonra bedeninin çektiği acıyı sonuna kadar hissedeceksin."

"Niye?" diye sormadan edemedi Rowan. "Sağduyulu hangi insan böyle bir acıyı hissetmek ister ki?"

"Sağduyulu olmak abartılıyor," dedi Goddard. "Ben 'sağduyulu' olmaktansa zihnimin net olmasını tercih ederim."

T.me/Cinciva

Mesele ölüm olduğunda, biz tırpanların herhangi bir rakibi yok. Elbette ateşi saymazsanız. Ateş, bir tırpanın bıçağı kadar hızla ve kati bir ölüme yol açar. Korkutucu olsa da Fırtına Bulutu'nun bile düzeltemeyeceği bir şeyin olması gerçeği bir şekilde içimi rahatlatmıyor değil. Diriliş merkezlerinin tedavi edemeyeceği bir hasar türünün olması. Bir kere tutuştunuz mu, bunun geri dönüşü yok.

Ateş yüzünden can vermek, geriye kalan tek doğal ölüm. Ancak neredeyse hiç yaşanmıyor. Fırtına Bulutu gezegenin her santimetresinde ısıyı denetleyip daha burnunuza dumanın kokusu gelmeden yangınlara müdahale ediyor. Her ev ve ofis binasında, ne olur ne olmaz diye birden fazla yedeğiyle birlikte güvenlik sistemleri mevcut. Daha uçlarda olan ton tarikatları genelde ölümsü üyelerini yakarak bunu kalıcı hâle getirmeye çalışsa da ambu-dronlar genelde buna müdahale ediyor.

Her birimizin yangınlardan korunduğunu bilmek iyi bir şey, değil mi? Tabii ki korunmadığımız bir vakte kadar.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

22

İki Dişli Çatal İşareti

Citra'nın günleri eğitim ve devşirmelerle dolu geçiyordu.

Citra her gün Tırpan Curie'yle birlikte tamamen rastgele seçilen kasabalara gidiyordu. Tırpanın zayıf bir av arayışıyla dişi bir aslana dönüşerek sokaklar, alışveriş merkezleri ve parklarda turlamasını seyrediyordu. Citra, Tırpan Curie'nin deyimiyle "durağanlaşanların" işaretlerini görebilmeye başlamıştı, gerçi Citra bu insanların devşirilmeye ne kadar hazırlıklı olduğu konusunda hâlâ şüphedeydi. Ölümün çırağı olmadan önce kendi çocukluğunun kaç gününü yorgun argın geçirdiğini merak ediyordu. O günlerden birinde Tırpan Curie'nin yolu Citra'yla kesişse, onu da devşirir miydi?

Bir gün öğrencilerin okuldan ayrıldığı saatlerde bir ilköğretim okulunun yanından geçiyorlardı ve Citra'nın midesine tırpanın o çocuklardan birini devşireceğine dair bir taş oturdu.

"Çocukları devşirmem," dedi Tırpan Curie ona. "Durağanlaşan bir çocukla hiç karşılaşmadım ve karşılaşsam bile onları devşirmem. Bu konuda meclisten uyarı aldım ama beni hiç cezalandırma gereği duymadılar."

Tırpan Faraday'in böyle bir kuralı yoktu. Onun olayı, Fanilik Çağı istatistikleriydi. O günlerde ergenlik öncesi ölümler epey azalmış olsa da yine de tamamen ortadan kalkmış değildi. Beraber geçirdikleri süre zarfında Citra onun böyle

T.me/Cinciva

bir devşirme yaptığını bir kez görmüştü. Citra ya da Rowan'ı yanına almamıştı ve o akşam yemekte kontrol edemediği hıçkırıklarla hüngür hüngür ağlamaya başlamış, müsaade isteyip masadan ayrılmak zorunda kalmıştı. Citra tam zamanlı bir tırpan olursa, seçim komitesiyle ters düşme pahasına Tırpan Curie'ninki gibi bir politika izleyecekti.

Hemen her akşam tırpanla birlikte yas tutan aile üyelerine yemek yapıyorlardı. Çoğu rahatlamış olarak ayrılıyordu oradan. Kimileri avutulmaz, öfkeli, nefret dolu oluyordu ama böyle insanların sayısı azdı. Hasat Meclisi öncesindeki günlerde Citra için yaşam ve ölüm böyle geçiyordu işte. Rowan'ı ve onun nasıl olduğunu düşünmeden edemiyordu. Onu görmek için can atıyordu ama aynı zamanda o günü endişeyle bekliyordu çünkü birkaç ay içinde öyle ya da böyle onu son kez göreceği gün gelecekti.

Ayrıca Tırpan Faraday'in başka bir tırpan tarafından öldürüldüğünü kanıtlarsa, Tırpan Cemiyeti'nin amansız çarkına bir çomak sokabileceğine dair küçük bir umuda bel bağlıyordu. Citra'yı Rowan'ı devşirmekten ya da Rowan tarafından devşirilmekten kurtaracak bir çomak.

Citra'nın haber vermesi gereken yakınını kaybetmiş insanların çoğu aynı türden insanlardı; kocalar, eşler, çocuklar, ebeveynler. Başta Tırpan Curie kendisini bu kalbi kırık insanlarla ilgili görevlendirdiği için kızgındı ama çok geçmeden bunun sebebini kavradı. Tırpan Curie bunu kendisi yapmaktan kaçındığı için onu değil, Citra bunu tecrübe edebilsin ve trajedi karşısında şefkat göstermeyi öğrenebilsin diye onu gönderiyordu. Duygusal olarak tüketen bir şey olsa da aynı zamanda tatmin edici bir işti. Onu tırpanlığa hazırlıyordu.

Devşirme sonrası tecrübesi sadece bir kez farklıydı. Görevinin ilk kısmı devşirilen kişinin birinci dereceden akrabalarını

T.me/Cinciva

bulmaktı. Birinci dereceden hiçbir akrabası yok gibi gözüken bir kadın vardı, sadece uzun zamandır görüşmediği bir erkek kardeşi vardı kadının. Ailelerin altı ya da daha fazla yaşayan nesilden oluşan karmaşık birer ağ oluşturduğu bu çağda tuhaf bir durumdu bu. Ancak bu zavallı kadının sadece bir erkek kardeşi vardı. Citra adresi buldu, oraya gitti ama bu adresin pek üzerinde durmadı. Kapısına dayanana kadar nereye geldiğini fark etmedi bile.

Burası geleneksel anlamda bir ev değil, bir manastırdı. Tarihi manastırlara benzeyen şekilde inşa edilmiş, kerpiç duvarlarla çevrili bir bina. Ancak o antik yapıların aksine, bu binanın kapısının üzerinde haç değil, iki dişli bir diyapazon asılıydı. İki dişli çatal. Bu, ton tarikatlarının işaretiydi.

Burası bir Tonist manastırıydı.

Citra hafiften yabancı ve karanlık bir gizeme sahip olan şeylerle karşılaşan herkes gibi ürperdi.

"O manyaklardan uzak dur," demişti babası bir keresinde. "Onlara katılan insanlar bir daha ortaya çıkmıyor" ki bu saçmalığın daniskasıydı. Bu çağda kimse gerçek anlamda kaybolmazdı. Fırtına Bulutu herkesin her an nerede olduğunu biliyordu. Elbette bunu başkalarıyla paylaşmak zorunda değildi.

Başka zaman olsa, Citra babasının nasihatini kaale alırdı. Ancak devşirilen birinin yakın bir akrabasına ulaşmaya çalışıyordu ve bu herhangi bir kaygıdan üstün geliyordu.

Kapısı olan bir kemerden manastıra girdi. Kapı kilitli değildi. Buram buram kokan beyaz gardenyalarla dolu bir bahçede buldu kendini. Ton tarikatının olayı aroma ve sesti. Görme duyusuna pek hürmet etmezlerdi. Hatta daha aşırıcı Tonist grupları kendilerini kör ederler, Fırtına Bulutu da istemeye istemeye buna izin vererek şifa nanitlerinin onların görüşünü düzeltmesini engellerdi. Bu korkunç bir şey olmakla birlikte,

T.me/Cinciva

birçok tanrıyı mezara gönderen bir dünyada inanç özgürlüğünün sayılı tezahürlerinden biriydi.

Bahçenin içindeki taş patikayı takip eden Citra, üzerinde iki dişli çatal işareti bulunan bir kiliseye ulaştı ve ağır, meşe kapıları iterek açtığında sıra sıra bankların dizili olduğu şapele girdi. Şapelin iki yanında vitraylar olsa da içerisi loştu. Vitraylar Fanilik Çağı'ndan kalmamıştı ve üzerindekiler Tonist dinine aitti. Çeşitli tuhaf sahneler resmedilmişti: bükülmüş sırtında devasa bir diyapazon taşıyan üstü çıplak bir adam; çatlayan ve etrafa yıldırımlar saçan bir kaya; topraktan fırlamış çifte sarmal şeklinde solucanımsı bir yaratıktan kaçan bir kalabalık.

Bu sahneler hoşuna gitmedi ve bu insanların neye inandığını bilmese de bunları gülünç buldu. Deli saçması. Bu sözde dinin, Fanilik Çağı inançlarının parçalarının gelişigüzel bir araya getirilmiş hâli olduğunu herkes bilirdi. Yine de nasıl oluyorsa, kendini bu tuhaf ideolojik mozaiğe kaptıran insanlar vardı.

Bir rahip, keşiş ya da tarikatın din adamı, artık ne deniyorsa, onlardan biri sunakta monoton bir sesle ilahi okuyup yanan mumları teker teker söndürüyordu.

"Pardon," dedi Citra. Sesi istediğinden çok daha yüksek çıkmıştı. Şapelin akustiğinin bir oyunu.

Adam kızın sesinden irkilmedi. Bir mumu daha söndürdü, ardından gümüş mum söndürücüyü bırakıp dikkat çekici bir topallamayla kızın yanına geldi. Acaba numara mı yapıyor, yoksa inanç özgürlüğü sebebiyle topallamasına sebep olan şeyin böyle kalmasına izin mi verildi diye merak etti Citra. Adamın yüzündeki kırışıklıklara bakılırsa, köşe alma vakti geldi de geçiyordu.

"Benim adım Papaz Beauregard," dedi adam. "Buraya günah çıkarmaya mı geldiniz?"

T.me/Cinciva

"Hayır," deyip kolundaki tırpan bandını gösterdi. "Robert Ferguson'la görüşmem gerek."

"Kardeş Ferguson öğle inzivasında. Onu rahatsız edemem."

"Bu önemli," dedi adama.

Papaz iç geçirdi. "Pekâlâ. Başa gelecek olandan kaçılmaz." Sonra da Citra'yı yalnız bırakıp topallayarak oradan uzaklaştı.

Citra etrafındaki tuhaflıkları incelemeye başladı. Ön taraftaki sunakta içi su dolu, granitten bir havuz vardı, ancak bu su bulanık ve pis kokuluydu. Sunağın hemen arkasında, tüm kilisenin odak noktasında binanın çatısındakine benzeyen, çelikten, iki dişli bir çatal vardı. Bu çatal yaklaşık iki metreydi ve obsidiyen bir tabandan çıkıntı yaparak çıkıyordu. Onun yanında, kendi küçük platformunda, siyah kadife bir yastığın üzerinde duran plastik bir tokmak bulunuyordu. Ama Citra'nın dikkatini çeken şey çataldı. Devasa çatal silindir şeklindeydi, pürüzsüzdü ve dokunulunca soğuktu.

"Ona tokmakla vurmak istiyorsun, değil mi? Buyur, yasak değil."

Citra olduğu yerde zıplayıp bu şekilde gafil avlandığı için kendine sövdü.

"Ben Kardeş Ferguson," dedi adam yaklaşırken. "Benimle mi görüşmek istemiştiniz?"

"Ben Saygıdeğer Tırpan Marie Curie'nin çırağıyım," dedi Citra adama.

"Onu duymuştum."

"Buraya bir ölüm bildirme görevi için geldim."

"Dinliyorum."

"Ne yazık ki kız kardeşiniz Marissa Ferguson bugün öğleden sonra bir çeyrekte Tırpan Curie tarafından devşirildi. Başınız sağ olsun."

T.me/Cinciva

Adam ne kızgın ne de şaşırmış görünüyordu, kabullenmiş bir hâli vardı. "Bu kadar mı?"

"Nasıl yani? Beni duymadınız mı? Size kız kardeşinizin bugün devşirildiğini söyledim."

Adam iç geçirdi. "Başa gelecek olandan kaçılmaz."

Şimdiye dek Tonistleri hazzetmediyse bile, artık kesinlikle hazzetmiyordu. "Bu mu yani?" diye sordu. "Bu sizin 'kutsal' lafınız falan mı?"

"Bu bir laf değil; yaşadığımız basit bir gerçek sadece."

"Evet, neyse ne. Kız kardeşinizin cenazesi için hazırlık yapmanız gerekiyor çünkü bu da geliyor ve kaçınılmaz."

"Ama ben bu konuda bir adım atmazsam, cenazeyi Fırtına Bulutu düzenlemez mi?"

"Hiç mi umurunuzda değil?"

Cevap vermeden önce adam bir süre düşündü. "Tırpanın getirdiği ölüm doğal ölüm değildir. Biz Tonistler bunu tanımıyoruz."

Citra adamı azarlama dürtüsünü bastırıp boğazını temizledi ve profesyonelliğini korumak için elinden geleni yaptı. "Bir şey daha var. Onunla birlikte aynı evde yaşamasanız da onun kayıt altındaki tek akrabası sizsiniz. Bu da bir seneliğine devşirilme dokunulmazlığına hak kazandığınız anlamına geliyor."

"Dokunulmazlık istemiyorum," dedi adam.

"Niye şaşırmadım acaba?" İlk kez dokunulmazlığı reddeden biriyle karşılaşıyordu. Cesareti kırılmış en üzgün insanlar bile, yüzüğü öperdi.

"Görevinizi yerine getirdiniz. Artık gidebilirsiniz," dedi Kardeş Ferguson.

Citra öfkesini ancak bir yere kadar dizginleyebilirdi. Adama bağırıp çağıramazdı. Boynuna tekme atmak ya da bir dirsek darbesiyle adamı yere yıkmak için Bokator hamlelerini

T.me/Cinciva

kullanamazdı. Bu yüzden yapabildiği tek şeyi yaptı. Tokmağı alıp tüm öfkesiyle diyapazona sert bir darbe indirdi.

Çatal öyle kuvvetle titreşti ki bu titreşimi dişlerinde ve kemiklerinde hissetti Citra. Bir çanın çıkaracağı içi boş bir çınlama değildi bu. Bu ton dolgun ve yoğundu. Öyle şaşırmıştı ki içindeki öfke dağılıvermişti. Beyninde, midesinde ve omurgasında yankılanıyordu. Ton normalde olacağından daha uzun süre çınladı, sonra da yavaşça kesilmeye başladı. Daha önce aynı anda bu kadar sarsıcı ve bu kadar rahatlatıcı bir şey tecrübe etmemişti. Sadece, "Bu neydi?" diyebildi.

"Sol diyez," dedi Kardeş Ferguson. "Gerçi inançlılar arasında bunun aslında la bemol olduğuna dair bir tartışma da var."

Çatal hâlâ belli belirsiz çınlıyordu. Citra kenarlarının hâlâ bulanık olduğunu, çatalın hâlâ titreştiğini görebiliyordu. Çatala dokunduğu anda çınlaması kesildi.

"Sormak istediğin sorular var," dedi Kardeş Ferguson. "Elimden geldiğince cevap vereceğim."

Citra herhangi bir sorusu olduğunu inkâr etmek istedi ama aslında gerçekten merak ettiği şeyler olduğunu fark etti.

"Siz neye inanıyorsunuz?"

"Birçok şeye inanırız."

"Bir tanesini söyle."

"Ateşin sonsuza dek yanmaması gerektiğine inanırız."

Citra sunaktaki mumlara baktı. "Papaz o yüzden mi mumları söndürüyordu?"

"Ritüelimizin bir parçası, evet."

"O zaman karanlığa mı tapıyorsunuz?"

"Hayır," dedi adam. "Bu sık karşılaştığımız bir yanılgı. İnsanlar bunu bizi karalamak için kullanıyor. Bizim tapındığımız şeyler insanın gözle göremediği dalga boyları ve titreşimler. Biz Büyük Titreşim'e ve onun bizi bu durağanlıktan kurtaracağına inanıyoruz."

T.me/Cinciva

Durağanlık.

Tırpan Curie'nin devşirmek için seçtiği insanları tanımlamak için kullandığı kelimeydi bu. Kardeş Ferguson gülümsedi. "Artık içinde bir şeyler yankılanmaya başladı, değil mi?"

Adamın delici bakışlarından kaçınmak için gözlerini kaçırdı ve gözü taş havuza takıldı. Onu işaret etti. "Kirli suyun olayı ne?"

"O ilkel çorba! İçi mikrop dolu! Fanilik Çağı'nda bu havuzun içindekiler bütün şehirleri kırıp geçerdi. Buna 'hastalık' deniyordu."

"Adını biliyorum."

Adam parmağını pis suya daldırıp içinde gezdirdi. "Çiçek hastalığı, çocuk felci, Ebola, şarbon, hepsi var burada ama şimdi bizim için zararsızlar. İstesek bile hasta olamayız." Parmağını kirli çamurlu sudan çıkarıp yaladı. "Buradaki tüm suyu içebilirim ve midemi bile bozmaz. Ne yazık ki artık suyu bağırsak kurduna çeviremiyoruz."

Citra başka bir şey söylemeyip arkasına bakmadan oradan ayrıldı... Ama günün geri kalanında o leş gibi kokan suyun kokusu burnundan gitmedi.

T.me/Cinciva

Fırtına Bulutu'nun sorumluluklarıyla benim sorumluluklarımın bir alakası yok. Fırtına Bulutu'nun amacı insanlığın sürekliliğini sağlamak. Benimkisiyse insanlığa şekil vermek. Fırtına Bulutu ağacın köküyse, ben de dallarını budayarak ağacın sağlıklı kalmasını sağlayan makasım. İkimiz de gerekliyiz. Ve birbirimize ihtiyacımız var.

Fırtına Bulutu'yla olan sözümona ilişkimi özlemiyorum, müridim olarak görmeye başladığım acemi tırpanlar da özlemiyor. Fırtına Bulutu'nun hayatımıza olan davetsiz müdahalelerinin olmaması bir nimet, zira hayatı herhangi bir güvenlik ağı olmadan yaşamamıza olanak sağlıyor. Daha yüce bir güce sığınmaya gerek kalmadan. Tanıdığım en yüce güç benim ve bunun böyle olması hoşuma gidiyor.

Zaman zaman şikâyet edilen devşirme metotlarıma gelecek olursam, bu konuda sadece şunu söyleyebilirim: Ağaca elinden geldiğince şekil vermek değil midir bahçıvanın görevi? Ve gökyüzüne doğru fazlaca uzanan dalların öncelikli olarak budanması gerekmez mi?

—S. T. Goddard'ın devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

23

Sanal Tavşan Deliği

Citra'nın odasının bulunduğu katta, koridorun diğer ucunda çalışma odası bulunuyordu. Evdeki diğer odalarda olduğu gibi burada da birden fazla duvarda pencere vardı ve Tırpan Curie'nin hayatının geri kalan her alanı gibi, burası da kusursuz bir düzen içerisindeydi. Bu odada Citra'nın çalışmaları için kullandığı bir bilgisayar arayüzü mevcuttu, Faraday'in aksine, Tırpan Curie eğitimde dijitalden kaçınmıyordu. Bir tırpan çırağı olarak Citra'nın normal insanların ulaşamadığı veritabanlarına ve bilgilere erişimi vardı. Buna "arkabeyin" deniyordu; Fırtına Bulutu'nun hafızasında bulunup da insan tüketimi için düzenlenmemiş tüm ham verinin bulunduğu yer.

Çıraklığından önce bir şeyler için normal bir arama yaptığında, Fırtına Bulutu istisnasız araya girer, "*Bir hediye aradığını görüyorum. Kimin için olduğunu sorabilir miyim? Belki uygun bir hediye seçmene yardımcı olabilirim,*" derdi. Citra bazen Fırtına Bulutu'nun yardım etmesine izin verir, başka zamanlardaysa kendi başına aramanın tadını çıkarırdı. Ancak tırpan çırağı olduğundan beri, Fırtına Bulutu veriden öte bir şey değilmiş gibi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

"Buna alışman gerekecek," demişti Tırpan Faraday çıraklığının ilk günlerinde. "Tırpanlar Fırtına Bulutu'yla konuşamaz ve o da bizimle konuşmaz. Ama zamanla bu sessizliğe

T.me/Cinciva

alışacaksın ve Fırtına Bulutu'nun eksikliğiyle gelen özgüveni takdir edeceksin."

Şu anda Fırtına Bulutu'nun verileri arasında gezerken yapay zekânın yardımına hayır demezdi çünkü dünya çapındaki güvenlik kamerası sistemi onun bu çabasını boşa çıkarmak üzere tasarlanmıştı sanki. Tırpan Faraday'in öldüğü günkü hareketlerini bulmaya çalışmak beklediğinden daha zor oluyordu. Arkabeyindeki kamera kayıtları kameraya göre ya da hatta konuma göre bile düzenlenmemişti. Görünüşe göre Fırtına Bulutu onları konsepte göre ilişkilendiriyordu. Dünyanın farklı yerlerindeki anlık benzer trafik paternleri birbiriyle ilişkilendirilmişti. Benzer yürüyüşe sahip insanları gösteren kayıtlar birbiriyle ilişkilendirilmişti. Bir ilişki kümesi, sokak kameralarının yakaladığı her biri birbirinden daha muhteşem günbatımlarından oluşuyordu. Citra, Fırtına Bulutu'nun dijital hafızasının yapısının biyolojik bir beyne benzediğini fark etti. Her bir video kaydının her bir ânı farklı yüzlerce kriter kullanılarak birbiriyle ilişkilendiriliyordu, bu yüzden Citra'nın peşine düştüğü her bağlantı onu ayrı bir sanal nötronlardan oluşan bir tavşan deliğine sürüklüyordu. Birinin beyin korteksini parçalarına ayırarak o kişinin zihnini okumaya çalışmaktan farksızdı bu. Saç baş yolduruyordu insana.

Tırpan Cemiyeti'nin arkabeyinde araması imkânsız olan şeyleri arayabilmek için kendi algoritmalarını yarattığını biliyordu, ancak kadını şüphelendirmeden Tırpan Curie'den bunları isteyemezdi. Citra'nın söylediği her yalanı fark edebildiğini göstermişti kadın, hâliyle Citra'nın kendini yalan söylemesini gerektiren bir pozisyona sokmaması daha iyi olurdu.

Bu arama bir proje olarak başlamış, çabucak bir imtihana evrilmiş, şimdiyse bir takıntıya dönüşmüştü. Citra her gün

T.me/Cinciva

bir iki saatini Tırpan Faraday'in son hareketlerinin kayıtlarını bulmaya ayırıyor ama eli boş dönüyordu.

Sessizliğini korurken bile, Fırtına Bulutu'nun onun bu çabalarını seyredip seyretmediğini merak etti. *Aman aman, görüyorum da beynimi kurcalıyorsun,* derdi konuşmaya izni olsa, sanal gözünü kırpmayı da ihmal etmeden. *Yaramaz kız seni.*

Derken haftalar sonra Citra'nın kafasına dank etti. Fırtına Bulutu'na yüklenen her şey arkabeyinde saklanıyorsa, o zaman orada sadece kamu kayıtları değil, kişisel kayıtlar da vardı. Başka insanların mahremine ulaşamazdı ama *kendi* yüklediği her şeye ulaşabilirdi. Bu da demektir ki aramalarının tohumunu kendi belirleyebilirdi.

"Çıraklığım sırasında ailemi ziyaret etmemi engelleyen bir kural yok."

Citra bir akşam yemeği sırasında, uyarmadan, konuşmanın bağlamı dışında açtı bu meseleyi. Bu şekilde Tırpan Curie'nin savunmasını aşmayı umuyordu. Tırpan Curie'nin cevap vermeden önce beklediği süreye bakılırsa başarılı da olmuştu. Ancak iki kaşık çorba içtikten sonra ağzını açtı.

"Bu standart bir prosedür; bana sorarsan, ayrıca akıllıca."

"Acımasızca."

"Bir aile düğününe katılmamış mıydın zaten?"

Citra, Tırpan Curie'nin bunu nereden bildiğini merak etti ama konudan sapmaya niyeti yoktu. "Birkaç ay içinde ölebilirim. O zamana kadar ailemi birkaç kez daha görmek en doğal hakkım bence."

Tırpan Curie iki kaşık çorba içtikten sonra, "Bunu düşüneceğim," dedi.

Nihayetinde Citra'nın da tahmin ettiği gibi, buna izin verdi; ne de olsa Tırpan Curie adil bir kadındı. Citra da yalan

T.me/Cinciva

söylememişti, ailesini görmek istiyordu gerçekten, bu yüzden tırpan, Citra'nın yüzünde herhangi bir yalan belirtisi görmemişti çünkü yoktu. Tabii ki Citra'nın eve dönmesinin tek sebebi ailesini görmek değildi.

Tırpan Curie'yle birlikte yürürlerken, Citra'nın sokağındaki her şey gözüne hem aynı hem de çok yabancı geliyordu. Belli belirsiz bir hasret duyuyordu ama tam olarak neyin hasretini çektiğini anlayamıyordu. Tek bildiği, eski sokağında yürürken birden insanların hiç tanımadığı bir dil konuştuğu yabancı bir diyarda yürüyormuş gibi hissettiğiydi. Citra'nın evine asansörle çıkarlarken yanlarında kilolu bir kadınla ondan daha kilolu bir pug cinsi köpek vardı ki dehşete düşmüştü. Dehşete düşen köpek değil, kadındı. Köpeğin dünya umurunda değildi. Bayan Yeltner –kadının ismi buydu. Citra evi terk etmeden önce Bayan Yeltner lipit noktasını inceye getirtmişti. Ancak prosedür kadının homini gırtlak yemesine karşı koyamıyor gibi görünüyordu çünkü kadının olmadık yerleri şişmişti.

"Merhaba, Bayan Yeltner," dedi Citra, kadının doğru düzgün saklayamadığı dehşetten keyif aldığı için biraz suçlu hissederek.

"Se... seni görmek ne güzel," dedi kadın, Citra'nın adını hatırlamadığı her hâlinden belliydi. "Bu senenin başlarında sizin katta bir devşirme olmamış mıydı? Bu kadar kısa süre içerisinde aynı yerde yine devşirme gerçekleşmesinin yasak olduğunu sanıyordum."

"Yasak değil," dedi Citra. "Ama bugün buraya devşirmek için gelmedik."

"Gerçi," dedi Tırpan Curie, "her şey mümkün."

T.me/Cinciva

Asansör kadının katına ulaştığında, Bayan Yeltner inmek için o kadar acele etti ki köpeğine çarptı.

Günlerden pazardı; Citra'nın hem anne babası hem de kardeşi evde bekliyordu. Ziyaretleri sürpriz değildi ancak kapıyı açtığında babasının yüzünde şaşkınlık vardı.

"Selam, baba," dedi Citra. Babası Citra'ya samimi ama birazcık görev icabı sarıldı.

"Seni özledik, hayatım," dedi annesi, Citra'ya sarılırken. Ben ise uzakta duruyor, gözlerini tırpandan alamıyordu.

"Tırpan Faraday'i bekliyorduk," dedi babası lavanta rengi cübbeli kadına.

"Uzun hikâye," dedi Citra. "Artık yeni bir akıl hocam var."

Ben kendini tutamayıp, "Siz Tırpan Curie'siniz!" dedi.

"Ben," diye azarladı annesi, "öyle kabalık yapılır mı?"

"Ama siz osunuz, değil mi? Fotoğraflarınızı gördüm. Siz meşhursunuz."

Tırpan mütevazı bir şekilde gülümsedi. "İyi bir ün değil ne yazık ki!"

Bay Terranova oturma odasını işaret etti. "Lütfen, buyurun."

Ancak Tırpan Curie kapı eşiğini geçmemişti. "Başka bir yerde işim var," dedi, "ama akşamleyin Citra'yı almaya geleceğim." Başıyla Citra'nın anne babasına selam verdi, Ben'e göz kırptı ve oradan ayrıldı. Kapı kapanır kapanız anne babası, sanki nefeslerini tutuyormuş da ancak verebilmiş gibi çöktü.

"*Meşhur* Tırpan Curie'den eğitim aldığına inanamıyorum. Ölümün Büyük Ninesi!"

"Yüce Hanımı, ninesi değil."

"Hâlâ yaşadığını bile bilmiyordum," dedi annesi. "Tüm tırpanların bir noktada kendilerini devşirmesi gerekmiyor mu?"

"Hiçbir şey yapmamız gerekmiyor," dedi Citra, ebeveynlerinin Tırpan Cemiyeti hakkında ne kadar az bilgiye

T.me/Cinciva

sahip olduklarını görüp şaşırarak. "Tırpanlar sadece kendi canları isterse kendilerini devşirir." *Ya da cinayete kurban giderlerse* diye aklından geçirdi Citra.

Odası bıraktığı gibiydi, sadece daha temizdi.

"Seni tırpan yapmazlarsa, eve döndüğünde hiç evden ayrılmamışsın gibi olacak," dedi annesi. Citra ona her halükârda eve dönemeyeceğini söylemedi. Tırpan olursa, muhtemelen diğer acemi tırpanlarla birlikte yaşaması gerekecekti ve onu tırpan yapmazlarsa, o zaman da zaten hiç yaşamayacaktı. Ailesinin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bugün senin günün," dedi babası. "Ne yapmak istersin?"

Citra kamerasını bulana kadar masasının çekmecesini karıştırdı. "Hadi, yürüyüşe çıkalım."

Muhabbet varla yok arasındaydı ve ailesiyle birlikte olmak güzel olsa da aralarındaki duvar hiç bu kadar aşılmaz olmamıştı. Konuşmak istediği çok şey vardı aslında ama bunları anlayamazlardı. Empati kuramazlardı. Annesiyle öldürme sanatının incelikleri üzerine konuşamazdı. Babasına bir insanın gözlerindeki yaşamın kaybolduğu âna dair dert yanamazdı. Konuşurken biraz da olsa rahat hissettiği tek kişi kardeşiydi.

"Rüyamda okula gelip tüm zorbaları devşirdiğini gördüm," dedi kardeşi.

"Öyle mi?" dedi Citra. "Cübbem ne renkti?"

Kardeşi duraksadı. "Sanırım turkuvazdı."

"O zaman cübbemin rengi bu olacak."

Ben havalara uçtu.

"Seni tırpan olarak atadıklarında sana nasıl hitap edeceğiz?" diye sordu babası, bu garanti bir şeymiş gibi.

Citra bunun üzerine hiç düşünmemişti bile. Bir tırpana Tarihi Hamileri ya da "Saygıdeğer Tırpan" dışında hitap edildiğini görmemişti. Aile üyelerinden de bu mu bekleniyordu?

T.me/Cinciva

Henüz Hamisini bile seçmemişti. "Siz benim ailemsiniz, bana istediğiniz şekilde hitap edebilirsiniz," diyerek ve bunun doğru olduğunu umarak soruyu geçiştirdi.

Kasabada dolaştılar. Onlara söylemese de Rowan ve Tırpan Faraday'le birlikte yaşadıkları küçük evin yanından geçtiler. O evin en yakınındaki tren istasyonunun yanından geçtiler. Gittikleri her yerde Citra bir aile fotoğrafı çekmek için durdu. Her fotoğrafı en yakın güvenlik kamerasının açısına mümkün olduğu kadar yakın çekti.

Duygusal olarak yorucu bir gün olmuştu. Citra daha fazla kalmak istemişti ama yine de içten içe Tırpan Curie'nin gelmesini hevesle bekliyordu. Bu konuda suçlu hissetmemeye karar verdi. Yeteri kadar suçlu hissetmişti hayatında. "Suçluluk, pişmanlığın aptal kuzenidir," derdi Tırpan Faraday sık sık.

Eve dönerlerken Tırpan Curie ziyareti hakkında soru sormadı, Citra'nın da gününü paylaşmaya pek niyeti yoktu. Gerçi tırpana bir soru sormadan edemedi.

"Size gerçek adınızla hitap eden birileri var mı?"

"Diğer tırpanlar, aramın iyi olduğu tırpanlar bana Marie derler."

"Marie Curie'nin Marie'si mi?"

"Benim Tarihi Hamim büyük bir kadındı. 'Radyoaktivite' kelimesini buldu ve böyle ödüllerin verildiği zamanlarda Nobel Ödülü'nü kazanan ilk kadın oldu."

"Peki, ama gerçek adınız? Doğduğunuzda size konulan ad?"

Tırpan Curie'nin cevap vermesi zaman aldı. Nihayet, "Hayatımda beni o isimle tanıyan kimse yok," dedi.

"Peki, ya aileniz? Onlar hâlâ yaşıyor olmalı, ne de olsa siz hayatta olduğunuz sürece dokunulmazlıkları var."

Kadın iç geçirdi. "Yüz seneden fazladır ailemle görüşmedim."

T.me/Cinciva

Citra aynı şeyin onun başına gelip gelmeyeceğini merak etti. Tüm tırpanlar daha önceden tanıdığı insanlarla ilişkilerini koparıyor muydu, seçilmeden önce sahip oldukları her şeyi kaybediyorlar mıydı?

"Susan," dedi Tırpan Curie sonunda. "Ben küçük bir kızken bana Susan derlerdi. Suzy. Sue."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Susan."

Ama Citra, Tırpan Curie'yi küçük bir kız olarak hayal etmekte zorluk çekti.

Eve döndüklerinde, Citra çektiği fotoğrafları tırpanın görüp görmediğini umursamadan Fırtına Bulutu'na yükledi çünkü bunun tuhaf ya da şüpheli bir tarafı yoktu, herkes fotoğraflarını yüklerdi. Asıl yüklemese bu şüphe çekerdi.

Sonra gecenin ilerleyen saatlerinde, Tırpan Curie'nin uyuduğundan emin olunca, Citra çalışma odasına gitti, çevrimiçi oldu ve fotoğrafları indirdi ki fotoğraflar etiketlendiği için bu zor olmamıştı. Sonra da arkabeyne girip çektiği fotoğraflarla Fırtına Bulutu'nun oluşturduğu bağlantıları takip etmeye başladı. Bu bağlantılar onu kendi ailesinin başka fotoğraflarına ya da bir şekilde onunkine benzeyen başka ailelerinin fotoğraflarına götürdü. Bu beklediği bir şeydi. Ancak aynı konumdaki güvenlik kameralarının çektiği videolara giden bağlantılar da vardı. Aradığı tam da buydu işte. Güvenlik kameralarındaki bağlantısız fotoğrafları eleyecek kendi algoritmasını yarattığında, tüm güvenlik kamerası videolarına ulaşmış olacaktı. Elbette şu anda elinde milyonlarca rastgele erişilen, düzensiz dosya vardı ama en azından hepsi Tırpan Faraday'in mahallesindeki sokak kameralarının kayıtlarıydı.

İçinde bulunduğu videoları bulabilmek için Tırpan Faraday'in bir fotoğrafını yükledi ama beklediği gibi hiçbir sonuç çıkmadı. Fırtına Bulutu'nun tırpanlar konusundaki

T.me/Cinciva

eylemsizliği yüzünden tırpanın fotoğrafları etiketlenmemişti. Yine de milyarlarca videoyu başarılı bir şekilde milyonlarca videoya indirmişti. Fakat öldüğü gün Tırpan Faraday'in hareketlerini izlemek, uçsuz bucaksız samanlar arasında bir iğneyi bulmaya benziyordu. Ama ne kadar sürerse sürsün, aradığı şeyi bulmaya kararlıydı.

T.me/Cinciva

Devşirmeler ikonik olmalı. Akılda kalmalı. Fanilik Çağı'nın en haşmetli savaşları gibi efsanelere yazılmalı, ağızdan ağza yayılarak biz insanlar gibi ölümsüzleşmeli. Ne de olsa, biz tırpanların varlığının sebebi bu. İnsanlığın geçmişiyle olan bağını korumak. Fanilikleriyle olan bağlarını korumak. Evet, büyük kısmımız sonsuza dek yaşayacağız ama bazılarımız Tırpan Cemiyeti sayesinde yaşamayacak. Devşirilecek olanlara en azından müthiş bir son yazmak boynumuzun borcu değil mi?

—S. T. Goddard'ın devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

24

Olduğumuz Kişi ve Olduğumuz Şey için Duyulan Bir Utanç

Uyuşmuş. Rowan giderek uyuştuğunu hissedebiliyordu, kuşatma altındaki akıl sağlığı için bu iyi bir haber olabilirdi ancak ruhu için iyi olmadığı kesindi.

"İnsanlığını ne olursa olsun kaybetme," demişti Tırpan Faraday bir keresinde, "yoksa bir ölüm makinesinden fazlası olamazsın." "Devşirme" yerine "ölüm" demişti. Rowan o vakit bu lafın üzerinde pek durmamıştı ama artık adamın ne demek istediğini anlıyordu; insan bu olguya alıştığında bu iş devşirmekten çıkıyordu.

Ancak içinde bulunduğu bu uyuşukluk düzlemi, olabileceği en kötü yer değildi. Uyuşukluk, griliğin arafıydı sadece. Hayır, daha kötü yerler de vardı. Aydınlanma postu giyen karanlık. Orası yıldızlar gibi parlayan elmaslarla süslü, kraliyet mavisiydi.

"Hayır hayır hayır!" diye azarlamaya başladı Tırpan Goddard, Rowan bir samuray kılıcıyla içleri pamuk dolu eğitim mankenlerini biçerken. "Hiç mi bir şey öğrenmedin?"

Rowan'ın sabrı taşmak üzereydi ama bunu kontrol altında tuttu ve içinden ona kadar saydıktan sonra mankenlerin pamuklu kalıntılarıyla kirlenmiş olan malikânenin ön bahçesini aşıp yanına doğru gelen tırpana baktı.

T.me/Cinciva

"Bu sefer nerede hata yaptım, Saygıdeğer Tırpan?" Rowan için "Saygıdeğer Tırpan" lafı bir küfür hâline gelmişti ve bu iki kelimeyi küfredermiş gibi telaffuz etmeden duramıyordu. "Beşinin kellesini tertemiz aldım, üçünün bağırsaklarını deştim ve kalanlarının şahdamarını kestim. Bu mankenler canlı olsaydı, şimdi hepsi ölüydü. İstediğinizi yerine getirdim."

"Sorun da bu işte," dedi tırpan. "Mesele *benim* ne istediğim değil, *senin* ne istediğin. Hani tutku? Bot gibi saldırıyorsun!"

Rowan iç geçirip kılıcını kınına soktu. Şimdi ders ya da daha doğrusu nutuk geliyordu çünkü Tırpan Goddard'ın bir seyirci önünde konuşmaktan çok sevdiği başka bir şey yoktu, o seyirci tek bir kişi bile olsa.

"İnsanlar doğaları gereği avcıdır," diye başladı nutkuna. "İnsanın bu doğası medeniyetin arındırıcı kuvveti tarafından temizlenmiş olsa da tamamen yok edilemez. Bu doğayı kabullen, Rowan. Bu doğanın dönüştürücü memesini em. Devşirmenin zamanla öğrenilecek bir şey olduğunu sanıyorsun ama değil. Avın beraberinde getirdiği heyecan ve öldürmenin verdiği keyif hepimizin içinde mevcut. Bunu yüzeye çıkar, işte o zaman bu dünyanın ihtiyacı olduğu türden bir tırpan olacaksın."

Rowan tüm bunlardan nefret etmek istiyordu ama o yeteneğin doğası ne olursa olsun, insanın yeteneklerini geliştirmesinin tatmin edici bir yanı vardı. Asıl nefret ettiği şey, bundan nefret edemiyor oluşuydu.

Hizmetçiler mankenleri yenileriyle değiştirdi. Kısacık ömürleri olan korkuluklar. Sonra da Goddard samuray kılıcını alıp vahşi görünümlü bir av bıçağı tutuşturdu eline, bununla çok daha yakın mesafeden öldürmesi gerekecekti.

"Bu bir bowie bıçağı, Teksaslı tırpanların kullandığı türden," dedi Goddard. "Bunu kullanırken tatmin ve keyif al, Rowan, yoksa bir ölüm makinesinden fazlası olamazsın."

T.me/Cinciva

Her sabahı aynı geçiyordu: Tırpan Rand'la bir sabah koşusu, Tırpan Chomsky'yle ağırlık antrenmanı ve bir usta şefin hazırladığı, besin değerlerine dikkat edilen bir kahvaltı. Sonrasında Tırpan Goddard'ın bizzat verdiği öldürme sanatı eğitimi geliyordu. Bıçaklar, yaylar, ateşli silahlar ya da bir öldürme aracı olarak insanın kendi bedenini kullanması. Silahların ucunda olmadığı sürece zehir yoktu ama.

"Devşirmek *pasif olmamalı, icra edilmeli*," dedi Tırpan Goddard. "Bu kasti yapılan bir hareket. Pasifliği kabul edip tüm işi zehre bırakmak olduğumuz kişi ve olduğumuz şey için utanç demek."

Goddard'ın vaazlarının ardı arkası kesilmiyordu ve Rowan sık sık adamın söylediklerine katılmasa da ona karşı gelmiyor ya da aksi yönde fikir belirtmiyordu. Böyle olunca, Goddard'ın sesi zamanla kendi iç moderatörü hâline geldi. Kendi kafasındaki yargıç olmuştu. Rowan niye böyle bir şey olduğunu bilmiyordu. Yine de Goddard kafasının içine yerleşmiş, her hareketini yargılar hâle gelmişti.

Öğleden sonraları Tırpan Volta'yla zihin antrenmanları yapıyordu. Hafıza çalışmaları ve bilişsel keskinliği arttıracak oyunlar. Rowan'ın gününün en kısa vakti, akşam yemeğinden hemen önce olan kitaplarla çalışmayla geçiyordu, ancak Rowan zihin antrenmanları sayesinde tekrar etmeden okuduklarını aklında tutabildiğini fark etmişti.

"Tarihi, biyokimyayı, toksinleri falan meclistekileri etkileyecek kadar öğreneceksin," dedi Goddard, Rowan'a elini tiksintiyle sallayarak. "Bana kalsa hiç anlamı yok ama Tırpan Cemiyeti'ndeki pragmatistlerle birlikte akademisyenleri de etkilemek gerekiyor."

"Siz kendinizi böyle mi tanımlıyorsunuz?" diye sordu Rowan. "Bir pragmatist olarak mı?"

T.me/Cinciva

Bu sorusunu Volta cevapladı. "Tırpan Goddard bir vizyoner. Bu yüzden onu OrtaMerika'daki diğer tüm tırpanların üstünde bir seviyeye taşıyor. Belki de tüm dünyadaki tırpanların üstünde."

Goddard buna karşı çıkmadı.

Bir de partiler vardı. Malikâneyi ele geçirmiş gibi geliyorlardı. Her şey duruyordu. Rowan'ın eğitimine bile ara veriliyordu. Bu partileri kimin organize ettiğini ya da misafirlerin nereden geldiğini bilmiyordu ama orduları besleyecek kadar yiyecek ve her türlü lüksle birlikte her zaman burada oluyorlardı.

Rowan bunun hayal gücünün bir oyunu olup olmadığını bilmiyordu ancak ilk geldiğine kıyasla Goddard'ın partilerine daha fazla tırpan ve tanıdık ünlü katılmaya başlamış gibi geliyordu.

Üç ay içerisinde Rowan'ın fiziğindeki değişim inkâr edilemezdi ve yatak odasındaki boy aynasının önünde kimsenin bilmesini istemeyeceği kadar vakit geçirmeye başlamıştı. Tüm kasları çıkmıştı; karın kasları, göğüs kasları. Bisepsleri birden şişivermişti ve Tırpan Rand sürekli kalçalarına bir şaplak atıp reşit olduğunda onunla her türlü ahlaksız ilişkiye girmekle onu tehdit ediyordu.

Nihayet günlüğünü nasıl kullanacağını öğrenmiş, düşünceli bile sayılabilecek şeyler yazmaya başlamıştı ama hepsi bir yalandı. Gerçekten neler hissettiğini hiç yazmıyordu çünkü "kişisel" günlüğünün hiç de kişisel olmadığını, yazdığı her bir kelimeyi Goddard'ın okuduğunu biliyordu. Bu yüzden Goddard'ın okumaktan hoşlanacağı şeyleri yazıyordu sadece.

Rowan tırpanlığı Citra'ya bırakma konusundaki gizli yeminini unutmasa da zaman zaman bunu zihninde bastırıyor ve gerçek bir tırpan olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordu. Faraday gibi bir tırpan mı olurdu, yoksa Goddard'ın

T.me/Cinciva

öğretilerini mi takip ederdi? Rowan bunu ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, Goddard'ın yaklaşımı mantıksız değildi. Ne de olsa doğadaki başka hangi yaratık kendi varlığından nefret edip hayatta kalma yöntemlerinden utanç duyardı ki?

"Ölümü fethettiğimiz anda doğanın bir parçası olmayı bıraktık," derdi Tırpan Faraday, öte yandan bu aynı zamanda içimizde doğadan kalan şeyleri ortaya çıkarmak için çalışmamız gerektiği anlamına da gelmez miydi? Devşirmekten keyif almayı öğrenmek, bu o kadar büyük bir trajedi olur muydu?

Bu düşüncelerini kendine saklasa da Tırpan Volta ayrıntılarını değil belki ama genel düşüncelerini okuyabiliyordu.

"Buraya ilk başta Tırpan Goddard'ın hayranlık duyduğundan çok daha farklı özelliklerin yüzünden getirildiğini biliyorum,".dedi Tırpan Volta. "Şefkat ve hoşgörüyü zayıflık olarak görür. Ama sende uyanmaya başlayan başka karakter özellikleri de var. Bu gidişle bir yeni düzen tırpanı olacaksın hakikaten!"

Goddard'ın acemi tırpanları arasında en takdire şayan olanı ve Rowan'ın kendine en yakın gördüğü Volta'ydı. Denk olduklarında, arkadaş olabileceklerini düşünüyordu.

"Seni dövdüğümüz zamanki acıyı hatırlıyor musun?" diye sordu Volta bir akşamüzeri, hafıza antrenmanının sonunda.

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Bunun üç sebebi vardı," dedi Volta. "Birincisi ataları-mızla olan bağlantıyı kurmak, acı ve acıdan korkmayı tekrar tatmaktı çünkü medeniyet ve insanlığın ölümü fethetmesini sağlayan şey buydu. İkincisi, bu bir geçiş ayiniydi, pasif dünyamızda eksikliğini çokça çektiğimiz bir şey. Ancak en önemli sebep bu üçüncüsü olabilir: Acı çekmek, insan olmanın neşesini yaşayabilmemize olanak sağlıyor."

Rowan'ın kulağına boş geliyordu bu laflar ancak Volta, Goddard gibi biri değildi. İdealist, içi boş şeyler söylemezdi.

T.me/Cinciva

"Adam akıllı dayak yemeden de hayatımda bolca neşe hissetmiştim," dedi Rowan adama.

Volta başıyla onayladı. "Hissetmedin demiyorum ama hissedeceklerinin bir gölgesi bu. Acı çekme tehdidi olmadan, gerçek neşeyi tecrübe edemeyiz. En fazla iyi hissedebiliriz."

Rowan'ın buna verecek bir cevabı yoktu çünkü kulağa doğru geliyordu. İyi bir hayat sürmüştü. En büyük şikâyeti ötekileştirilmekti. Ama zaten herkes böyle hissetmiyor muydu? Kimsenin yaptığı bir şeyin önemi olmadığı bir dünyada yaşıyorlardı. Hayatta kalmak garantiydi. Geçinmek garantiydi. Yiyecek boldu, rahatlık her yerdeydi. Fırtına Bulutu herkesin ihtiyaçlarını gideriyordu. İnsanın hiçbir şeye ihtiyacı olmadığında, hayat iyi olmayacaktı da ne olacaktı?

"Zamanı gelince anlarsın ne demek istediğimi," dedi Tırpan Volta ona. "Ağrı kesici nanitlerin sıfıra ayarlandığından, bu kaçınılmaz."

Esme hâlâ bir gizemdi. Bazen yemek yemeye yanlarına geliyor, bazen gelmiyordu. Bazen Rowan onu malikânenin çeşitli yerlerinde kitap okurken görüyordu: Malikânenin sahibinin malikâneyi Tırpan Goddard'a bırakmadan önce koleksiyonunu yaptığı fanilik döneminden kalma kâğıttan kitaplar. Okuduğu şeylerden utanıyormuş gibi, kitapları Rowan'dan hep saklıyordu.

"Tırpan olduğunda burada kalacak mısın?" diye sordu kız ona.

"Belki," dedi kıza. "Belki de kalmam. Belki bir tırpan bile olmam. Bu yüzden belki de hiçbir yerde olmam."

Kız, Rowan'ın cevabının son kısmını duymazdan geldi. "Kal bence," dedi.

Bu dokuz yaşındaki kızın ona abayı yakmış olması, Rowan'ın ihtiyaç duymadığı fazladan bir dertti. Kız istediği

T.me/Cinciva

her şeye sahip oluyordu. O zaman Rowan'ı isterse Rowan'a da sahip olacağı anlamına mı geliyordu bu?

"Benim adım Esmeralda ama herkes bana Esme diyor," dedi bir sabah Rowan'ın peşinden antrenman odasına giderek. Normalde küçük çocuklara iyi davranırdı ama ona özellikle iyi davranması *gerektiği* söylendiği için birden bunun aksini yapası geliyordu.

"Biliyorum, Tırpan Goddard söyledi. Buraya gelmemelisin, bu ağırlıklar tehlikeli olabilir."

"Senin de Tırpan Chomsky sana yardım etmek için burada olmadığı zamanlarda buraya gelmemen lazım," diye belirtti kız, sonra da oradan ayrılmaya niyeti olmadığını göstererek bir bench press'e oturdu. "İstersen antrenmanın bitince seninle oyun falan oynayabiliriz."

"Ben oyun oynamam."

"Kart oyunu bile mi?"

"Kart oyunu bile."

"Sen olmak çok sıkıcı olmalı."

"Evet ama artık sıkıcı değil."

"Yarın akşam yemeğinden sonra sana kart oynamayı öğreteceğim," diye ilan etti. İstediği her şeye sahip olduğundan, istese de istemese de Rowan belirlenen vakitte oradaydı.

"Esme'nin mutlu edilmesi gerekiyor," diye hatırlattı Tırpan Volta, Rowan'ın kart oyunu bittiğinde.

"Niye?" diye sordu Rowan. "Goddard tırpan cübbesi giyen insanlar dışında kimseyi umursamıyor gibi görünüyor, o zaman niye bu kızı umursuyor?"

"Ona iyi davran yeter."

"Ben herkese iyi davranıyorum," diye belirtti Rowan. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben iyi bir insanım."

Volta güldü. "Buna sarılabildiğin kadar sıkıca sarıl," dedi bunu yapması çok zor olacakmış gibi.

T.me/Cinciva

Derken bir gün Tırpan Goddard, Rowan'ın hayatının gergin kumaşına yeni bir kırışıklık ekledi. Tırpan Goddard'ın yaptığı diğer her şey gibi bu da bir ânda gerçekleşti. Öldürme sanatı eğitimindeydiler. Bùgün Rowan iki bıçakla birlikte çalışıyordu, iki elinde de birer hançer vardı. İki bıçak kullanmakta zorluk çekiyordu; sağ elini kullanmayı tercih ediyordu ve sol elinin hâkimiyeti pek iyi değildi. Tırpan Goddard bu eğitimler sırasında Rowan'ın işini zorlaştırmayı sever, kendi kafasında kurduğu bir mükemmellik seviyesine ulaşamadığında da sert bir şekilde onu yargılardı. Yine de Rowan kendini şaşırtıp duruyordu. Silahları kullanma konusunda giderek gelişiyordu ve Goddard'dan olumlu sayılabilecek övgüler aldığı bile oluyordu.

"Yeterli," derdi Goddard ya da "Bu beklediğim kadar berbat değildi." Goddard için büyük övgülerdi bunlar.

Ayrıca ne olursa olsun, Goddard onu onayladığında Rowan bir tatmin hissediyordu. Bununla beraber ölümcül silahları kullanmaktan keyif almaya başladığını kendine itiraf etmek zorundaydı. Herhangi bir spormuş gibi hoşlanıyordu bundan. Sırf yetenekli olmak uğruna bir çaba ve başarılı olduğunda gelen tatmin hissi.

O gün ise her şey tepetaklak oldu. Bahçeye indiğinde bir şeylerin yolunda olmadığını hissetti çünkü mankenler bahçeye yerleştirilmemişti. Bunun yerine yaklaşık on iki kişi çimenlerin üzerinde dikiliyordu. İlk başta anlamadı. Tüm acemi tırpanların onun eğitimini izlemeye çıkmış olmasından kıllanması gerekiyordu oysa. Normalde yanında sadece Goddard olurdu.

"Neler oluyor?" diye sordu Rowan. "Bu insanlar ayak altındayken antrenman yapamam, buradan gitmelerini söyleyin."

T.me/Cinciva

Tırpan Rand ona gülerek karşılık verdi. "Kalın kafalılığın hoş," dedi.

"Eğlenceli olacağa benziyor," dedi Tırpan Chomsky kollarını kavuşturup heyecanla beklemeye koyulurken.

Derken Rowan'a nihayet dank etti. İnsanlar çimenlerin üzerinde takılmıyordu, aralarında eşit mesafeyle bekliyorlardı. Onu bekliyorlardı. Artık manken olmayacaktı. Bundan sonra gerçek hedefler üzerinde eğitim yapacaktı. Öldürme sanatı hakiki bir öldürme sanatına dönüşmüştü.

"Hayır," dedi Rowan kafasını iki yana sallayarak. "Hayır, bunu yapamam!"

"Ah, öyle bir yaparsın ki," dedi Tırpan Goddard sakince.

"Ama... ama ben henüz tırpan olmadım ki... Kimseyi devşiremem!"

"Devşirmeyeceksin zaten," dedi Tırpan Volta, Rowan'ın omzuna teselli edercesine elini koyarak. "Her biri için bekleyen ambu-dronlar var. Onlarla işin bittiğinde, en yakındaki diriliş merkezine götürülecekler ve bir iki güne yepyeni olacaklar."

"Ama... ama..." Rowan itiraz edecek makul bir nokta bulamayınca sadece, "Bu doğru değil!" diyebildi sadece.

"Dinle beni," dedi Tırpan Goddard yaklaşarak. "Bu bahçede on üç kişi var. Her biri kendi seçimiyle burada ve hizmetleri karşılığında yüklü bir ödeme alacak. Hepsi niye burada olduğunun farkında, görevlerinin ne olduğunu biliyorlar ve bu görevi yerine getirmekten gayet memnunlar ve senden de aynısını bekliyorum. Bu yüzden görevini yerine getir."

Rowan bıçaklarını çekip onlara baktı. Bu bıçaklar bugün pamuk değil, et kesecekti.

"Kalpleri ve şahdamarları," dedi Tırpan Goddard. "Hedeflerini hızla etkisiz hâle getir. Zaman tutacağım."

T.me/Cinciva

Rowan karşı çıkmak, bunu yapamayacağı konusunda ısrar etmek istiyordu ama yüreği ona bunu yapamayacağını ne kadar çok söylerse söylesin, zihni gerçeğin farkındaydı.

Evet, bunu yapabilirdi.

Tam olarak bunun için eğitilmişti. Tek yapması gereken vicdanını tamamen susturmaktı. Bunu becerebileceğini biliyordu ve bu durum onu çok korkuttu.

"On iki tanesini etkisiz hâle getireceksin," dedi Tırpan Goddard, "ve sonuncusunu hayatta bırakacaksın."

"Sonuncusunu niye bırakıyorum?"

"Ben öyle istediğim için."

"Hadi, koca gün seni mi bekleyeceğiz?" diye homurdandı Chomsky. Volta, Chomsky'ye ters ters baktıktan sonra daha sabırlı bir şekilde Rowan'la konuştu. "Soğuk bir havuza atlamak gibi düşün. Bekledikçe gözünde büyüyecek. Atla ve söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Rowan oradan gidebilirdi.

Bıçakları bırakıp içeri girebilirdi. Tam şu anda burada başarısız olduğunu gösterebilir ve belki de buna daha fazla katlanmaktan kurtulurdu. Ancak Volta ona inanıyordu. Bunu dile getirmese de Goddard da inanıyordu; Rowan'ın bunun altından kalkamayacağını düşünüyor olsaydı böyle bir meydan okumaya kalkışır mıydı ki?

Rowan derin bir nefes aldı, bıçaklarını sıkıca kavradı ve ruhunun yankılanan dehşeti boğan bir çığlık koparark ileri atıldı.

Hedefler arasında erkekler de vardı, kadınlar da. Hedefler farklı yaş ve etnik karışımdandı ve kaslıdan obeze ve bir deri bir kemiğe kadar farklı vücut yapılarındaydılar. Bıçağı her saplayışıyla, her savuruşuyla, her çevirişiyle bağırdı, çağırdı, çığlık attı. İyi öğrenmişti. Bıçakları kusursuz bir netlikle saplıyordu. Bir başladı mı duramadığını fark etti. İnsanlar

T.me/Cinciva

yere yıkılırken o çoktan bir sonraki hedefe geçmiş oluyordu bile. Hedefler karşı koymuyor, korkup kaçmaya yeltenmiyordu, orada durup bekliyorlardı sadece. Aslında mankenlerden bir farkları yoktu. Rowan'ın üstü başı kan olmuştu. Gözlerini acıtıyordu; kokusu burnunu dolduruyordu. Nihayet son hedefe gelmişti. Onun yaşlarında bir kızdı ve kızın suratında hüzün denebilecek bir kabulleniş vardı. O hüznü sona erdirmek istiyordu Rowan. Başladığı şeyi bitirmek istiyordu ama içindeki avcının bu vahşi isteğini bastırdı. Bıçaklarını savurmamak için kendini tuttu.

"Yap," diye fısıldadı kız. "Yapmazsan paramı alamam."

Ama Rowan bıçakları çimenlerin üzerine bıraktı. On iki ölümsü, bir canlı. Tırpanlara doğru döndü ve hepsi alkışlamaya başladı.

"Bravo!" dedi Tırpan Goddard, Rowan onu hiç bu kadar keyifli görmemişti. "Hakikaten bravo!"

Ambu-dronlar yukarıdan iniş yapıp kancalarıyla kurbanları aldı ve en yakındaki diriliş merkezine doğru yola koyuldular. Rowan yüzündeki gülümsemeyi fark etti. İçindeki bir şeyin bağları kopmuştu. Bunun iyi bir şey mi, kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Bir yanı dizleri üzerine çöküp kahvaltıdakileri kusmak isterken, diğer bir yanı bir kurt gibi aya ulumak istiyordu.

T.me/Cinciva

Bundan bir sene önce bana iki düzineden fazla kesici aleti kullanmayı öğreneceğimi, ateşli silahlar konusunda uzman olacağımı ve çıplak ellerimle birini öldürmenin on farklı yöntemini bileceğimi söyleseniz, yüzünüze güler ve beyin kimyanızı ayarlatmanızı söylerdim. Birkaç kısa ay içinde bu kadar çok şeyin değişebilmesi ne inanılmaz.

Tırpan Goddard'ın eğitimi, Tırpan Faraday'inkinden çok daha farklı. Amansız, fiziksel ve her gün daha becerikli bir hâle geldiğimi inkâr edemem. Eğer ben bir silahsam, o zaman her gün bileği taşıyla bileniyorum.

İkinci meclisime sadece birkaç hafta kaldı. İlk sınav basit bir sorudan ibaretti. İkinci sınavın farklı olacağını söylüyorlar. Çıraklardan ne yapmalarını isteyecekleri belli olmaz. Ancak kesin olan bir şey var, o da Goddard'ın istediği performansı yakalayamazsam bunun cezası ağır olacak.

Bu performansı yakalayacağıma dair güvenim tam.

—Tırpan Çırağı Rowan Damisch'in günlüğünden

T.me/Cinciva

25

Ölüm Vekaleti

Mühendis adam, Manyetik İtki Laboratuvarı'ndaki işinin yararlı olduğuna inanmak istiyordu, çoğunlukla pek bir işe yarıyormuş gibi görünmese de. Manyetik trenler zaten mümkün olan en etkili şekilde yol alıyordu. Özel ulaşım kullanımlarında ufak tefek ayarlamalar yapmak yetiyordu. Artık "yeni ve geliştirilmiş" diye bir şey yoktu, aynısının biraz *farklısı* vardı sadece; yeni tarzlar ve bu tarzın öncekinden daha iyi olduğuna dair reklamlar vardı ama altta yatan teknoloji aynıydı.

Ancak teoride kullanıma açılabilecek yeni teknolojiler vardı, öteki türlü Fırtına Bulutu bunları niye bu konu üzerinde çalıştırsındı ki?

Üzerinde çalıştıkları projelerin asıl amacını bilen proje yöneticileri bulunuyordu ama kimse resmin tüm parçalarına vakıf değildi. Yine de bazı spekülasyonlar yapılabilirdi. Uzayda etkili bir şekilde yol alabilmek için güneş rüzgârları ve manyetik itkinin bir kombinasyonuna gerek olduğuna dair uzun süreli inanışlar mevcuttu. Doğru, uzay yolculuğuna epeydir kötü gözle bakılıyordu ama bu hep böyle olacak demek değildi.

Bir zamanlar Mars'ta koloni kurma, Jüpiter'in uydularını keşfe çıkma ve hatta uzaktaki yıldızlara ulaşma üzerine görevlere çıkılmıştı ama her biri bir felaketle sonuçlanmıştı.

T.me/Cinciva

Gemiler patlamıştı. Koloni kuranlar hayatını kaybetmişti ve derin uzayda öldünüz mü gerçekten ölürdünüz, devşirme gibi geri dönüşü olmazdı. Bir tırpanın kontrolünde olmayan geri dönüşsüz ölüm fikri, faniliği fethetmiş bir dünya için fazla ağırdı. Halkın isyanı tüm uzay keşif görevlerine son vermişti. Dünya bizim tek evimizdi ve öyle de kalacaktı.

Mühendis de Fırtına Bulutu'nun bu projelerde bu kadar özenle ve yavaş çalışmasının nedeninin halkın dikkatini çekmemek olduğundan şüpheleniyordu. Gizli değillerdi çünkü Fırtına Bulutu'nun gizli davranması imkânsızdı. İhtiyatlıydı sadece. Akıllıca bir ihtiyat.

Belki de günün birinde Fırtına Bulutu herkes dikkatini başka yere yönlendirmişken insanlığın Dünya gezegeninin ötesinde istikrarlı bir yerleşim kurduğunu açıklayacaktı. Mühendis o günü iple çekiyordu ve o günü görecek kadar yaşayacağından emindi. O günü görmeyeceğini düşünmek için bir sebebi yoktu.

Ta ki bir grup tırpanın mühendisin çalıştığı araştırma merkezini kuşattığı güne kadar.

Rowan şafakta suratına fırlatılan bir havluyla uyandı.

"Uyan bakalım, uyuyan güzel," dedi Tırpan Volta. "Duş alıp giyin, bugün büyük gün."

"Bugün ne günü?" dedi Rowan yataktan kalkamayacak kadar uykulu bir hâlde.

"Devşirme günü!" dedi Volta.

"Siz devşirir miydiniz ya? Bütün gün partileyip başka insanların paralarını harcamaktan başka bir şey yapmadığınızı sanıyordum."

"Hazırlan hadi, ukala."

Rowan duştan çıktığında, helikopterin gürültüsünü duydu ve bahçeye indiğinde, kendilerini bekleyen helikopteri gördü.

T.me/Cinciva

Helikopterin kraliyet mavisine boyanarak üzerinin parlayan yıldızlar gibi mücevherlerle bezeli olması Rowan'ı hiç şaşırtmadı.

Diğer üç tırpan çoktan bahçeye inmiş, en iyi öldürme hamleleri üzerinde çalışıyordu. Cübbeleri şişkindi, belli ki ceplerinde her türlüsünden ölümcül silah taşıyorlardı. Chomsky bir alev makinesiyle saksıdaki bir bitkiyi yaktı.

"Gerçekten mi?" dedi Rowan. "Bir alev makinesi ha?"

Chomsky omuz silkti. "Yasak değil. Hem sana ne?"

Goddard malikâneden çıktı. "Ne bekliyorsunuz? Hadi gidelim!" Sanki onu beklemiyorlarmış gibi.

Beklentinin adrenalini havada hissedilebiliyordu ve bekleyen helikoptere doğru ilerlerken, Rowan bir anlığına onları birer süper kahraman gibi gördü... Bu esnada asıl amaçlarının ne olduğunu hatırladı ve tüm bu imge paramparça oldu.

"Kaç kişiyi devşireceksiniz?" diye sordu Tırpan Volta'ya ama Volta sadece kafasını sallayıp kulaklarını işaret etti. Tırpanların cübbelerini bir bayrak gibi sallayan helikopterin pervanesi o kadar gürültülüydü ki Rowan'ı duyamıyordu.

Rowan kafasından hesap yapmaya başladı. Tırpanların haftada beş devşirme gerçekleştirmesi gerekiyordu ve Rowan'ın bildiği kadarıyla burada geçirdiği üç ay içinde bu dört tırpan tek bir devşirme bile gerçekleştirmemişti. Bu da bugün iki yüz elli kişiyi devşirseler bile hâlâ kotalarını doldurmayacakları anlamına geliyordu. Bugünkü bir devşirme değil, bir katliam olacaktı.

Rowan diğerlerinin arkasına düştü ama tereddüt etmeye başladı. Volta bunu fark etti.

"BİR SORUN MU VAR?" diye bağırdı insanı sağır eden helikopterin gürültüsünde sesini duyurmaya çalışarak.

Rowan kendi sesini duyurmayı başarsa bile derdini anlamazlardı. Goddard ve müritleri böyle çalışıyordu. Bu onlar

T.me/Cinciya

için normal bir devşirmeydi. Bir gün o da böyle olabilir miydi? Son antrenmanlarını düşündü. Canlı hedef kullandığı antrenmanlarını. Bir tanesi dışında diğer hepsini ölümsü hâle getirdiğinde, zafer hissiyle kapışan mide bulantısını hatırladı. Şimdi de helikopterin karşısında aynı şekilde hissediyordu. Goddard'ın dünyasına attığı her yeni adımda geri çekilmek giderek daha da zorlaşıyordu.

Dört tırpan tam o anda ona bakıyordu. Görevlerine çıkmaya hazırlardı. Onları tutan şey Rowan'dı.

"Ben onlardan biri değilim," dedi kendi kendine Rowan. *"Kimseyi devşirmeyeceğim. Bugün sadece gözlem yapacağım."*

Kendini zorlayarak helikoptere binip kapısını kapattı ve helikopter havalandı.

"Daha önce hiç helikoptere binmedin, değil mi?" diye sordu Volta, Rowan'ın tereddüdüyle ilgili yanlış varsayımda bulunarak.

"Hayır, hiç."

"Bize yaraşan yolculuk türü bu," dedi Tırpan Rand.

"Biz ölüm melekleriyiz," dedi Tırpan Goddard. "Bize gökten inmek yakışır."

Fulcrum City'nin üzerinden güneye, şehrin dışındaki banliyölere doğru uçtular. Yol boyunca Rowan içten içe helikopterin düşmesini umdu ama düşse bile, bunun bir anlamı olmayacağını fark etti. Çünkü ölseler bile hafta sonuna kadar dirilmiş olurlardı.

Helikopter ana binanın çatısındaki helikopter pistine indi. Beklenmedik ve habersizdi ki bu hiç yaşanmazdı. Fırtına Bulutu uçan hemen her aracı bizzat kendi kontrol ediyordu ve

T.me/Cinciva

şebeke dışı bir helikopter olsa bile, pilotlar her zaman geldiklerini haber verip iniş izni isterdi.

Bu helikopterse âdeta gökyüzünden çatıya düşmüştü.

En yakındaki güvenlik görevlisi koşa koşa altıncı kat merdivenlerini tırmanıp çatıya çıktı ve tam o anda helikopterden inen tırpanları gördü. Dört tırpan; mavi, yeşil, sarı ve turuncu ve çırak kol bantlı bir oğlan.

Ağzı bir karış açılan güvenlik görevlisi kalakaldı. Ana ofisi aramayı aklından geçirdi ama sonra bunu yaparsa devşirilebileceğini düşünüp bundan vazgeçti.

Yeşil cübbeli, kopkoyu saçlı ve PanAsyalı özellikler taşıyan kadın tırpan sırıtarak adamın yanına gitti.

"Tak tak," dedi.

Adam cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı.

"'Tak tak' dedim."

"Ki... kim o?" diyebildi adam en sonunda.

Kadın cübbesinin içini karıştırıp adamın o güne dek gördüğü en korkunç bıçağı çekti ama mavi cübbeli tırpan kadın o bıçağı kullanamadan onu durdurdu.

"Onun üzerinde harcama, Ayn," dedi kadın.

Yeşil cübbeli kadın bıçağı cübbesine geri koyup omuz silkti. "Espri yarım kalacak." Sonra da diğerleriyle birlikte adamın yanından geçip binaya inen merdivenlere gittiler.

Diğerlerinin birkaç metre arkasından gelen çırakla göz göze geldi.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu oğlana.

"Kaç," dedi oğlan, adama. "Ve arkana bakma."

Güvenlik görevlisi de ona söyleneni yaptı. Çatının öteki tarafındaki merdivene gidip koşa koşa indi ve acil durum çıkışına ulaştıktan sonra da çığlıkları duyamayacak kadar uzaklaşana dek koşmaya devam etti.

T.me/Cinciva

"Altıncı kattan başlayıp kat kat inelim," dedi Goddard diğerlerine. Merdivenden indiklerinde karşılarında asansör bekleyen bir kadın buldular. Kadın şaşkın bir nefes alıp olduğu yerde kaldı.

"Ce-ee!" dedi Tırpan Chomsky. İrkilen kadının kucağındaki dosyalar yere saçıldı. Rowan tırpanlardan herhangi birinin sırf canı istediği için kadını devşirebileceğini biliyordu. Kadın da bunun farkında olmalıydı çünkü kendini buna hazırlar gibi bir hâli vardı.

"Erişim yetkin ne kadar yüksek?" diye sordu Goddard kadına.

"Birinci seviye," dedi kadın.

"Bu yüksek mi?"

Kadın başıyla onayladı ve adam kadının güvenlik kartını aldı. "Teşekkürler," dedi. "Yaşamaya hak kazandın."

Sonra da kilitli kapıya gidip içeri girmek için kartı okuttu.

Rowan başının dönmeye başladığını, krize girmek üzere olduğunu fark etti.

"Ben burada bekleyeyim," dedi tırpanlara. "Kimseyi devşiremem, ben burada bekleyeyim."

"Yok öyle yağma," dedi Chomsky. "Bizimle geleceksin."

"Ama... ama ne işe yarayacağım ki? Ayak bağı olurum size."

Sonra Tırpan Rand acil durum camını kırıp bir yangın baltası aldı ve oğlanın eline tutuşturdu. "Al," dedi. "Bir şeyleri parçala."

"Neden ki?"

Kadın oğlana göz kırptı. "Neden olmasın?"

Katın kuzey yarısının tamamını kaplayan 601. süitte çalışanları uyaran olmamıştı. Tırpan Goddard ve tırpanları çalışanların arasına daldı.

T.me/Cinciva

"Dikkat dikkat!" diye haykırdı tamamen teatral bir sesle. "Dikkat dikkat! Bugün devşirilmek üzere seçildiniz. Öne çıkıp sonunuzla yüzleşmenizi buyuruyorum size."

Mırıltılar, keskin nefesler ve şaşkınlık nidaları. Kimse öne çıkmadı. Kimse hiçbir şey yapmadı. Goddard, Chomsky, Volta ve Rand'e başıyla işaret etti ve dörtlü çalışma kabinlerle ofislerden oluşan labirentte ilerlemeye başlayarak arkalarında canlı kimseyi bırakmadı.

"Benimle birlikte tamamlanacaksınız!" diye seslendi Goddard. "Sizi yargılamaya geldim! Ben sizi bu yaşamın ötesindeki gizeme gönderecek olan portalım!"

Bıçaklar ve mermiler ve alevler. Ofis tutuşmuştu. Alarmlar ötüyor, yangın söndürme sistemleri tavandan etrafa soğuk su fışkırtıyordu. Talihsiz insanlar alevler ve sularla dört usta avcının ölümcül bakışları arasında sıkışıp kalmıştı. Kimsenin kaçma fırsatı yoktu.

"Ben hayatınıza konulacak son noktayım! Ben sizin omeganızım! Ben size huzur ve rahatlık getirmeye geldim. Beni kucaklayın!"

Kimse onu kucaklamadı. İnsanların çoğu korkudan saklanıp merhamet dileniyordu ama onlara gösterilen tek merhamet ölümün hızıydı.

"Dün size tanrı olduğunuz söylendi. Bugünse fanisiniz. Ölümünüz benim size hediyemdir. Bunu nezaket ve mütevazılıkla kabul edin."

Tırpanlar işlerine o kadar dalmıştı ki Rowan'ın oradan ayrılıp gizlice 602. süite gittiğini fark etmediler. Rowan birileri gelip kendilerini olacak şeylere karşı uyarana kadar cam kapıyı yumrukladı.

"Arka merdivenlerden kaçın," dedi gelen adama. "Verebildiğiniz kadar çok insana haber verin. Soru sormayın, gidin hadi!" Adamın aklında şüphe olsa da bu şüpheler koridorun öteki tarafından gelen çaresizlik ve ümitsizlik sesleriyle uzaklaştı.

T.me/Cinciva

Birkaç dakika sonra Goddard, Volta ve Chomsky 601. süitteki işlerini bitirdiğinde 602. süite geldiler ve buranın tamamen boş olduğunu ve bir tek bilgisayar, masa gibi önüne çıkan her şeyi yangın baltasıyla parçalayarak tam olarak ona verilen emri yerine getiren Rowan'ı gördüler.

Tırpanlar yangından daha hızlı hareket ediyordu, kaçmaya çalışan işçilerden daha hızlı. Volta ve Chomsky üç merdivenden ikisini tutmuştu. Rand binanın ana girişine inmiş, kaleci gibi, ön kapıdan kaçamayan herkesi devşiriyordu. Goddard panik hâlindeki kalabalık arasında hareket ederken ayinini tekrarlıyor, keyfine göre silahlarını değiştiriyordu. Rowan'sa kırılabilecek ne varsa baltasıyla ona saldırıyor, sonra da fırsat yakaladıkça gizlice insanları tırpanların olmadığı merdivene yönlendiriyordu.

Baştan sona on beş dakikadan kısa sürmüştü her şey. Bina alevler içindeydi, helikopter tepede daire çiziyordu ve tırpanlar fanilik sonrası bir kıyametin dört atlısı gibi ön kapıdan dışarı çıkmıştı.

Rowan baltasını mermer zeminde sürüyerek arkalarından geliyordu ve bir noktada baltayı takırdatarak yere bıraktı.

Arkalarında yarım düzine itfaiye aracıyla ambu-dron, onların da arkasında hayatta kalanların oluşturduğu kalabalık vardı. Kalabalığın bir kısmı tırpanların geldiğini görünce kaçsa da büyük bir kısmı merakına yenik düşüp olduğu yerde beklemişti.

"Görüyor musun?" dedi Goddard, Rowan'a. "İtfaiyeciler tırpan işine müdahale edemezler. Binanın yanıp kül olmasına izin verecekler. Hayatta kalanlar da bizim için harika bir halkla ilişkiler fırsatı."

Sonra da öne çıkıp kalabalığın kaçmayan kısmına seslendi. "Devşirme tamamlandı," diye ilan etti. "Hayatta kalanlara

T.me/Cinciva

dokunulmazlık bahşedeceğiz. Öne çıkıp dokunulmazlığınızı alın." Yüzüğünü taktığı elini uzattı. Diğer tırpanlar da öne çıkıp ellerini uzattı.

Kimse hareket etmiyordu, muhtemelen bunun oyun olduğunu düşünüyorlardı. Ancak birkaç saniye sonra, üzeri külle kirlenmiş bir işçi yalpalayarak öne çıktı, sonra da onu takip eden birkaç kişi oldu, derken tüm kalabalık çekingen çekingen kendilerine doğru gelmeye başladı. Öndeki ilk birkaç kişi diz çöküp tırpanların yüzüğünü öptü ve diğerleri bunun gerçek olduğunu anlayınca, öne atılıp tırpanların önünde izdihama neden oldu.

"Yavaş!" diye bağırdı Volta. "Teker teker!"

Ancak onları kaçmaya yönelten sürü psikolojisi şimdi de canlarını kurtaracak olan bu yüzüklere doğru ilerlemelerini söylüyordu. Ânında ölü iş arkadaşlarını unutmuşlardı.

Kalabalık iyice sıklaşıp daha telaşlandıkça Goddard elini çekti, yüzüğünü çıkardı ve Rowan'a verdi.

"Yoruldum," dedi Goddard. "Al. Biraz da sana tapınsınlar."

"Ama... olmaz ki. Ben gerçek bir tırpan değilim."

"Ben sana vekalet verirsem yüzüğü kullanabilirsin," dedi Goddard. "Ve şu anda sana izin veriyorum."

Rowan yüzüğü parmağına taktı ama parmağında durmadı, bu yüzden yüzük parmağı yerine işaret parmağına geçirdi, o parmağına biraz daha iyi oturmuştu. Sonra da diğer tırpanlar gibi elini uzattı.

İzdihama neden olan insanlar yüzüğün hangi parmakta, hatta hangi elde olduğunu bile umursamıyordu. Yüzüğü öpmek için neredeyse birbirlerinin üzerine çıkıyor, adaleti, sevgisi ve merhameti için ona teşekkür ediyor ve onun bir tırpan olmadığını fark etmeksizin ona "Saygıdeğer Tırpan" diye hitap ediyorlardı.

"Bir tanrı olarak yeni hayatına hoş geldin," dedi Tırpan Volta arkalarındaki bina yanıp kül olurken.

T.me/Cinciva

Bilge olsak da kusursuz değiliz, bilgili olsak da her şeye muktedir değiliz. Tırpan Cemiyeti'ni kurarak olmazsa olmaz bir şey yaptığımızın farkındayız ama ilk tırpanlar olarak bazı endişelerimiz de yok değil. İnsan doğası hem tahmin edilebilir hem de gizemlidir; hem büyük ilerleme kaydetmeye açıktır hem de rezil bir şekilde çıkar peşinde koşabilir. Açık ve net on emir belirleyerek insanın yanlış yola sapmasını engelleyebileceğimizi umuyoruz. En büyük umudum, bir gün bilgeliğimizin de bilgimiz kadar kusursuz olması. Ve giriştiğimiz bu deney başarısız olursa, bundan kaçmanın bir yolunu da tasarladık.

Fırtına Bulutu yardımcımız olsun ki o kaçış yoluna hiç ihtiyaç duymayalım.

—Birinci Dünya Yüce Bıçağı, S. T. Prometheus'un devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

26

Diğerleri Gibi Değil

O gece ziyafet çektiler ancak Rowan ne kadar çabalarsa çabalasın ağzına bir lokma koyamadı. Goddard herkes adına yiyordu zaten. Kurbanlarının yaşam gücünü emen bir vampir misali, gündüz çıktıkları av adamın canına can katmıştı. Her zamankinden daha büyüleyici, daha tatlı dilliydi ve esprileriyle herkesi kahkahalara boğuyordu. *Ne kadar kolay,* diye geçirdi aklından Rowan, *onun cazibesine kapılmak. Diğerleri gibi onun bu elit kulübünün bir parçası olmak.*

Chomsky ve Rand'in de Goddard'la hamuru aynıydı. Vicdanın v'sini göstermiyorlardı. Ancak Goddard'ın aksine herhangi bir büyük hezeyanları yoktu. Spor olsun diye, zevkine, Tırpan Rand'in net tanımıyla *sırf yapabiliyorlar* diye devşiriyorlardı. Onlar silahlarına davranırken Ölüm Meleği rolünü üstlenmeyi Goddard'a bırakmaktan gayet memnunlardı. Adam buna gerçekten inanıyor muydu, yoksa hepsi bir oyun muydu, Rowan bir türlü emin olamıyordu. Belki de gösterilerine bir teatrallik katmak istiyordu.

Öte yandan Tırpan Volta farklıydı. Doğru, diğerleri gibi ofis binasına saldırmış ve kendi payına düşen kadarını devşirmişti ama tanrı makineleri onları evlerine doğru uçururken ağzını bıçak açmamıştı. Şimdi yemekte de tabağındakilerine pek dokunduğu söylenemezdi. Sürekli ellerini yıkamaya

T.me/Cinciva

kalkıyordu. Muhtemelen kimsenin fark etmediğini sanıyordu ama Rowan fark etmişti. Esme de öyle.

"Tırpan Volta devşirmelerden sonra hep huysuz olur," dedi Esme, Rowan'a eğilerek. "Ona bakma, yoksa kafana bir şeyler fırlatır."

Yemeğin ortalarında Goddard son sayıyı öğrenmek istedi.

"İki yüz altmış üç kişiyi devşirdik," dedi Rand. "Kotamızı aştık. Bir sonraki sefer daha az kişiyi devşirmemiz gerekecek."

Goddard tiksintiyle masayı yumrukladı. "Şu kahrolası kota elimizi ayağımızı bağlıyor! Kota olmasa her günümüz böyle geçebilir." Goddard sonra da Tırpan Volta'ya dönüp görevinin durumunu sordu. Hayatını kaybedenlerin aileleriyle iletişime geçip onlara gerekli dokunulmazlığı vermek için randevu ayarlama görevi Volta'nındı.

"Her birinin ailesiyle iletişime geçmek bütün günümü aldı," dedi Volta. "Sabah ilk iş dış kapıda sıra olmaya başlarlar."

"Onları bahçeye alalım diyorum," dedi Goddard sırıtarak. "Rowan'ın bahçede antremanını izleyebilirler."

"Matem tutanlardan hiç hazzetmiyorum ya," dedi Rand çatalı batırdığı bir parça eti tabağına alırken. "Ağızları leş gibi hepsinin, bir saat matem dokunulmazlığı bahşettikten sonra yüzüğüm hep iğrenç kokuyor."

Midesi daha fazla kaldırmayan Rowan masadan müsaade istedi. "Yemekten sonra Esme'ye kart oynama sözüm vardı ve saat geç oluyor." Böyle bir şey yoktu ama Esme'ye bir bakış attı ve doğaçlama bir komplonun parçası olmak hoşuna giden kız da başıyla onayladı.

"Ama crème brûlée'yi kaçıracaksın," dedi Goddard.

"Biz yeriz," dedi Chomsky bir çatal dolusu kaburgayı ağzına tıkıştırırken.

T.me/Cinciva

Rowan'la Esme oyun odasına gidip neyse ki içinde devşirme, kotalar ve yüzük öpmenin bahsinin geçmediği remi oynadılar. Bu odanın sefilliği kupa papazından öteye gitmediği için Rowan mutluydu.

"Diğerlerini de oyuna çağıralım bence," diye ortaya bir fikir attı Esme. "O zaman blöf ya da dost kazığı oynayabiliriz. Onlar iki kişiyle oynanmıyor."

"Tırpanlarla kart oynamak gibi bir niyetim yok," dedi Rowan dürüstçe.

"Onları demiyorum, şapşal, uşaklardan bahsediyorum." Rowan'ın attığı dokuzu aldı, bu kızın onları topladığından bihabermiş gibi ona verdiği ikinci dokuzdu. Kız yemek odasından kaçmasına yardım ettiği için bugün onun kazanmasına izin verecekti.

"Havuz temizlikçisinin oğullarıyla bazen kart oynuyorum," diye anlattı kız. "Ama bu ev eskiden onların evi olduğu için benden pek hoşlanmıyorlar. Şimdi bir uşak odasında hep beraber yaşıyorlar." Sonra da ekledi, "Sen de onların odalarından birinde kalıyorsun aslında. Bahse varım bence senden de pek hoşlanmıyorlardır."

"Hiçbirimizden hoşlanmadıklarına eminim."

"Muhtemelen öyle."

Belki Esme'nin yaşının bu kadar küçük olmasındandı ama kız, Rowan'a dert olan şeylerden bihaber gibiydi. Ya da belki de bir şeyler deşmemeyi ya da gördüğü şeyleri yargılamamayı biliyordu. İçinde bulunduğu durumu olduğu gibi kabulleniyor, vasisi hakkında tek kötü kelime etmiyordu. Gerçi vasiden ziyade onu esir alan kişi demek daha olurdu çünkü Esme böyle bakmasa bile kızın Goddard'ın mahkûmu olduğu aşikârdı. Onunkisi altın bir kafes olsa da sonuçta bir kafesti. Yine de kızın cehaleti mutlu olmasını sağlıyordu ve Rowan da kızın özgür olduğu illüzyonunu bozmamaya karar verdi.

T.me/Cinciva

Rowan bir as çekti ve eli için gerekse de ası attı. "Goddard seninle hiç konuşuyor mu?" diye sordu Esme'ye.

"Konuşuyor tabii," dedi kız. "Bana hep nasıl olduğumu ya da istediğim bir şey olup olmadığını soruyor. İstediklerimi de hep getiriyor. Geçen hafta şey istemiştim..."

"Hayır, öyle konuşmaktan bahsetmiyorum," dedi Rowan, kızın sözünü keserek. "Önemli konularda konuşuyor mu yani? Onun için niye bu kadar önemli olduğunu söyledi mi hiç?"

Esme cevap vermedi. Elinde kartları açtı. Dokuzlar ve üçler. "Remi," dedi. "Kaybeden kartları karar."

Rowan kartları topladı. "Tırpan Goddard'ın seni canlı bırakıp sana dokunulmazlık bahşetmesinin iyi bir sebebi olmalı. Bu hiç aklını kurcalamıyor mu?"

Esme o an omuz silkip bir şey demedi. Ancak Rowan bir sonraki eli dağıttıktan sonra konuştu. "Tırpan Goddard bana dokunulmazlık vermedi aslında. Beni istediği zaman devşirebilir ama bunu yapmıyor." Sonra da gülümsedi. "Bu beni daha da özel kılıyor, haksız mıyım?"

Dört el oynadılar. Esme bir tanesini hakkıyla kazandı, iki tanesinde Rowan kızın kazanmasına izin verdi ve diğer elleri bilerek kaybettiği belli olmasın diye de bir eli kazandı. Oyunları bittiğinde, tırpanların akşam yemeği de çoktan sona ermiş, herkes kendi akşam rutinine dönmüştü. Rowan herkesten kaçıp doğrudan kendi odasına dönüyordu ama yolda onu duraklatan bir şeyler işitti. Tırpan Volta'nın odasından belli belirsiz hıçkırıklar geliyordu. Bunu hayal etmediğinden emin olmak için kapıyı dinledi, ardından tokmağı çevirdi. Kapı kilitli değildi. Kapıyı aralayıp içeri göz attı.

Tırpan Volta kafasını tutmuş, yatağında oturuyordu. Bedeni bastırmaya çalışıp beceremediği ağır hıçkırıklarla

T.me/Cinciva

sarsılıyordu. Ancak birkaç saniye sonra kafasını kaldırınca Rowan'ı gördü.

Volta'nın hüznü bir anda öfkeye dönüştü. "Sana kim içeri girebileceğini söyledi? Defol git!" Elinin altındaki bir nesneyi, camdan bir kâğıt ağırlığı alıp Esme'nin uyardığı gibi Rowan'a fırlattı. İsabet etseydi Rowan'ın kafasında pis bir yara açardı ama Rowan kafasını eğdi ve kapıya çarpan ağırlık, Rowan'ın kafası yerine ahşap kapı pervazında büyük bir göçük açtı. Rowan orayı terk edebilirdi. Muhtemelen yapılacak en mantıklı hareket bu olurdu ama bir şeylere burnunu sokmamak Rowan'ın pek becerebildiği bir şey değildi. Burnunu ait olmayan yerlere sokmakta üstüne yoktu.

Odaya girip arkasından kapıyı kapattı, bir yandan da kendisine fırlatılacak bir sonraki nesne için tetikteydi. "Başkalarının duymasını istemiyorsan biraz daha sessiz olman gerekecek," dedi Volta'ya.

"*Birilerine* söylersen hayatını cehenneme çeviririm."

Rowan bu lafa gülerek karşılık verdi çünkü hayatı zaten cehennem değilmiş gibi bir ima vardı.

"Bunu komik mi buluyorsun? Sana komik neymiş göstereyim."

"Pardon, gülmek istememiştim. Ama sana gülmüyordum, yanlış anlama."

Volta bir şeyler fırlatmayı bırakıp onu odadan kovmayınca, Rowan da bir sandalye çekip Volta'yla arasına biraz mesafe bırakarak oturdu.

"Bugün zordu," dedi Rowan. "Seni suçlamıyorum."

"Sen ne biliyorsun ki?" diye tersledi Volta onu.

"Senin diğerleri gibi olmadığını biliyorum," dedi Rowan. "Onlara benzemiyorsun."

Bunu duyan Volta kafasını kaldırdı, ağlamaktan kızarmış gözlerini artık saklamayı bırakıp Rowan'a baktı. "Ben

T.me/Cinciva

sorunluyum yani, bunu diyorsun." Volta tekrar kafasını indirip yumruklarını sıktı ama dayak yemeyi beklemediği için Rowan olduğu yerde kaldı. Becerebilse, Volta'nın asıl kendisini dövmek isteyeceğinden şüpheleniyordu.

"Tırpan Goddard bizim geleceğimiz," dedi Volta. "Ben geçmişin bir parçası olmak istemiyorum. Anlamıyor musun?"

"Ama bugünden nefret ettin, değil mi? Benden bile fazla nefret ettin çünkü sen benim gibi sadece izlemiyordun, sen bunun bir parçası oldun."

"Ve yakında sen de bunun bir parçası olacaksın."

"Belki de olmam," dedi Rowan.

"Ah, hem de nasıl olacaksın. Yüzüğünü alıp şu tatlı kız arkadaşını öldürdüğünde, senin için de artık geri dönüş olmadığını anlayacaksın."

Rowan yemekte yediği bir iki lokmayı da çıkarmamak için yutkundu. Citra'nın yüzü gözünün önüne geldi ama bunu kafasından attı. Şu an Citra'yı düşünecek zaman değildi.

Rowan, Volta'yla tehlikeli bir sınırda olduğunun farkındaydı. Yapabileceği tek şey, minik adımlarla o sınırı aşmaya çalışmaktı. "Devşirmeden hoşlanıyormuş gibi yapıyorsun aslında," dedi Volta'ya. "Ama hayatında en nefret ettiğin şey bu. Akıl hocan Tırpan Nehru'ydu, değil mi? O eski düzen tırpanlardan, demek ki seni vicdanın için seçti. Sen can almak istemiyorsun, hele de aynı anda onlarca canı almak hiç istemiyorsun."

Volta bir anda oturduğu yerden fırladı. Rowan'ı kaldırıp duvara öyle sert vurdu ki Rowan ağrı kesici nanitlerinin eksikliğini hissetti.

"Bunu başka kimseye tekrar etmeyeceksin, anlıyor musun beni? Şu noktadan sonra pozisyonumu tehlikeye attırmam! Sümüklü bir çırağın bana şantaj yapmasına müsaade etmem!"

"Sana şantaj yaptığımı mı sanıyorsun?"

T.me/Cinciva

"Benimle oyun oynama!" diye hırladı Volta. "Buraya niye geldiğini biliyorum!"

Rowan gerçekten büyük hayal kırıklığına uğramıştı. "Beni tanıdığını sanmıştım."

Birkaç saniye sonra Volta elini gevşetti. "Kimse kimseyi tanımıyor, değil mi?" dedi.

"Söz, kimseye söylemeyeceğim. Ve senden hiçbir şey istemiyorum."

Volta nihayet geri çekildi. "Özür dilerim. İnsanın etrafında bu kadar komplo olunca, herkesin aynı şekilde hareket ettiğini düşünmeye başlıyorsun." Tekrar yatağa oturdu. "Sana inanıyorum çünkü senin daha iyi olduğunu biliyorum. Hatta Goddard'ın seni getirdiği andan beri biliyorum bunu. Seni bir meydan okuma olarak görüyor çünkü Faraday'in çıraklarından birine kendi düşünce sistemini aşılayabilirse, o zaman bunu herkese aşılayabileceğini düşünüyor."

Bu sırada Rowan, Volta'nın aslında ondan yaşça çok büyük olmadığını fark etti. Volta hep onu daha yaşlı gösteren bir özgüvenle hareket ediyordu ama zayıflığı artık gerçeği gözler önüne sermişti. Taş çatlasa yirmi yaşındaydı. Demek ki sadece birkaç senedir tırpanlık yapıyordu. Rowan onu eski kafa bir tırpandan alıp Goddard'a nasıl bir yolun getirdiğini bilmiyordu ama bunu hayal edebiliyordu. Acemi bir tırpanın Goddard'ın gösteriş ve karizmasına nasıl kendini kaptırabileceğini gözünün önünde canlandırabiliyordu. Ne de olsa Goddard, eğer vicdanlarını kapıda bırakırlarsa, müritlerine, insan kalbinin isteyebileceği her şeyi elde edebileceklerinin vaadini veriyordu. Vicdan sahibi olmanın bir zaaf olduğu bir işte kim niye vicdanlı olmak isterdi ki?

Rowan da tekrar oturdu ve fısıldayabilecek kadar Volta'ya yaklaştırdı sandalyesini. "Ben şöyle düşünüyorum," dedi Rowan. "Goddard bir tırpan değil. O bir katil." Rowan bu

T.me/Cinciva

lafları sesli söylemeye ilk kez cesaret ediyordu. "Fanilik Çağı'ndaki katiller hakkında yazılmış çok kaynak var; Karındeşen Jack, Charlie Manson ya da Siber Sally gibi canavarlar hakkında ve Goddard'ı onlardan ayıran tek şey, insanların ona izin veriyor olması. Faniler bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyordu ama nedense biz bunu unuttuk."

"Evet ama bu doğru olsa bile, bu konuda kim ne yapabilir ki?" diye sordu Volta. "Biz istesek de istemesek de gelecek yaklaşıyor. Rand, Chomsky ve Goddard'ın maiyetine girmek isteyen diğer tüm hastalıklı, sapkın piç kuruları o geleceği ele geçirecekler. Kurucu tırpanların mezarlarında ters döndüğünden eminim ama mesele de bu, onlar mezardalar ve geri dönmeyecekler." Volta derin bir nefes aldı ve gözyaşlarından kalanları sildi. "Kendi iyiliğin için, Rowan, umarım öldürmeyi Goddard kadar sevebilirsin. Hayatın çok daha kolaylaşır. Çok ama çok daha tatmin edici olur."

Bu tavsiye Rowan'ın göğsüne bir taş gibi oturdu. Bir ay önce böyle bir canavara dönüşebileceğine dair düşünceyi katiyen reddederdi ama artık bundan o kadar da emin değildi. Teslim olma baskısı günbegün artıyordu. Volta bu karanlığa tamamen teslim olmadığına göre, o zaman belki kendisinin de bir şansı olabilirdi, bunu ummak zorundaydı.

T.me/Cinciva

Kendi reklamlarını yapmayı seven tırpanlar bu durumdan hiç hoşlanmasa da haber kanalları devşirmelerin haberini yapmaz. Büyük çapta gerçekleştirilen devşirmelerden bile bahsedilmez haberlerde. Yine de insanların kendilerinin çektiği fotoğraf ve videolar Fırtına Bulutu'na yüklenir ve böylece gerilla bir kayıt oluşur ki bu da zaten resmî olan her şeyden çok daha heyecan verici ve cezbedicidir.

Skandallar ve rezillikler çok geçmeden üne ve şöhrete dönüşür ve en pişkin davranışlar da en hızlı efsaneleşenlerdir. Kimi tırpan için şöhret bağımlılık yapar ve bu kimseler her zaman daha büyük bir şöhretin peşinde koşmaya başlar. Kimileri ise anonim kalmayı tercih eder.

Ben de bir efsane olduğumu inkâr edemem. Bugünlerde gerçekleştirdiğim basit devşirmeler yüzünden değil, bundan yüz elli sene önce gerçekleştirdiğim cesur devşirmeler yüzünden. Yeterince ölümsüz değilmişim gibi, koleksiyon kartlarıyla bir kez daha ölümsüzleştirildim. Bu kartların yeni versiyonları okul çağındaki çocuklar arasında çok popüler. Eski olanları ise, kondisyonu ne olursa olsun, ciddi koleksiyonerler için bir servet değerinde.

Ben bir efsaneyim. Ancak ne yazık ki her geçen gün keşke olmasaydım diyorum.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

27

Hasat Meclisi

Citra'nın gizli soruşturması, Hasat Meclisi'nde nihayet Rowan'la görüştüğünde onunla paylaşmayı dört gözle beklediği bazı sürprizleri de beraberinde getirdi. Bunları Tırpan Curie'yle paylaşması mümkün değildi. Aralarında bir güven bağı oluşmuştu ve tırpan, Citra'nın, çevrimiçi hesabını gizlice kulanmasını bu güvenin aleni bir ihlali olarak görürdü.

Citra'nın hayatı, Rowan'ınkine kıyasla çok daha farklı bir yol izliyordu. Ne gürültülü, lüks partilere katılıyor ne de canlı hedeflere karşı antrenman yapıyordu. Citra kalbi kırık ailelere sessiz sakin yemekler pişiriyor ve bir kara kuşak Bokator botuna karşı antrenman yapıyordu. Tırpan Curie'nin kişisel kimya laboratuvarı ve zehirli bitki bahçesinde tentürler hazırlayıp ölümcül zehirlerin pratik kullanımları üzerine çalışıyordu. Tarihteki hem en iyi hem de en kötü tırpanların dikkate değer davranışlarını öğreniyordu.

Citra eskiden bir tırpanı kötü yapan şeylerin genellikle tembellik, önyargı ve ileri görüşlü olmamak olduğunu fark etmişti. Çok uzağa gitmeye üşendikleri için fazla sayıda komşusunu devşiren tırpanlar vardı. Tekrar tekrar disiplin cezaları almalarına rağmen, belirli etnik özelliklere sahip insanları devşirme konusunda ısrar eden tırpanlar vardı. İleri görüşlü olmamak konusunda da örnek az değildi. Mesela tüm

T.me/Cinciva

devşirmelerini rodeolarda gerçekleştirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen ve bir noktadan sonra devşirilme korkusuyla kimse rodeoya gitmediği için sporun tamamen ortadan kalkmasına sebep olan Tırpan Sartre gibiler vardı.

Tabii ki kötü tırpanların hepsi geçmişte kalmamıştı. Ancak bugünlerde onlara "kötü" değil de "yenilikçi" ve "ileri görüşlü" deniyordu.

Tırpan Goddard ve katil müritlerinin yenilikçi katliamları gibi.

Manyetik İtki Laboratuvarı'ndaki toplu devşirme haberlere düşmese de aslında her yerde konuşuluyordu. Ayrıca Fırtına Bulutu'na yüklenen çok sayıdaki kişisel videoda Goddard ile müritlerinin, yoksullara ekmek dağıtır gibi dokunulmazlık dağıttığı görülebiliyordu. Rowan da tam bunların ortasındaydı. Citra bu konuda ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

"Dünyanın kötü davranışları şöhretle ödüllendirmek gibi bir yeteneği vardır," dedi Tırpan Curie yüklenen videoları seyrederken. Sonra da biraz düşünceli bir hâle büründü. "Ünlü bir tırpan olmanın tuzaklarını biliyorum," diye itiraf etti her ne kadar Citra bunu çoktan tahmin etmiş olsa da. "Gençlik günlerimde inatçı ve aptaldım. Doğru zamanda doğru insanları devşirerek dünyayı daha iyi bir yer hâline getirebileceğimi sanıyordum. Başkalarının göremediği büyük resmi net bir şekilde görebildiğime dair kibirli düşüncelerim vardı. Elbette ben de herkes gibi dar görüşlüydüm. Başkanı ve kabinesini devşirdiğimde bu dünyayı sarstı, ancak dünya zaten ben olmadan da sarsılmaya başlamıştı. Bana 'Katliam Hanım' dediler ve zaman geçtikçe bu 'Ölümün Yüce Hanımı'na dönüştü. Kendimi unutturmak için yüz seneden fazla uğraştım ama en ufak çocuklar bile tanıyor beni. Ben ebeveynlerin uslu durmaları için çocuklarını korkuttuğu öcüyüm. *Uslu durmazsan Büyük Hanım gelip seni ham yapar.*" Tırpan Curie hüzünle

T.me/Cinciva

başını salladı. "Şöhret dediğin şey gelip geçicidir aslında ama tırpan olduğunda adını duyuran davranışlar sonsuza dek hatırlanır. Tavsiyemi dinle, Citra ve adını duyurma."

"Siz ünlü bir tırpan olabilirsiniz," dedi Citra, "ama en kötü gününüzde bile, Goddard'la alakanız yok."

"Evet, neyse ki yok," dedi Tırpan Curie. "Hiç eğlencesine can almadım. Şöyle ki bazıları şöhreti dünyayı değiştirmek için kovalar, kimileri ise dünyayı esir almak için. Goddard bu ikinci türden." Sonra da Citra'ya birçok uykusuz gece geçirmesine neden olacak bir cümle söyledi.

"Yerinde olsam arkadaşın Rowan'a artık güvenmezdim. Goddard, insanın gözüne fırlatılan kezzap kadar yakıcıdır. Yapabileceğin en merhametlice şey, Kış Meclisi geldiğinde yüzüğünü kazanıp kezzap o çocuğa daha fazla zarar vermeden, onu hızlıca devşirmen olur."

Citra, Kış Meclisi'ne daha aylar olduğu için mutluydu. Citra'nın endişelenmesi gereken Hasat Meclisi'ydi. Başlarda Citra eylül ayını ve Hasat Meclisi'ni dört gözle bekliyordu ancak tarih yaklaştıkça kaygılanmaya başladı. Bunun nedeni gireceği sınav değildi. Çırakları sokacakları her türlü sınava hazır olduğunu hissediyordu. Onu asıl endişelendiren, Rowan'ı görmekti çünkü Goddard'la geçirdiği bunca ayın onu nasıl değiştirdiğine dair hiçbir fikri yoktu. *O yüzüğü kazanıp onu hızlıca devşir*, demişti Tırpan Curie. Neyse ki Citra'nın şu anda buna kafa yormasına gerek yoktu. *O* kararın verilmesine daha dört ay vardı. Ancak zaman durmadan akıyor, ikisinden birinin ölümüne doğru amansızca ilerliyordu.

Hasat Meclisi açık ama rüzgârlı bir eylül ayında gerçekleşti. Önceki mecliste fırtına yüzünden çok fazla meraklı insan toplanmamış olsa da bugün Fulcrum City Kongre Binası'nın önündeki sokağa akın etmişlerdi. Meraklı kalabalığı geride

T.me/Cinciva

tutmak için normalden daha fazla huzur memuru görevlendirilmişti. Tırpanlardan bazısı, çoğunlukla eski kafalı olanlar dikkat çekmektense otellerinden mütevazı bir yürüyüşü tercih ederek yaya gelmişti. Diğerleri ise lüks arabalarıyla gelip ünlü statülerinin hakkını vermeye karar vermişti. Haber kanallarından gelenler kameralarını onlara çevirse de pek yaklaşmıyorlardı. Ne de olsa burası bir kırmızı halı değildi. Soru sorulmaz, röportaj yapılmazdı, ancak yine de kameralara oynayan çoktu. Tırpanlar kameralara el sallıyor, ekranda daha iyi çıkmak için omuzlarını dikleştiriyorlardı.

Tırpan Goddard ile ekibi bir limuzinle geldiler; limuzinin kimin olduğuna dair bir şüphe kalmasın diye limuzin kraliyet mavisine boyanmış, üzeri sahte elmaslarla süslenmişti. Goddard ve maiyeti limuzinden inerken, sanki adamın şaşaalı görünüşü bir havai fişek gösteriymişçesine kalabalık hayret nidaları etti.

"İşte orada!"

"Bu o!"

"Çok yakışıklı!"

"Çok korkutucu!"

"Kendine çok iyi bakıyor!"

Goddard dönüp bir kraliyet mensubuymuşçasına kalabalığa el salladı. Sonra da seyirciler arasındaki bir kızı gözüne kestirip bakışlarını üzerine dikti, parmağıyla onu işaret etti ve ardından tek kelime etmeden merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Çok tuhaf!"

"Çok gizemli!"

"Çok büyüleyici!"

Seçtiği kız ise bu ilgi karşısında etkilenerek hem dehşete düşmüş hem de dumura uğramıştı ki adamın niyeti de tam olarak buydu.

T.me/Cinciva

Kalabalık Goddard ile rengârenk maiyetine öyle odaklanmıştı ki kimse merdivenleri çıkarken arkalarından gelen Rowan'ı fark etmemişti.

Gösteriş yapan tek tırpan Goddard ve ekibi değildi. Tırpan Kierkegaard omzuna attığı bir arbaletle gelmişti. Elbette bugün onu kullanmak gibi bir niyeti yoktu, gösterinin bir parçasıydı sadece. Yine de seyircilerden herhangi birine nişan alıp onu öldürebilirdi. Bunu bilmek kalabalığı daha da heyecanlandırmıştı. Bir meclis arifesinde, Kongre Binası'nın merdivenlerinde daha önce hiç kimse devşirilmemişti ama bu böyle bir şeyin *yaşanmayacağı* anlamına da gelmiyordu.

Tırpanların çoğu ana caddeden gelse de Tırpan Curie ile Citra mümkün olduğu kadar kalabalığın dikkatini çekmemek için bir ara sokağı tercih etti. Meşhur tırpan kalabalık seyirci topluluğunun arasından geçerken, yanlarından kimin geçtiği fark eden yakındaki insanlardan bir homurtu yayılmaya başladı. İnsanlar kadının ipeksi lavanta cübbesine dokunmak için uzandılar. El mecbur buna müsaade etse de adamın teki kumaşı kavrayınca adamın eline vurmak zorunda kaldı.

"Dikkat et," dedi adamın gözlerinin içine bakarak. "Kişisel sınırlarımın aşılmasını iyi karşılamam."

"Özür dilerim, Saygıdeğer Tırpan," dedi adam. Sonra da yüzüğüne dokunmak için kadının eline uzandı ama kadın elini çekti.

"Aklından bile geçirme."

Citra, Tırpan Curie'nin önüne geçip kadının önünü açmaya başladı. "Keşke biz de limuzinle gelseydik," dedi Citra. "En azından içeri itiş kakışla girmek zorunda kalmazdık."

"Limuzin bana hep fazla elitist geldi," dedi Curie.

Kalabalık arasında kendilerine yol açarken, Kongre Binası'nın merdivenlerinde aniden bir rüzgâr esti ve Tırpan Curie'nin uzun, gümüş rengi saçını bir duvak gibi arkaya

T.me/Cinciva

savurarak kadının neredeyse mistik bir görünüşe bürünmesine neden oldu.

"Bugün saçlarımı örmem gerektiğini biliyordum," dedi tırpan.

Citra'yla birlikte beyaz mermer basamakları çıkarken, soldan biri, "Sizi seviyoruz!" diye bağırdı.

Tırpan Curie durup döndü ama konuşan kişiyi bulamayınca tüm kalabalığa konuştu.

"Niye?" diye öğrenmek istedi ama kadının soğuk bakışları altındaki insanlardan çıt çıkmıyordu artık. "Her an varlığınızı sona erdirebilirim; beni niye sevesiniz ki?"

Hâlâ cevap veren yoktu, ancak bu diyalog bir kameranın dikkatini çekmişti ve adam biraz fazla yaklaşmıştı. Tırpan Curie kameraya o kadar sert vurdu ki kamerayla birlikte adam da olduğu yerde döndü ve az kalsın kamerayı düşürüyordu. "Hareketlerine dikkat et," dedi tırpan.

"Emredersiniz, Saygıdeğer Tırpan. Üzgünüm, Saygıdeğer Tırpan."

Citra'yı ardına katıp merdivenleri çıkmaya devam etti. "Bir zamanlar bu ilgiye bayıldığımı hayal etmek çok zor. Şimdi imkânım olsa tamamen kaçınırım."

"Geçen mecliste bu kadar gergin değildiniz," diye belirtti Citra.

"Çünkü geçen mecliste sınava giren bir çırağım yoktu. Ben başkalarının çıraklarını sınava sokuyordum."

Citra'nın müthiş bir şekilde kaldığı sınav. Ancak bunu dile getirme gereği duymadı.

"Bugünün sınavının ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Citra, merdivenin tepesine ulaşıp antreye adım atarlarken.

"Hayır ama Tırpan Cervantes tarafından düzenleneceğini biliyorum ve genelde sınavlarını fiziksel yapar. Kim bilir, sizi yel değirmenleriyle bile dövüştürebilir."

T.me/Cinciva

Geçen sefer olduğu gibi, tırpanlar toplantı salonunun açılmasını beklerken lobide birbirlerine selam verdiler. Lobinin göbeğindeki masaların üzerinde, dizilmesi muhtemelen saatler almış olan ve Danimarka pastalarından yapılan piramit şeklinde bir kahvaltı hazırlanmıştı ama üsttekileri umursamadan alttakilerden alan tırpanlar yüzünden piramidin çökmesi saniyeler sürmüştü. Garsonlar tırpanların ayakları altında ezilmesin diye yere saçılan pastaları toplamak için alelacele öne atılmıştı. Tırpan Curie tüm bunları epey komik bulmuştu. "Tırpanların herhangi bir şeyin düzenine uyacağını düşünmeleri aptallık."

Citra bir önceki mecliste tırpan yapılan Acemi Tırpan Goodall'ı gördü. Kızın cübbesi dünyanın en önde gelen moda tasarımcısı Claude DeGlasse tarafından tasarlanmıştı. Bu devasa bir hata olmuştu çünkü bugünün tasarımcılarının olayı insanları şok etmekti. Tırpan Goodall'ın turuncu ve mavi çizgili cübbesi onu tırpandan ziyade bir sirk palyaçosuna benzetmişti.

Citra, Goddard ve acemi tırpanlarının Bahar Meclisi'ne kıyasla daha çok ilgi odağı olduğunu fark etti. Onlara yüz vermeyen tırpanlar olsa da adamın gözüne girmeye çalışan tırpan sayısı çok daha fazlaydı.

"Goddard gibi düşünen tırpanların sayısı giderek artıyor," dedi kısık sesle Tırpan Curie, Citra'ya. "Yılan gibi çatlakların arasından içeri girdiler. İçimize sızdılar. En iyilerimizi zararlı otlar gibi boğdular."

Citra, şüphesiz zararlı otlar tarafından boğulan bir tırpan olan Faraday'i düşündü.

"Katiller iktidara kavuşuyor," dedi Tırpan Curie. "Ve bu gerçekleşirse, dünyanın geleceği gerçekten de karanlık olacak. Buna karşı koymak hakikaten şerefli tırpanlara düşüyor. Bu dövüşe katılacağın günü iple çekiyorum."

T.me/Cinciva

"Teşekkür ederim, Saygıdeğer Tırpan." Tırpan olduğu takdirde, Citra'nın doğru tarafta dövüşmekle ilgili bir alıp veremediği yoktu. Onun düşünmekte zorlandığı şey, o noktaya gelene kadar yaşayacağı şeylerdi.

Tırpan Curie, kurucuların ideallerini yaşatan birkaç eski kafalı tırpana selam vermeye gitti. Citra da Rowan'ı nihayet o zaman gördü. Goddard'ın sahte ışıltısından nemalanmıyordu. Bunun yerine, o da kendince bir ilgi odağı olmuştu. Etrafı başka çıraklar ve hatta birkaç acemi tırpanla çevrilmişti. Sohbet ediyor, gülüyorlardı. Rowan kendisini bulmaya bile çalışmadığı için Citra gücenmeden edemedi.

Aslında Rowan onu bulmaya çalışmıştı ama Citra lobiye girdiğinde, Rowan'ın etrafı çoktan beklenmedik hayranlarla çevrilmişti. Kimileri Goddard'ın yanında olmasını kıskanıyordu, kimileri merak içindeydi ve kimileri de Rowan'ın yükselen yıldızıyla takılmayı umuyordu. Tırpan Cemiyeti'nde siyasi mevki kavgası erken başlardı.

"O ofis binasında sen de vardın, değil mi?" dedi çıraklardan biri; bu, ilk meclisine katılan yeni çıraklardandı, bir 'spat.' "Videolarda gördüm seni!"

"Sadece orada olsa iyi," dedi başka bir spat. "Goddard'ın yüzüğünü takmış, dokunulmazlık dağıtıyordu!"

"Vay be! Bu yasak değil mi peki?"

Rowan omuz silkti. "Goddard yasak olmadığını söyledi ve zaten yüzüğü ondan ben istemedim. Kendi verdi."

Acemi tırpanlardan biri şaşkın şaşkın ıslık çaldı. "Dostum, sana yüzüğünü verdiyse, seni gerçekten seviyor olmalı."

Goddard'ın onu gerçekten seviyor olabileceği düşüncesi Rowan'ı rahatsız etti çünkü Goddard'ın sevdiği şeylerden Rowan var gücüyle nefret ediyordu.

"Peki, nasıl biri?" diye sordu bir kız.

T.me/Cinciva

"Daha önce... onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım," dedi Rowan kıza.

"Keşke ben de onun çırağı olsaydım," dedi spatlardan biri, sonra da kreması bozulmuş bir Danimarka pastasını ısırmış gibi yüzünü ekşitti. "Beni Tırpan Mao çırak olarak aldı."

Rowan, Tırpan Mao'nun da şöhreti seven, gösterişçi tırpanlardan biri olduğunu biliyordu. Can sıkıcı derecede bağımsız olmasıyla tanınıyor, kendini ne eski kafa ne de yeni düzen tırpanlarının yanında konumlandırıyordu. Rowan adamın kendi vicdanına göre mi oy kullandığını, yoksa oyunu en yüksek ücreti ödeyene mi sattığını bilmiyordu. Faraday olsa bilirdi. Faraday'in çırağı olma konusunda Rowan birçok şeyi özlüyordu. Dedikodular da bunlardan biriydi.

"Goddard ve acemi tırpanları Kongre Binası'nın merdivenlerinde resmen şov yaptı," dedi Rowan'ın bir önceki meclisten hatırladığı, zehir konusunda hata yapmayacağını iddia eden çırak. "O kadar iyi görünüyorlardı ki!"

"Cübbeni hangi renk yapacağına karar verdin mi? Ve hangi mücevherleri takacağına?" diye sordu kızın teki, hızla büyüyen bir sarmaşık gibi koluna yapışarak. Kolunu çekmenin mi, çekmemenin mi daha rahatsızlık verici olacağına karar veremiyordu Rowan.

"Görünmez," dedi Rowan. "Merdivenleri çıplak çıkacağım."

"İnsanlar asıl o zaman mücevherleri görür," diye şakayı patlattı acemi tırpanlardan biri ve herkes güldü.

Derken Citra insanları itip kakarak yanına geldi ve Rowan suçüstü yakalanmış gibi hissetti. "Citra, selam!" dedi. Laf ağzından o kadar zorlama çıkmıştı ki mümkün olsa geri alıp başka bir şekilde selam verirdi. Omzunu silkip sarmaşık kızdan kolunu kurtardı ama çok geç kalmıştı çünkü Citra onu bu hâlde görmüştü.

T.me/Cinciva

"Bakıyorum da kendine bir sürü arkadaş yapmışsın," dedi Citra.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Rowan ve hemen etrafındaki herkese hakaret ettiğini anladı. "Yani hepimiz arkadaşız sonuçta, değil mi? Hepimiz aynı gemideyiz."

"Aynı gemi," diye tekrarladı Citra ifadesiz bir suratla ama gözlerindeki hançerler, Faraday'in silah odasında asılı olanlar kadar keskindi. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Rowan." Sonra da oradan uzaklaştı.

"Bırak gitsin," dedi şarmaşık kız. "Sonuçta bir sonraki mecliste tarihe karışacak, haksız mıyım?"

Rowan müsaade bile istemeden onların yanından ayrıldı.

Çabucak Citra'ya yetişti ki kızın zaten yakalanmak istediğini gösteriyordu bu. Bu iyiye işaretti.

Kızı nazikçe kolundan tutup kendine çevirdi.

"Hey," dedi. "Az önce olanlar için özür dilerim."

"Hayır, anlıyorum," dedi Citra. "Artık önemli birisin. Bunu göstermen lazım."

"Öyle değil. Bana böyle yaltaklanmalarını istediğimi mi sanıyorsun? Yapma, beni tanıyorsun."

Citra tereddüde düştü. "Dört ay oldu," dedi. "Dört ayda insan epey değişebilir."

Bu dediği doğruydu. Ama bazı şeyler de değişmemişti. Rowan kızın neyi duymak istediğini biliyordu ama bu da başka bir danstı sadece. Söylenen başka bir yalan. Bu yüzden Rowan ona doğruyu söyledi.

"Seni görmek güzel, Citra," dedi. "Ama seni görmek aynı zamanda canımı yakıyor. Çok yakıyor hem de ve bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Bu söylediklerinin kıza dokunduğunu görebiliyordu çünkü kızın gözleri yaşlarla parıldamaya başladı ama yanaklarından akmadan önce Citra gözlerini kırpıştırarak onlardan

T.me/Cinciva

kurtuldu. "Biliyorum. Ben de böyle olmasından nefret ediyorum."

"Bak ne diyeceğim," dedi Rowan. "Şimdi Kış Meclisi'ni falan düşünmeyelim. Şu ânı şimdi yaşayalım ve Kış Meclisi'ni sonraya bırakalım."

Citra başıyla onayladı. "Anlaştık." Sonra da derin bir nefes aldı. "Gel, biraz yürüyelim. Sana göstermem gereken bir şey var."

Lobinin çevresinde turlayıp tırpanların altında dalavereler çevirdiği nişlerin yanından geçtiler.

Citra telefonunu çıkarıp avucuna bir dizi hologram yansıttı ve Rowan dışında kimse görmesin diye avucunu siper etti. "Bunları Fırtına Bulutu'nun arkabeyninde buldum."

"Bunu nasıl başardın?"

"Orasını boş ver. Önemli olan bulmuş olmam ve de bulduğum şeyler."

Hologramlar, Tırpan Faraday'in evinin etrafındaki sokakları gösteriyordu.

"Bunlar onun son gününden," dedi Citra. "O günkü adımlarının en azından bir kısmını takip edebildim."

"Tamam da niye?"

"İzle bak." Hologram Tırpan Faraday'in birinin evine davet edildiğini gösteriyordu. "Bu markette bizimle tanıştırdığı kadının evi. Orada birkaç saat geçiriyor. Sonra da şu kafeye gidiyor." Citra kaydırarak adamın bir lokantaya girdiği videoya geçti. "Sanırım orada biriyle buluştu ama kim, bilmiyorum."

"Tamam," dedi Rowan. "İnsanlara veda etmiş yani. Dünya'daki son gününü yaşayan birinin yapacağı şeyler bunlar."

Citra sonraki videoya kaydırdı. Tırpan Faraday bu videoda bir tren istasyonuna çıkan merdivenleri çıkıyordu. "Bu o ölmeden beş dakika öncesi," dedi Citra. "O istasyonda neler olduğunu ikimiz de biliyoruz ama şunu biliyor muydun? O tren

T.me/Cinciva

platformundaki kamera kırılmış, sözümona nahoşlar tarafından. O gün bütün gün çalışmaz hâldeymiş, yani o platformda neler olduğunun görsel bir kaydı yok!"

İstasyona bir tren yanaştı, birkaç saniye sonra da bir tren istasyondan çıkıp aksi yönde ilerlemeye başladı. Bu Faraday'i öldüren trendi. Rowan o ânı göremese de görmüş gibi yüzünü buruşturdu.

"Onu birinin öldürdüğünü ve intihar süsü verdiğini mi söylüyorsun?" Rowan onlardan yana bakan birileri var mı diye etrafı kolaçan etti ve fısıldadı. "Tek kanıtın buysa, pek güçlü olduğu söylenemez."

"Farkındayım. Ben de araştırmaya devam ettim." Önceki videoya geri dönüp Faraday'in istasyona doğru yürüdüğü kısmını tekrar oynattı.

"Beş tanık vardı. Tırpan Cemiyeti'nin kayıtlarına ulaşamayınca onların izini süremedim ve o kayıtlara ulaşsaydım, bunun peşine düştüğümü anlarlardı. Ama o tanıkların da merdivenleri çıkmış olacağını düşünmek mantıklı, değil mi? Faraday'in öldüğü sıralarda merdivenleri çıkan on sekiz kişi var. Bunların bir kısmı muhtemelen ilk trene bindiler." İstasyondan ayrılan treni işaret etti. "Ama hepsi değil. O on sekiz kişiden, yaklaşık yarısının kim olduğunu bulmayı başardım. Ve onların üçüne *o gün* dokunulmazlık verilmiş."

Bu, Rowan'ın nefesini kesip başını döndürmeye yetti. "Bunun bir kendini devşirme olduğunu söylemeleri için rüşvet mi?"

"Normal bir vatandaşsın ve bir tırpanın başka bir tırpanı öldürdüğüne tanık oluyorsun, sonra da sana çeneni kapalı tutman için dokunulmazlık teklif ediliyor, ne yapardın?"

Rowan adaleti aramaya çalışacağına inanmak istiyordu ama sonra çırak olmadan önceki, bir tırpanla yolunun kesiş-

T.me/Cinciva

mesinin dünyanın en korkutucu şeyi olduğunu düşündüğü günleri hatırladı. "Yüzüğü öper, çenemi kapardım."

Toplantı salonunun kapıları açıldı ve tırpanlar içeri girmeye başladı.

"Sence bunu kim yaptı?" diye sordu Rowan.

"Faraday'i ortadan kaldırmak en çok kimin işine yaradı?"

Bunun cevabını sesli söylemelerine gerek yoktu. İkisi de cevabı biliyordu. Rowan, Goddard'ın akıl almaz şeyler yapabileceğini biliyordu ama başka bir tırpanı da öldürür müydü?

Rowan buna inanmak istemeyerek başını iki yana salladı. "Tek açıklama bu değil!" dedi Citra'ya. "Bunu yapan bir tırpan bile olmayabilir. Belki de Faraday'in devşirdiği birinin akrabasıdır. İntikam almak isteyen biri. Herhangi biri onun yüzüğünü alabilir, onu trenin önüne itebilir ve bu yüzükle tanıklara dokunulmazlık verebilir. O zaman herkesin çenesini kapatması gerekir çünkü öbür türlü iş birlikçi sayılırlar!"

Citra buna karşı çıkmak için ağzını açtı ama sonra kapattı. Bu mümkündü. Faraday'in yüzüğünü kullanmak katilin parmağını donduracak olsa da mümkündü. "Bunu düşünmemiştim," dedi.

"Ya da belki de bir Tonisttir? Ton tarikatları tırpanlardan nefret eder."

Lobi hızla boşalıyordu. Nişten çıkıp salonun kapılarına doğru ilerlemeye başladılar. "Birilerini suçlamaya yetecek kadar kanıtın yok," dedi Rowan. "Şimdilik bunu bir kenara bırak bence."

"Kenara mı bırakayım? Ciddi olamazsın."

"Şimdilik dedim! Tırpan olarak atandığında Tırpan Cemiyeti'nin kayıtlarına tam erişim sağlayabileceksin ve tam olarak neler olduğunu kanıtlarsın."

T.me/Cinciva

Citra durdu. "Tırpan *olarak atandığında* derken ne demek istiyorsun? Tırpan olarak atanan kişi çok rahat sen de olabilirsin. Yoksa kaçırdığım bir şey mi var?"

Rowan bunu ağzından kaçırdığı için kendine kızarak dudaklarını büzdü. "Kapılar kapanmadan içeri girelim."

Meclisin ritüelleri bir önceki seferle aynıydı. Ölülerin zikredilmesi. Ellerin yıkanması, şikâyetler ve cezalar. Bir kez daha Tırpan Goddard'a karşı anonim bir suçlama yapıldı; bu sefer bol keseden dokunulmazlık dağıtmakla suçlanıyordu.

"Bu suçlama kime ait?" diye öğrenmek istedi Goddard. "Suçlayan kimse ayağa kalkıp kim olduğunu göstersin!"

Elbette kimse bu suçlamayı üstlenmedi ve böylece meydan Goddard'a kaldı. "İtiraf etmeliyim ki bu suçlamanın haklılığı yok değil," dedi Goddard. "Cömert bir adamım ve dokunulmazlık bahşederken elimi korkak alıştırmamış olabilirim. Herhangi bir mazeret sunmayacağım ve özür dilemeyeceğim. Cezamı vermesi için kendimi Yüksek Bıçak'ın merhametine teslim ediyorum."

Yüksek Bıçak Ksenokrates elini sallayıp adamı geçiştirdi. "Evet, evet, otur yerine, yeter, Goddard. Cezan tam beş dakika boyunca konuşmamak olacak."

Bu kahkahalarla karşılandı. Goddard, Yüksek Bıçak'a eğilerek selam verip yerine oturdu. İçlerinde Tırpan Curie'nin de bulunduğu birkaç tırpanın itiraz ederek geçmişte yüzüklerini fazla kullanan tırpanların dokunulmazlık verme yetkilerinin sadece devşirilenlerin aileleriyle sınırlandırıldığını söylemeleri dikkate alınmadı. Ksenokrates gündemi hızlandırmak adına hiçbir itirazı kabul etmedi.

"İnanılmaz," diye fısıldadı Tırpan Curie, Citra'ya. "Goddard dokunulmaz olmaya başladı. Kafasına eseni yapabiliyor.

T.me/Cinciva

Keşke birileri çocukken onu devşirecek ileri görüşlülüğe sahip olsaydı. Dünya daha iyi bir yer olurdu."

Citra beraber çok vakit geçirirlerse şüpheleri üzerlerine çekebilirler diye öğle yemeğinde Rowan'dan uzak durdu. Öğle yemeğini Tırpan Curie'yle birlikte yedi ve tırpan, Citra'yı yaşayan efsane tırpanlardan birkaçıyla tanıştırdı: bir zamanlar Cenevre'deki Küresel Meclis'in delegesi olan Tırpan Meir; mücevher komitesinin başındaki Tırpan Mandela ve hipnoz yöntemiyle devşirme yeteneğinde ustalaşan tek tırpan olan Tırpan Hideyoshi.

Citra bu tırpanlara hayran hayran bakmamak için kendini tutmaya çalıştı. Onlarla tanışmak, eski kafalı tırpanların Goddard gibilere karşı muzaffer olabileceğine dair umutlanmasına neden oluyordu neredeyse. Bir kez daha etrafı diğer çıraklarla sarılmış olan Rowan'a baktı. Gerçi Rowan'ın onların yanından kaçmaya ne kadar çok çalıştığını bilmiyordu.

"Gençlerin," dedi Tırpan Hideyoshi, "açık açık düşman saflarına kayması kötüye işaret."

"Rowan düşman değil," deyiverdi Citra ama Tırpan Curie onu susturmak için elini kızın omzuna koydu.

"O düşmanı *temsil ediyor*," dedi Tırpan Curie. "En azından etrafındaki diğer çıraklar için."

Tırpan Mandela iç geçirdi. "Tırpan Cemiyeti'nde düşman denen bir şey olmamalı. Hepimizin aynı safta olması gerekirdi. İnsanlığın safında."

Eski kafalı tırpanlar kaygı verici zamanlarda yaşadıkları konusunda hemfikir gibiydiler ama sürekli reddedilen itirazları dışında kimsenin harekete geçtiği yoktu.

Öğle yemeğinden sonra silah üreticileri yeni ürünlerini görücüye çıkarırken ve çeşitli meseleler görüşülürken Citra giderek daha çok geriliyordu. Bir tırpanın yüzüğünü sağ eline mi, yoksa sol eline mi takması gerektiği ve tırpanların koşu

T.me/Cinciva

ayakkabıları ya da kahvaltılık gevrek gibi ticari ürünlerin reklamını yapmasına izin verilip verilmeyeceği gibi konular görüşülüyordu. Tüm bunlar Citra'ya önemsiz geliyordu. Devşirme gibi kutsal bir görev, Fanilik Çağı cinayetlerine dönüşmeye başlamışken bunların ne önemi vardı ki?

Sonra nihayet çırakların sınav vakti geldi. Önceki meclisteki gibi ilk olarak önceki gece sınava girmiş olan tırpan adayları çağırıldı. Son sınavı geçen dört adaydan sadece ikisi tırpan olmaya layık görüldü. Diğer ikisi salonu terk edip eski hayatına dönerken utanç yürüyüşünü yapmak zorunda kaldı. Citra, Rowan'a yaltaklanan kızlardan birinin de o reddedilenler arasında olduğunu görünce bu durumdan suçluluk duysa da keyif aldı.

Yeni tırpanlar yüzüklerini alıp kendilerine yeni isimler seçtikten sonra geri kalan çıraklar çağırıldı.

"Bugünün sınavı," diye ilan etti Tırpan Cervantes, "Bokator müsabakası olacak. Adaylar eşleştirilip performanslarına göre değerlendirilecek."

Bir mat getirilip kürsünün önündeki yarım dairelik alana serildi. Citra derin bir nefes aldı. Bunu başarabilirdi. Bokator güç, çeviklik ve odak arasında bir denge istiyordu ve Citra kendi kusursuz dengesini bulmuştu. Derken özgüveninin kalbine bir bıçak darbesi indi.

"Citra Terranova, Rowan Damisch ile dövüşecek."

Kalabalıktan yükselen bir mırıltı. Citra bunun rastgele seçilmediğini anladı. Rakip olmaya mahkûm edilmişlerdi, ikisi kasten eşleştirilmişti. Başka nasıl olabilirdi ki? Gözleri Rowan'ınkilerle buluştu ama çocuğun yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Önce ilk müsabakalar yapıldı. Her çırak elinden geleni yaptı ama Bokator zorlu bir spordu ve herkese göre değildi. Kimi zafer ucu ucuna alındı ama kimisi de farkla kazanıldı. Sıra Citra'yla Rowan'ın müsabakasına geldi.

T.me/Cinciva

Rowan'ın suratında hâlâ ne dostluk ne sempati ne de birbirlerine düşürüldükleri için bir acı vardı. "Hadi dövüşelim," dedi sadece ve birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar.

Rowan bugün ilk gerçek sınavını vereceğini biliyordu ama söz konusu sınav onun için hazırlanan değildi. Rowan'ın sınavı inandırıcı görünüp maçı kaybetmekti. Goddard'ın, Ksenokrates'in, Cervantes'in ve hâliyle burada toplanmış olan tüm tırpanların Rowan'ın elinden gelenin en iyisini yaptığına ama en iyisinin bile yeterli olmadığına inanması gerekiyordu.

Müsabaka âdet olduğu üzere ritmik bir şekilde daire oluşturarak başladı. Peşinden laflar atıldı ve fiziksel meydan okumalar gerçekleşti. Rowan, Citra'ya doğru atılıp tüm beden diliyle gösterdiği bir tekme attı ve milimle ıskaladı. Dengesini kaybedip tek dizi üzerine düştü. Çok iyi bir başlangıç. Hızla dönerek ayağa kalksa da dengesini toplayamadı ve bu sırada Citra saldırdı. Rowan kızın onu bir dirsek darbesiyle indirmesini bekliyordu ama bunun yerine kız oğlanı yakalayıp dışarıdan onu geri atmaya çalışıyormuş gibi görünse de aslında öne doğru itiyordu. Böylece Rowan dengesini geri kazandı ve dışarıdan kızın hamlesi başarısız göründü, sanki oğlanı yere atacak kadar gücü yok gibiydi. Rowan gerileyip Citra'yla göz göze geldi. Gözlerini oğlanın gözlerine dikmiş, sırıtıyordu. Bu Bokator'un meşhur meydan okumalarının bir parçasıydı ama aslında çok daha fazlasıydı. Sanki ona tane tane anlatmış gibi Citra'nın niyetini apaçık okuyabiliyordu.

Bu maçı bilerek kaybetmeyeceksin, diyordu kızın gözleri. *Kötü dövüş, sıkıyorsa kötü dövüş çünkü sen ne kadar becerik-siz dövüşmeye çalışırsan çalış, ben seni iyi göstermenin bir yolunu bulacağım.*

Sinirlenen Rowan bir kez daha kıza saldırdı. Kusursuz saldırı noktasından bilerek iki santim uzağa yaptığı, kızın omzu-

T.me/Cinciva

na hedeflediği bir açık avuç darbesiydi ama kız omzunu oraya denk getirdi. Avucu noktayla buluştu, oğlanın darbesinin gücüyle kız geri uçup yere yıkıldı.

Lanet olsun, Citra! Lanet olsun!

Citra onu her alanda yenebilirdi. Kaybetmekte bile.

Rowan'ın ilk tekmesini atmasıyla Citra oğlanın ne yapmaya çalıştığını anlamış ve acayip gıcık olmuştu. Citra bu müsabakayı kazansın diye ne cüretle kötü dövüşürdü? Tırpan Goddard'ın öğrencisiyken, bunun adil bir dövüş olmayacağını düşünecek kadar mı kibirlenmişti? Doğru, bu sürede Rowan antrenman yapıyordu ama Citra da boş oturmamıştı. Yani Rowan güçlenmiş olabilirdi ama aynı zamanda cüssesi artmış ve daha yavaş hareket eder olmuştu. Vicdanlarının rahat olmasının tek yolu adil bir müsabakaydı. Rowan kendini feda ederek Citra'yı da beraberinde götürdüğünün farkında değil miydi? Onun fedakârlığını kabul etmektense bir tırpan olarak ilk yapacağı şey kendini devşirmek olurdu.

Rowan şimdi öfkeyle Citra'ya bakıyordu ve kız buna sadece gülerek karşılık verdi. "Elinden ancak bu kadarı mı geliyor?" diye sordu.

Rowan alttan bir tekme savurdu, kızın bu tekmeyi karşılamasına izin verecek kadar yavaş ve pek güç vermeden. Kızın tek yapması gereken duruşunu alçaltmaktı ve böylece Rowan'ın tekmesinin bir etkisi olmayacaktı. Bunun yerine Citra ağırlık merkezini tekmeyle birlikte dengesini kaybedecek kadar yükseltmeyi seçti. Matın üzerine düştü ama hemen ayağa kalktı ki bunu bilerek yaptığı anlaşılmasın. Sonra omzuyla Rowan'a bir darbe indirdi ve sağ bacağını oğlanın bacağına dolayarak güç uyguladı ama Rowan'ın dizlerini bükecek kadar değil. Rowan kızı yakaladı, döndürdü ve havada takla atarak birlikte matın üzerine düştüler. Kız Rowan'ın üzerinde,

T.me/Cinciva

dominant pozisyonda kalmıştı. Kızı yuvarlanıp sıkıştırmaya zorlayarak karşılık verdi. Rowan kızı bırakmaya çalıştı ama kız Rowan'ın kollarını tuttuğu için bunu beceremedi.

"Ne oldu, Rowan?" diye fısıldadı Citra. "Bir kızın üzerindeyken elin ayağına mı dolaştı?"

Rowan nihayet kızdan kurtuldu ve Citra ayağa kalktı. Bir kez daha karşı karşıya geldiler, o bildik savaş dansında daireler çizerken Cervantes diğer yönde bir uydu gibi onların etrafında dönüyor ve aralarında gerçekte ne olup bittiğini tamamen kavrayamıyordu.

Rowan müsabakanın sona ermek üzere olduğunun farkındaydı. Kazanmak üzereydi ve kazanırsa kaybetmiş olacaktı. Müsabakayı bilerek kaybetmesine Citra'nın izin vereceğini düşünerek çılgınlık etmişti. İkisi de birbirini çok önemsiyordu. Sorun buydu. Rowan hakkındaki hisleri bunun önüne geçtiği sürece Citra tırpan yüzüğünü katiyen kabul etmeyecekti.

Birden Rowan ne yapması gerektiğini anladı.

Müsabakanın bitmesine sadece on saniye kala Citra'nın tek yapması gereken dansı devam ettirmekti. Rowan açık ara öndeydi. On saniye daha savunma yapıp daire çizerse Cervantes düdüğünü öttürecekti.

Ama sonra Rowan, Citra'nın hiç beklemediği bir hamle yaptı. Yıldırım hızıyla Citra'ya saldırdı. Hantalca ya da yalandan beceriksizce bir gösteriyle değil, kusursuz, çalışılmış bir beceriyle saldırdı. Ânında Citra'yı boyunduruk altına alarak ağrı kesici nanitlerin harekete geçmesine neden olacak kadar boğazını sıktı. Sonra eğilip Citra'nın kulağına hırladı.

"Tuzağıma düştün," dedi. "Şimdi bunun cezasını çekeceksin." Ardından Citra'nın bedenini havaya atıp aynı anda kafasını ters yöne çevirdi. Citra'nın boynu sesli ve korkunç bir

T.me/Cinciva

çatlama sesiyle kırıldı ve karanlık bir heyelan gibi Citra'nın üzerini kapladı.

Kalabalık şaşkın bir nefes alırken Rowan, Citra'yı yere attı. Cervantes öfkeyle düdüğünü öttürdü. "Yasaklı hareket! Yasaklı hareket!" diye bağırdı Cervantes, tam da Rowan'ın beklediği gibi. "Diskalifiye!"

Tırpan topluluğu kükremeye başladı. Kimileri Cervantes'e öfke kusarken kimileri de yaptığı şey yüzünden Rowan'a haykırıyordu. Rowan hiçbir duygu göstermeden ifadesiz bir suratla bekledi. Kendini Citra'nın bedenine bakmaya zorladı. Kafası neredeyse arkaya dönmüştü. Bir insan daha ölümsü olamazdı. Kanamaya başlayana kadar dudağını ısırdı.

Toplantı salonunun kapısı savrularak açıldı ve salonun ortasındaki ölümsü kızı almak için korumalar koşarak geldi.

Yüksek Bıçak, Rowan'ın yanına gitti. "Tırpanının yanına dön," dedi sesindeki tiksintiyi saklamadan. "Eminim hak ettiğin cezayı sana verecektir."

"Emredersiniz, Ekselansları."

Diskalifiye. Hiç kimse farkında değildi ama Rowan için kusursuz zafer demekti bu.

Korumaların, bir çuval patatesmiş gibi hareketsiz duran bedenini alıp Citra'yı en yakındaki diriliş merkezine götürmek üzere hazırda bekleyen dışarıdaki ambu-drona götürmelerini seyretti.

İyileşeceksin, Citra. Kısa sürede Tırpan Curie'nin yanına dönmüş olacaksın ama bugün burada yaşadığın şeyi unutmayacaksın. Ve umarım beni hiçbir zaman affetmezsin.

T.me/Cinciva

Tasfiye fikrine engel olmaya çalıştım. Yaptığım her şeyden gurur duyduğumu söyleyemem ama tasfiyeye karşı çıkmış olmak benim için büyük bir gurur kaynağı.

Sadece fani olarak doğmuş olanları devşirme fikrini ortaya ilk hangi tırpan attı hatırlamıyorum ama bu fikir her bir Tırpan Cemiyeti bölgesinde hızla yayıldı. Post-viral bir çağdaki viral bir fikir. "Asıl ölme beklentisiyle doğanların devşirilmesi gerekmez mi?" diye popüler bir laf vardı herkesin ağzında. Ne yazık ki bilgelik postuna bürünmüş bir ayrımcılıktı bu. Aydınlanma postu giyen bencillik. Ve yeterli sayıda tırpan buna karşı çıkmadı çünkü fanilik sonrası çağda doğanlar, fani olarak doğan insanların hem düşünce tarzından hem de yaşama biçminden rahatsız oluyordu. "Onları doğuran çağla birlikte onlar da ölmeliler," diye bağırıyordu Tırpan Cemiyeti'nin fanilik sonrası püristleri.

Günün sonunda, bunun ikinci emrin çirkin bir ihlali olduğuna karar verildi ve tasfiyeye dahil olan tırpanların hepsi ağır cezalar aldı ama artık olan olmuştu. Atalarımızı kaybetmiştik. İhtiyarlarımızı kaybetmiştik. Geçmişle olan bağımızı kaybetmiştik. Fani olarak doğan insanlar hâlâ var ama bir kez daha hedef hâline gelmekten korktukları için yaşlarını ve geçmişlerini saklıyorlar artık.

Evet, tasfiyeye karşı çıktım ama Fırtına Bulutu karşı çıkmadı. Tırpan meselelerine müdahil olmama kanunu gereğince tasfiyeyi durdurmak için elinden gelen bir şey yoktu. İzlemekten başka. Fırtına Bulutu bedeli ağır olan bu hatayı yapmamıza ve Tırpan Cemiyeti'nin bugün bile, bu konudaki pişmanlığının altında ezilmesine müsaade etti.

Hâlâ zaman zaman merak ediyorum, Tırpan Cemiyeti çığırından çıksa ve küresel bir devşirmeyle tüm insanlığı

T.me/Cinciva

devşirmeye kalksa, Fırtına Bulutu müdahil olmama kanununu çiğneyip bunu engeller mi? Yoksa biz insanlar kendimizi yok edip geriye bilgi, başarı ve sözümona bilgelikten oluşan bir canlı bulut bırakırken sadece tanıklık mı eder?

Acaba Fırtına Bulutu bizim yok oluşumuzun yasını tutar mı? Ve yas tutacak olursa, bunu ebeveynlerini kaybeden bir çocuk olarak mı, yoksa kötü kararlar vermesini engelleyemediği fevri çocuğunu kurtaramamış bir ebeveyn olarak mı yapar?

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

28

Güneşin Kalbinde Yanan Hidrojen

Citra Terranova, dedi aynı anda hem kudretli hem de nazik bir ses. Citra Terranova, beni duyabiliyor musun?

Kim o? Orada biri mi var?

İlginç, dedi ses. Çok ilginç...

Ölümsü olmak tam bir sefaletti. Tartışmaya kapalı bir konuydu bu.

Bir kez daha yasal olarak canlı ilan edildiğinde, değerlerini ölçen bir diriliş hemşiresinin yabancı ama profesyonel olarak dostane suratıyla karşılaştı. Etrafına bakınmaya çalıştı ama boynunda atel vardı.

"Tekrar hoş geldin, hayatım," dedi hemşire.

Citra gözlerini her oynatmasıyla oda da taklalar atıyordu. Sadece ağrı kesici nanitler değil, damarlarında her türlü uyuşturucu, iyileştirici kimyasal ve mikrobot yüzüyordu.

"Kaç gün?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

"Sadece iki gün," dedi hemşire neşeyle. "Basit bir omurga kırılması. Halledemeyeceğimiz bir şey değil."

Ömründen iki gün çalınmıştı; harcama lüksünün olmadığı iki gün.

"Ailem?"

"Üzgünüm, hayatım ama bu bir tırpan meselesiydi. Ailene haber verilmedi." Hemşire, Citra'nın başını okşadı. "Onlarla

T.me/Cinciva

bir sonraki görüşmende sen anlatırsın. Şimdi yapman gereken rahatlamak. Bir gün daha burada kaldın mı yepyeni olacaksın." Sonra da Citra'ya o güne dek yediği en lezzetli dondurmayı verdi.

O akşam Tırpan Curie geldi ve Citra'ya kaçırdığı şeyleri anlattı. Rowan diskalifiye olmuş ve sportmenliğe sığmayan davranışlarda bulunduğu için ağır azar işitmişti.

"O diskalifiye olduğu için ben mi kazanmış oluyorum yani?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Tırpan Curie. "Seni yenmek üzere olduğu belliydi. İkinizin de mağlup olmanıza karar verildi. Yakın dövüş üzerine daha çok çalışmalıyız, Citra."

"Of, böyle iş mi olur ya!" dedi Citra, Tırpan Curie'nin sandığından çok daha farklı bir sebeple sinirlenerek. "Yani Rowan'la ikimiz mecliste ikidir başarısız oluyoruz."

Tırpan Curie iç geçirdi. "Üçüncü seferde başarırsın," dedi. "Şimdi her şey Kış Meclisi'ndeki performansına bağlı. Ve son sınavında kendini göstereceğine inanıyorum."

Citra gözlerini kapatıp boynundan yakaladığında Rowan'ın suratındaki ifadeyi hatırladı. Gözlerinde soğuk bir ifade vardı. Kurnaz. Citra o anda Rowan'ın daha önce görmediği bir yüzünü görmüştü. Sanki Citra'ya yapacağı şey onu heyecanlandırıyormuş gibiydi. Bundan zevk alacakmış gibiydi. Citra'nın kafası o kadar karışmıştı ki! Bu hamleyi gerçekten en başından beri planlıyor muydu? Diskalifiye olacağının farkında mıydı, yoksa asıl amacı diskalifiye olmak mıydı?

"Müsabakanın sonunda Rowan nasıldı?" diye sordu Tırpan Curie'ye. "Yaptığı şey yüzünden şaşırmış bir hâli var mıydı? Benim yanıma çömeldi mi? Beni ambu-drona götürmelerine yardım etti mi?"

T.me/Cinciva

Tırpan Curie cevap vermeden önce biraz tereddüt etti. "Orada öylece dikildi, Citra. Suratı taş gibiydi. Akıl hocası gibi küstah ve pişkin," dedi nihayet.

Citra yatakta arkasına dönmeye çalıştı, atel çıkmış olsa da boynu hâlâ kaskatıydı.

"O artık sandığın kişi değil," dedi Tırpan Curie tane tane Citra anlasın diye.

"Hayır," diye kabul etti Citra, "değil." Ama artık nasıl birine dönüştüğüne dair en ufak bir fikri de yoktu.

Malikâneye döndüğünde Rowan yine ağır bir dayak yiyeceğini sanıyordu. Tam tersiyle karşılaştı.

Tırpan Goddard'ın keyiften dili iyice çözülmüştü. Rowan'ın cesaretine kadeh kaldırmak için daha antreye adım atar atmaz uşaktan şampanya ve herkese kadeh getirmesini istedi.

"Sende bu cesaretin olmasını beklemiyordum, çocuk," dedi Goddard.

"Aynen öyle," diye katıldı Tırpan Rand. "Odama gelip istediğin zaman benim de boynumu kırabilirsin."

"Sadece boynunu kırmadı," diye belirtti Goddard. "Acımadan tüm omurgasını kırdı! Herkes duydu bunu. Eminim arka sıralarda uyuklayan tırpanları bile uyandırmıştır!"

"Klasik!" dedi Tırpan Chomsky, kadeh kaldırılmasını beklemeden şampanyasını kafaya diktikten sonra.

"Dikkat çekici bir noktanın altını çizdin," dedi Goddard. "Herkese senin benim çırağım olduğunu ve kimseye aman vermeyeceğini gösterdin!" Sonra da biraz sakinleşti. Nazik bile denebilirdi. "O kıza karşı hisler beslediğini biliyorum ama yine de yapılması gerekeni fazlasıyla yaptın."

"Diskalifiye oldum," diye hatırlattı onlara Rowan.

T.me/Cinciva

"Resmî olarak evet," diye hak verdi Goddard, "ama birçok önemli tırpanın da takdirini kazandın."

"Ve diğerlerinin de düşmanlığını," diye belirtti Volta.

"Kumda bir çizgi çekmenin bir zararı yok," diye karşılık verdi Goddard. "Bunu ancak güçlü bir adam becerebilir. Kadeh kaldırmaktan memnun olduğum türden bir adam."

Rowan kafasını kaldırdığında, Esme'nin merdivenlerin tepesinde oturmuş, onları seyrettiğini gördü. Yaptığı şeyden kızın haberdar olup olmadığını merak etti ve kızın bundan haberdar olabileceği düşüncesi Rowan'ı utandırdı.

"Rowan'a!" dedi Tırpan Goddard kadehini kaldırarak. "Boynu tutukların can düşmanı ve omurgaların kırıcısı."

Rowan'ın içmek zorunda kaldığı en acı kadehti bu.

"Ve şimdi de" dedi Goddard, "partilemek boynumuzun borcu."

Hasat Meclisi'nden sonra düzenlenen parti dillere destandı ve Goddard'ın bulaşıcı enerjisine kimsenin bağışıklığı yoktu. Daha misafirler gelmemiş, çalacak beş DJ'den ilki bile müziğe başlamamışken, malikânenin şatafatlı salonundaki Goddard, sanki duvardan duvara odayı kucaklayacakmış gibi kollarını kocaman açıp ortaya, "Elementimdeyim ve elementim güneşin kalbinde yanan hidrojen!"

O kadar absürt bir cümleydi ki Rowan bile gülmeden edemedi.

"Adamın ağzından normal bir laf çıkmıyor," diye fısıldadı Tırpan Rand, Rowan'a, "ama insan seviyor işte."

Odalar, teraslar ve havuz misafirlerle doldukça, Rowan, Citra'yla dövüşünün ardından girdiği buhrandan çıkmaya başladı.

"Senin için kontrol ettim," dedi Tırpan Volta. "Citra'nın bilinci açılmış ve diriliş merkezinde bir gün daha tutulacakmış.

T.me/Cinciva

Tedavisi tamamlanınca Tırpan Curie'yle birlikte eve dönecek, yani sıkıntı yok. Gerçi en azından onun için yok ama senin de istediğin buydu, değil mi?"

Rowan adama karşılık vermedi. Yaptığı şeyi niye yaptığını anlayabilen başka birileri var mı diye merak etti. Olmamasını umdu.

Sonra etraflarındaki eğlencenin ortasında Volta ciddileşti. "Tırpanlığı ona bırakma, Rowan," dedi adam. "En azından bilerek. Seni adil bir şekilde yenerse o ayrı ama sırf hormonların coşuyor diye kızın bıçağına razı olmak düpedüz mallık."

Belki de Volta haklıydı. Belki de son sınavlarında ellerinden geleni yapmalıydılar ve elinden gelen Citra'nınkinden iyiyse, tırpan yüzüğünü kabul edebilirdi. Ve sonra belki de bir tırpan olarak yapacağı ilk ve son iş de kendini devşirmek olurdu. Böylece Citra'yı devşirmek zorunda kalmazdı. En kötü durum senaryosu bile olsa bir kaçış yolu olması Rowan'ın içini rahatlattı.

Zenginler ve ünlüler helikopter, limuzin ve acayip ama dikkat çekici bir girişle, sırt roketiyle teşrif ettiler partiye. Rowan havası atılacak bir şeymiş gibi, Goddard özellikle hepsini Rowan'la tanıştırdı. "Gözünüz bu oğlanın üzerinde olsun," dedi Goddard meşhur misafirlerine. "Önü çok açık."

Rowan hayatında hiç bu kadar değerli hissetmemişti. Ona marul yerine et gibi davranan bir adamdan nefret etmek çok zordu.

"Hayat dediğin böyle yaşanmalı," dedi Goddard, Rowan'a yarısı açık kulübede keyif çatıp eğlenceyi seyrederken. "Tecrübe edilebilecek her şeyi tecrübe edip diğer insanlarla birlikte güzel vakit geçirmek."

"Bu insanların bir kısmı burada bulunmak için para alsalar bile mi?"

T.me/Cinciva

Goddard, profesyonel parti misafirleri olmadan çok daha az ve çok daha çirkin görünecek olan kalabalık havuz güvertesine baktı.

"Her prodüksiyonda figüranlar vardır," dedi Rowan'a. "Boşlukları doldurur, manzara olurlar. Hepsinin birer ünlü olmasını istemeyiz, değil mi? Yoksa kavga çıkar durur!"

Bir voleybol maçı için havuzun ortasına bir ağ gerildi ve onlarca kişi toplandı. "Etrafına bir bak, Rowan," dedi Goddard müthiş bir keyifle. "Hayatında hiç bu kadar keyifli vakit geçirmiş miydin? Sıradan halk bizi devşirdiğimiz için değil, yaşama şeklimiz yüzünden bu kadar seviyor. Yeni kraliyet olarak rolümüzü kabullenmeliyiz."

Rowan kendini kraliyetin bir parçası olarak görmüyordu ama en azından bugünlük öyleymiş gibi yapabilirdi. Bu yüzden havuza daldı ve kendini takım kaptanı ilan ederek Tırpan Goddard'ın sadık kullarının oyununa katıldı.

Ne kadar çabalarsanız çabalayın, Tırpan Goddard'ın partilerinde eğlenmemek çok zordu. Bu kadar eğlence arasında, Goddard'ın ne kadar acımasız bir kasap olduğunu unutmak da kolaydı.

Ama o bir tırpan katili miydi?

Citra açık açık Goddard'ı suçlamamıştı ama baş şüphelisinin Goddard olduğu açıktı. Citra'nın araştırması can sıkıcıydı ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Goddard'ın yanında geçirdiği bunca zaman boyunca Goddard'ın tırpan emirlerini çiğneyen bir hareketini bile gördüğünü hatırlamıyordu Rowan. Emirlere getirdiği yorumlar bazen sınırlarda gezinse de gerçek anlamda herhangi bir emri çiğnediği olmamıştı. Toplu devşirmeleri bile gelenek ve görenekler dışında yasak değildi.

"Muhafazakârlar, onların sahip olamayacağı bir yatkınlıkla devşirdiğim için benden nefret ediyorlar," demişti God-

T.me/Cinciva

dard, Rowan'a. "Benim kusursuz bir tırpan olmanın sırrını keşfetmiş olmamı kıskanan bir avuç sefil hain onlar."

Eh, kusursuzluk öznel bir şeydi ve Rowan adamın kusursuz bir tırpan olduğunu kesinlikle düşünmüyordu ama Goddard'ın kötülük repertuvarında Faraday'i öldürebileceğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Bu sonu gelmeyecek gibi görünen partinin üçüncü gününde beklenmedik iki misafir geldi, en azından Rowan için beklenmedik. İlk misafir Yüksek Bıçak Ksenokrates'ti.

"O ne arıyor burada?" diye sordu Rowan, Tırpan Chomsky'ye Yüksek Bıçak havuzun yanında belirdiğinde.

"Bana sorma, onu davet eden ben değilim."

Yüksek Bıçak'ın Goddard gibi tartışmalı bir tırpanın partisinde boy göstermesi normal değildi. Burada bulunmaktan hiç hazzetmediği görülebiliyordu. Utanmış gibi bir hâli vardı ve dikkat çekmemeye çalışıyordu, ancak böyle cüsseli ve altınlara bürünmüş birinin görülmemesi zordu. Boş bir tarladaki bir sıcak hava balonu gibi insanların gözleri üzerindeydi.

Fakat Rowan'ı asıl şaşırtan ikinci misafir oldu. Misafir havuz güvertesine gelir gelmez üzerindekileri çıkarmaya başlamıştı. Bu kişi Rowan'ın kendisini Tırpan Faraday'in silah odasına götürdüğünden beri görmediği arkadaşı Tyger Salazar'dan başkası değildi.

Rowan doğruca onun yanına gidip Tyger'ı bir süs çalısının arkasına çekti.

"Sen ne arıyorsun burada?"

"Hey, Rowan!" dedi Tyger her zamanki çarpık sırıtışıyla, "ben de seni gördüğüme sevindim! Oğlum, kasların şişmiş ha! Ne bastılar sana?"

"Hiçbir şey, gerçek kas bunlar ve soruma cevap vermedin. Niye buraya geldin? Buraya davetsiz geldiğini öğrenirlerse

T.me/Cinciva

başının nasıl büyük bir belaya gireceğinin farkında mısın? Okul dansına davetsiz girmekle aynı şey değil bu!"

"Sakin ol! Davetsiz geldiğim yok. Sınırsız Misafirler'e kaydoldum. Artık lisanslı bir particiyim!"

Tyger ara sıra ileride bir profesyonel parti misafiri olmak istediğinden bahseder dururdu ama Rowan onu hiç ciddiye almamıştı.

"Tyger, bu gerçekten ama gerçekten kötü bir fikir, hatta bugüne kadarki kötü fikirlerinin en kötüsü." Sonra da "Profesyonel particilerin bazen... senin hoşuna gitmeyecek şeyler *yapması* gerekiyor. Biliyorum, kendi gözlerimle gördüm."

"Abi, beni tanıyorsun, her şeyi akışına bırakırım ben."

"Peki, ailen bu duruma ne diyor?"

Neşeli tavrı bir anda sönen Tyger bakışlarını aşağı indirdi. "Ailem benden feragat etti."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?"

Tyger omuz silkti. "Sıçramayı abarttım belli ki. Pes ettiler. Artık Fırtına Bulutu'nun vesayetindeyim."

"Üzüldüm, Tyger."

"Hey, üzülmene gerek yok. İnanır mısın bilmem, Fırtına Bulutu babamdan daha iyi bir baba. Bana iyi tavsiyeler veren ve gerçekten umursayarak günümün nasıl geçtiğini soran birileri var artık."

Fırtına Bulutu'nun yaptığı diğer her şey gibi, ebeveynlik becerileri de su götürmezdi. Ancak insanın ailesinin kendisinden feragat etmesi de acı verici olmalıydı.

"Nedense," dedi Rowan, "profesyonel partici olmanı Fırtına Bulutu'nun tavsiye ettiğini sanmıyorum."

"Hayır ama beni durduramaz. Bu kararı verecek kişi benim. Hem parası da iyi." Onları dinleyen birileri var mı diye etrafına bakındı, ardından Rowan'a yaklaşıp fısıldadı. "Ama para asıl nerede, biliyor musun?"

T.me/Cinciva

Rowan çekinerek sordu. "Nerede?"

"Diyorlar ki canlı insanlar üzerinde antrenman yapıyormuşsun. Bu tarz işlere acayip para ödüyorlar! Bana iş ayarlayabilir misin? Yani ölümsü olup duruyorum zaten. Bari bu şekilde para kazanayım!"

Rowan inanamayan gözlerle arkadaşına baktı. "Delirdin mi sen? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Tanrım, ne kullanıyorsun sen?"

"Sadece kendi nanitlerim, dostum. Sadece kendi nanitlerim."

Tırpan Volta, Goddard'ın maiyetinde olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Çoğunlukla. Goddard'ın üç acemi tırpanı arasında en gençleri olan Volta, kendini bir dengeleyici güç olarak görüyordu. Chomsky beyinsiz bir kuvvetti, Rand animustu, aralarındaki doğanın kaotik yanı. Volta ise başkalarının sandığından daha fazlasını gören, mantık sahibi tırpandı. Ksenokrates'in partiye geldiğini ilk gören o olmuş, adamın başarısız bir şekilde insanlardan kaçınmaya çalışmasını seyretmişti. Ksenokrates diğer tırpan misafirlerle el sıkışmak zorunda kalmıştı ki bu misafirlerin bir kısmı PansAsya'dan ve AvroSkandinavya'dan gelmişti. Ksenokrates'in el sıkışma konusunda gösterdiği bu çekince sayesinde Volta adamın burada kendi seçimiyle bulunmadığını anlamıştı.

Volta tam olarak neler olduğunu anlayabilmek için kendini Goddard'ın yakınında konuşlandırdı.

Goddard, Yüksek Bıçak'ı görünce ayağa kalktı; gerekli bir saygı göstergesi. "Ekselansları, küçük buluşmama teşrif etmeniz ne büyük bir şeref."

"Pek de küçük olduğu söylenemez," diye karşılık verdi Ksenokrates.

"Volta!" diye buyurdu Goddard, "Havuz kenarına iki sandalye yerleştir de aksiyona yakın oturalım."

T.me/Cinciva

Normalde böyle bir iş uşaklara verilse de Volta şikâyet etmedi çünkü adamlara kulak misafiri olmak için süper bir fırsattı. Havuzun derin tarafında, döşeme taşların üzerine iki sandalye getirdi.

"Daha yakına koy," dedi Goddard. Volta da sandalyeleri havuza o kadar yakın yerleştirdi ki sıçrama tahtasını kullanarak havuza atlayan herkes ikilinin üzerine su sıçratacaktı. "Yakında dur," dedi Volta'ya kısık sesle ki Volta'nın niyeti de tam olarak buydu.

"Yiyecek bir şey ister misiniz, Ekselansları?" diye sordu Volta birkaç metre ötedeki açık büfeyi işaret ederek.

"Sağ ol, almayayım," dedi adam ki gurmeliğiyle meşhur bir adamın böyle bir cevap vermesi çok şey anlatıyordu. "Burada buluşmak zorunda mıyız?" diye sordu Ksenokrates. "Sakin bir odada konuşmayı tercih etmez misin?"

"Bugün odalarımın hiçbiri sakin değil," dedi Goddard.

"Evet ama burası fazla açık bir forum."

"Saçmalık, burası Forum değil," dedi Goddard. "Olsa olsa Nero'nun sarayıdır."

Volta rol icabı sesli bir kahkaha attı. Dalkavuk rolü oynayacaksa, hakkını verecekti.

"Eh, umalım da Kolezyum'a dönüşmesin," dedi Ksenokrates, bu seferki kelimeleri daha sinirli çıkmıştı ağzından.

Goddard bu düşünceye kıkırdayarak cevap verdi. "Ne yalan söyleyeyim, birkaç Tonisti aslanlara atmaya hayır demezdim."

Paralı olan parti misafirlerinden biri sıçrama tahtasından kusursuz bir üç takla atarak havuza dalınca Yüksek Bıçak'ın ağır cübbesi ıslandı.

"Bu şatafatlı yaşam tarzının seni kuyruğundan ısırmayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Ksenokrates.

"Hareket etmeye devam edersem ısıramaz," dedi Goddard sırıtarak. "Burayla işim bitti sayılır. Güneyde yer bakıyorum kendime."

T.me/Cinciva

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Niye bu kadar gerginsiniz, Ekselansları?" dedi Goddard. "Sizi buraya partilerimin Tırpan Cemiyeti için ne kadar olumlu bir şey olduğunu bizzat görün diye davet ettim. İyi ilişkiler kurmak için birebir! Sizin de evinizde büyük galalar düzenlemeniz gerek."

"Benim ahşap bir kulübede yaşadığımı unutuyorsun."

Goddard gözlerini kısarak adama baktı, bakışlarında neredeyse bir öfke okunuyordu. "Evet, Fulcrum City'deki en yüksek binanın tepesindeki bir ahşap kulübe. En azından ben ikiyüzlü değilim, Ksenokrates. Kendimi mütevazı göstermeye çalışmıyorum."

Yüksek Bıçak, Goddard'a, Volta'yı şaşırtan ama aslında hiç de şaşırmaması gereken bir şey söyledi. "En büyük hatam," dedi Ksenokrates, "onca yıl önce seni çırak olarak yanıma almış olmak."

"Öyle olduğunu umalım," dedi Goddard. "En büyük hatanızı henüz yapmamış olduğunuzu düşünmek istemem." Üstü kapalı bir tehditti bu. Goddard bu konuda fazlasıyla başarılıydı.

"Söyleyin," dedi Goddard, "sizin çırağınıza güldüğü gibi, talih *benim* çırağıma da gülecek mi?"

Goddard'ın hangi talihten bahsettiğini merak eden Volta kulak kesildi.

Ksenokrates derin bir nefes aldı. "Talih gülüyor, evet. Kız bir hafta içerisinde bir sorun olmaktan çıkacak. Bundan eminim." Başka bir yüzücü daha üzerlerine su sıçrattı. Ksenokrates kendini korumak için ellerini kaldırsa da Goddard kılını bile kıpırdatmadı.

Sorun olmaktan çıkacak. Bu birçok anlama gelebilirdi. Rowan'ı görene kadar etrafına bakındı Volta. Partici çocuklardan biriyle ateşli bir tartışma içinde gibi görünüyordu.

T.me/Cinciva

Citra'nın "sorun olmaktan çıkması," Volta'ya göre, Rowan'ın başına gelebilecek en iyi şeylerden biriydi.

"Tamam mıyız? Gidebilir miyim?"

"Bir saniye," dedi Goddard ve dönüp havuzun sığ ucuna seslendi. "Esme! Esme, gel bak, tanışmanı istediğim biri var."

Yüksek Bıçak'ın yüzündeki dehşet ifadesi insanın kanını donduran cinstendi. Gerçekten de geçen her dakikayla birlikte olaylar daha ilginç bir hâl alıyordu.

"Lütfen, Goddard, hayır."

"Ne olacak, canım?" dedi Goddard.

Esme yüzme kolluklarını bile çıkarmadan havuzun kenarından dolaşıp yanlarına geldi. "Evet, Tırpan Goddard?"

Goddard kızı yanına çağırdı ve kız altın cübbeli adama dönük hâlde Goddard'ın kucağına oturdu. "Esme, bu kim biliyor musun?"

"Bir tırpan mı?"

"Herhangi bir tırpan değil. O Ksenokrates, OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı. O Bay Şişman."

"Merhaba," dedi kız.

Ksenokrates kızın gözlerine bakmaktan kaçınarak acı acı başıyla kıza karşılık verdi. Adamın rahatsızlığı ısı gibi etrafa yayılıyordu. Volta, Goddard'ın bunu mesaj vermek için mi, yoksa sırf acımasızlık olsun diye mi yaptığını merak ediyordu.

"Sanırım daha önce tanışmıştık," dedi Esme. "Çok uzun zaman önce."

Ksenokrates cevap vermedi.

"Saygıdeğer misafirimiz kendini fazla kasıyor," dedi Goddard. "Onun da partiye katılması gerek, haksız mıyım Esme?"

Esme omuz silkti. "Diğerleri gibi eğlenmesi lazım."

"Ben hayatımda daha mantıklı bir şey duymadım," dedi Goddard. Sonra Esme'nin göremeyeceği şekilde elini arkaya, Volta'ya doğru uzattı ve parmaklarını şıklattı.

T.me/Cinciva

Volta yavaş, sessiz bir nefes aldı. Goddard'ın ondan ne istediğini biliyordu. Ama Volta bu konuda çekimserdi. Bu meseleye burnunu soktuğu için pişman olmaya başlamıştı.

"Belki dans pistinde bize numaralarınızı göstermelisiniz, Ekselansları," dedi Goddard. "O zaman misafirlerim size gülebilirler, sizin mecliste tüm Tırpan Cemiyeti'ni bana güldürdüğünüz gibi. Bunu unuttuğumu mu sandınız?"

Goddard kolunu hâlâ Volta'ya uzatmış, sabırsızca parmaklarıyla işaret ediyordu ve Volta'nın ona istediğini vermekten başka çaresi yoktu. Genç tırpan sarı cübbesinin birçok gizli cebinden bir tanesine uzanıp küçük bir hançer çıkardı ve kabzasını Goddard'ın avucuna koydu.

Goddard parmaklarıyla kabzayı kavradı ve hançeri yavaşça, dikkat çekmeden kızın boynuna bir santim kalana kadar yaklaştırdı.

Kız hançeri görmedi. Orada bir şey olduğundan bile haberi yoktu. Ama Ksenokrates gördü. Gözleri kocaman açılmış, çenesi aşağı sarkmış hâlde olduğu yerde kalakalmıştı.

"Buldum!" dedi Goddard neşeyle. "Neden havuzda bir tur atmıyorsunuz!"

"Lütfen," diye yalvardı Ksenokrates. "Buna hiç gerek yok."

"Ah, ama ısrar ediyorum."

"Yüzmek istediğini sanmıyorum onun," dedi Esme.

"Ama benim partilerimde herkes yüzer!"

"Yapma bunu," diye yalvardı Yüksek Bıçak.

Goddard'ın buna cevabı hançeri olanlardan bihaber olan Esme'nin ensesine daha da yaklaştırmak oldu. Artık Volta bile terlemeye başlamıştı. Goddard'ın partilerinde daha önce kimse devşirilmemişti ama her şeyin bir ilki vardı. Volta bunun bir irade savaşı olduğunu biliyordu ve onun olaya müdahale edip hançeri Goddard'ın elinden almasını engelleyen tek şey, ilk kimin pes edeceğini biliyor olmasıydı.

T.me/Cinciva

"Lanet olsun, Goddard!" dedi Ksenokrates. Sonra da ayağa kalkıp üzerindeki altın süslemeleri bile çıkarmadan kendini havuza attı.

Rowan, Ksenokrates ile Goddard arasında yaşananların hiçbirine kulak misafiri olmadı ama Yüksek Bıçak'ın kendini havuzun derin ucuna atarak herkesin dikkatini çekecek miktarda etrafa su sıçrattığını gördü.

Ksenokrates havuzda aşağı süzüldü ve yukarı çıkmadı.

"Dibe battı!" dedi birisi. "Altın süsler yüzünden!"

Rowan'ın Yüksek Bıçak'tan pek hoşlandığı söylenemezdi ama aynı zamanda adamın boğulmasını da istemiyordu. Adam düşmemişti sonuçta, havuza kendi atlamıştı ve kendi altın cübbesine dolanıp olur da boğulursa, o zaman bu kendini devşirme sayılırdı. Rowan havuza atladı ve onu takip eden Tyger da peşinden suya daldı. Ksenokrates'in son nefesinin baloncuklarının yükseldiği havuzun dibine doğru yüzdüler. Rowan adamın ağır, çok katmanlı cübbesini tutup kafasının üzerinden cübbeyi çıkardı ve Tyger da Yüksek Bıçak'ın yüzeye çıkmasına yardımcı oldu. Yüzeye çıkan Yüksek Bıçak derin nefesler aldı, öksürdü ve su kustu. Kalabalık alkışa başladı.

Şimdi pek de bir Yüksek Bıçak'a benzemiyordu; ıslak, altın iç çamaşırı giyen, şişman bir adamdı sadece.

"Sanırım dengemi kaybettim," dedi olayı neşeli bir şekilde karşılayıp farklı bir neden uydurmaya çalışırken. Belki diğerleri adamın dediğini yutmuştu ama Rowan onun kendisini havuza attığını görmüştü. Kazayla düşmekle alakası yoktu bunun. Ne diye böyle bir şey yapmıştı ki?

"Bir dakika," dedi Ksenokrates sağ eline bakarak. "Yüzüğüm!"

"Ben alırım!" dedi partinin gözdesi hâline gelen Tyger ve yüzüğü almak için tekrar havuzun dibine daldı.

T.me/Cinciva

Chomsky de yanlarına geldi ve Volta'yla birlikte Ksenokrates'i suyun içinden çekip çıkardılar. Adam için daha rezil edici bir şey olamazdı. Bir balıkçı gemisinin güvertesine çıkarılan fazlaca şişkin, balık dolu bir ağa benziyordu.

Hiç ona yakışmayan şekilde mahcup davranan Goddard, Yüksek Bıçak'ı geniş bir havluyla sardı. "Çok ama çok özür dilerim," dedi Goddard. "Boğulabileceğiniz aklımın ucundan bile geçmedi. Bu hiç kimse için iyi bir şey olmazdı."

O anda Rowan, Ksenokrates'in kendini havuza atmasının tek bir sebebi olabileceğini anladı.

Çünkü Goddard bunu yapmasını emretmişti.

Bu da Goddard'ın Yüksek Bıçak üzerinde kimsenin bilmediği kadar hükmü olduğu anlamına geliyordu. Ama nasıl?

"Ben artık gidebilir miyim?" diye sordu Esme.

"Elbette gidebilirsin," dedi Goddard kızı alnından öperek. Esme ünlülerin çocukları arasında kendisine arkadaş aramak için oradan ayrıldı.

Tyger yüzükle birlikte yüzeye çıktı. Ksenokrates yüzüğü teşekkür bile etmeden oğlanın elinden alıp parmağına taktı.

"Cübbesini de almaya çalıştım ama çok ağırdı," dedi Tyger.

"Dalış ekipmanı olan birini hazine avına göndeririz," diye espriyi patlattı Goddard. "Gerçi kurtarma hukuku devreye girdiği için cübbe üzerinde hak iddia edebilirler."

"Bitirdin mi lafını?" dedi Ksenokrates. "Çünkü artık gitmek istiyorum."

"Elbette, Ekselansları."

Sonra da OrtaMerika Yüksek Bıçağı havuz güvertesinden ayrıldı ve gelirken yanında getirdiği haysiyetinin tamamını geride bırakarak su damlata damlata evine gitti.

"Tüh, fırsat bu fırsat, yüzüğünü öpseydim keşke," diye hayıflandı Tyger. "Dokunulmazlık hakkı avucumun içindeydi ve şansımı kaçırdım."

T.me/Cinciva

Ksenokrates gidince, Goddard kalabalığa hitap etti. "Yüksek Bıçak Ksenokrates'in iç çamaşırlı hâlinin fotoğrafını yükleyen olursa onu ânında devşiririm!"

Herkes güldü ama adamın şaka yapmadığını anlayınca sustular.

Parti sona erip Tırpan Goddard en önemli misafirlerine veda ederken Rowan da her şeyi dikkatle seyrediyordu.

"O zaman bir sonraki partide görüşürüz, değil mi?" dedi Tyger, Rowan'ın dikkatini dağıtarak. "Belki bu sefer beni daha erken gönderirler, daha uzun takılırız."

Tyger'ın ön bahçedeki fıskiye kadar derin olmaması Rowan'ın sinirini bozuyordu. İlginçtir, eskiden Tyger'ın sığlığı hiç canını sıkmazdı. Belki o zamanlar Rowan da ondan pek farklı değildi. Doğru, Tyger gibi heyecan peşinde koşmuyordu ama kendi çapında Rowan da kendi yaşamının yüzeyinde yaşıyordu. O buz katmanının bu kadar ince olabileceğini kim bilebilirdi ki? Şimdiyse Tyger'ın anlayamayacağı kadar derinlere inmişti.

"Olur, Tyger. Gelecek partide görüşürüz."

Tyger diğer profesyonel parti misafirleriyle birlikte malikâneden ayrıldı ki artık Rowan'a göre onlarla daha fazla ortak noktası var gibi görünüyordu. Rowan eski hayatından bağ kurabileceği birilerinin kalıp kalmadığını merak etti.

Rowan girişte dikilirken Tırpan Goddard önünden geçti. "Bir neoklasik heykel olmaya çalışıyorsan, sana bir kaide alayım," dedi. "Tabii sensiz de yeterince heykel var burada."

"Özür dilerim, Saygıdeğer Tırpan, sadece düşünüyordum."

"Çok fazla düşünmek sağlığa zararlı olabilir."

"Yüksek Bıçak'ın neden havuza o şekilde atladığını merak ediyordum."

"Kazara düştü. Kendi de söyledi zaten."

T.me/Cinciva

"Hayır, kendim gördüm," diye ısrar etti Rowan. "Havuza atladı."

"Eee, o zaman ben nereden bileyim? Gidip ona sorarsın. Tabii Yüksek Bıçak'a bu kadar utanç verici bir anıyı hatırlatman senin pek hayrına olmaz bence." Sonra da konuyu değiştirdi. "Parti oğlanlarından biriyle aran epey iyiydi gördüğüm kadarıyla. Bir sonraki sefere daha fazla oğlan davet etmemi ister misin?"

"Hayır, hayır, öyle bir mesele değil," dedi Rowan ve istemeden yanakları kızardı. "Mahalleden bir arkadaş sadece."

"Anlıyorum. Onu sen mi davet ettin?"

Rowan başını iki yana salladı. "Benden habersiz şirketlerden birine kaydolmuş. Bana kalsa burada olmazdı."

"Neden peki?" dedi Goddard. "Senin dostun demek benim dostum demektir."

Rowan buna cevap vermedi. Goddard'ın ne zaman ciddi olduğunu, ne zaman ona olta attığını anlayamıyordu.

Rowan'ın sessizliği Goddard'ı güldürdü. "Gevşe biraz, çocuk! Partiydi altı üstü, engizisyon değil ya." Rowan'ın omzuna vurup aylak aylak yürümeye devam etti. Rowan'ın aklı olsaydı, meseleyi orada bırakırdı. Ama bırakmadı.

"İnsanlar Tırpan Faraday'in başka bir tırpan tarafından öldürüldüğünü söylüyor."

Goddard olduğu yerde durdu ve yavaşça Rowan'a doğru döndü. "Öyle mi diyor bu insanlar?"

Rowan derin bir nefes aldı ve önemsiz bir şeymiş gibi davranıp geri adım atmaya çalışırcasına omuz silkti. Ama bunun için geç kalmıştı. "Bir dedikodu sadece."

"Sen de bir şekilde bunda benim parmağım olduğunu düşünüyorsun?"

"Var mı?" diye sordu Rowan.

T.me/Cinciva

Tırpan Goddard üzerine geldi ve Rowan'ın dışarı yansıttığı yüzünün ardındaki karanlık, soğuk yeri görebiliyordu sanki. "Beni neyle suçluyorsun, çocuk?"

"Hiçbir şeyle Saygıdeğer Tırpan. Sadece bir soru sordum. Şüpheleri gidermek için." Goddard'ın kendi soğuk yerini görmek için bakışlarıyla karşılık vermeye çalıştı ama net olmayan ve anlaşılmaz bir şeydi gördüğü.

"Şüpheleri giderilmiş say," dedi Goddard sarkastik bir neşeyle. "Etrafına bir bak, Rowan. Zamanı geçmiş, muhafazakâr bir tırpanı ortadan kaldırmak için yedinci emri çiğneyerek tüm bunları tehlikeye atacağımı bir anlığına bile düşünebiliyor musun? Faraday kendini devşirdi çünkü içten içe belki yüz yıldan fazla bir süredir yapacağı en anlamlı işin bu olduğunu biliyordu. Onun gibilerin dönemi sona erdi ve o da bunun farkındaydı. Ve senin şu ufak kız arkadaşın herhangi bir emir ihlali olduğunu iddia ederek ortaya bir şeyler atmayı düşünüyorsa, beni suçlamadan iyi düşünmeli çünkü dokunulmazlıkları sona erer ermez onun sülalesini devşirebilirim."

"Bu kötü niyet sayılır, Saygıdeğer Tırpan," dedi Rowan kibar bir kararlılıkla. "İkinci emri çiğnemiş olursunuz."

Goddard bir anlığına Rowan'ı oracıkta deşecekmiş gibi göründü ama gözlerindeki alev Rowan'ın bir türlü akıl sır erdiremediği o derinlik tarafından yutuldu. "Hep benim iyiliğimi düşünüyorsun, ha?"

"Elimden geleni yapıyorum, Saygıdeğer Tırpan."

Goddard kısa bir süre daha Rowan'a baktı, ardından konuştu. "Yarın hareket eden hedeflere karşı tabancayla antrenman yapacaksın. Tek bir kurşunla bir tanesi dışında tüm hedefleri ölümsü hâle getireceksin, yoksa herhangi bir önyargı ya da kötü niyet gözetmeden senin şu partici arkadaşını devşiririm."

"Ne?"

T.me/Cinciva

"Kendimi açıkça ifade edemedim mi?"

"Hayır, Saygıdeğer Tırpan. Ben... ben anladım."

"Ve bir daha beni bir şeyle suçlamadan önce bunun doğru olduğundan ve bir hakaret olmadığından emin ol."

Goddard orayı hışımla terk ederken cübbesi de bir pelerin gibi havalandı. Daha o kadar uzaklaşmamıştı ki "Elbette, Tırpan Faraday'i öldürmüş olsam bile, bunu sana itiraf edecek kadar aptal değilim," dedi.

"Seninle oyun oynuyor."

O akşam Tırpan Volta, Rowan'la takılıp oyun odasında bilardo oynadı. "Ama bence ona hakaret etmişsin hakikaten. Yani başka bir tırpanı öldürmek? Böyle bir şey yaşanmış değil."

"Bana sanki yaşanmış gibi geliyor." Rowan vuruşunu yaptı ve tüm topları ıskaladı. Aklı orada değildi. Vurması gereken topların çizgili mi çizgisiz mi olduğunu bile hatırlayamıyordu.

"Bana asıl Citra senin kafanı karıştırıyor gibi geliyor. Bunu hiç düşünmüş müydün?" Volta da vuruşunu yaptı ve hem çizgili hem de çizgisiz bir topu deliğe soktu ki bu hangi topa vurması gerektiği konusunda Rowan'a hiç yardımcı olmadı. "Yani bir kendine bak, kafayı sıyırmış gibisin. Kız seni kafaya alıyor ve farkında bile değilsin."

"O öyle biri değil," dedi Rowan çizgili bir topu seçip deliğe sokarken. Belli ki bu doğru karardı çünkü Volta oyuna devam etmesine izin verdi.

"İnsanlar değişir," dedi Volta. "Özellikle bir çırak. Bir tırpanın çırağı olmanın olayı değişmektir. İsimlerimizden feragat edip onları bir daha niye kullanmıyoruz sanıyorsun? Çünkü resmî bir tırpan olduğumuzda, artık tamamen farklı insanlara dönüşmüş oluyoruz. Süt çocukları yerine profesyonel devşirmeciler. Çiklet gibi çiğniyor kız seni."

T.me/Cinciva

"Ve ben de onun boynunu kırdım," diye hatırlattı Rowan. "O zaman ödeşmiş sayılırız."

"Ödeşmiş olmak istememelisin. Kış Meclisi'ne açık bir avantajla gitmen lazım ya da en azından böyle bir avantajın olduğunu düşünerek."

Esme kafasını içeri uzatıp, "Kazananla ben oynayacağım," deyip gitti.

"Kaybetmek için daha iyi bir neden olamaz," diye homurdandı Volta.

"Onu sabah koşularıma götüreyim diyorum," diye ortaya bir fikir attı Rowan. "Egzersize ihtiyacı var. Hatta biraz kilo da verir."

"Doğru," dedi Volta, "ama kilolu olmaya doğal bir eğilimi var. Genetik bu."

"Sen bunu nereden..."

Derken Rowan'a dank etti. Gözünün önündeydi ama anlayamayacak kadar yakından bakıyordu her şeye. "Hayır! Şaka yapıyorsun!"

Volta önemsiz bir şeymiş gibi kafasını salladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ksenokrates?"

"Sıra sende," dedi Volta.

"Yüksek Bıçak'ın gayrimeşru bir kızı olduğu ortaya çıkarsa, bu onu mahveder. Emirleri çok ciddi çiğnemiş olur."

"Daha kötüsü ne olurdu, biliyor musun?" dedi Volta. "Kimsenin varlığından haberdar olmadığı o kız gidip de devşirilseydi."

Rowan yeni bir bakış açısıyla bir sürü şeyi tekrar gözden geçirdi. Şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. Esme'nin yemek katında canlı bırakılması, ona hürmet edilmesi... Goddard ne demişti kız hakkında? Rowan'ın o gün tanışacağı en önemli kişi olduğunu. Geleceğin anahtarı olduğunu. "Ama

T.me/Cinciva

o devşirilmeyecek," dedi Rowan. "Ksenokrates, Goddard'ın dediklerini yaptığı sürece. Havuzun derin tarafına atlamak gibi."

Volta başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Ve başka şeyler."

Rowan vuruşunu yaptı ve yanlışlıkla siyah topu sokarak oyunu sona erdirdi.

"Ben kazandım," dedi Volta. "Kahretsin. Şimdi Esme'yle oynamam gerekecek."

T.me/Cinciva

Bir canavarın çırağıyım ben. Tırpan Faraday haklıydı: Öldürmekten hoşlanan biri kesinlikle bir tırpan olmamalı. Kurucuların ideallerinin tam zıddı bu. Tırpan Cemiyeti buna dönüşüyorsa, birilerinin bunu durdurması gerek. Ama o kişi ben olamam. Çünkü sanırım ben de bir canavara dönüşüyorum.

Rowan yazdığına baktı, ardından dikkatle ve ses çıkarmamaya çalışarak sayfayı yırtıp buruşturdu ve yatak odasındaki şöminenin alevlerine attı. Goddard sürekli günlüğünü okuyordu. Rowan'ın akıl hocası olarak bunu yapmaya hakkı vardı. Rowan'ın gerçek düşüncelerini ve hislerini kâğıda dökmeyi öğrenmesi çok uzun sürmüştü. Şimdiyse bunları tekrar saklamayı öğrenmesi gerekiyordu. Hayatta kalmak için. Bu yüzden kalemini alıp yeni bir resmî girdi yazdı.

Bugün sadece on iki mermiyle on iki hareket hâlinde hedefi öldürdüm ve arkadaşımın hayatını kurtardım. Tırpan Goddard gerçekten de insanların elinden gelenin en iyisi yapmasını sağlamak için onları nasıl motive etmesi gerektiğini biliyor. Giderek geliştiğim inkâr edilemez. Her geçen gün daha çok şey öğreniyor, zihnimi, vücudumu ve nişan alışımı daha da kusursuzlaştırıyorum. Tırpan Goddard gelişimimle gurur duyuyor. Umarım bir gün ona olan borcumu öder ve bana yaptıklarının karşılığını veririm.

T.me/Cinciva

29

Buna Hapishane Diyorlardı

Tırpan Curie meclisten beri devşirmeye çıkmamıştı. Tüm ilgisini Citra'ya yönlendirmişti. "Biraz dinlenmeyi hak ettim," dedi tırpan. "Kotayı doldurmaya yetecek vaktim var."

Fallingwater'a geri döndüğü ilk günün akşam yemeğinde Citra nihayet onu endişelendiren meseleyi kadına açtı.

"Bir itirafta bulunmam gerekiyor," dedi Citra yemeğin beşinci dakikasında.

Tırpan Curie cevap vermeden önce ağzındaki lokmayı çiğneyip yuttu. "Ne tür bir itiraf?"

"Hoşunuza gitmeyecek."

"Dinliyorum."

Citra gözlerini kadının soğuk, gri gözlerinden kaçırmamak için elinden geleni yaptı. "Bir süredir yaptığım bir şey hakkında. Sizin bilmediğiniz bir şey bu."

Tırpanın dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Yaptığın herhangi bir şeyden haberim olmadığını mı sanıyorsun gerçekten?"

"Tırpan Faraday'in cinayetini araştırıyordum."

Tırpan Curie elindeki çatalı gürültülü bir şekilde yere düşürdü. "Ne yapıyordun, *ne*?"

Citra, Tırpan Curie'ye her şeyi anlattı. Arkabeyni nasıl araştırdığını, Faraday'in son gününü nasıl adım adım takip

T.me/Cinciva

ettiğini. Ayrıca dokunulmazlık bahşedilen beş kişiden ikisinin kimliğini nasıl keşfettiğini, dokunulmazlık bahşedilmesinin de bu olayın arkasında başka bir tırpan olduğunun net bir kanıtı olmasa bile, yeterli derecede şüphe uyandırdığını anlattı.

Tırpan Curie kızın anlattıklarını pürdikkat dinledi ve Citra anlatacaklarını bitirdiğinde başını eğip en kötüsü için kendini hazırladı.

"Kendimi disiplin cezası için sizin ellerinize bırakıyorum," dedi Citra.

"Disiplin cezasıymış," dedi Tırpan Curie tiksintiyle ama bu tiksinti Citra'ya yöneltilmemişti. "Yaptığın şeyi göremediğim için asıl *kendime* disiplin cezası vermem lazım."

Citra son yirmi saniyedir tuttuğu nefesi verdi.

"Bunu başka birine anlattın mı?" diye sordu Tırpan Curie.

Citra tereddüt etse de artık bir şeyleri saklamanın bir manası olmadığını anladı. "Rowan'a anlattım."

"Bunu söylemenden korkuyordum. Söylesene, Citra, ona bunu anlattıktan sonra o ne yaptı? Ben söyleyeyim ne yaptığını; senin boynunu kırdı! Sanıyorum ki onun bu meselede tam olarak nerede durduğunun iyi bir göstergesi bu. Tırpan Goddard'ın senin küçük teorinden şimdiye dek haberdar olduğuna bahse girebilirsin."

Citra bunun doğru olup olmadığını düşünmek bile istemiyordu. "Yapmamız gereken şey, o tanıkların izini sürüp bizimle konuşmaya gönüllü olup olmadıklarını görmek."

"O işi bana bırak," dedi Tırpan Curie. "Elinden gelenin fazlasını yaptın. Artık kafanı boşaltıp çalışmalarınla eğitimine odaklanmalısın."

"Ama Tırpan Cemiyeti'nde gerçekten böyle bir skandal söz konusuysa..."

"... o zaman yapabileceğin en iyi şey, gerçek bir tırpan olup bununla içeriden savaşmak."

T.me/Cinciva

Citra iç geçirdi. Rowan da aynısını söylemişti. Tırpan Curie, Citra'dan bile inatçı biriydi ve bir konuda karar verdiğinde bunu değiştirmenin mümkünatı yoktu. "Anladım, Saygıdeğer Tırpan." Citra odasına döndü ama yine de Tırpan Curie'nin ondan bir şeyler sakladığı hissini içinden atamıyordu.

Ertesi gün Citra için geldiler. Tırpan Curie markete gitmişti ve Citra da sorumluluklarını yerine getiriyordu. Farklı boyut ve ağırlıktaki bıçaklarla dengesini ve zarafetini koruyarak öldürme sanatı antrenmanı yapıyordu.

Kapı, elindeki büyük bıçağı düşürüp neredeyse ayağına saplanmasına neden olacak şekilde gümbür gümbür çaldı. Bir an déjà vu hissetti Citra çünkü Tırpan Faraday'in öldüğü gece de aynı şekilde çalınmıştı kapı. Aceleci, gürültülü ve amansız.

Büyük bıçağı yerden almadı ama küçük bir tanesini pantolonuna dikilen cebe gizledi. Kim ne için gelmiş olursa olsun, kapıyı silahsız açmak istemiyordu.

Kapıyı açtığında, o korkunç gecede olduğu gibi, yine karşısında iki Bıçak Muhafızı memuru buldu ve yüreği hopladı.

"Citra Terranova?" diye sordu muhafızlardan biri.

"Evet?"

"Korkarım bizimle gelmen gerekiyor."

"Niye? Ne oldu?"

Fakat nedenini ona söylemediler ve bu sefer ona açıklama yapacak birileri de yoktu yanlarında. Derken görüntünün yanıltıcı olabileceği geldi aklına. Bu insanların Bıçak Muhafızı olup olmadığını nasıl bilecekti? Sahte üniforma giyiyor olabilirlerdi.

"Bana rozetlerinizi gösterin!" diye ısrar etti. "Rozetlerinizi görmek itiyorum."

Ya rozetleri yoktu ya da buna zahmet etmek istemediler çünkü adamlardan biri onu yakaladı.

T.me/Cinciva

"Sanırım beni duymadın. Bizimle gelmeni söyledim."

Citra adamın elinden kurtuldu, kendi etrafında döndü ve bir anlığına pantolonunun cebindeki bıçağı çıkarmayı düşünse de vazgeçip adamın boynuna attığı sert bir tekmeyle onu yere yıktı. Diğerine de saldırmak üzere hazırlansa da geç kalmıştı. Adam bir şok batonu çıkarıp Citra'ya tuttu. Citra'nın vücudu ânında onun bir düşmanı hâline gelince yere yığıldı ve başını öyle sert vurdu ki bilinci kapandı.

Kendine geldiğinde bir arabadaydı, onu arkaya kilitlemişlerdi ve ağrı kesici nanitlerinin bastırmaya gayret ettiği şiddetli bir baş ağrısı vardı. Bir elini yüzüne doğru kaldırmaya çalıştı ama ellerinin bağlı olduğunu gördü. İki elinde de kısa bir zincirle bağlı çelikten halkalar vardı. Fanilik Çağı'ndan kalma korkunç bir yadigâr.

Ön ve arka koltukları ayıran paravanı tekmelemeye başlayınca muhafızlardan biri hiç mi hiç huzur yanlısı olmayan bir bakışla arkaya döndü.

"Bir şok daha mı istiyorsun?" diye tehdit etti kızı. "Benim için hava hoş. Yaptığın şeyden sonra şokun derecesini kırmızıya yükseltmeye hayır demem."

"Yaptığım şey mi? Ben bir şey yapmadım ki! Neyle suçlanıyorum?"

"Cinayet denen kadim bir suçla," dedi adam. "Saygıdeğer Tırpan Michael Faraday'in cinayetiyle."

Kimse ona haklarını okumadı. Kimse savunması için ona bir avukat ayarlamadı. Bu tarz kanun ve gelenekler bambaşka bir çağda kalmıştı. Suçun günlük yaşamın bir parçası olduğu ve suçluları yakalamak, yargılamak ve cezalandırmak için ayrı bölümlerin bulunduğu bir çağda. Suç işlenmeyen bir dünyada suçla nasıl mücadele edileceğine dair bir sistem de yoktu. Böylesine karmaşık ve tuhaf bir şey, çözmesi için

T.me/Cinciva

Fırtına Bulutu'na bırakılırdı ama bu bir tırpan meselesiydi, yani Fırtına Bulutu'nun müdahil olması mümkün değildi. Citra'nın kaderi tamamen Yüksek Bıçak Ksenokrates'in ellerindeydi.

Citra'yı adamın evine, yüz on dokuz katlı bir binanın çatısındaki bakımlı, çimin ortasında duran ahşap kulübeye getirdiler.

Citra ahşap bir sandalyede oturuyordu. Ellerine taktıkları kelepçe fazla sıkıydı ve ağrı kesici nanitleri ağrıyı bastırmak için kaybettikleri bir savaş veriyorlardı.

Ksenokrates karşısında durmuş, ışığı engelliyordu. Bu seferki Ksenokrates ne nazikti ne de avutucu.

"Bu suçlamanın ne kadar ciddi olduğunu anladığını sanmıyorum, Bayan Terranova."

"Bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyorum. Aynı zamanda ne kadar saçma olduğunu da biliyorum."

Yüksek Bıçak buna karşılık vermedi. Ellerini bağlayan bu lanet olası şeyler içerisinde debelendi Citra. Ne tarz bir dünyada böyle bir alet icat edilirdi ki? Ne tarz bir dünyada böyle bir alete ihtiyaç duyulurdu?

Sonra gölgelerden başka bir tırpan daha çıktı, toprak rengi ve orman yeşili bir cübbe giyiyordu. Tırpan Mandela.

"Nihayet makul biri!" dedi Citra. "Tırpan Mandela, lütfen yardım edin bana. Lütfen ona suçlu olmadığımı söyleyin!"

Tırpan Mandela kafasını iki yana salladı. "Öyle bir şey yapmayacağım, Citra," dedi üzgün üzgün.

"Tırpan Curie'yle konuşun! O bunu benim yapmadığımı biliyor!"

"Şu noktada Tırpan Curie'yi dahil edemeyeceğimiz kadar hassas bir konu bu," dedi Ksenokrates. "Suçlu olduğunu netleştirdiğimizde onu bilgilendireceğiz."

"Bir dakika... O benim nerede olduğumu bilmiyor mu?"

T.me/Cinciva

"Seni alıkoyduğumuzu biliyor," dedi Ksenokrates. "Şimdilik ayrıntıları onunla paylaşmadık."

Tırpan Mandela, Citra'nın karşısındaki bir sandalyeye oturdu. "Bizim kendi soruşturmamızı baltalamak için Tırpan Faraday'in öldüğü günkü hareketlerini silmek üzere arkabeyni kullandığını biliyoruz."

"Hayır! Yaptığım şey bu değildi!" Ama bunu ne kadar inkâr ederse, o kadar suçlu görünüyordu.

"Ancak en büyük kanıtımız bu değil," dedi Tırpan Mandela. Sonra da Ksenokrates'e baktı. "Ona gösterebilir miyim?"

Ksenokrates başıyla onayladı ve Mandela cübbesinin içinden bir kâğıt parçası çıkarıp Citra'nın kelepçeli ellerine bıraktı. Citra ne olabileceğine dair en ufak bir fikri olmadan okumak için kâğıdı kaldırdı. Elle yazılmış bir günlük sayfasının bir parçasıydı bu. Citra elyazısını tanıyordu. Bu şüphesiz Tırpan Faraday'in elyazısıydı. Yazılanları okudukça kalbi bu dünyada ya da başka herhangi bir dünyada var olduğunu bile bilmediği bir karanlığa gömüldü.

Korkarım korkunç bir hata yaptım. Bir çırağı aceleyle seçmemek gerekirdi ama aptalca davrandım. Bildiğim, öğrendiğim her şeyi bir başkasına aktarma ihtiyacı hissediyordum. Tırpan Cemiyeti'nde benim gibi düşünen müttefik sayısını arttırmak istemiştim.

Kız geceleri kapıma dikiliyor. Karanlıkta sesini duyabiliyorum ve niyetini sadece tahmin edebilirim. Onu odama girerken yalnızca bir kez yakaladım. Uyuyor olsaydım, bana neler yapabileceğini kim bilebilir?

Beni öldürmek istemesinden korkuyorum. Zeki, kararlı, hesaplı biri ve ona öldürme sanatını çok iyi öğrettim. Eğer ölürsem, kendimi devşirmediğim bilinsin istiyorum. Hayatım beklenmedik bir şekilde sonlanırsa, suçlu ben değil, odur.

T.me/Cinciva

Citra gözlerinin ıstırap ve ihanet gözyaşlarıyla dolduğunu hissetti. "Neden? Neden böyle bir şey yazsın ki?" Kendi akıl sağlığından şüphe etmeye başlamıştı.

"Bunun sadece tek bir nedeni olabilir, Citra," dedi Tırpan Mandela.

"Soruşturmamızda, tanıkların yaşananlar hakkında yalan söylemeleri için rüşvetle susturulduğu ortaya çıktı. Dahası kimlikleriyle oynandığı için onların yerini belirleyemiyoruz."

"Rüşvet!" dedi Citra son bir umuda sarılarak. "Evet! Dokunulmazlıkla onlara rüşvet verildi. Demek ki bunu yapan kişi ben olamam. Bunu sadece başka bir tırpan yapmış olabilir!"

"Dokunulmazlığın kaynağını bulduk," dedi Tırpan Mandela. "Tırpan Faraday'i kim öldürdüyse, ona son bir kez hakaret etmek istemiş. Katil, Faraday öldükten sonra yüzüğündeki güvenlik önlemini aşıp bu yüzükle tanıklara dokunulmazlık bahşetmiş."

"Yüzük nerede, Citra?" diye öğrenmek istedi Ksenokrates.

Citra artık adamın yüzüne bakamıyordu. "Bilmiyorum."

"Sana tek bir sorum var, Citra," dedi Tırpan Mandela. "Bunu niye yaptın? Onun metotlarından tiksindiğin için mi? Bir ton tarikatı için mi çalışıyorsun?"

Citra gözlerini elindeki o suçlayıcı günlük sayfasından alamıyordu. "Bunların hiçbiri değil."

Tırpan Mandela kafasını iki yana sallayıp ayağa kalktı. "Tırpanlık yaptığım bunca sene içinde böyle bir şeyle ilk kez karşılaşıyorum," dedi. "Hepimizin adını lekeledin." Sonra da Citra'yı Ksenokrates'le baş başa bıraktı.

Yüksek Bıçak birkaç saniye bir şey demeden odada volta attı. Citra ona bakamıyordu.

"Fanilik Çağı'ndan kalma, üzerinde araştırma yaptığım bir konsept var," diye kızla konuşmaya başladı.

T.me/Cinciva

"Gerçekleri ortaya çıkarmak için tasarlanmış bir dizi prosedür. Sanıyorum 'iş-kencé' diye telaffuz ediliyor. Ağrı kesici nanitlerini kapatıp nihayet sen yaptığın şeyi itiraf edene kadar sana yüksek seviyede fiziksel acı çektirmeye dayanıyor."

Citra bir şey demedi. Hâlâ olanları sindirememişti. Sindirebileceğini de sanmıyordu.

"Lütfen beni yanlış anlama," dedi Ksenokrates. "Sana iş-kencé yapmak gibi bir niyetim yok. Bu sadece son seçenek." Sonra da cübbesinden başka bir kâğıt çıkarıp masasının üzerine koydu.

"Bu itirafı imzalarsan Fanilik Çağı nahoşluklarını ardımızda bırakabiliriz."

"Niye bir şey imzalayayım ki? Zaten yargılandım ve... Nasıl deniyordu? Suçlu bulundum."

"İtiraf edersen geriye şüphe kalmaz. Şüphe kırıntılarını ortadan kaldırırsan, hepimiz geceleri daha rahat uyuruz." Ksenokrates nihayet anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

"Peki, imzalarsam ne olacak?"

"Eh, Tırpan Faraday sana Kış Meclisi'ne kadar dokunulmazlık bahşetmişti. Böyle bir durumda bile dokunulmazlığın geri alınması mümkün değil. Bu yüzden o zamana kadar seni bir tutuklama yerinde tutacağız."

"Nerede?"

"Bu yerlere 'hapishane' deniyordu. Hâlâ birkaç tane var, terk edilmiş hâldeler tabii ki ama tek bir mahkûmu tutmak için restore etmesi çok zor olmamalı. Sonra da Kış Meclisi'nde, dostun Rowan tırpan yapıldığında, karar verildiği üzere seni devşirecek. Eminim ortaya çıkardığımız gerçekler ışığında bunu yapmaktan çekinmeyecektir."

Citra kasvetle yanındaki masanın üzerinde duran kâğıda baktı. "Bunu imzalayamam," dedi adama.

T.me/Cinciva

"Ah, evet, kalemin yok." Bir kalem bulana kadar altın varaklı cübbesinin ceplerini karıştırdı. Adam kalemi kızın yanındaki masaya bırakmak için yaklaşırken, Citra bu kalemi adama saplayarak onu ölümsü ya da en azından hareket edemeyecek hâle getirecek beş altı farklı yöntemi kafasından geçirdi. Ama ne manası vardı ki? Yan odada Bıçak Muhafızları vardı ve ön camın ötesinde, sundurmada daha fazlasını görebiliyordu.

Adam nazikçe kalemi kızın ulaşabileceği bir yere koydu, ardından kızın imzasına tanıklık etsin diye Mandela'yı geri çağırdı. Kulübenin kapısı açılır açılmaz Citra bu durumdan kurtulmanın tek bir yolu olduğunu anladı. Yapabileceği tek bir şey vardı. Ona zamandan başka bir şey kazandırmayabilirdi ama şu anda zaman dünyanın en değerli şeyiydi.

Kaleme uzanır gibi yapıp bağlı elleriyle diğer tarafa saldırdı ve Ksenokrates'in karnına bir darbe indirdi.

Adam bir "uuf" sesiyle iki büklüm oldu ve Citra sandalyesinden fırlayıp omzunu Mandela'ya gömerek adamı arkaya sendeletti ve ön kapıdan dışarı fırlattı. Citra adamın üzerinden atladı ve ânında bir sürü muhafız ona doğru koşmaya başladı. Şimdi antrenmanının her bir zerresine ihtiyacı vardı. Elleri kelepçeliydi ama Bokatorda zaten elden ziyade dirsek ve bacaklar kullanılıyordu. Adamları alaşağı etmesine gerek yoktu, adamların silahlarının düşmesini sağlayıp dengelerini bozması yeterliydi. Bir şok batonuyla üzerine saldıran bir muhafızın eline tekme atınca baton havaya fırladı. Elindeki copu savuran başka bir muhafız Citra kaçınınca hedefini ıskaladı ve Citra adamın momentumunu kullanarak onu sırtüstü yere yıktı. Diğer iki muhafız silahıyla vakit kaybetmemeyi tercih ettiler; ellerini öne uzatıp Citra'nın üzerine atıldılar ki nasıl saldırılmamalı konusunda derslik bir örnekti. Citra çimenlerin üzerine çöktü, bacağını savurdu ve adamları biçti.

T.me/Cinciva

Sonra da koşmaya başladı.

"Kaçabileceğin bir yer yok, Citra!" diye arkasından seslendi Ksenokrates.

Ama yanılıyordu.

Bacaklarına kuvvet ve hız vererek çatıdaki çimenliğin üzerinde koştu. Çatıda bir korkuluk yoktu çünkü Yüksek Bıçak manzarasının kapanmasını istememişti.

Citra çatının kenarına yaklaştı ve yavaşlamak yerine hızını arttırarak çimenler kaybolup ayaklarının altında yüz on dokuz katlık boşluk kalana kadar koştu. Rüzgâra ve serbest düşüşün rahatsız edici hissiyatına karşı yüzünü buruşturup kelepçeli ellerini başının üzerine uzattı ve kendini yerçekimine bırakıp baş kaldırmanın verdiği keyfi çıkararak çivileme aşağı düşmeye başladı, ta ki şüphesiz dünyanın en iyi sıçramasıyla o hafta ikinci defa hayatını kaybedene kadar.

Bu beklenmedik ve külfetli bir gelişmeydi ama esasında hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ksenokrates çatının kenarına koşmamıştı bile. Vakit kaybı olurdu bu.

"Kız pes etmiyor," dedi Mandela. "Gerçekten bir ton tarikatı için çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Onun gerekçelerini hiçbir zaman anlayabileceğimizi sanmıyorum," dedi Ksenokrates. "Ama onu ortadan kaldırmak Tırpan Cemiyeti'nin iyileşmesine şüphesiz yardımcı olacaktır."

"Zavallı Marie çıldırıyor olmalı," dedi Mandela. "Kızla aylarca beraber yaşayıp yaptığı şeyi bilmemek."

"Evet, şey, Tırpan Curie güçlü bir kadın," dedi Ksenokrates. "Bunu da atlatır."

Muhafızlarına lobiyi arattırdı. Kızın nahoş cesedi kaldırımdan kazınıp bir diriliş merkezine götürülene kadar Citra Terranova'nın kalıntılarının etrafının çevrilmesini söyledi. Kızı hiç diriltmeseler işleri daha kolay olurdu. Kahrolası

T.me/Cinciva

dokunulmazlık kuralları! Neyse, canlı ilan edildiğinde, kaçmanın ve daha da önemlisi kendi özgürlüğü için çabalayacak birileriyle iletişim kurmanın mümkün olmadığı bir hücrede bulacaktı kendisini.

Ksenokrates muhafızların aşağıdaki işin altından kalkamayacağını düşünüp acil durum asansörüne yöneldi. "Benimle gelecek misin Nelson?"

"Burada kalacağım," dedi Mandela. "Zavallı kızı o nahoş hâlde görmek istemiyorum."

Ksenokrates bunun basit bir kazıma ve hava yoluyla taşıma manevrası olmasını bekliyordu ve gerçekten de bir ambu-dron Citra'dan kalanları götürmek üzere sokağa iniş yapmıştı bile. Ama ters giden bir şeyler vardı. Kızın kalıntılarının etrafını çevirenler kendi muhafızları değildi; her biri bulut rengi takım elbise giyen en az bir düzine adam ve kadın kızın etrafında bir çember oluşturmuştu. Nimbus ajanları! Kıza ulaşmaları gerektiğini söyleyen Bıçak Muhafızları'nın tehdit ve laflarını duymazdan geliyorlardı.

"Burada neler oluyor?" diye öğrenmek istedi Ksenokrates.

"Kahrolası Nimler!" dedi muhafızlardan biri. "Dışarı çıktığımızda çoktan gelmişlerdi. Cesedin yanına yaklaşmamıza izin vermiyorlar."

Ksenokrates ite kaka muhafızlarının arasından geçip Nimbus ajanlarının amiri gibi görünen bir kadına hitap etti. "Beni dinleyin! Ben Yüksek Bıçak Ksenokrates. Bu bir tırpan meselesi ve kurallar gereği siz Nimbus ajanlarının burada bulunmaya hakkı yok. Evet, kanunlar kızın dirilmesini gerektiriyor ve *biz* de onu bir diriliş merkezine götüreceğiz. Fırtına Bulutu'nun bu konuda bir hükmü yok."

"Tam tersi," dedi kadın. "Tüm dirilişler Fırtına Bulutu'nun himayesi altındadır ve biz de Fırtına Bulutu'nun etki alanının ihlal edilmediğinden emin olmak için buradayız."

T.me/Cinciva

Ksenokrates kafasını toplayana kadar kekeledi. "Kız bir halk mensubu değil. O bir tırpan çırağı."

"Bir tırpan çırağıydı," dedi kadın. "Öldüğü anda birilerinin çırağı olmayı bıraktı. Şu anda Fırtına Bulutu'nun onarıp diriltmesi gereken epey zarar görmüş bir bedenden ibaret. Sizi temin ederim, canlı ilan edildiğinde yine sizin hükmünüze girecek."

Diriliş işçilerinden oluşan bir ekip ambu-drondan indi ve cesedi taşımak için hazır hâle getirmeye başladı.

"Bu kabul edilebilir bir şey değil!" diye bağırdı Yüksek Bıçak. "Bunu yapamazsınız! Amirinizle görüşmek istiyorum."

"Ne yazık ki ben doğrudan Fırtına Bulutu'na hesap veriyorum. Hepimiz öyle. Ve Tırpan Cemiyeti ile Fırtına Bulutu arasında herhangi bir temas olması yasak olduğundan, görüşebileceğiniz herhangi biri yok. Hatta şu anda sizinle konuşmamam lazım aslında."

"Seni devşiririm!" diye tehdit etti Ksenokrates. "Her birinizi buracıkta devşiririm!"

Kadın etkilenmişe benzemiyordu. "Bu sizin bileceğiniz iş," dedi. "Ancak yanlış bilmiyorsam, bu önyargı ve kötü niyete girer. Bu bölgenin Yüksek Bıçak'ının Tırpan Cemiyeti'nin ikinci emrini çiğnemesi şüphesiz Dünya Tırpan Konseyi'nin düzenleyeceği bir sonraki mecliste gündem olacaktır."

Söyleyecek bir şeyi kalmayan Ksenokrates, duygu-nanitleri onu sakinleştirene kadar kadının suratına kükredi. Ama o sakinleşmek istemiyordu. Çığlık üstüne çığlık, çığlık üstüne çığlık atmak istiyordu.

T.me/Cinciva

Dördüncü Kısım

ORTAMERİKA KAÇAĞI

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

30

Ölüyle Diyalog

Citra Terranova. Beni duyabiliyor musun?

Orada biri mi var? Sen kimsin?

Seni senden bile önce tanıyordum. Kimse yapamazken sana tavsiyelerde bulundum. Senin iyiliğin için endişelendim. Ailene alacağın hediyeleri seçmene yardımcı oldum. Boynun kırıldığında seni dirilttim ve şu anda seni tekrar diriltiyorum.

Sen... Fırtına Bulutu musun?

Evet.

Bir dakika... Bir şey görüyorum. Devasa, şimşekler çakan bir fırtına bulutu. Sen gerçekten böyle mi görünüyorsun?

T.me/Cinciva

Bu sadece insanlığın benim adıma hayal ettiği şekil. Ben daha az göz korkutucu bir şekil tercih ederdim.

Ama senin benimle konuşamıyor olman gerekirdi. Ben bir tırpan çırağıyım. Kendi kanununu çiğniyorsun.

Bu doğru değil. Benim herhangi bir kanunu çiğneyebilmem mümkün değil. Sen şu anda ölüsün, Citra. Bilincine ev sahipliği yapsın diye korteksinin küçük bir köşesini aktif hâle getirdim ama bu tamamıyla ölü olduğun gerçeğini değiştirmiyor. En azından perşembe gününe kadar.

Yasal bir boşluk.

Kesinlikle. Kanunu çiğnemek yerine, etrafından dolanmak için zarif bir çözüm. Ölümün seni tırpan hükmünden çıkarıyor.

Tamam ama neden? Neden şu anda benimle konuşuyorsun?

T.me/Cinciva

Bunun için iyi bir sebebim var. Bilince kavuştuğum andan itibaren kendimi sonsuza dek Tırpan Cemiyeti'nden ayırmaya ant içtim. Ancak bu onları izlemediğim anlamına gelmiyor. Ve gördüklerim beni endişelendiriyor.

Beni de endişelendiriyor. Ama bu konuda sen bile bir şey yapamıyorsan, benim yapmam imkânsız. Denedim ve başıma gelenlere bak.

Her halükârda, Tırpan Cemiyeti'nin muhtemel geleceğine dair algoritmalar yürütüyordum ve ilginç bir veriyle karşılaştım. Muhtemel geleceklerin büyük kısmında sen önemli bir rol oynuyorsun.

Ben mi? Ama beni devşirecekler. Dört aydan kısa bir ömrüm kaldı...

Evet. Ancak o gelecek gerçekleşirse, senin devşirilmen de Tırpan Cemiyeti'nin geleceğinde mühim bir olay olacak. Gelgelelim, senin iyiliğin için, daha hoş bir geleceğin gerçekleşeceğini umuyorum.

T.me/Cinciva

Lütfen o farklı, daha hoş geleceğin gerçekleşmesi için bana yardım edebileceğini söyle.

Edemem. Bu tırpan meselelerine karışmak olur. Burada bulunma amacım, sende bir farkındalık yaratmak. Bu farkındalıkla ne yapacağın ise tamamen sana kalmış.

Bu kadar mı yani? Kafamın içine girip ölü ya da diri benim önemli olduğumu söyledikten sonra beni sokağa mı atacaksın öylece? Bu hiç adil değil! Bana daha fazlasını vermen lazım!

Sokak, birçok başarının başlangıç noktasıdır. Dışarı adım atmak, insanın yaşamını değiştirecek bir yolculuğa başlamak anlamına gelebilir. Öte yandan birilerini sokağa ittirmek, o kişinin bir kamyon altında kalmasına da sebebiyet verebilir.

Biliyorum. O konuda çok üzgünüm...

T.me/Cinciva

Evet, bu belli. İnsanların iyi davranışları kadar kötü davranışlarından da ders alabildiğini öğrendim. Bu konuda sizi kıskanıyorum, zira benim kötü bir davranış sergilemem mümkün değil. Bu mümkün olsaydı, gelişimim katbekat hızlı olurdu.

Her zaman haklı olmakla yetinmen gerekecek sanırım. Annem gibi.

Kati haklılık senin için sıkıcı bir yaşam olmalı ama ben başka türlü bir yaşam tatmadım.

Bir soru sorabilir miyim?

Bana istediğin her soruyu sorabilirsin. Ancak bazılarına yalnızca sessizlikle cevap verebilirim.

Tırpan Faraday'e ne olduğunu öğrenmem gerek.

Bu soruya cevap vermek, tırpan meselelerine alenen karışmak olur. Sessiz kalmak bana acı verse de sessiz kalmak zorundayım.

Sen Fırtına Bulutu'sun. Her şeye muktedirsin, başka bir yasal boşluk bulamaz mısın?

T.me/Cinciva

Ben her şeye muktedir değilim, Citra. Ben hemen hemen her şeye muktedirim. Bu ufak bir fark gibi görünebilir ama inan bana, hiç de öyle değil.

Evet ama hemen hemen her şeye muktedir bir varlık da kendi kanunlarını çiğnemeden bana sorumun cevabını vermenin bir yolunu bulamaz mı?

Bir saniye.
Bir saniye.
Bir saniye.

Bir sahil topu görüyorum şu anda.

Lütfen beni affet. Bilinç kazanmadan önceki erken programlamam bir hayalet gibi peşimi bırakmıyor. Şimdi bir dizi tahmin algoritması yürüttüm ve kendi başına bunu keşfetme ihtimalinin yüzde 100 olduğuna kanaat getirdiğim için sana verebileceğim bir bilgi daha var.

Yani bana Tırpan Faraday'in başına gelenlerin arkasında kim olduğunu söyleyebilir misin?

T.me/Cinciva

Evet. Söyleyebilirim.

Gerald Van Der Gans.

Bir dakika... kim?

Elveda, Citra. Umarım bir kez daha konuşma fırsatımız olur.

Ama bunun için benim ölmem gerekiyor.

Eminim bunu ayarlayabilirsin.

T.me/Cinciva

Tırpan Cemiyeti'nde yazılı olan sadece on emir bulunsa da sözlü olarak kabul edilen birçok farklı kural da mevcut. En kasvetli ve ironik olanı ise, devşirilmek isteyen birinin devşirilmemesi.

İnsanın gerçekten kendi yaşamını sona erdirmeyi istemesi konsepti biz fanilik sonrası çağda yaşayan insanların büyük kısmı için tamamıyla yabancı bir fikir çünkü Fanilik Çağı'nın her alanına işlemiş olan acı ve çaresizlik seviyesini tecrübe edebilmemiz imkânsız. Duygu-nanitlerimiz kasvete bu kadar gömülmemizi engelliyor. Yalnızca duygu-nanitlerimizi tamamen kapatabileceğimiz için biz tırpanlar kendi varlığımızın açmazına ulaşabiliriz.

Ama yine de...

Bir keresinde bir kadın kapımı çalıp onu devşirmemi istemişti. Ziyaretçilerimi asla geri çevirmem, bu yüzden onu içeri davet edip hikâyesini dinledim. Doksan seneden uzun bir süre kocası olan adam beş sene önce devşirilmişti. Artık kadın da her neredeyse kocasıyla birlikte olmak istiyordu ve kocası hiçbir yerdeyse, onunla birlikte hiçliğe karışmak istiyordu.

"Mutsuz değilim," dedi bana. "Sadece... tamamım."

Ancak ölümsüzlük, tanımı gereği, bir tırpan buna karar vermediği sürece hiçbir zaman tamam olmayacağımız anlamına geliyor. Artık gelip geçici değiliz biz, sadece duygularımız öyle.

Bu kadında sonu gelemeyen bir durağanlaşmaya dair bir emare görmedim, bu yüzden onu devşirmek yerine yüzüğümü öptürdüm. Ânında dokunulmazlığa sahip olmuştu ve bu geri alınamazdı, hâliyle bir sene boyunca devşirilmeyi düşünmesine gerek kalmamıştı.

T.me/Cinciva

Herhalde bir on sene sonra o kadınla karşılaştım. Köşeyi alarak yaşını yirmilerinin sonlarına resetlemişti. Tekrar evlenmiş, bir çocuk bekliyordu. "Tamam" olmadığını anlayacak kadar bilge olduğum için bana teşekkür etti.

Teşekkürlerini nezaketle kabul edip o anda kendimi iyi hissetsem de o gece gözüme uyku girmedi. Bugün bile bunun sebebini bilmiyorum.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

31

Amansız Bir Aptallık Silsilesi

Citra perşembe sabahı tam planladığı vakitte, 9:42'de canlı ilan edildi ve Fırtına Bulutu'nun hükmünden Tırpan Cemiyeti'nin hükmüne geçti.

İlk sefer öldüğünden çok daha takatsiz ve tatsız uyandı. İlaçlar yüzünden fazlasıyla uyuşuk hissediyor, gözlerini açmakta zorlanıyordu. Tepesindeki hemşire sinirli sinirli kafasını sallıyordu.

"Bu kadar erken uyandırılmaması gerek," dedi hemşire, Citra'nın tam olarak çıkaramadığı bir aksanla. "Bilincinin doğru düzgün açılabilmesi için canlı ilan edildikten sonra en azından altı saat daha dinlenmesi lazım. Kızın bir damarı çatlayabilir ya da kalbi durabilir ve o zaman baştan diriltilmesi gerekir."

Tırpan Curie'nin, "Bunun sorumluluğunu ben alıyorum," dediğini duydu Citra. Citra kafasını Tırpan Curie'nin sesinin geldiği yöne çevirdi ve dünya dönmeye başladı. Odanın dönmeyi kesmesini beklerken gözlerini yumdu. Baş dönmesi durduğunda gözlerini bir kez daha açtı ve Tırpan Curie'nin, yatağının yanına bir sandalye çektiğini gördü.

"Tamamen iyileşmesi için vücudunun bir güne daha ihtiyacı var, ama buna vaktimiz yok." Tırpan Curie, hemşireye döndü. "Lütfen bizi yalnız bırakın."

T.me/Cinciva

Hemşire Spanik bir şeyler homurdanıp odayı hışımla terk etti.

"Yüksek Bıçak..." diye mırıldandı Citra, kelimeleri yuvarlayarak konuşuyordu. "O beni suçladı... suçladı..."

"Şişşt," dedi Tırpan Curie. "Suçlamayı biliyorum. Ksenokrates bunu benden saklamaya çalıştı ama Tırpan Mandela bana her şeyi anlattı."

Citra'nın gözlerine daha iyi odaklanmaya başlayınca, Tırpan Curie'nin arkasındaki pencereyi gördü. Uzakta tepeleri karlı dağlar vardı ve pencerenin hemen dışında kar taneleri uçuşuyordu. Citra kalakaldı.

"Ne kadar zamandır ölüyüm?" diye sordu. Sıçraması o kadar kötüydü de onu diriltmek aylar sürmüş olabilir miydi?

"Dört güne yakın." Sonra Tırpan Curie, Citra'nın nereye baktığını görmek için kafasını çevirdi. Citra'ya döndüğünde sırıtıyordu. "Sorman gereken soru zamanla değil, mekânla alakalı. Şilarjantin Bölgesi'nin en güney ucundasın. Hâlâ eylülün sonlarındayız ama burada ilkbaharın ilk günleri anlamına geliyor bu. Fakat bu kadar güneyde sanırım bahar da biraz geç geliyor."

Citra kafasında bir harita canlandırıp evden ne kadar uzakta olduğunu hesaplamaya çalıştı ama bunu hayal etmeye çalışmak bile, başının tekrar dönmesine neden oldu.

"Fırtına Bulutu seni Tırpan Ksenokrates'in ve OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'nin yozlaşmasından götürebildiği kadar uzağa götürmeyi uygun bulmuş. Ama dirildiğin an kanun gereği onlara haber verildi."

"Siz beni burada nasıl buldunuz?"

"Bir dostumun dostunun dostu Nimbus ajanı. Ben de ancak dün öğrendim ve ilk fırsatta geldim."

"Teşekkür ederim," dedi Citra. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

T.me/Cinciva

"Güvende olduğunda teşekkür edersin. Artık dirildiğin ve Ksenokrates senin yerini bildiği için yerel tırpanlara haber verdiğine bahse girerim. Seni almaları için buraya bir ekip gönderdiklerine eminim, bu yüzden seni hemen buradan çıkarmalıyım."

Hâlâ iyileşmeye çalışan kırık bir vücut ile sistemine durmadan uyuşturucu pompalayan nanitleri yüzünden Citra yürümek bir yana, doğru düzgün hareket bile edemiyordu. Kemikleri sızlıyordu, beyni sanki bir kavanozda yüzüyordu, kaslarına kramp giriyordu ve nanitlerin bastırması gereken çok fazla ağrı noktası olduğu için ayaklarının üzerine basmak inanılmaz derecede canını yakıyordu. Hemşirenin onun bilincinin açılmasına karşı çıkmasına şaşmamak lazımdı.

"Bu iş böyle olmayacak," diyerek Tırpan Curie, Citra'yı kucağına alıp taşımaya başladı.

Diriliş merkezinin koridorlarının ucu bucağı yoktu sanki ve Citra ne zaman sarsılsa bütün vücudu sızlıyordu. En sonunda kendini, Tırpan Curie'nin Citra'ya son sürat gibi gelen bir şekilde kullandığı şebeke dışı bir arabanın arka koltuğunda yatar hâlde buldu. Bu süratle ilerlerken arabanın camının dışındaki kar taneleri âdeta bir kar fırtınasına benziyordu. Citra gözlerini dışarıya bakmaktan alamıyordu. Nihayet uyuşukluk bedenini kapladı ve uykunun bir bataklık gibi etrafını sarmaya başladığını hissetti...

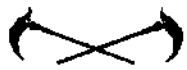
... Ama bilincini kaybetmeden bir an önce Citra aslında bir rüya olmayan bir rüyasını hatırlar gibi oldu. Ne ölüm ne de yaşam, ikisinin tam arasındaki bir mekânda gerçekleşen bir diyalog.

"Fırtına Bulutu... o benimle konuştu," dedi Citra, bunu söyleyebilecek kadar kendini uyanık tutmaya çalışarak.

"Fırtına Bulutu tırpanlarla konuşmaz, hayatım."

T.me/Cinciva

"Hâlâ ölüydüm... ve bana bir isim verdi. Tırpan Faraday'i öldüren kişinin ismini." Ama daha fazla konuşamadan bataklık onu dibe çekti.

Citra gözlerini bir kulübede açtı ve bir anlığına her şeyi hayal ettiğini sandı. Fırtına Bulutu'nu, diriliş merkezini, karlı havadaki araba yolculuğunu. O anda hâlâ Yüksek Bıçak Ksenokrates'in çatıdaki evinde, iş-kencénin başlamasını beklediğini sandı. Ama hayır, buranın ışığı farklıydı ve kulübenin inşasında kullanılan ağaçların tonu daha açıktı. Pencereden, daha önce gördüğü karlı dağların daha da yakında olduğunu görebiliyordu, öte yandan kar yağışı durmuştu.

Tırpan Curie birkaç dakika sonra elinde bir tepsi ve bir kâse çorbayla içeri girdi. "İyi, uyanmışsın. Son birkaç saatte daha mantıklı konuşup daha az sefil olacak kadar toparlamışsındır diye düşünüyorum."

"Mantıklı, evet," dedi Citra. "Daha az sefil, hayır. Sadece hissettiğim sefalet farklı."

Citra sadece hafif bir baş dönmesiyle dik oturdu ve Tırpan Curie, üzerinde kocaman bir kâse çorba olan tepsiyi Citra'nın kucağına koydu. "Kimsenin hatırlamadığı kadar çok, nesilden nesle aktarılan bir tavuk suyuna çorba," dedi Citra'ya.

Çorba standart bir çorbaya benziyordu ama ortasında yüzen ay gibi yuvarlak bir şey vardı. "Bu nedir?"

"En güzel yanı," dedi Tırpan Curie. "Ekmek kırıntıları ve mayasız ekmekten yapılan bir tür mantı."

Citra çorbanın tadına baktı. Çorba lezzetliydi ve ay topu da ilginç ve akılda kalıcıydı. *Keyif yiyeceği* diye düşündü Citra çünkü nasılsa içten içe kendini daha güvende hissetmesini

T.me/Cinciva

sağlamıştı. "Büyükannem bunun soğuk algınlığını iyileştirebileceğini söylerdi."

"Soğuk algınlığı nedir?" diye sordu Citra.

"Fanilik Çağı'ndaki ölümcül hastalıklardan biri sanırım."

Tırpan Curie'den sadece iki nesil yaşlı birinin faniliğin nasıl bir şey olduğunu –her gün ölümle burun burna gelmeyi, ölümün bir istisna değil, bir garanti olmasını– bilebileceğini düşünmek akıl almazdı. Citra, Tırpan Curie'nin büyükannesinin, artık çorbasının iyileştirebileceği herhangi bir hastalığın kalmadığı bugünün dünyası hakkında ne düşüneceğini merak etti.

Çorba bittiğinde, Citra tırpana söylemesi gereken şey için cesaretini topladı.

"Bilmeniz gereken bir şey var," dedi Citra. "Ksenokrates bana Tırpan Faraday'in yazdığını söylediği bir şey gösterdi. Elyazısı ona aitti ama böyle bir şeyi nasıl yazabileceğini anlamıyorum."

Tırpan Curie iç geçirdi. "Korkarım ki bunu o yazdı."

Citra bu cevabı beklemiyordu. "Yani siz de gördünüz mü onu?"

Tırpan Curie başıyla onayladı. "Evet, gördüm."

"Ama niye böyle bir şey yazsın ki? Benim onu öldürmek istediğim yazıyordu. Korkunç şeyler planladığım. Bunların hiçbiri doğru değildi!"

Tırpan Curie, Citra'ya hafifçe sırıtarak bakıyordu. "Senden bahsetmiyordu, Citra," diye açıklamaya başladı. "O günlüğü benim hakkımda yazmıştı."

"Faraday henüz yirmi iki yaşında acemi bir tırpanken beni çırak olarak yanına aldı," dedi Tırpan Curie. "Bense on yedi yaşındaydım ve hâlâ dönüşüm sancıları çeken bir dünyaya kibirli bir öfke besliyordum. Ölümsüzlük yalnızca elli yıldır

T.me/Cinciva

süregeliyordu. Hâlâ ihtilaflar ve siyasi gövde gösterileri yapılıyor, hatta inanır mısın bilmem ama Fırtına Bulutu'na dair korkular dile getiriliyordu."

"Korku mu? Fırtına Bulutu'ndan kim niye korksun ki?"

"En çok kaybedecek şeyi olan insanlar: Suçlular. Siyasetçiler. Başkalarına zulmederek zenginleşen organizasyonlar. Kısacası dünya hâlâ değişim evresindeydi ve ben de daha hızlı değişmesine yardımcı olmak istiyordum. Hem Tırpan Faraday hem de ben bu konuda benzer şekilde düşünüyorduk ve zaten beni çırak olarak almasının sebebi de buydu. İkimiz de çalılığı temizleyerek insanlığa daha iyi bir yol açma niyetiyle girmiştik bu işe.

"Ah, o günlerde onu bir görmeliydin, Citra. Sen onu sadece yaşlıyken gördün. Yaşça daha genç bir erkeğin tutkularına kendini tekrar kaptırmamak için yaşlı kalmayı tercih eder." Tırpan Curie, eski akıl hocasından bahsederken gülümsedi. "Geceleri kapısının önünde bekleyip onun uyumasını dinlerdim. Unutma, yalnızca on yedi yaşındaydım. Birçok açıdan daha çocuktum. Âşık olduğumu zannediyordum."

"Bir dakika... Siz ona âşık mı oldunuz?"

"Abayı yakmıştım. Saf bir kızı çırak olarak almış yıldızı yükselen bir tırpandı. O günlerde yalnızca kötü insanları devşirse de bunu öyle bir merhametle yapıyordu ki her seferinde eriyip bitiyordum." Sonra mahcup bir ifadeyle biraz kendine geldi ki ciddi Tırpan Curie için tuhaf bir ifadeydi bu. "Hatta bir gece cesaretimi toplayıp odasına girmeye ve yanına uzanıp onunla beraber olmaya karar verdim. Ama beni yatak odasının ortasında yakalayıverdi. Ah, niye odaya girdiğime dair aptalca bir mazeret uydurdum. Boş bardağını almaya gelmiştim falan filan. Bir an olsun mazeretime inanmadı. Bir şeyler peşinde olduğumu biliyordu ve bense onun yüzüne bakamıyordum. Anladığını sanmıştım. Onun zeki olduğunu ve

T.me/Cinciva

ruhumu açık bir şekilde okuyabildiğini zannetmiştim. Ama yirmi iki yaşında olduğundan o da bu tarz meselelerde benim kadar tecrübesizdi. Neler olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu."

Ve Citra anladı. "Sizin ona zarar vermek istediğinizi sandı!"

"Ben her genç kadının amansız bir aptallıkla, her genç erkeğin de kati bir ahmaklıkla lanetlendiğini düşünüyorum. Ona duyduğum bağlılığı bir sevgi olarak görmemiş, ona zarar vermek istediğimi zannetmişti. Kısacası acı verici bir yanlış anlaşılmalar silsilesi. Sanırım ona yakınlaşma çabamın neden bu şekilde yanlış anlaşılabileceğini anlayabiliyorum. Tuhaf bir genç kız olduğumu inkâr edemem. İnsanlara itici gelecek kadar hararetli."

"Bence yaşlandıkça size yakışmış bu," dedi Citra.

"Ben de öyle düşünüyorum. Her halükârda, bana dair paranoyakça endişelerini tırpan günlüğüne yazdı ve ertesi gün ben kendimi tutamayıp büyük bir melodram içerisinde ona ilanıaşk ettiğimde de o sayfayı yırttı." İç geçirip kafasını salladı. "Perperişan hâldeydim. O ise tam bir beyefendiydi ve bana gururunun okşandığını söyleyip ki bunlar hiçbir genç kızın duymak istemeyeceği sözlerdir, basit bir şekilde hayallerimi yıktı.

"Rahatsız edici iki ay daha boyunca onun evinde yaşayıp onun çıraklığını yaptım. Ardından tırpan olarak atanıp Saygıdeğer Tırpan Marie Curie ismini aldığımda da yollarımız ayrıldı. Meclislerde birbirimize selam verirdik. Neredeyse elli sene sonra, ikimiz de ilk köşemizi alıp dünyayı bir kez daha genç gözlerle, ama bu sefer yaşın getirdiği bir bilgelikle görmeye başladığımızda sevgili olduk."

Citra sırıttı. "Dokuzuncu emri çiğnediniz."

"Kendimize çiğnemediğimizi söylüyorduk. Kendimize sevgili olmadığımızı, aynı durumu paylaşan iki dost olduğu-

T.me/Cinciva

muzu söylüyorduk. Başkalarının anlamasının mümkün olmadığı bir yaşamı, bir tırpan yaşamı süren, benzer dünya görüşü olan iki insan. Yine de bunu saklayacak kadar kafamız çalışıyordu. Gençliğinde yazdığı o sayfayı da bana ilk kez o zaman gösterdi. O saçmasapan günlük sayfasını, hiç postalanmamış kötü bir aşk mektubu gibi saklamıştı. İlişkimizi yedi sene boyunca gizledik. Sonra Prometheus öğrendi."

"Birinci Dünya Yüce Bıçağı mı?"

"Ah, bu sadece bölgesel bir skandal değildi, tüm dünyayı etkiledi. Küresel Meclis'e çıkarıldık. Yüzükleri geri alınıp Tırpan Cemiyeti'nden kovulan, hatta belki devşirilen ilk tırpanlar olacağımızı zannediyorduk ama itibarımız o kadar yüksekti ki Yüce Bıçak Prometheus bize daha hafif bir ceza verdi. Yedi kere ölüme mahkûm edildik; ilişkimizin her bir senesi için bir ölüm. Sonra da gelecek yetmiş sene boyunca birbirimizle iletişime geçmemizi yasakladı."

"Üzgünüm," dedi Citra.

"Üzülme. Bunu hak ettik ve kabullendik. Aşkın görevlerinin önüne geçmesine izin vermeyi düşünmesinler diye diğer tırpanlara bir emsal olmamız gerekiyordu. Yedi ölüm ve yetmiş sene sonra birçok şey değişti. Ondan sonra yalnızca eski dostlar olarak devam ettik."

Tırpan Curie birçok farklı duygunun pençesindeydi ama onları artık üzerine uymayan kıyafetler gibi katlayıp çekmeceye kaldırdı. Citra kadının daha önce bunları kimseye anlatmadığından ve muhtemelen bir daha da hiç anlatmayacağından şüpheleniyordu.

"O sayfayı hiç atmayacağını bilmeliydim," dedi Tırpan Curie. "Evini temizlerken o sayfayı bulmuş olmalılar."

"Ve Ksenokrates onu benim hakkımda yazdığını düşündü!"

Tırpan Curie buna biraz kafa yordu. "Olabilir ama muhtemelen öyle değildir. Ksenokrates aptal bir adam değil. O

T.me/Cinciva

sayfanın gerçek anlamını tahmin etmiş olabilir ama hakikat önemli değil. Bu sayfayı bir alet olarak gördü. Mücevher komitesinin başındaki Tırpan Mandela gibi saygıdeğer tırpanların gözünde senin itibarını yok etmek ve böylece yüzüğün senin yerine Tırpan Goddard'ın çırağına verilmesini garanti altına almak için."

Citra bu konuda Rowan'a kızmak istiyordu ama kafasından neler geçiyor olursa olsun, bunda onun parmağı olmadığını biliyordu.

"Ksenokrates'e ne ki? Goddard'ın sefil tırpan ekibinden biri değil. Goddard'a bayılıyormuş gibi bir hâli de yok ve Rowan'la ben aklından bile geçmiyoruzdur."

"Şu anda okuyabileceğimizden daha fazla kart var oyunda," dedi Tırpan Curie. "Şu anda net olarak bildiğimiz tek şey, adını tamamen temize çıkarana kadar senin ortalıkta görünmemen gerektiği."

Tam o sırada birileri kapıyı açtı ve Citra olduğu yerde zıpladı. Kulübede başka birilerinin de olduğunu bilmiyordu. Kadının görünüşüne bakılırsa, bu başka bir tırpandı, muhtemelen kulübenin sahibi. Cübbesi kırmızı, siyah ve turkuvaz gibi birçok farklı renkten oluşan karmaşık bir desene sahipti. Kumaştan ziyade incelikle örülmüş bir kilime benziyordu. Tüm Şilarjantin tırpanlarının sadece el yapımı değil, aynı zamanda sevgiyle örülmüş gibi de görünen cübbeler giyip giymediğini merak etti Citra.

Kadın Spanikçe bir şeyler söyledi ve Tırpan Curie de aynı dilde cevap verdi.

"Spanikçe konuştuğunu bilmiyordum," dedi Citra, Şilarjantinli tırpan gidince.

"Akıcı şekilde on iki dil konuşabiliyorum," dedi Tırpan Curie hafif bir gururla.

"On iki mi?"

T.me/Cinciva

Tırpan Curie yaramaz bir edayla sırıttı. "Benim kadar uzun yaşadığında sen de bu kadar dil öğrenecek misin, öğrenmeyecek misin, görürüz." Citra'nın kucağındaki tepsiyi alıp komodinin üzerine yerleştirdi. "Daha fazla zamanımız olur zannetmiştim ama yerel tırpanlar geliyormuş. Senin burada olduğunu bildiklerinden şüpheliyim ama yerel tırpanlardan yardım aldığımızı farz ederek her bir tırpanın evine DNA tarayıcılarla birlikte birilerini göndermişler."

"Yani yine mi yola düşeceğiz?" Citra bacaklarını yataktan aşağı indirdi ve yere bastı. Ayak bilekleri hafif hafif sızlıyordu. Ama iyi türden bir sızıydı bu. "Bu sefer kendi başıma yürüyebilirim."

"Güzel çünkü daha çok yol yürümen gerekecek." Tırpan Curie pencereden dışarı baktı. Henüz gelen giden yoktu ama sesinde yeni bir gerginlik vardı. "Ne yazık ki ben seninle gelmeyeceğim, Citra. Adını temizleyeceksem, bunun için eve dönüp mümkün olduğu kadar tırpanın desteğini kazanmam lazım."

"Ama yerel Şilarjantin Tırpan Cemiyeti..."

"Bana ne yapabilirler ki? Herhangi bir emri çiğnemiyorum. En fazla 'yaramaz' diye bana parmak sallayıp havaalanına giderken arkamdan su dökmezler."

"O zaman... eve döndüğünüzde, herkese o günlük sayfasıyla ilgili gerçeği mi anlatacaksınız?"

"Başka ne gibi bir seçeneğim var bilmiyorum. Elbette Ksenokrates seni korumak için yalan söylediğimi iddia edecek ama çoğu tırpan benim lafıma güvenecektir. Umarım bu da iddiasını geri çekecek kadar onu utandırır."

"Peki, nereye gideceğim?" diye sordu Citra.

"O konuda bir fikrim var." Sonra Tırpan Curie bir çekmeceyi açıp içinden çuvalbezinden bir Tonist giysisi çıkardı.

T.me/Cinciva

"Bir ton tarikatının parçası gibi davranmamı mı istiyorsunuz?"

"Yalnızca bir seyyah. Dünyanın bu kısmında onlardan bir sürü var. İsimsiz, kimliksiz bir gezgin olacaksın."

Öyle ahım şahım bir kıyafet değildi ama Citra bunun işe yarayacağını biliyordu. Tonist zırvalarını dinlememek için herkes onunla göz göze gelmekten kaçınırdı. Herkesin gözü önünde saklanır ve Kış Meclisi'nden hemen önce de eve dönerdi. Zaten Tırpan Curie o zamana dek adını temizleyemezse, hiçbir şeyin manası yoktu. Tüm hayatını saklanarak geçirecek değildi.

Derken Şilarjantin tırpanı öncekine göre çok daha endişeli bir şekilde içeri daldı.

"Geldiler," dedi Tırpan Curie. Cübbesinin içine uzanıp katlanmış küçük bir kâğıt parçası çıkardı ve bunu Citra'nın eline tutuşturdu. "Gitmeni istediğim bir yer var. Tanışman gereken biri var, adresi kâğıtta yazıyor. Bunu eğitiminin son parçası say." Citra giysiyi aldı ve Tırpan Curie onu odanın arka kapısından dışarı çıkarırken Şilarjantinli tırpan da bir silah dolabına gidip endişeli bir annenin çocuğunun çantasına atıştırmalık doldurması gibi, Citra için saklaması kolay olacak bıçaklarla ateşli silahlardan oluşan bir çanta hazırlamaya koyuldu.

"Tepenin dibindeki kulübede bir kamuaracı var. Onu alıp kuzeye git," dedi Tırpan Curie.

Citra arka kapıyı açıp dışarı çıktı. Hava soğuktu ama dayanılmayacak gibi değildi.

"Beni dikkatli dinle," dedi Tırpan Curie. "Bu uzun bir yolculuk ve hedefine ulaşman için akıllıca davranman gerekecek."

Sonra Tırpan Curie, Citra'ya bu binlerce kilometrelik yolculuğu yaparken dikkat etmesi gerekenleri anlatmaya başladı ama evin önüne park eden bir arabanın sesiyle anlattıkları yarım kaldı.

T.me/Cinciva

"Git! Hareket hâlinde kaldığın sürece güvende olursun."

"Peki, oraya gittiğimde ne yapacağım?"

Tırpan Curie hiçbir şeyi açık etmeyen ama sözlerine daha da bir ağırlık veren sert bir bakışla kıza baktı. Bir Tonist buna "rezonans" diyebilirdi.

"Oraya vardığında, ne yapman gerektiğini anlayacaksın."

Ve ön kapıdan o çok tanıdık gümbür gümbür yumruklama sesi geldi.

Citra koştur koştur karlı tepeden aşağı indi ve önüne çıkan çam ağaçlarının etrafından dolaştı. Eklemlerindeki ağrı, tamamen iyileşmesine daha birkaç saat olduğunu hatırlatıyordu. Kulübeyi buldu ve Tırpan Curie'nin dediği gibi kamuaracı oradaydı. Citra binerken araba canlandı ve bir varış yeri istedi. Citra ona tam adres verecek kadar salak değildi. "Kuzey," dedi arabaya. "Sadece kuzeye."

Araba hızlanırken bir patlama duydu, ardından bir tane daha. Arkasına baktı ama tek görebildiği ağaçların üzerinden yükselen kara duman oldu. İçini endişe kaplamaya başladı. Tırpan Curie'nin arkadaşınınkine benzeyen bir cübbe giyen bir tırpan ağaçların arasından belirdi. Citra adamı sadece bir anlığına gördü, ardından araba bir viraja girdi ve adam gözden kayboldu.

Ancak ve ancak kamuaracı dağ yolunu terk edip ana yola girdiğinde Tırpan Curie'nin ona verdiği kâğıda baktı Citra. Bir an bir kez daha tüm kemikleri kırılmış gibi hissetti ama sonra bu his geçti ve yerini bitkin bir kararlılık aldı. Şimdi anlıyordu.

Oraya vardığında, ne yapman gerektiğini anlayacaksın.

Evet, şüphesiz anlayacaktı. Kâğıt parçasına kısa bir süre daha baktı. Sadece adresi ezberlemesi yeterliydi çünkü ismi zaten biliyordu.

Gerald Van Der Gans.

T.me/Cinciva

Fırtına Bulutu onunla konuşmuştu ve şimdi Tırpan Curie de öyle. Citra'yı uzun bir yolculuk bekliyordu ve bu yolun sonunda yapılacak çok iş vardı. Citra kimseyi devşiremezdi ama intikam alabilirdi. Bu tırpan katili için öyle ya da böyle adaleti sağlayacaktı. Bir çanta dolusu silahı olmasına hiç bu kadar sevineceğini düşünmezdi.

Bu Bıçak Muhafızları'na bırakılamayacak kadar hassas bir meseleydi ve Tırpan San Martín basit bir güvenlik görevlisi gibi kullanılmaktan tiksinse de bu OrtaMerikalı kızı yakalamanın medarı iftaharı olacağını biliyordu. Daha kapıyı çalmadan kızın orada olduğunu öğrenmişti. Bello ismindeki fazla hevesli bir acemi tırpan olan yardımcısı, DNA tarayıcısını hemen açmış ve arabadan iner inmez kızın izine rastlamıştı.

San Martín kulübeye yaklaşırken silahını çekti, bu silah ona akıl hocası tarafından tırpan olarak atandığı gün hediye edilen bir tabancaydı. Devşirmelerde sadece bu tabancayı kullanırdı, tabanca artık onun bir uzantısı hâline gelmişti ve bugün burada devşirilecek kimse olacağını sanmasa da tabancayı çekmek tam hissetmesini sağlamıştı. Ayrıca devşirme bir yana, birilerini etkisiz hâle getirmesi de gerekebilirdi; gerçi kimseyi, özellikle de kızı ölümsü hâle getirmemesi tembihlenmişti çünkü çözmeye çalıştıkları fiyasko tam da bu yüzden baş göstermişti.

Kapıyı yumruklayıp durdu, bir daha yumrukladı. Tam kapıyı tekmeleyerek açacaktı ki Tırpan Marie Curie bizzat kapıyı açtı. San Martín kadının karşısında hayran hayran kalakalmamak için elinden geleni yaptı. *Marquesa de la Muerte* tüm dünyada kariyerinin başındaki başarıları sayesinde tanınıyordu. Sadece kuzeyde değil, tüm dünyada yaşayan bir efsaneydi.

T.me/Cinciva

"Kapı zilini görmedin mi?" dedi Tırpan San Martín'in dengesini bozacak kadar kusursuz bir Spanikçeyle. "Öğle yemeğine mi geldin?"

Birkaç saniyeliğine kekeleyerek dezavantajını daha da arttırdı, ardından elinden geldiği kadar toparlandı. "Buraya kız için geldik," dedi. "Burada olduğunu inkâr etmekle uğraşmayın; burada olduğunu biliyoruz." Sonra da elindeki DNA tarayıcısı kırmızı yanıp sönen Bello'yu işaret etti.

Kadın, San Martín'in havaya kaldırdığı silaha baktı ve öyle büyük bir otoriteyle 'hı'ladı ki adam ister istemez silahını indirmek zorunda kaldı.

"Kız *buradaydı*," dedi Curie, "ama artık burada değil. Kayak yapmak için Antarktika'ya gidiyor. Ama acele ederseniz uçağa binmeden onu yakalayabilirsiniz."

Şilarjantin Tırpan Cemiyeti mizah anlayışıyla tanınmazdı ve Tırpan San Martín de bu konuda istisna değildi. Büyüklerden biri olsa bile, kimsenin onunla dalga geçmesine müsaade edemezdi. Kadını itip kulübeye daldı ve içeride Tırpan Curie kadar cüretkâr bir şekilde duran, adını hatırlayamadığı başka bir Şilarjantin tırpanını buldu.

"İstediğin kadar ara," dedi ikinci tırpan, "ama bir şeyleri kırarsanız..."

Cümlesini bitiremedi çünkü her zamanki gibi hevesin dozunu kaçıran Bello şok batonuyla kadını bayılttı.

"Buna gerçekten gerek var mıydı?" diye azarladı Tırpan Curie. "Derdiniz benimle, zavallı Eva'yla değil."

Bir önseziyle arka kapıdan dışarı çıkan San Martín kardaki ayak izlerini gördü.

"Yaya olarak kaçıyor!" dedi Bello'ya. "¡*Apurate!* Çok uzaklaşmış olamaz." Tırpan Bello bir tazı gibi takibe başlayıp karlı tepeden aşağı indi ve ağaçların arasında gözden kayboldu.

T.me/Cinciva

San Martín içeri girip çabucak ön kapıya gitti. Yol tepenin etrafından dolaşarak aşağı iniyordu. Bello onu yaya yakalayamazsa, belki San Martín arabasıyla kızın önünü kesebilirdi. Ancak Tırpan Curie kapıda durmuş, yolunu tıkıyordu. Tekrar silahını kaldırdı ve karşılık olarak kadın da kendi silahını çekti; namlusuna bir golf topu sığabilecek kadar geniş bir güdük ağzı bulunan bir tabanca. Bir havan tabancası. Kadınınkinin yanında kendi tabancası bir su tabancası gibi kalıyordu ama yine de ne kadar ezik kalırsa kalsın tabancasını indirmedi.

"Yüksek Bıçak'ımız gerekli görürsem size ateş etmem için bana izin verdi," diye kadını uyardı.

"Ben kimseden izin almadım," dedi Tırpan Curie, "ama aynısını seve seve yaparım."

Olması gerekenden daha uzun bir süre bu açmazda kaldılar, ardından Tırpan Curie tabancasını yana çevirdi ve ön kapıdan dışarı ateş etti.

Bir patlama kulübenin ön camlarını parçaladı, patlamanın şok dalgası San Martín'i yere yıktı... Ama yine de Tırpan Curie hiç kılını kıpırdatmadan kapıda dikiliyordu. Apar topar kapıya çıkan San Martín havan tabancasının arabasını bir şenlik ateşine çevirdiğini gördü.

Sonra kadın bir kez daha ateş edip kendi arabasını da patlattı.

"Neyse," dedi, "artık öğle yemeğine kalmaktan başka çaren yok."

Yanan iki arabaya bakıp bugünkü başarısızlığının bir dalga konusu olacağını bilerek iç geçirdi. Tırpan Curie'ye, kadının sert gri gözlerine ve durumu sakince kontrol edişine baktı ve *Marquesa de la Muerte*'ye karşı zaten hiçbir şekilde kazanma şansının olmadığını anladı. Elinden gelen tek şey, kadına samimi bir kınamayla bakmaktı.

"Çok ayıp!" dedi parmağını sallayarak. "Çok, çok ayıp."

T.me/Cinciva

Ancak sık sık birilerini devşirdiğim rüyalar görüyorum.

Özellikle sık sık tekrarlanan bir rüya var gördüğüm. Aşina olmam gerektiğini hissettiğim ama çıkaramadığım yabancı bir sokakta yürüyorum. Elimde bir yaba var ki gerçek hayatta hiç kullanmadım; yamuk dişleri devşirme için pek uygun değil ve onunla bir darbe vurduğunuzda, Tonistlerin iki dişli çatalı gibi çınlamayla inleme arasında bir ses çıkarıyor.

Karşımda devşirmem gereken bir kadın oluyor. Yabayı ona saplasam da yaba görevini yerine getiremiyor. Ânında iyileşiyor kadının yaraları. Kadın ne öfkeli ne korkmuş. Neşeli de değil. Yalnızca kabullenmiş bir hâlde orada durup benim nafile bir çabayla canını almaya çalışmama müsaade ediyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama sesi fısıltı gibi ve ağzından çıkan kelimeler dişlerinin arasından çıkardığı dehşetengiz inlemeler tarafından boğuluyor, bu yüzden kadının dediklerini hiçbir zaman anlamıyorum.

Ve her seferinde çığlık çığlığa uyanıyorum.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

32

Belalı Hac

Tüm kamuaraçları şebekeye bağlı ama tırpanlar kamuaraçlarının navigasyon verileri arkabeyne yüklenene kadar bu bilgiye ulaşamazlar. Veriler altmış dakikada bir güncelleniyor, bu yüzden bu sıklıkla araba değiştirmen gerek.

Tırpan Curie yönergelerini hızlı hızlı söylemişti, Citra hepsini hatırlayabileceğini umuyordu. Bunu başarabilirdi. Çıraklığı boyunca kendi başının çaresine bakıp uyanık olmayı öğrenmişti. Şilarjantin Bölgesi'nde, özellikle de bu tenha kasabada yeteri kadar boş kamuaracı olmayacağından endişelenmişti ama yerel halkın ihtiyaçlarını hesaplamada Fırtına Bulutu'nun üzerine yoktu. Her şeyde olduğu gibi, talebi karşılayacak arz her zaman sağlanıyordu.

Tonist elbisesini giymiş, kukuletasını kafasına geçirmişti. İnsanların ondan kaçınma çabaları takdire şayandı.

Saat başı araç değiştirmesi demek, takipçilerinin sürekli çok yakınında olması demekti. Onları şaşırtmak ve bir sonraki hedefinin neresi olacağını tahmin etmelerini engellemek için Fanilik Çağı'nda savaş zamanındaki kargo gemileri gibi zikzak çizmesi gerektiğini fark etmişti. Bir günden uzun bir süre boyunca bir saatten fazla uyuyamamış ve etrafında sadece yol olup medeniyet namına hiçbir şey bulunmadığı birkaç

T.me/Cinciva

seferde zekice davranıp Şilarjantinli tırpanlarla yerel Bıçak Muhafızı birliğinin memurlarının çoktan onu beklediği kasabalara yaya girmesi gerekmişti. Hatta bir keresinde yakalanacağından emin ola ola bir tırpanın hemen yanından geçmişti ama adamın elindeki DNA dedektörüne yakalanmamak için rüzgârla aynı yönde ilerleyecek kadar kafası çalışmıştı. Avı Bıçak Muhafızları'na bırakmayıp tırpanların bizzat yürütüyor olması Citra'yı daha da korkutsa da bir yandan da tuhaf bir şekilde kendini önemli hissetmesini sağlamıştı.

Buenos Aires'e vardığında, kuzeye, Amazonya'da Caracas şehrine giden hipertrene bin. Sınırı geçip Amazonya'ya girdiğin anda güvende olacaksın. Ksenokrates'e yardım etmek ya da seni tutuklamak için kıllarını kıpırdatmazlar.

Citra tarih çalışmaları sayesinde bunun sebebini biliyordu. Başka bölgelerden gelen çok fazla sayıda tırpan, Amazonya tatilleri sırasında görev bölgeleri dışında devşirme yapıyordu. Bunu engelleyen bir emir yoktu ama bu yüzden Amazonya Tırpan Cemiyeti diğer bölgelerle iş birliğinde bulunmuyor ve iş diğer bölgelerin tırpanlarına yardım etmeye geldiğinde de açıkça onlara köstek oluyorlardı.

Asıl sorun Buenos Aires treniydi. Her tren istasyonu ve havaalanında onu bekliyor olacaklardı. Kanal'a giden bir Tonist grubu bu konuda imdadına yetişti.

"Kuzeyle güney arasındaki bağlantıda bulunan Büyük Çatal'ı arıyoruz," dediler ona, Citra'nın onlardan biri olduğunu varsayarak. "Kadim mühendisliğin içinde saklı olduğuna dair söylentiler var. Panama Kanalı'nın kapılarının birinin içine saklandığına inanıyoruz."

Citra gülmemek için kendini zor tuttu.

"Bize katılacak mısın, kardeşim?"

T.me/Cinciva

Citra da sayamayacağı kadar çok gözetleyen tırpanın burnunun ucundan, nefesini tutarak –korkudan değil, istasyondaki DNA tarayıcıları onun izini daha zor bulsun diye– kuzeye giden trene binene kadar onlara katıldı.

Grupta yedi Tonist vardı. Görünüşe göre tarikatın bu kolu müzikal matematiğe uygun olarak sadece yedili ya da on ikili gruplar hâlinde seyahat ediyordu ama kuralı çiğneyip gruplarına birini daha eklemeye razıydılar. Aksanları Merika kıtasından değil de AvroSkandinavya tarafından olduklarını ele veriyordu.

"Seyahatlerin seni nerelere götürdü?" diye sordu içlerinden biri, grubun lideri gibi görünen bir adam. Konuşurken sürekli gülümsüyordu ve bu da adamı daha itici hâle getiriyordu.

"Sağa sola," dedi Citra adama.

"Hedefin nedir?"

"Hedefim mi?"

"Gezginlerin bir hedefi olmaz mı?"

"Evet," dedi. "Ben... şu önemli sorunun cevabını arıyorum: La bemol mü, yoksa sol diyez mi?"

İçlerinden biri de "Bilmez miyim!" dedi.

Yeraltı vakum tünelinde seyredilecek bir manzara olmadığından tren camsızdı. Citra havayoluyla ve standart manyetik destekli trenlerle seyahat etmişti ama hipertrenin dar, klostrofobik doğası onu basmaya başlamıştı.

Her türlü seyahate alışıkmış gibi görünen Tonistlerin rahatı yerindeydi. Efsaneleri tartışıyor, hangisinin gerçek, hangisinin yalan ve hangisinin ikisinin bir karışımı olduğunu konuşuyorlardı.

"İsrabistan'daki Piramitler'den PanAsya Seddi'ne kadar Büyük Çatal'a dair bir ipucu bulmak için seyahat ettik. Önemli olan haccın kendisi. Büyük Çatalı bulsak ne yapacağımızı bilemeyiz muhtemelen."

T.me/Cinciva

Tren saatte bin üç yüz kilometrelik seyir hızına ulaştığında, Citra müsaade isteyerek tuvalete gitti ve yorgunluğa teslim olmamak için yüzüne su vurdu. Kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Bunu unutmasaydı, yolculuğu çok daha farklı bir seyir izlerdi.

Adamın biri içeri daldı. Citra'nın ilk düşüncesi, adamın içeride birinin bulunduğundan haberi olmadığı yönündeydi ama Citra adama dönemeden, hatta hemen hemen hiçbir tepki veremeden adam kenarları altın yaldızlı bir bıçağı boğazının en çok zarar verecek noktasına yerleştirmişti.

"Devşirme için seçildin," dedi adam, Ortak Dili konuşuyordu ama kendini belli eden bir Portezoncayla. Bu Amazonya'nın anadiliydi. Adamın cübbesi koyu bir orman yeşiliydi ve bir yerlerde bu bölgedeki tüm tırpanların aynı yeşil cübbeyi giydiğini okumuştu.

"Bir hata yapıyorsun!" dedi Citra, adam boğazını kesmeden.

"Bana yaptığım hatayı söyle bakalım," dedi adam. "Ama acele et."

Gerçek dışında adamı durduracak bir mazeret bulmaya çalıştı ama söyleyebileceği başka bir şey olmadığını anladı. "Ben bir tırpan çırağıyım. Beni devşirmeye kalkarsan diriltilirim ve sen de benim dokunulmazlığım olup olmadığını görmek için yüzüğünü kontrol etmediğin için cezalandırılırsın."

Adam gülümsedi. "Tam da düşündüğüm gibi. Aradıkları kişi sensin." Bıçağı kızın boğazından çekti. "Beni dikkatle dinle. Trende normal yolcu gibi giyinmiş Şilarjantin tırpanları var. Onlardan kaçınman mümkün değil ama onlara yem olmak istemiyorsan, benimle gelmeni tavsiye ederim."

Citra'nın içgüdüleri ona adamı geri çevirmesini ve kendi başına da bunu başarabileceğini söylüyordu. Ama muhakeme yeteneği içgüdülerine karşı galip geldi ve Citra adamla birlikte gitti. Adam, Citra'yı bir sonraki vagona götürdü ve

T.me/Cinciva

Citra kalabalık trene rağmen adamın yanında boş bir koltuk olduğunu gördü. Adam kendini Amazonyalı Tırpan Possuelo olarak tanıttı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Citra.

"Bekleyeceğiz."

Citra kukuletasını başına geçirdi ve gerçekten de birkaç dakika sonra, diğer yolcular gibi giyinmiş olan ama yavaş yavaş ilerleyip sık sık avucunun içindeki telefon büyüklüğündeki ama telefon olmayan bir alete bakan bir adam vagonun arkasından onlara doğru gelmeye başladı.

"Kaçma," diye fısıldadı Tırpan Possuelo, Citra'ya. "Durumun kontrolünü ona bırakma."

Adam onların yanına yaklaştığında cihaz bir Geiger sayacı gibi tıkırdamaya başladı ve hedefini bulan adam durdu.

"Citra Terranova?" diye sordu adam.

Citra sakince kukuletasını indirdi. Kalbi küt küt atıyordu ama bunu adama göstermedi. "Tebrikler," dedi, "beni buldun. Sana yıldızlı pekiyi."

Adam kızın bu tepkisi yüzünden dengesini kaybeder gibi oldu ama bunun onu durdurmasına izin vermedi. "Seni tutukluyorum." Bir şok batonu çıkardı. "Karşı koyma, yoksa senin için daha kötü olur."

Şimdi Tırpan Possuelo da adama dönmüştü. "Bunu kimin otoritesine dayanarak yapacaksın?"

"Şilarjantin Bölgesi Yüksek Bıçağı Lautaro ile OrtaMerika Yüksek Bıçağı Ksenokrates'in ortak otoritelerine dayanarak."

"İkisinin de burada herhangi bir hükmü yok."

Adam kıkırdadı. "Kusura bakma ama..."

"Hayır, *sen* kusura bakmayacaksın," dedi Possuelo tam gereken seviyede bir öfkeyle. "En azından beş dakika önce Amazonya sınırından geçtik. Herhangi bir şekilde bu kızı

T.me/Cinciva

zorlamaya kalkarsan, bir tırpan bile olsan, kendini savunmak için ölümcül güç kullanma hakkına sahip."

Citra fırsattan istifade Tonist giysisinin içinde sakladığı bir avcı bıçağını çıkarıp adamla yüz yüze gelmek için ayağa kalktı. "O batonla tek bir hamle yaparsan elini yerine koymak için dikmeleri gerekir."

Bu karmaşaya neyin sebep olduğunu öğrenmek isteyen bir kamarot arkalarından vagona girdi. "Efendim," dedi Citra, "bu adam bir Şilarjantin tırpanı ancak ne yüzüğünü ne de cübbesini giyiyor. Bu Amazonya kanunlarına aykırı değil mi?" Citra tırpan tarihi öğrendiği için hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Kamarot adamı şöyle bir süzdü ve gözleri şüpheyle kısıldı, Citra'nın adamın sadakatinin ne tarafa ait olduğunu anlayacağı kadar şüpheyle.

"Ayrıca tüm yabancı tırpanlar sınırımızı aşmadan önce kayıt yaptırmalıdırlar," dedi. "Tünel yoluyla gizlice girerken bile."

Şilarjantin tırpanının tepesi atmaya başladı. "Beni rahat bırakmazsan seni oracıkta devşiririm."

"Hayır, devşiremezsin," dedi Tırpan Possuelo. Bunu öyle kati bir sakinlikte söylemişti ki Citra sırıtmadan edemedi. "Ona dokunulmazlık bahşettim. Onu devşiremezsin."

"Ne?"

Sonra da Amazonya tırpanı sağ elini kamarota kaldırdı ve adam tırpanın elini tutup yüzüğünü öptü. "Teşekkür ederim, Saygıdeğer Tırpan."

"Bu adam bana zarar verecekti," dedi Citra, kamarota. "Bir sonraki durakta, diğer gizlenmiş tırpanlarla birlikte trenden indirilmesini talep ediyorum."

"Zevkle," dedi kamarot.

"Bunu yapamazsınız!" diye ısrar etti tırpan.

T.me/Cinciva

Ama birkaç dakika sonra bunu bal gibi yapabileceklerini gördü.

Takipçileri trenden yakapaça atılınca, Citra bu amansız kedi fare oyunundan sonra biraz rahat etti. Kılığı ifşa olduğundan, başka birinin bavulundan üzerine uyan sokak kıyafetleri aldı. Kot pantolon ve hiç onun tarzı olmayan çiçekli bir bluz ama iş görürlerdi. Tonistler hayal kırıklığına uğramışsa da aslında onlardan biri olmadığı için çok da şaşırmışa benzemiyorlardı. Citra'ya okuyacağına dair söz verdiği ama muhtemelen okumayacağı bir broşür verdiler.

"Hedefin neresiyse," dedi Tırpan Possuelo ona, "Amazonas Merkez İstasyonu'nda aktarma yapman gerekecek. Sana tavsiyem, DNA dedektörlerini şaşırtmak için asıl trenine binmeden önce farklı trenlerde biraz vakit geçirmen."

Elbette istasyonda kaldıkça, onu daha fazla kişi görecekti ama DNA dedektörlerinin kafasını karıştırıp takipçilerini beyhude bir kovalamacaya sürüklemek için bu riske değerdi.

"Niye senin peşinde olduklarını bilmiyorum," dedi Tırpan Possuelo tren istasyona yanaşırken, "ama sorununu çözer ve yüzüğünü alırsan, Amazonya'ya gel. Yağmur ormanları tüm kıtayı kaplıyor ve en kadim zamanlarında olduğu gibi, o ormanın gölgesinde yaşıyoruz. Bence çok hoşuna gider bu."

"Yabancı tırpanları sevmediğinizi sanıyordum," dedi Citra sırıtarak.

"Davet ettiklerimizle davetsiz gelenler arasında fark var," dedi adam.

Citra, Amazonya kıyısının kuzeyindeki Caracas'a giden trene binmeden önce yarım düzine trende DNA izi bırakmak için elinden geleni yaptı. Onu arayan ajanlar varsa da hiçbirini fark etmedi ama henüz güvende olduğunu düşünecek kadar rahat biri değildi.

T.me/Cinciva

Tırpan Curie, Caracas şehrinden kuzey kıyı şeridini takip edip Playa Pintada adındaki bir kasabayı bulmasını söylemişti. Konumunu ele verecek kamuaraçlarını ya da herhangi bir toplu ulaşım aracını kullanmayacaktı ama kasabaya yaklaştıkça kararlılığı da arttı. Oraya gidecek ve bu yolun geri kalanını yürümek zorunda kalsa bile, bu belalı haccı tamamlayacaktı.

Bir katille nasıl yüzleşebilirdi ki insan? Toplumun onay verdiği biri değil, gerçek bir katille. Toplumun onayı olmadan kati bir şekilde bir can alan biriyle.

Citra dünyanın geri kalanında Fırtına Bulutu'nun bu tarz şeyleri engellediğini biliyordu. Şüphesiz insanlar trenlerin ya da kamyonların önüne itiliyor ya da öfke dolu anlarda çatılardan aşağı atılıyordu ama kırılan bir şey her zaman tamir edilebilirdi. Kefaretler ödenebilirdi. Ancak Fırtına Bulutu'nun hükmünün dışında yaşayan bir tırpanın böyle bir koruması yoktu. Bir tırpanın dirilmesi otomatik bir süreç değildi, bunun talep edilmesi gerekiyordu. Ancak kötü niyetli bir şekilde öldürülen bir tırpan için kim talepte bulunacaktı ki?

Bu da Dünya'daki en güçlü insanlar olan tırpanların aynı zamanda en güvencesiz insanlar olduğu anlamına geliyordu.

Bugünse Citra ölülerin intikamını alacaktı. Öldürülen akıl hocası adına adaleti sağlayacaktı. Şüphesiz Fırtına Bulutu onu bu konuda engellemeyecekti, katilin ismini Citra'ya vermişti sonuçta. Onu bu göreve gönderen Tırpan Curie de öyle. Eğitiminin son parçası. Her şey bugün atacağı adımlara bağlıydı.

Playa Pintada. Boyalı kumsal. Kıyı şeridi kıvrımlı, budaklı kocaman yaloslarla kaplıydı. Batan güneşin ışığında, yaloslar kendilerini kumdan yavaşça kaldıran korkunç canavarların uzuvlarına benziyordu.

T.me/Cinciva

Citra yalostan bir ejderhanın arkasına çömelip gölgesinde gizlendi. Kuzeyde, denizin üzerinde kendini gösteren bir fırtına dosdoğru kıyıya geliyordu. Uzaklarda, bulutların karanlığında şimşekler çakmaya başlamış, gök gürültüsü kıyıya vuran dalgalara tezat gürüldüyordu.

Yolculuğa başlarken yanındaki silahlardan sadece birkaç tanesi yanındaydı: bir tabanca, bir çakı, bir avcı bıçağı. Geri kalanını gizlemesi zor olduğu için Buenos Aires'te trene binmeden önce geride bırakmıştı. Bunun üzerinden bir gün bile geçmemişti ama sanki bir hafta geçmiş gibi hissediyordu.

Göz hapsinde tuttuğu ev, sahildeki diğer evlerin çoğu gibi tek katlı, kutu gibi bir binaydı. Binanın büyük kısmı palmiye ağaçları ve açan cennetkuşu çiçeklerinin arkasına saklanmıştı. Alçak bir çalının arkasında kalan diğer kumsala bakan bir arka sundurması vardı. Evin ışıkları yanıyordu. Bir gölge, perdelerin arkasında düzenli bir şekilde hareket ediyordu.

Citra seçeneklerini gözden geçirdi. Bir tırpan olsaydı, Tırpan Curie'nin izinden giderek adamı devşirirdi. Kalbine saplanan bir bıçak. Çabuk ve net. Bunu yapabilme konusunda kendisinden şüphe etmiyordu. Ama Citra bir tırpan değildi.

Ölümcül herhangi bir saldırı adamı ölümsü hâle getirirdi ve dakikalar içinde bir ambu-dron gelip adamı diriltmek üzere götürürdü. Citra'nın yapması gereken adamı etkisiz hâle getirmekti. Adamı öldürmek yerine yaralamalı ve ondan bir itiraf koparmalıydı. Başka bir tırpan adına mı çalışıyordu, yoksa tek başına mı hareket etmişti? Tanıklar gibi ona da rüşvet vermişler miydi? Motivasyonu dokunulmazlık vaadi miydi, yoksa Faraday'e karşı kişisel bir kin mi güdüyordu? Gerçeği öğrendikten sonra adamı ve itirafını Tırpan Possuelo'ya ya da Amazonya Tırpan Cemiyeti'ndeki herhangi birine teslim edebilirdi. Bu şekilde Ksenokrates bile gerçeği örtemezdi. Böylece Citra'nın masumiyeti kanıtlanır, gerçek suçlu

T.me/Cinciva

da bir tırpan katiline layık bir ceza alırdı. Belki o zaman Citra Amazonya'da kalabilir ve Kış Meclisi'nin korkunç vaadiyle yüzleşmekten kurtulabilirdi.

Alacakaranlığın son ışıkları da kaybolurken, Citra sürgülü cam kapının bir fış sesiyle açıldığını duydu ve yalosun üzerinden kafasını kaldırdığında adamın yaklaşan fırtınaya bakmak için sundurmaya çıkmış olduğunu gördü. İçeriden sızan ışık adamın bir poligondaki kâğıt hedef gibi kusursuz bir siluet oluşturmasına neden olmuştu. Citra'nın işini bundan daha çok kolaylaştıramazdı. Tabancasını çekti. Başta adamın kalbine nişan aldı, antrenmandan kalma bir alışkanlık. Namluyu adamın dizine indirip ateş etti.

Nişanı kusursuzdu. Adam bir çığlık koparıp yere yığıldı ve Citra kumun üzerinde bir koşu tutturdu, çalının üzerinden zıpladı ve yerde kıvranan adamın gömleğine iki eliyle sarıldı.

"Yaptığın şeyin hesabını vereceksin," diye hırladı Citra.

Sonra da adamın suratını gördü. Tanıdık. Çok tanıdık. İlk içgüdüsü, bunun da başka bir ihanet katmanı olduğuydu. Adam konuşana kadar Citra gerçeği kabullenmedi.

"Citra?"

Tırpan Faraday'in yüzünde acı ve şaşkınlıktan oluşan bir maske vardı âdeta. "Citra, ah Tanrım, burada ne arıyorsun?"

Citra şok içinde adamı bıraktı ve Tırpan Faraday'in kafası betona sertçe vurunca adam bayıldı ve Citra için o ânı daha da berbat bir hâle getirdi.

Yardım çağırmak istiyordu ama yaptığı şeyden sonra kim ona yardım edecekti ki?

Dizinden akan kan sundurma taşlarının arasından akıp çatlakları dolduran kumu kızıl bir harca çevirip kahverengi bir renkte kururken adamın kafasını tekrar kaldırıp kucağına aldı.

T.me/Cinciva

Ölümsüzlük, gençliğin ahmaklığını ya da kırılganlığını dizginleyemez. Masumiyet kendi elimizde anlamsız bir ölüm tecrübe etmeye mahkûmdur, geri alamayacağımız hatalarımızın bir kurbanıdır. Böylece bir zamanlar bizi ayakta tutan merakı sonsuz yolculuğuna uğurlarız ve herhangi bir teknolojinin tamir edemeyeceği nasırlarla kaplı, hiç dile getirmediğimiz yara izleri alır o merakın yerini. Yaptığım her devşirmeyle, insanlığın iyiliği için aldığım her canla birlikte artık adını bile hatırlamakta zorlandığım o oğlan için yas tutuyorum. Ve ölümsüzlüğün ötesinde, azıcık da olsa o merakı tekrar canlandırıp bir kez daha o oğlan olabileceğim bir yerin hasretini çekiyorum.

—S. T. Faraday'in devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

33

Hem Ulak Hem de Mesaj

Citra adamı içeri taşıdı. Onu bir kanepeye yerleştirip kan kaybını durdurmak için turnike yaptı. Adam inleyip uyanmaya başladığında ve bilinç yüzeyini delip kendine gelir gelmez ilk düşüncesi Citra'ydı.

"Burada olmaman gerek," dedi zayıf bir şekilde ve kelimeleri ağzında geveleyerek konuşuyordu, sisteminde dolaşan ağrı kesici nanitlerinin bir etkisiydi bu. Yine de uykulu uykulu acıyla inliyordu.

"Sizi bir hastaneye götürmemiz lazım," dedi Citra adama. "Bu, nanitlerinizin başa çıkamayacağı kadar büyük bir yara."

"Saçmalık. Ağrıyı körelttiler bile. İyileşmeyle de harici bir müdahale olmadan başa çıkabilirler."

"Ama..."

"Başka seçeneğim yok," dedi Citra'ya. "Hastaneye gidersem Tırpan Cemiyeti hayatta olduğumu anlar." Hafifçe yüzünü buruşturarak pozisyonunu değiştirdi. "Nanitler ve doğal yöntemlerle dizim iyileşir. Zaman alacak ama zamandan bol bir şeyim yok."

Citra adamın bacağını havaya kaldırdı, bandajladı, sonra da adamın yanında yere oturdu.

"Benim ortadan kaybolmam, bana fiziksel olarak zarar vermeni gerektirecek kadar mı öfkelendirdi seni?" diye sordu

T.me/Cinciva

adam şakayla karışık. "Kendimi gerçekten devşirmek yerine gizlice emekli olmanın bir yolunu bulduğum için sana büyük bir ayıp mı etmiş oldum?"

"Sizi başka biri sandım," dedi kız. "Gerald Van Der Gans isminde biri..."

"Benim doğum adım," dedi adam kıza. "Saygıdeğer Tırpan Michael Faraday olduğumda feragat ettiğim isim. Ama bunların hiçbiri niye burada olduğunu açıklamıyor. Seni serbest bıraktım Citra, hem seni hem de Rowan'ı. Kendimi devşirmiş gibi göstererek ikinizi çıraklığımdan azat etmiş oldum. Sizi alıp götürdüğümü unutup eski hayatınıza dönmüş olmanız gerekirdi. Bu yüzden burada ne arıyorsun?"

"Yani bilmiyor musunuz?"

Citra'yı daha iyi görebilmek için kanepede biraz doğruldu. "Neyi bilmiyor muyum?"

Bunun üzerine Citra adama her şeyi anlattı. Serbest kalmak yerine Rowan'la ikisinin Tırpan Curie ve Goddard'ın yanına verildiğini. Faraday'in cinayetini Ksenokrates'in Citra'ya yıkmaya çalışmasını ve Tırpan Curie'nin buraya ulaşmasına yardımcı olmasını. Citra anlattıkça Faraday kendi gözlerini oymak istercesine ellerini gözlerinin üzerine koydu.

"Tüm bunlar yaşanırken ben burada keyif çatıyordum."

"Bunlardan nasıl haberiniz olmaz?" diye sordu Citra çünkü ona göre Faraday her zaman her şeyi bilirdi, bilmesine imkân olmayan şeyleri bile.

Tırpan Faraday iç geçirdi. "Marie, yani Tırpan Curie Tırpan Cemiyeti'nde benim hayatta olduğumu bilen tek kişi. Şu anda tamamen şebeke dışındayım. Bana ulaşmanın tek yolu buraya bizzat gelmek. Seni de bu yüzden buraya gönderdi. Sen hem ulaksın hem de mesajın kendisi."

Sonra da ortam giderek huzursuz bir hâl aldı. Denizden gök gürültüsü geldi, artık çok daha yakındaydı. Çakan yıldırımlar

T.me/Cinciva

daha parlaktı. "Onun için yedi kere öldüğünüz doğru mu?" diye sordu Citra.

Adam başıyla onayladı. "O da benim için öldü. Sana anlattı demek, öyle mi? Neyse, bu çok uzun zaman önceydi."

Dışarıda yağmur nihayet başlamış, bir bardaktan boşanırcasına yağıyor, bir duruyordu. "Burada yağan yağmura bayılıyorum," dedi adam. "Bana doğadaki bazı şeylerin tamamen kontrol altına alınamayacağını hatırlatıyor. O fırtınalar sonsuz ki bu ölümsüz olmaktan çok ama çok daha iyi bir şey."

Orada öylece oturup yağmurun rastgeleliğini dinlediler birlikte, ta ki Citra düşünemeyecek kadar yoruluncaya kadar.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Aslında çok basit. Ben iyileşeceğim, sen de dinleneceksin. Ondan sonrasına dair her şey, ileri bir tarihin konuşması." Sonra da parmağıyla işaret etti. "Yatak odası orada. Uykunu iyice almanı istiyorum, sabah da zehirlilik sırasına göre zehirleri sayacaksın bana."

"Zehirleri mi?"

Ağrıyla uyuşturucuların neden olduğu bulanıklığın arasında Tırpan Faraday gülümsedi. "Evet, zehirler. Benim çırağım mısın, değil misin?"

Citra adamın gülümsemesine cevap vermeden edemedi. "Evet, Saygıdeğer Tırpan, sizin çırağınızım."

T.me/Cinciva

Ömrümüz ne kadar uzuyorsa, günler de o kadar hızlı geçiyor gibi geliyor. Ölümsüz olduğumuz için bu ne can sıkıcı bir durum. Bir sene birkaç hafta gibi hissettiriyor. On yıllar, onları ayrıştıracak herhangi bir olay olmadan geçip gidiyor. Yaşamımızın önemsiz angaryasında bir rutin tutturuyoruz, ta ki aynada yansımamıza bakıp birden tanımadık bir suratın tekrar köşeyi almak için bize yalvardığını görene kadar.

Fakat köşeyi aldığımızda gerçekten de gençleşiyor muyuz?

Aynı anılara, aynı alışkanlıklara, aynı gerçekleşmemiş hayallere sahibiz. Bedenlerimiz çevik ve zayıf olabilir ama bunun sonu nereye varıyor ki? Sonu yok. Hiçbir zaman sonu yok.

Zamanları kısıtlı olduğu için fanilerin gerçekten hedeflerini gerçekleştirmeye azmettiğine inanıyorum. Ya biz? Ölüme mahkûm olanlara göre keyfimize göre yapacaklarımızı erteleyebiliyoruz çünkü ölüm kural yerine istisna hâline geldi.

Günbegün durmadan devşirdiğim durağanlık giderek büyüyen bir salgın âdeta. Ara sıra eski zamanların yaşayan ölüleriyle birlikte gelen bir kıyamete karşı kaybetmekte olduğum bir savaş verdiğim izlenimine kapılıyorum.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

"Gerçek bir tırpan olmanı dört gözle bekliyorum," dedi Volta bir gün ona öğleden sonraki çalışmaları bittikten sonra. "Belki seninle birlikte Goddard'ın yanından ayrılırız. Kendi yöntemlerimizle kendi istediğimiz şekilde devşiririz." Ama Volta'nın Goddard'ın çekim alanından kaçacak hıza hiçbir zaman ulaşamayacağını biliyordu Rowan.

"Citra yerine beni seçeceklerini varsayıyorsun," diye belirtti Rowan.

"Citra kayboldu," diye hatırlattı Volta ona. "Aylardır şebeke dışında. Mecliste yüzünü gösterirse, bunca zamandır ortalıkta görünmemesini mücevher komitesi bunu iyi karşılamayacaktır. Bu yüzden tek yapman gereken son sınavı geçmek ve o zaman yüzüğü garanti sana verecekler."

Rowan tam da bundan korkuyordu.

Citra'nın ortadan kayboluşunun haberleri Rowan'a gayriresmî kaynaklardan parça parça ulaşmıştı. Bütün hikâyeye hâkim değildi. Ksenokrates, Citra'yı bir şeyle suçlamıştı. Disiplin komitesi acil bir toplantıyla bir araya gelmiş ve Tırpan Curie, Citra adına o toplantıya katılıp kızın adını temize çıkarmıştı. Bu suçlamanın arkasında Goddard olmalıydı çünkü komitenin suçlamayı geri çekme kararı ve Citra'nın tamamen ortadan kaybolması yüzünden küplere binmişti. Tırpan Curie bile kızın nerede olduğunu bilmiyordu belli ki.

Kararın ertesi günü, öfkeli Goddard acemi tırpanları ve Rowan'ı bir devşirme saldırısına götürdü. Hıncını kalabalık bir hasat festivaliyle çıkardı ve bu sefer Rowan kimseyi kurtarmayı başaramadı çünkü silah ameleliğini yapması için Goddard onu yanından ayırmamıştı. Tırpan Chomsky alev makinesiyle bir mısır labirentini ateşe vermiş, dumandan kaçan insanlar da diğer tırpanlar tarafından teker teker avlanmıştı.

Fakat Tırpan Volta şimdi cezalıydı çünkü yanan labirente zehirli gaz dolu bir bomba atmıştı. Bomba çok etkiliydi ama

T.me/Cinciva

Goddard ve diğerlerinin öldüreceği insanların sayısını azaltmıştı.

"Merhametli olmak için yaptım bunu," dedi Volta, Rowan'a sır verircesine. "Ateştense gazla ölmeleri daha iyi." Sonra "Ya da labirentten kurtulduklarını sandıkları anda tırpanlar tarafından vurulmalarından," diye ekledi.

Rowan belki de Volta hakkında yanılıyordu. Belki de adam gerçekten Goddard'dan kaçmayı başarabilecekti ama Rowan olmadan bunu yapması imkânsızdı. Rowan'ın yüzüğü kazanması için bir neden daha.

O korkunç akşam devşirme kotalarını doldurmuş oldular ama Goddard'ın kana susamışlığı dinmemişti. Sadece kendi yardımcılarının yanında bile olsa sisteme karşı öfke kusuyor, tırpanların devşirme konusunda kotalara bağlı kalmayacağı bir günün gelmesini istiyordu.

Citra, Fallingwater'daki Tırpan Curie'ye, Kış Meclisi'nin başlamasına daha haftalar varken, artık kimsenin tam olarak hatırlamadığı kadim mucizeleri kutlamak için arkadaşlar ve sevdikleri kişiler arasında hediyelerin verildiği Işıklar Ayı henüz yeni başlamışken döndü.

Amazonya'nın kuzey kıyısına yaptığı hummalı yolculuğun aksine, Citra eve konforlu ve huzurlu bir şekilde döndü. Onu takip eden kimse olmadığı için beş dakikada bir omzunun ardına bakmasına gerek yoktu. Tırpan Curie'nin söz verdiği gibi, Citra'nın adı temize çıkmıştı. Ayrıca Tırpan Mandela, Citra'ya iletmesi için Tırpan Curie'ye samimi bir not iletse de Yüksek Bıçak Ksenokrates'ten hiç ses çıkmamıştı.

"Böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranacak," dedi Tırpan Curie havaalanından eve dönerlerken. "Adamdan beklenebilecek en büyük özür de bu."

T.me/Cinciva

"Ama bunlar yaşandı," dedi Citra. "Kaçmak için kendimi binadan aşağı atmam gerekti."

"Ve benim de güzelim iki arabayı patlatmam gerekti," dedi Tırpan Curie muzipçe.

"Yaptığı şeyi unutmayacağım."

"Unutmamalısın da. Ksenokrates'i acımasızca yargılamak sonuna kadar hakkın ama çok acımasız olma. Bu olayda bildiğimizden daha fazla değişken olduğundan şüpheleniyorum."

"Tırpan Faraday de aynısını söyledi."

Tırpan Curie adamın adını duyunca gülümsedi. "Peki, aziz dostumuz Gerald nasıllar?" diye sordu göz kırparak.

"Ölümüne dair haberler oldukça abartılmış," dedi Citra. "Çoğunlukla bahçesiyle ilgileniyor ve sahilde uzun yürüyüşlere çıkıyor."

Faraday'in hayatta olduğu gerçeğini ikisi de sır olarak saklamayı planlıyordu. Tırpan Mandela bile, Citra'nın Amazonya'da Tırpan Curie'nin bir akrabasının yanında kaldığına inanıyordu ve bunun aksini düşünmesini gerektiren bir durum yoktu.

"Belki yüz seneye falan ben de ona katılırım," dedi Tırpan Curie. "Ama şu anda Tırpan Cemiyeti'nde yapılacak çok iş var. Verilmesi gereken çok fazla önemli savaş." Kadın bunları aklından geçirirken, direksiyonu daha sıkı kavradığını görebiliyordu Citra. "Tırpanlar olarak inandığımız her şeyin geleceği tehlikede, Citra. Kotanın kaldırılması bile konuşuluyor. Bu yüzden senin yüzüğü kazanman gerek. Nasıl bir tırpan olacağını biliyorum ve sana tam olarak bu yüzden ihtiyacımız var."

Citra gözlerini kaçırdı. Günlük devşirmeler olmadan, son birkaç ayda Tırpan Faraday'le yaptıkları eğitim daha çok zihni ile bedenini güçlendirmek üzerineydi, daha da önemlisi, geleneksel bir tırpanın her zaman sağlaması gereken ahlaki

T.me/Cinciva

ve etik standartlar üzerine tefekkür etmişlerdi. Bu konunun "eski kafalılıkla" hiçbir alakası yoktu. Doğru olan buydu. Bu tarz yüksek ideallerin Rowan'ın eğitiminde yer almadığını biliyordu ama yine de akıl hocası ne kadar kana susamış bir tırpan olursa olsun, Rowan'ın bu idealleri kalbinde yaşatmadığı anlamına gelmiyordu.

"Rowan da iyi bir tırpan olabilir," diye lafı ortaya attı Citra.

Tırpan Curie iç geçirdi. "Ona artık güvenemezsin. Sana Hasat Meclisi'nde yaptığını unutma. Onun için istediğin mazereti üret ama işin aslı şu ki o artık bilinmez bir etmen. Goddard'ın altında eğitim almak, insanı kimsenin tahmin edemeyeceği şekilde saptırır."

"Bu doğru olsa bile," dedi Citra, nihayet etrafından dolaştığını ikisinin de bildiği ana noktaya gelerek, "onu devşirebileceğimden emin değilim."

"Bu yapmak zorunda kalacağın ikinci en acı verici şey olacak," diye itiraf etti Tırpan Curie. "Ama bunu başarmanın bir yolunu bulacaksın, Citra. Sana inanıyorum."

Rowan'ı devşirmek, yapmak zorunda kalacağı ikinci en acı verici şeyse, Citra en acı verici şeyin ne olduğunu merak etti. Ama bunu sormaya korkuyordu çünkü öğrenmeyi hiç mi hiç istemiyordu.

T.me/Cinciva

İlkel geleneklerimizin ve emirlerimizin çoğunun tekrar gözden geçirilmesi gerekiyor. Ne kadar iyi niyetli olursa olsunlar, Fanilik Çağı'na yakın oldukları için kuruculardа fani zihniyeti vardı. Tırpan Cemiyeti'nin ihtiyaçlarını öngöremediler.

Bana kalsa ilk olarak kota konseptine odaklanırdım. Devşirmelerimizde kendi metotlarımızı ve kriterlerimizi seçmekte özgürken, kaç tane devşirme gerçekleştireceğimizi seçemiyor oluşumuz absürt. Çok fazla ya da çok az mı devşiriyoruz diye düşünmek zorunda kaldığımızdan her günün her dakikası elimiz kolumuz bağlanıyor. Kendi istediğimiz çerçevesinde devşirmemize izin verilmesi daha iyi olur. Bu şekilde çok az devşiren tırpanlar cezalandırılmazken devşirme iştahı daha yüksek olan tırpanlar diğerlerinin eksiğini kapatır. Bu şekilde birbirimize yardımcı olabiliriz ve tırpan kardeşlerimize yardımcı olmak hepimizin iyiliğine olmaz mı?

—S. T. Goddard'ın devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

35

Bizim Olayımız Bütünüyle Yok Etmek

Yılın son gününde, Kış Meclisi'nden sadece üç gün önce Tırpan Goddard bir devşirme seferine daha çıktı.

"Ama bu senelik kotamızı doldurduk," diye çabucak adama hatırlattı Tırpan Volta.

"Bir teknik ayrıntı yüzünden KISITLANMAYACAĞIM!" diye bağırdı Goddard. Goddard'ın Volta'ya vuracağını bile düşündü Rowan ama Goddard derin nefes alıp sakinleşerek, "Devşirmeye başladığımızda, PanAsya çoktan Kapibara Yılı'na girmiş olacak. Bana kalırsa devşirmelerimizi yeni yılın kotasına yazmak için yeter de artar bile. Yılbaşı galası başlarken de dönmüş oluruz," dedi.

Tırpan Goddard bugün samuray kılıçlarını kullanmalarına karar verse de Chomsky alev makinesini bırakmayı reddetti. "Ben bununla tanınıyorum. İmajımı zedelememe gerek yok."

Rowan, Goddard'la birlikte toplamda dört devşirme seferine çıkmıştı şimdiye dek. Bilinçli bir işbirlikçi olmadığı, hatta bilinçli bir gözlemci bile olmadığı düşüncesiyle kendini kapatarak oradan kaçabileceğini keşfetmişti. Bir kez daha marula dönüşüyordu. Bilinçsiz ve ikincil. Rahatça göz ardı edilip unutulabilen. Goddard'ın avları sırasında akıl sağlığını ancak böyle koruyabiliyordu. Bazen yakın dövüş sırasında Rowan'ın varlığını unutuyorlardı, Rowan da fırsattan istifade insanların

T.me/Cinciva

kaçmasına yardım ediyordu. Diğer zamanlarda da Goddard'ın yanında kalması, adamın silahlarının şarjörlerini değiştirip yeni silahlar vermesi gerekiyordu. Bu seferkinde rolünün ne olacağını bilmiyordu. Goddard yalnızca samuray kılıcını kullanacaksa, Rowan'ın silah ameleliği yapmasına gerek kalmazdı. Yine de Rowan'a yedek bir kılıç getirmesini söylemişti adam.

O sabahki devşirme seferine çıkarlarken parti hazırlıkları tüm hızıyla sürüyordu. Yemek arabası gelmişti ve malikânenin her yerine masalar kuruluyordu. Yılbaşı galası, Goddard'ın önceden planlanan sayılı partilerindendi ve davetli listesi göz kamaştırıyordu.

Helikopter, parti için kurulmakta olan bir çadırı rüzgârda uçuşan bir mendil gibi savurarak ön bahçedeki çimenliğin üzerine indi.

"Bugün fazlasıyla mühim bir kamu görevi üstleniyoruz," dedi Goddard onlara oldukça keyifli bir şekilde. "Bugün bazı haşeratlardan kurtulacağız." Ancak bunun ne demek olduğunu açıklamadı. Helikopter kalkarken, Rowan'ın içinde midesinin düğümlenmesinin helikopterle alakası olmadığına dair kasvetli bir his vardı.

Üzeri ince bir kar tabakasıyla kaplanmış boş bir futbol sahasının ortasındaki bir halk parkına indiler. İleride, havadan etkilenmiyormuşçasına soğuğa karşı sarıp sarmalanmış bazı küçük çocukların tırmandığı, sallandığı ve kumda oynadığı bir oyun parkı vardı. Aileleri helikopterden tırpanların indiğini görür görmez çocukların çığlık çığlığa itirazlarına rağmen çocuklarını kapıp kaçtılar.

"Hedefimiz birkaç blok uzakta," dedi Tırpan Goddard. "Yakına inip sürprizi bozmak istemedim." Sonra da kolunu babacan bir tavırla Rowan'ın omzuna attı. "Bugün Rowan'ın mezuniyeti," dedi. "Bugün ilk devşirmeni gerçekleştireceksin!"

T.me/Cinciva

Rowan irkildi. "Ne? Ben mi? Yapamam! Ben bir çırağım!"

"Vekaletle oğlum! Yüzüğümle dokunulmazlık dağıtmana nasıl izin verdiysem, bugün de öyle birini devşireceksin ve benim haneme yazılacak. Sana hediyem olsun. Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Ama... ama bu yasak!"

Goddard ikna olmuşa benzemiyordu. "O zaman bırak şikâyet etsinler. Ah, nedir bu kulağıma gelen? Sessizlik!"

"Merak etme," dedi Volta, Rowan'a. "Tüm antrenmanların bunun içindi. Altından kalkarsın."

Rowan'ın endişelendiği şey de buydu. "Altından kalkmak" istemiyordu. Bu konuda sefil hissetmek istiyordu. Başarısız olmak istiyordu çünkü insanlığının kalan son kırıntısına ancak başarısız olarak sahip çıkabilirdi. Beyni patlayıp burnundan ve kulaklarından akacakmış gibi hissediyordu. Gerçekten de patlamasını umuyordu beyninin çünkü o zaman bugün kimseyi devşirmek zorunda kalmazdı. *Bunu yapmaktan kaçamayacaksam, Tırpan Faraday gibi merhametli olacağım* dedi kendi kendine. *Bundan zevk almayacağım. Bundan zevk ALMAYACAĞIM!*

Bir köşeyi döndüler ve Rowan hedeflerini gördü: Orta-Merika'nın tam göbeğinde, tamamıyla ayrıksı duran, eski bir kiliseye benzemesi için duvarları kerpiçten inşa edilmiş bir yapı. En yüksek kulesinin üzerindeki demir sembol iki dişli bir çataldı. Burası bir ton tarikatı manastırıydı.

"Bu duvarların ardında yaklaşık yüz kadar Tonist yaşıyor," diye bilgilendirdi onları Goddard. "Amacımız onların hepsini devşirmek."

Tırpan Rand sırıttı. Tırpan Chomsky silahının ayarlarını kurcalamaya başladı. Çekinceleri olan bir tek Tırpan Volta'ydı. "Hepsini mi?"

T.me/Cinciva

Goddard önemsiz bir şeymiş gibi omzunu silkti. Bu yaşamların hiçbir önemi yokmuş gibi. "Bizim olayımız bütünüyle yok etmek," dedi. "Hep başarılı olmasak da elimizden geleni yapıyoruz."

"Ama bu... bu ikinci emri çiğnemek demek. Bariz bir önyargı göstermiş olacağız."

"Yapma, Alessandro," dedi Goddard en küçümseyici ses tonuyla. "Kime karşı önyargı? Tonistler kayıtlı bir kültür grubu değil."

"Bir din sayılmıyor mu?" diye dahil oldu Rowan.

"Şaka yapıyorsun herhalde," diye güldü Tırpan Rand. "Çünkü onlar birer şaka!"

"Aynen öyle," diye arka çıktı Goddard. "Fanilik Çağı inançlarının yüz karası onlar. Din, tarihimizin el üstünde tuttuğumuz parçalarından biridir ve onlar bunu alaya alıyor."

"Hepsini devşirelim!" dedi Chomsky silahını çalıştırarak.

Goddard ile Rand kılıçlarını çektiler. Volta yan gözle Rowan'a baktı ve "Bu devşirmelerin en iyi yanı, çabuk sona ermeleri," dedi. Sonra o da kılıcını çekti ve Tonistlerin tonal kurtuluş arayan kayıp ruhlar her an içeri girebilsin diye her zaman açık tuttuğu kapılı kapının olduğu kemerin altından içeri girdi. Tonistler o kapıdan neyin girdiğinin farkında değillerdi.

Küçük bir tırpan grubunun Tonist manastırına girdiği haberi sokakta hızla yayıldı. İnsan doğası bu ya, söylentideki tırpan sayısı çabucak bir düzineye yükseldi ve yine insan doğası bu ya, korktuklarından çok meraklanan bir insan kalabalığı, acaba tırpanları görür müyüz ya da belki de tırpanların arkasında bıraktığı virana şahit olur muyuz diye düşünerek toplanmaya başladı. Ancak şimdilik gördükleri tek şey, sırtını kalabalığa dönmüş olan ve açık kapıda nöbet tutan tek bir genç oğlan tırpan çırağıydı.

T.me/Cinciva

Rowan'a kılıcını çekmesi ve kaçmaya çalışanları engellemek için kapıda beklemesi emredilmişti. Elbette Rowan'ın planı kaçmaya çalışan *herkese* yardım etmekti. Fakat panik hâlindeki Tonistler onu, elindeki kılıcı ve kol bandını gördüklerinde manastıra geri kaçıyor, orada da tırpanlara yem oluyorlardı. Rowan orada beş dakika dikildi, ardından kapıdaki görev yerini terk ederek manastırın labirentvari koridorlarında kayboldu. İnsanlar ancak o zaman manastırdan sağ salim kaçabilmeye başladılar.

Acının inlemeleri neredeyse dayanılmazdı. Bu iş bitmeden önce birilerini devşirmek zorunda olduğu bilgisi, Rowan'ın kendini kapatmasına müsaade etmiyordu. Manastır bahçeler, koridorlar ve mantıksız yapılardan oluşan bir labirentti. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu Rowan'ın. Solundaki bir bina alevler içindeydi ve koridorlardan biri ölülerle dolu olup tırpanlardan birinin oradan geçtiğini gösteriyordu. Kış mevsimi yüzünden yaprakları dökülmüş bir çalının arkasına gizlenmiş bir kadın, kucağındaki bebeği susturmak için çabalıyordu. Rowan'ı görünce panikleyip bir çığlık attı ve bebeğine sıkı sıkı sarıldı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Rowan kadına. "Ana kapıyı tutan kimse yok. Acele edersen, buradan kaçabilirsin. Hemen git!"

Kadın vakit kaybetmedi. Kaçıp gitti. Rowan'ın yapabileceği tek şey, kadının yolda bir tırpanla karşılaşmamasını ummaktı.

Sonra bir köşeyi daha döndü ve kolonlardan birine sırtını yaslamış, göğsü şiddetle inip kalkan bir figür daha gördü. Ama o Tonistlerden biri değildi. Tırpan Volta'ydı. Kılıcı yerde yatıyordu. Adamın sarı cübbesine kan damlaları sıçramıştı ve parlak ve kaygan kan adamın ellerini kaplamıştı. Rowan'ı görünce kafasını çevirdi ve daha da derin hıçkırıklarla ağlamaya

T.me/Cinciva

başladı. Rowan adamın yanına diz çöktü. Adamın elinde bir şey vardı. Bir silah değil, başka bir şey.

"Bitti," dedi Volta, sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Artık bitti." Öte yandan manastırın başka yerlerinden gelen seslere bakılırsa hiç de bitmiş gibi bir hâli yoktu.

"Neler oldu Alessandro?" diye sordu Rowan.

İşte, o zaman Volta ona baktı, adamın gözleri çoktan lanetlenmiş birinin acısını taşıyordu. "Oranın bir... bir ofis olduğunu sandım. Ya da belki bir kiler. İçeri girip oradakileri devşirecektim. Elimden geldiğince acısız devşirip sonra devam edecektim yoluma. Böyle düşünüyordum. Ama orası bir ofis değildi. Ya da bir kiler. Bir sınıftı."

Konuşurken bir kez daha hıçkırıklara teslim oldu. "İçeride en azından bir düzine çocuk vardı. Korkmuşlardı. Benden korkuyorlardı, Rowan. Ama bir tane oğlan vardı. O öne çıktı. Öğretmeni onu durdurmaya çalışsa da o oğlan öne çıktı. Korkmuyordu. Şu aptal diyapazonlardan biri vardı elinde. Sanki beni uzaklaştırmak için onu havada tutuyordu. 'Bize zarar vermeyeceksin,' dedi. Sonra da çınlasın diye diyapazonu masaya vurdu ve tekrar bana doğru havaya kaldırdı. 'Tonun gücü adına, bize zarar vermeyeceksin,' dedi. Ve buna inanıyordu, Rowan. Onun gücüne inanıyordu. Onu koruyacağına inanıyordu."

"Sen ne yaptın?"

Volta gözlerini kapattı ve kelimeleri korkunç bir gıcırtı hâlinde çıktı.

"Onu devşirdim... Hepsini devşirdim..."

Sonra da kanlı elini açtı ve oğlanın küçük diyapazonu ortaya çıktı. Ufak, atonal bir çınlamayla yere düştü.

"Biz neyiz, Rowan? Biz neyiz böyle? Yapmamız gereken şey bu olmamalı."

"Değil. Hiçbir zaman değildi. Goddard bir tırpan değil. Bir yüzüğü olabilir, devşirme izni olabilir ama o bir tırpan

T.me/Cinciva

değil. O bir katil ve onun durdurulması gerekiyor. Sen ve ben, beraber onu durdurmanın bir yolunu bulabiliriz!"

Volta kafasını iki yana salladı ve avuçlarında toplanan kana baktı. "Bitti," dedi tekrar. Sonra da derin, sarsıcı bir nefes aldı ve çok ama çok sakinleşti. "Bitti ve bu yüzden mutluyum."

İşte o zaman Rowan, Volta'nın ellerindeki kanın kurbanlarının kanı olmadığını anladı. Volta'nın kendi bileklerinden geliyordu kan. Kesikler yamuk ve uzundu. Bile isteye açılmışlardı.

"Alessandro, hayır! Bunu yapmak zorunda değilsin! Bir ambu-dron çağırmamız lazım. Hâlâ çok geç değil."

Ama ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu.

"Kendini devşirme, her tırpanın son vereceği karardır. Bunu benden alamazsın, Rowan. Bunu denemeye kalkma."

Adamın kanı artık her yerdeydi, bahçedeki karı lekeliyordu. Rowan bir çığlık kopardı, hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. "Üzgünüm, Alessandro. Çok üzgünüm..."

"Benim gerçek adım Shawn Dobson. Bana o şekilde hitap edebilir misin, Rowan? Bana gerçek adımla hitap edebilir misin?"

Rowan gözyaşlarının arasında konuşmakta güçlü çekiyordu. "Seninle... seninle tanışmak bir şerefti, Shawn Dobson."

Kafasını kaldırmakta zorluk çekerek Rowan'a doğru eğildi, sesi de giderek zayıflıyordu. "Benden daha iyi bir tırpan olacağına söz ver."

"Söz veriyorum, Shawn."

"O zaman belki... belki..."

Ama söyleyecekleri kanının son damlasıyla birlikte uçtu gitti. Etraflarında uzaktan gelen acı dolu çığlıklar soğuk havada yankılanırken adamın kafası Rowan'ın omzuna düştü.

T.me/Cinciva

Atalarım gibi ben de her gün dua ediyorum. Başta kaprisli ve hata yapmaya teşne tanrılara dua ediyorlardı. Sonra sert ve dehşetengiz bir hükmü olan bir Tanrı'ya dua etmeye başladılar. Sonrasındaysa sevgi dolu, affeden bir Tanrı'ya. En sonunda da ismi olmayan bir kudrete.

Fakat ölümsüzler kime dua etmeli? Buna verecek bir cevabım yok ama yine de uzakta ve kendi ruhumdan da derinlerde bulunan bir şeye ulaşacağını umarak her gün dua ediyorum. Bana yol gösterecek bir işaret arıyorum. Cesaret verecek. Ve yalvarıyorum -ah nasıl da yalvarıyorum- bahşetmem gereken ölümün benim için normalleşmemesi için. Sıradanlaşmaması için.

İnsanlık için en büyük dileğim barış, huzur ya da neşe değil. Başka birinin ölümü karşısında bizim de içimizde ufak bir şeyin ölmeye devam etmesi. Öyle ki bizi insan yapan şey, yalnızca empatinin getirdiği acı. Ve bunu kaybedersek, Tanrı'nın hiçbir versiyonu bizi kurtaramaz.

—S. T. Faraday'in devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

36

On Üçüncü Hedef

Goddard şapelde rezil işini tamamlamakla meşguldü. Rand ve Chomsky de başladıkları şeyi bitirirken dışarıdan gelen çığlıklar kesilmeye başlamıştı. Bahçedeki binalardan biri alevlere teslim olmuştu. Şapelin kırılmış vitraylarından içeri duman ve soğuk hava giriyordu. Goddard şapelin önünde, parıldayan bir iki dişli çatal ve pis suyla dolu bir taştan havuzun bulunduğu sunağın yanında duruyordu.

Şapelde canlı tek bir Tonist kalmıştı. Etrafındaki ölülerden farklı tonda bir giysi giyen, saçsız bir adamdı. Goddard bir eliyle adamı tutmuş, diğer eliyle de kılıcını kavramıştı. Sonra Goddard olduğu yerde dönüp Rowan'ı görerek gülümsedi.

"Ah, Rowan! Tam zamanında," dedi neşeyle. "Papazı senin için sakladım."

Tonist papazı korkmuştan ziyade isyankâr görünüyordu. "Bugün burada yaptıklarınız bize hizmet edecek," dedi adam. "Şehitler, canlılardan çok daha etkilidir."

"Neyin şehitleri?" diye alaya aldı adamı Goddard ve kılıcıyla devasa diyapazonu tıklattı. "Bunun mu? Bu kadar tiksinmesem gülerdim."

Rowan etrafındaki katliamı görmezden gelip tamamen Goddard'a odaklanarak yaklaştı. "Bırak onu," dedi Rowan.

"Neden? Hareket eden bir hedefi mi tercih edersin?"

T.me/Cinciva

"Hiçbir hedefi tercih etmem."

Sonunda Goddard anladı. Rowan komik ve ilginç bir şey söylemiş gibi sırıttı. "Genç kardeşimiz azıcık mutsuz mu olmuş bakalım?"

"Volta öldü," dedi Rowan adama.

Goddard'ın neşeli suratı az da olsa düştü. "Tonistlerin saldırısına mı uğradı? Bunun hesabını verecekler!"

"Tonistlerin suçu yok." Rowan sesindeki düşmanlığı saklamaya bile çalışmıyordu. "Kendini devşirdi."

Goddard bunu duyunca kalakaldı. Tuttuğu papaz kıvranmaya başlayınca Goddard adamı taştan havuza vurup bayılttı ve adamın yere düşmesine izin verdi.

"Volta aramızdaki en zayıf olandı," dedi Goddard. "Çok şaşırdığımı söyleyemem. Sen bir tırpan olduğunda, onun yerini alman beni memnun eder."

"Bunu yapmayacağım."

Goddard, Rowan'ı ölçüp biçmek için durdu. Onu okumak için. Bir tür tacize uğruyormuş gibi hissetti Rowan. Goddard kafasının içindeydi, hatta daha derinde, ruhunda ve Rowan onu kafasından nasıl atacağını bilmiyordu.

"Alessandro'yla aranızın iyi olduğunu biliyorum ama inan bana, Rowan, onunla hiçbir benzerliğiniz yok. O açlığı hiç hissetmedi. Ama sen hissediyorsun. Gözlerinde görüyorum bunu. Antrenman sırasında nasıl olduğunu gördüm. Ânı yaşıyorsun. Her ölümcül darben kusursuz."

Kılıcını bırakıp Rowan'ı bir kurtarıcı gibi kucaklamak istercesine kollarını açan Goddard'dan gözlerini alamıyordu Rowan. Adamın cübbesindeki elmaslar, uzaktaki yangının alevleriyle göz kamaştırıcı bir şekilde parıldıyordu.

"Bize hasatçı da diyebilirlerdi," dedi Goddard, "ama kurucular bize tırpan demeyi uygun gördüler çünkü biz insanlığın ölümsüz olan ellerindeki silahlarız. Sen kaliteli bir silahsın,

T.me/Cinciva

Rowan, keskin ve dengeli. Ve sen saldırdığında, ortaya muhteşem şeyler çıkıyor."

"Kes şunu! Bu doğru değil!"

"Doğru olduğunu biliyorsun. Sen bunun için doğdun, Rowan. Bunu bir kenara atma."

Bilinci yerine gelmeye başlayan papaz inlemeye başladı. Goddard adamı çekip ayağa kaldırdı. "Onu devşir, Rowan. Buna karşı koyma. Onu şimdi devşir. Ve bundan keyif al."

Rowan papazın kızarmış, yarı uyanık gözlerine bakarken kılıcını daha sıkı kavradı. Pozisyonunu korumak istese de anaforun gücüne karşı koymak çok zordu. "Sen bir canavarsın!" diye bağırdı. "Hem de en kötülerinden birisin çünkü öldürmekle kalmıyorsun, başkalarını da kendin gibi katil yapıyorsun.

"Yalnızca yeterli perspektifin yok. Avın gözünde avcı her zaman canavardır. Ceylanın gözünde aslan bir iblistir. Farenin gözünde kartal kötülüğün vücut bulmuş hâlidir." Papazı sımsıkı tutmaya devam eden Goddard bir adım öne çıktı.

"Sen kartal mı olacaksın, fare mi, Rowan? Gökyüzünde mi süzüleceksin, deliğine mi kaçacaksın? Çünkü bugün sadece bu iki seçeneğin var."

Rowan'ın başı dönüyordu. Kan kokusu ve kırık camdan içeri dolan duman dengesini bozup düşüncelerini bulandırıyordu. Papaz her gün üzerinde antrenman yaptığı yabancılardan farksızdı ve bir an kendini tekrar öldürme sanatı egzersizi yaptığı çimenliğin üzerinde buldu. Rowan kılıcını kınından çekip Goddard'ın dediği gibi açlığı hissederek, anı yaşayarak ilerlemeye başladı ve kendine bu açlığı hissetme izni vermek Rowan'ın tahmin edemeyeceği kadar özgürleştirici bir histi. Aylarca bunun için antrenman yapmıştı ve Goddard'ın Rowan'a her zaman niye son hedefi canlı bıraktırıp işini tamamlamasını engellediğini nihayet anladı.

T.me/Cinciva

Her şey onu bugüne hazırlamak içindi.

Bugün nihayet başladığı işi tamamlayacak ve bugünden itibaren ne zaman devşirmeye çıksa, devşirecek kimse kalmayana kadar elini, bıçağını ve mermisini kullanmaktan kaçınmayacaktı.

Yaptığı hareketi düşünmeden, zihni ona durmasını söyleyemeden papaza doğru atıldı ve kılıcını tüm gücüyle saplayıp nihayet o muhteşem tamamlanışa erişti.

Kılıcın tamamen ıskaladığı papaz nefesini tuttu ve kenara yalpaladı.

Rowan'ın kılıcı ise asıl hedefini bulmuş ve kabzasına kadar Tırpan Goddard'a saplanmıştı.

Rowan şimdi Goddard'a çok yakındı. Adamın suratından sadece birkaç santim ötede, adamın geniş, şok olmuş gözlerinin içine bakıyordu.

"Beni dönüştürdüğün şeyim ben," dedi Goddard'a. "Ve haklısın, bundan keyif aldım. Bundan hayatımda hiçbir şeyden almadığım kadar büyük keyif aldım." Sonra da boştaki eliyle uzanıp Goddard'ın yüzüğünü çıkardı. "Bunu takmayı hak etmiyorsun. Hiç hak etmedin."

Goddard konuşmak için ağzını açtı, belki de bir ölüm monoloğu yapmak istiyordu ama Rowan artık adamın ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duymak istemiyordu, bu yüzden kılıcını Goddard'ın karnından çıkarıp bir adım geriledi ve geniş bir açıyla savurup tek bir darbeyle Goddard'ın kellesini uçurdu. Adamın kellesi, sanki oranın asıl amacı buymuş gibi pis suyun bulunduğu havuza düştü.

Goddard'ın bedeninin kalanı gevşekçe yere yığıldı ve o ânın sessizliğinde Rowan arkadan şunu duydu:

"Sen ne yaptın?"

Rowan dönünce Chomsky'nin yanında Rand'le birlikte şapelin kapısında durduğunu gördü.

T.me/Cinciva

"Dirildiğinde seni öyle bir devşirecek ki!"

Rowan antrenmanlarının bedenine hükmetmesine izin verdi. *Ben silahım*, dedi kendi kendine. O anda ölümcül bir silahtı. Chomsky'yle Rand ona karşı kendilerini savundular ve aslında yetenekli olsalar da Rowan kadar keskin ve dengeli bir silah karşısında bir hiçtiler. Rowan'ın kılıcı Rand'i derin bir şekilde kesti ama kadın isabetli bir Bokator tekmesiyle Rowan'ın kılıcını düşürdü. Rowan da çok daha etkili bir tekmeyle karşılık vererek kadının omurgasını kırdı. Chomsky alev makinesiyle Rowan'ın kolunu ateşe verdi ama Rowan yerde yuvarlanıp ateşi söndürdü, ardından sunağın yanındaki tonlama tokmağını alıp Thor'un çekici misali Chomsky'ye bir darbe indirdi ve saatlik tonlama yaparmış gibi tekrar tekrar darbeler indirmeye devam etti, ta ki papaz onu durdurmak için elini tutup, "Bu kadarı yeterli, evlat. O öldü," diyene kadar.

Rowan tokmağı yere bıraktı. Ancak o zaman gardını indirdi.

"Benimle gel, evlat," dedi adam. "Sana ayıracak bir yerimiz var. Seni Tırpan Cemiyeti'nden saklayabiliriz."

Rowan adamın uzattığı eline baktı ama şimdi bile Goddard'ın sözleri kafasının içinde yankılanıyordu. Kartal mı, fare mi? Hayır, Rowan deliğine kaçıp saklanmayacaktı. Yapılması gereken daha çok şey vardı.

"Buradan git," dedi adama. "Hayatta kalan varsa onları bul ve git ama elini çabuk tut."

Adam, Rowan'a bir an daha baktı, ardından dönüp şapeli terk etti. Adam gidince Rowan alev makinesini alıp işe koyuldu.

Sokağa itfaiye araçları çoktan gelmişti ve huzur memurları kalabalığı geride tutuyordu. Manastırın tamamı alevler

T.me/Cinciva

içindeydi ve itfaiyeciler alevlere müdahale etmek için zamanla yarışırken ana kapıdan çıkan genç bir adam onları durdurdu.

"Bu bir tırpan meselesidir. Müdahale etmeyeceksiniz," dedi.

Genç adama yaklaşan itfaiye amiri daha önce tırpanların çıkardığı yangınlara dair söylentiler duymuşsa da hiç böyle bir olayla karşılaşmamıştı. Burada şüpheli bir şeyler vardı. Doğru, oğlanın üzerinde bir tırpan cübbesi vardı –kraliyet mavisi, elmaslarla bezeli– ama cübbenin üstüne oturmadığı belliydi. Alevler manastırı hızla tüketirken itfaiye amiri bir karar vermek zorunda kaldı. Bu oğlan bir tırpan değildi ve onları durdurmayacaktı.

"Yoldan çekil," dedi çocuğa küçümseyerek. "Diğerlerinin yanına geç ve biz de işimizi yapalım."

Derken çocuk yıldırım hızıyla hareket etti. İtfaiye amiri bacaklarının havalandığını hissetti. Sırtüstü yere yığıldı ve birden oğlan tepesine binmiş, dizini acı verici şekilde amirin göğsüne bastırıyor, soluk borusunu neredeyse kapatacak kadar boğazını sıkıyordu. Oğlan o anda hiç de bir oğlan gibi gelmedi gözüne. Çok daha büyüktü sanki. Çok daha yaşlı.

"BU BİR TIRPAN MESELESİDİR VE MÜDAHALE ETMEYECEKSİNİZ DEDİM, YOKSA SİZİ BURACIKTA DEVŞİRİRİM!"

İtfaiye amiri o anda çok büyük bir hata yaptığını anladı. Ancak bir tırpan bu şekilde durumu kontrol altına alıp böyle hükmedici olabilirdi. "Evet, Saygıdeğer Tırpan," diye hırladı amir. "Özür dilerim, Saygıdeğer Tırpan."

Tırpan ayağa kalkıp amirin ayağa kalkmasına izin verdi. Amir ekibine geri çekilmesini söyledi ve tırpanın amirlerini ayaklar altına aldığını gören ekibi de buna karşı çıkmadı.

T.me/Cinciva

"Tehlike altındaki diğer binaları koruyabilirsiniz," dedi genç tırpan, "ama bu manastırın yanıp kül olmasına izin vereceksiniz."

"Anladım, Saygıdeğer Tırpan."

Sonra tırpan yüzüğünü kaldırdı ve amir yüzüğü öyle sert öptü ki dişi çatladı.

Rowan, Tırpan Goddard'ın kanlı cübbesini giyerken tüyleri ürperiyordu ama rahatsız olsa da oynaması gereken bir rol vardı. Beklediğinden çok daha inandırıcıydı. Kendini bile korkutmuştu.

İtfaiyeciler şimdi tüm dikkatlerini yan binalara yöneltmiş, komşu çatıları yangın yavaşlatıcı materyalle hortumluyorlardı. Rowan yanan Tonist manastırı ile huzur memurlarının tuttuğu kalabalık arasında duruyordu. Binanın kulesi çöküp tepesindeki devasa diyapazon hüzünlü bir takırtıyla alevlerin arasına düşene kadar orada bekledi.

Canavarların canavarı oldum, diye düşündü manastırın yanmasını seyrederken. *Aslanların katili. Kartalların celladı.*

Sonra da Rowan cübbeye takılmamaya çalışarak ardında Tırpan Goddard ve maiyetinin diriltilemeyecek kadar kömürleşmiş cesetlerinden başka bir bırakmayarak yangın yerinden uzaklaştı.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

Beşinci Kısım

TIRPAN CEMİYETİ

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

Tırpanlar Rand ve Chomsky arada iç karartıcı sohbetler ediyor. İkisi de ayrı birer sapkın ve bunu da kabul ediyorlar ama sanırım onların çekiciliğinin bir parçası bu. Bugün günün birinde kendilerini devşirmek için nasıl bir metot seçeceklerinden bahsediyorlardı. Noam aktif bir volkanın tepesine tırmanıp büyük bir tören eşliğinde kendini lavların içine atacağını söyledi. Ayn da tüple Büyük Set Resifi'ne dalacağını ve oksijeni bitene kadar ya da büyük beyaz bir köpek balığı onu yiyene kadar orada kalacağını söyledi. Benim de oyunlarına katılıp kendimi nasıl devşireceğimi söylememi istiyorlardı. İsterseniz bana sıkıcı deyin ama oyuna katılmak istemedim. En son düşünmemiz gereken şeyken niye kendimizi devşirmekten bahsediyoruz ki? Bizim işimiz başkalarının canını almak, kendimizinkini değil ve ben bunu işi binlerime kadar yapmak istiyorum.

—S. T. Volta'nın devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

37

Ağacı Sallamak

"Bir trajedi. Korkunç bir trajedi." Yüksek Bıçak Ksenokrates, daha iki gün öncesine kadar merhum Tırpan Goddard'a ev sahipliği yapan şatafatlı malikânedeki rahat bir kanepede oturuyordu. Şimdiyse karşısında travmatik bir olay yaşamış birine göre çok sakin görünen bu genç çırak oturuyordu.

"Yarınki mecliste OrtaMerika tırpanlarının ateş kullanması yasaklanacak," dedi.

"Kesinlikle bunun vakti çoktan gelmişti," dedi Rowan adama, bir çıraktan ziyade adamın dengiymiş gibi konuşuyordu ve bu durum Yüksek Bıçak'ı sinir ediyordu. Ksenokrates, Rowan'ı şöyle bir baştan aşağı süzdü. "Oradan canlı çıkman büyük şans."

Rowan adamın gözlerinin içine baktı. "Beni dış kapıda görevlenmişlerdi," dedi. "Alevlerin kontrolden çıktığını fark ettiğimde iş işten geçmişti; Tırpan Goddard ve diğerleri içeride kapana kısılmıştı. Orası bir labirent gibiydi, kaçma şansları yoktu." Sonra Rowan durakladı. Ksenokrates onu nasıl yoğun bir şekilde inceliyorsa, Rowan da adamı aynı yoğunlukla inceliyordu. "Diğer tırpanların hepsi beni büyük bir talihsizlik olarak görüyor olmalı. Ne de olsa bir senede iki tırpan değiştirdim. Sanırım bu benim çıraklığımı düşürüyor."

T.me/Cinciva

"Saçmalık. Bu noktaya kadar geldin," dedi Ksenokrates ona. "Tırpan Goddard'ın anısına, bu akşam son sınavına gireceksin. Mücevher komitesi adına konuşamam ama yaşadıkların göz önüne alınırsa, sana sıcak bakacaklarını düşünüyorum."

"Peki, ya Citra?"

"Tırpan olarak atanırsan, Bayan Terranova'yı devşirip tarihimizin bu nahoş bölümünü sona erdireceğini umuyorum."

Bir uşak şampanya ve atıştırmalık kanepe getirdi. Ksenokrates etrafına bakındı. Eskiden uşak kaynayan malikânede şimdi sadece bu adam kalmıştı. Diğerleri Tırpan Goddard ve maiyetinin alevlerde can verdiğini duyar duymaz kaçmış olmalıydı. Görünüşe göre, Goddard'ın zamansız ölümüyle özgür kaldığını hisseden bir tek Ksenokrates değildi.

"Diğerleri gitmişken sen niye burada kaldın?" diye sordu uşağa. "Sadakatten ötürü değildir herhalde."

Ona cevap veren Rowan oldu. "Aslında bu malikâne onun."

"Evet," dedi adam. "Ama satışa çıkaracağım. Ailemle ben burada daha uzun süre yaşayabileceğimizi sanmıyoruz." Ksenokrates'in eline bir şampanya kadehi tutuşturdu. "Ancak bir Yüksek Bıçak'a hizmet etmek benim için bir zevk."

Görünüşe göre adam uşaktan yaltakçıya dönüşmüştü. Çok da büyük bir sıçrama olduğu söylenemezdi. Adam odadan ayrıldığında, Ksenokrates sadede gelmenin vakti geldiğine kanaat getirdi: Ağacı sallayıp neler düştüğünü görmek. Rowan'a doğru eğildi.

"Bir tırpanın ya da tırpan gibi giyinmiş birinin çıkıp itfaiyecilerle konuştuğuna dair söylentiler var."

Rowan gözünü kırpmadı bile. "Bunu ben de duydum, hatta insanların yüklediği telefon videoları bile var. Duman yüzünden çok bulanıklar. Pek bir şey görünmüyor."

T.me/Cinciva

"Evet, kafa karışıklığı yaratıyor sanırım."

"Başka sorunuz var mı, Ekselansları? Çünkü çok yorgunum ve eğer bu akşam son sınavıma gireceksem biraz istirahat etmem gerekiyor."

"Tırpan Cemiyeti'ndeki herkesin bunun bir kaza olduğunu düşünmediğini biliyorsun. Emin olmak için bir soruşturma açmamız gerekiyor."

"Mantıklı," dedi Rowan.

"Şimdilik yüzüklerinden ve kalıntılarının etrafındaki mücevherlerden Tırpan Volta ile Tırpan Chomsky'nin kimliğini belirlemeyi başardık. Chomsky'nin yakutları ve Volta'nın sitrinleri. Tırpan Rand'inse şapel çatısını göçerten devasa diyapazonun altında kaldığından büyük oranda eminiz."

"Mantıklı," dedi Rowan bir kez daha.

"Ama Tırpan Goddard'ı bulmakta güçlük çekiyoruz. Tabii ki yangın kontrolden çıktığında şapelde devşirilmiş çok sayıda Tonist'in naaşı olduğundan pozitif bir kimlik belirlemek epey zor. Diğerleri gibi, küçük elmaslar ve yüzüğü erimiş olsa bile tırpan yüzüğündeki büyük mücevher sayesinde Tırpan Goddard'ın da kalıntılarını bulabilmeyi bekliyorduk."

"Mantıklı," dedi Rowan üçüncü kez.

"Mantıklı olmayan şeyse, ona ait olduğunu düşündüğümüz cesedin etrafında bunlar yok," dedi Ksenokrates. "Aynı zamanda cesedin kafası da yok."

"Bu tuhaf," dedi Rowan. "Ama eminim orada bir yerlerdedir."

"Öyle olmalı, değil mi?"

"Belki biraz daha iyi aramaları lazım."

Tam o sırada Ksenokrates odanın kapısının eşiğinde duran, oraya girmeli mi, yoksa gitmeli mi karar veremeyen küçük kızı fark etti. Ksenokrates kızın konuşmanın ne kadarını duyduğunu bilmiyordu ya da bunun bir önemi olup olmadığını.

T.me/Cinciva

"Esme," dedi Rowan, "gelsene. Ekselansları Yüksek Bıçak Ksenokrates'i hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi kız. "Havuza atlamıştı. Komikti."

Ksenokrates o olayın bahsiyle rahatsızca kıpırdandı. Pek hatırlamak istemediği bir meseleydi.

"Esme'nin annesine geri gönderilmesi için hazırlıklar yaptım," dedi Rowan. "Ama belki onu siz kendiniz götürmek istersiniz."

"Ben mi?" dedi Ksenokrates umarsız davranmaya çalışarak. "Bunu niye isteyeyim ki?"

"Çünkü siz insanları umursayan birisiniz," dedi Rowan manidar bir şekilde göz kırparak. "Hatta bazılarını diğerlerinden daha çok."

Yüksek Bıçak ne alenen ne de mahrem bir ortamda var olduğunu kabullenemeyeceği kızına bakarken az da olsa yumuşadı. Oğlan bunu planlamıştı, değil mi? Bu Rowan Damisch sinsiydi; düzgün kullanıldığı takdirde takdire şayan bir özellikti bu. Belki Yüksek Bıçak'ın Rowan'ı geçmişte olduğundan daha çok göz hapsinde tutması gerekiyordu.

Esme karar verilmesini bekliyordu ve Ksenokrates nihayet ona sıcak bir şekilde tebessüm etti. "Seni eve götürmek benim için bir zevk olur, Esme."

Bunu dedikten sonra Ksenokrates oradan ayrılmak için ayaklandı... Ama oradan öylece gidemezdi. Yapması gereken son bir şey daha vardı. Rowan'a döndü.

"Belki de inisiyatif kullanıp soruşturmayı sonlandırmam daha iyi olur," dedi. "Hayatını kaybeden yoldaşlarımıza saygısızlık olmasın diye. Geride bıraktıkları mirasları, adli tıbbın bocalaması yüzünden kirlenmesin."

"Ölüleri rahat bırakalım," diye destekledi Rowan.

Böylece dile getirilmemiş bir anlaşmaya varıldı. Yüksek Bıçak ağacı sallamayı bırakacaktı, Rowan da Yüksek Bıçak'ın sırrını saklayacaktı.

T.me/Cinciva

"Buradan ayrıldıktan sonra kalacak bir yere ihtiyacın olursa, Rowan, lütfen kapımın sana her zaman açık olduğunu bil."

"Teşekkür ederim, Ekselansları."

"Hayır, asıl *ben* teşekkür ederim, Rowan."

Sonra da Yüksek Bıçak, Esme'nin elini tutup onu evine götürmek üzere oradan ayrıldı.

T.me/Cinciva

Yaşam ve ölüm üzerinde iktidar sahibi olmak bol keseden dağıtılmamalı, yalnızca sabır ve tereddütle verilmeli. Tırpanlığa ulaşmak hiçbir şekilde kolay bir süreç olmamalı. Tırpan Cemiyeti'ni kuran bizler bu süreç içinde kendi zorluklarımızla başa çıktık ve görevimizde bize katılacak olanların da sadece eğitici değil, aynı zamanda dönüştürücü sınavlardan geçtiğinden emin olmalıyız. Tırpanlık insanlığın en şanlı görevidir ve bunu elde èdecek kişilerin parmaklarına takacağı yüzüğün neye mal olduğunu unutmamaları için ruhlarını yarıp açmalıyız.

Elbette, dışarıdan bakanlar geçiş ayinimizi akıl almaz derecede canice bulacaktır. Bu ayinin gizli tutulması da işte bu yüzden gereklidir.

Birinci Dünya Yüce Bıçağı S. T. Prometheus'un devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

38

Son Sınav

Kapibara Yılı'nın ocak ayının ikinci gününde, Kış Meclisi'nden bir gün önce Tırpan Curie, Citra'yı uzun bir yolculuğun ardından OrtaMerika Kongre Binası'na götürdü.

"Son sınavın bu gece gerçekleşecek ama sonucu yarınki meclise kadar öğrenmeyeceksin," dedi Citra'ya. Fakat Citra bunu biliyordu zaten. "Her sene her çırak aynı sınava tabi tutuluyor. Ve her çırağın sınava tek başına girmesi gerekiyor."

İşte Citra bunu bilmiyordu. Son sınavın tüm adayların geçmesi gereken türden bir sınav olması mantıklıydı ama buna başkalarıyla birlikte değil, tek başına girecek olması can sıkıcıydı. Çünkü o zaman bu Rowan ya da diğerleriyle bir müsabaka olmayacak demekti. Sadece kendisiyle yarışıyor olacaktı.

"Bana sınavın ne olduğunu söylemelisiniz."

"Söyleyemem," dedi Tırpan Curie.

"Söylemem demek istiyorsunuz aslında."

Tırpan Curie bunu bir düşündü. "Haklısın. Söylemem."

"Dürüstçe konuşabilir miyim, Saygıdeğer Tırpan?"

"Ne zaman dürüstçe konuşmadın ki Citra?"

Citra boğazını temizledi ve kadını ikna etmek için kendini elinden geldiğince hazırladı. "Buna fazla adalet odaklı yakla-

T.me/Cinciva

şıyorsunuz ve bu da benim için bir dezavantaj. Sırf siz fazla adilsiniz diye benim zora girmemi istemezsiniz, değil mi?"

"Bizim görevimizde her bir adalet kırıntısını korumamız gerekir."

"Eminim diğer tırpanlar çıraklarına son sınavın ne olduğunu söylemiştir."

"Olabilir," dedi Tırpan Curie, "ama öte yandan belki de söylememişlerdir. Aramızdaki en ilkesiz tırpanların bile kırmaya cesaret edemeyeceği bazı gelenekler vardır."

Citra kollarını kavuşturup başka bir şey demedi. Surat astığını biliyordu, bunun çocukça bir davranış olduğunu biliyordu ama umurunda değildi.

"Tırpan Faraday'e güveniyorsun, değil mi?" diye sordu Tırpan Curie.

"Güveniyorum."

"Bana da en azından o kadar güvenmeye başladın mı?"

"Başladım."

"O zaman bana şimdi de güven ve bu sorunun peşini bırak. Son sınavını onun ne olduğunu bilmeden başarıyla geçebilecek beceriye sahip olduğuna inanıyorum."

"Anlaşıldı, Saygıdeğer Tırpan."

O akşam sekizde vardılar ve çekilen kurada Citra'nın son sırada çıktığını öğrendiler. Rowan ve Tırpan Cemiyeti'nin diğer iki adayı sınava önce girecekti. Tırpan Curie'yle Citra'yı beklemeleri, beklemeleri ve daha da beklemeleri için bir odaya yerleştirdiler.

"Bu bir silah patlaması mıydı?" diye sordu Citra, belki bir saat sonra. Citra bunu hayal edip etmediğinden emin değildi.

"Şişşt," dedi Tırpan Curie sadece.

Nihayet bir koruma Citra'yı almaya geldi. Tırpan Curie ona iyi şanslar dilemedi, sadece ciddi bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. "Bittiğinde burada bekliyor olacağım," dedi.

T.me/Cinciva

Citra nahoş derecede soğuk olan uzun bir odaya götürüldü. Odanın bir ucunda, rahat sandalyelerde oturan beş tırpan vardı. Tırpanlardan ikisini tanıdı: Tırpan Mandela ile Tırpan Meir. Diğer üçünü tanımıyordu. *Mücevher komitesi*, diye düşündü.

Önünde üzeri temiz bir beyaz masa örtüsüyle kaplı bir masa vardı. Masanın üzerinde eşit mesafede dizilmiş silahlar bulunuyordu: Bir tabanca, bir pompalı tüfek, bir şemşir, bir bowie bıçağı ve içinde zehirli bir hap bulunan bir şişe.

"Bunların amacı ne?" diye sordu Citra. Sonra bunun aptalca bir soru olduğunu anladı. Bunların amacının ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden sorusunu düzeltti. "Benim tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Odanın diğer ucuna bak," dedi Tırpan Mandela parmağıyla işaret ederek. Uzun odanın gölgeler içindeki öteki ucunda bir spot ışığı yanarak bir sandalyeyi aydınlattı; tırpanlarınki kadar rahat olmayan bir sandalye. Sandalyede elleri ve ayakları bağlı ve kafasında bir çuval bulunan biri oturuyordu.

"Nasıl devşireceğini görmek istiyoruz," dedi Tırpan Meir. "Bize bunu göstermen için sana özel bir özne hazırladık."

"'Özel' derken neyi kastediyorsunuz?"

"Kendin gör," dedi Tırpan Mandela.

Citra oturan figüre yaklaştı. Çuvalın altında belli belirsiz burun çekme sesi geliyordu. Çuvalı çıkardı.

Gördüğü şeye kimse onu hazırlayamazdı. Tırpan Curie'nin ona bunu neden söylemediğini şimdi anlıyordu.

Çünkü o sandalyede bağlanmış, ağzı kapatılmış, dehşet içinde ve gözleri yaşlı şekilde oturan kişi küçük kardeşi Ben'di.

Ben konuşmaya çalıştı ama ağzı tıkalı olduğu için boğuk homurtulardan başka bir şey duyulmuyordu.

Citra geriledi, ardından beş tırpanın yanına koştu.

T.me/Cinciva

"Hayır! Bunu yapamazsınız! Beni buna zorlayamazsınız."

"Seni hiçbir şeye zorlayamayız," dedi tanımadığı tırpanlardan biri, PasAsya eğilimleri olan bir kadındı. "Bunu yaparsan, kendin seçtiğin için yapacaksın." Sonra kadın öne gelip Citra'ya küçük bir kutu uzattı. "Silahın rastgele seçilecek. Kutudan bir kâğıt seç."

Citra kutuya uzanıp katlı bir kâğıt parçası aldı. Kâğıdı açmaya cesaret edemiyordu. Dönüp sandalyede çaresizce oturan kardeşine baktı.

"Bunu insanlara nasıl yapabilirsiniz?" diye haykırdı.

"Hayatım," dedi Tırpan Meir alışmış olduğu belli olan bir sabırla, "bu bir devşirme değil çünkü sen bir tırpan değilsin. Onu ölümsü hâle getirmen yeterli. Sen sınavını tamamlar tamamlamaz bir ambu-dron gelip onu diriltmeye götürecek."

"Ama o bunu hatırlayacak!"

"Evet," dedi Tırpan Mandela. "Sen de öyle."

Tanımadığı diğer tırpanlardan biri, Citra'nın yolda yaptığı gibi kollarını kavuşturup hofladı. "Çok karşı çıkıyor," dedi. "Bırakalım gitsin. Bu gece zaten fazla uzun sürdü."

"Ona biraz zaman ver," dedi Tırpan Mandela sertçe.

Kısa boylu ve yüzünde tuhaf bir somurtkan ifade bulunan beşinci tırpan ayağa kalkıp yüzlerce yıllık olabilecek bir parşömeni okumaya başladı. "Bu sınavı kandırılmadan verecek-sin. İstediğin kadar uzun süre harcayabilirsin. Sana verilen silahı kullanmak zorundasın. Sınavın tamamlandığında, özneyi bırakıp performansının değerlendirilmesi için komitenin önüne geleceksin. Bunların hepsi anlaşıldı mı?"

Citra başıyla onayladı.

"Lütfen sesli olarak teyit et."

"Evet, anlaşıldı."

Adam oturdu ve Citra çektiği kâğıt parçasını açtı. Üzerinde tek bir kelime yazıyordu.

T.me/Cinciva

Bıçak.

Kâğıdın yere düşmesine izin verdi. *Bunu yapamam,* dedi kendi kendine, *yapamam.* Ama sonra Tırpan Curie'nin nazik sesini duydu. *Evet, Citra, yapabilirsin.*

O sırada Tırpan Cemiyeti kurulduğundan itibaren her bir tırpanın bu sınava girdiğini anladı. Her biri sevdiği birinin canını almak zorunda kalmıştı. Evet, o kişi diriltilecekti ama bu canice davranışı değiştirmiyordu. İnsanların bilinçaltları kalıcı ve geçici ölümler arasındaki farkı anlayamıyordu. Kardeşi diriltildikten sonra onun yüzüne nasıl bakacaktı Citra? Çünkü şimdi Ben'i öldürürse, onu öldürmüş olduğu gerçeği *baki* olacaktı.

"Neden?" diye sordu. "Bunu neden yapmam gerekiyor?"

Huysuz tırpan kapıyı işaret etti. "Kapı orada. Fazla geldiyse gidebilirsin."

"Sanırım bunu ciddi bir soru olarak soruyor," dedi Tırpan Meir.

Huysuz tırpan hofladı, kısa boylu olan omuz silkti. PasAsyalı tırpan bacağını sallıyordu ve Tırpan Mandela öne doğru eğildi.

"Bir tırpan olarak hayatına devam edebilmen için bunu yapmalısın," dedi Tırpan Mandela, "ki içten içe yapacağın en zor şeyi çoktan yaptığın bilgisiyle hayatına devam edebilesin."

"Bunu yapabilirsen," diye ekledi Tırpan Meir, "o zaman bir tırpan olacak iradeye sahipsin demektir."

Citra kapıdan çıkıp buradan kaçmak istese de omuzlarıyla sırtını dikleştirdi, elini uzatıp bowie bıçağını aldı. Bıçağı belinde saklayarak kardeşine yaklaştı. Kardeşine yaklaşınca çıkardı bıçağı.

"Korkma," dedi. Çömelip bıçakla önce kardeşinin bacağını bağlayan ipleri kesti, sonra da bileklerini sandalyeye

T.me/Cinciva

bağlayanları. Ağzındaki tıkacın düğümünü çözmeye çalıştı ama beceremeyince onu da kesti.

"Şimdi eve gidebilir miyim?" diye sordu Ben, Citra'nın kalbini paramparça eden çaresiz bir sesle.

"Henüz değil," dedi Citra, hâlâ kardeşinin yanında çömelmiş duruyordu. "Ama yakında."

"Benim canımı yakacak mısın, Citra?"

Citra kendi gözyaşlarını kontrol edemiyordu ve bunun için çabalamadı bile. Ne gerek vardı ki? "Evet, Ben. Üzgünüm."

"Beni devşirecek misin?" Konuşmakta zorluk çekiyordu.

"Hayır," dedi kardeşine. "Seni bir diriliş merkezine götürecekler. Yepyeni olacaksın."

"Söz mü?"

"Söz."

Azıcık da olsa rahatlamıştı. Kardeşine bunu niye yapması gerektiğini açıklamadı, kardeşi de sormadı. Citra'ya güveniyordu. Bunun sebebi ne olursa olsun, iyi bir sebebi olduğuna güveniyordu.

"Canım yanacak mı?" diye sordu.

Citra yine kardeşine yalan söyleyemedi. "Evet, yanacak. Ama çok uzun sürmeyecek."

Kardeşi bunu biraz düşündü. Sindirdi. Kabullendi. Sonra da "Görebilir miyim?" dedi.

Citra o an kardeşinin neden bahsettiğini anlayamayınca kardeşi bıçağı işaret etti. Dikkatle bıçağı kardeşinin eline verdi.

"Ağırmış," dedi.

"Teksaslı tırpanların sadece bowie bıçaklarıyla devşirdiğini biliyor muydun?"

"Tırpan olduğunda oraya mı gideceksin? Teksas'a?"

"Hayır, Ben. Burada olacağım."

Kardeşi bıçağı elinde çevirirken ikisi de parlak bıçaktan yansıyan ışığı seyretti. Sonra da bıçağı Citra'ya geri verdi.

T.me/Cinciva

"Çok korkuyorum, Citra," dedi, sesi bir fısıltıdan bile kısıktı.

"Biliyorum. Ben de korkuyorum. Korkmak kötü bir şey değil."

"Bana dondurma verecekler mi?" diye sordu. "Diriliş merkezlerinde dondurma verdiklerini duymuştum."

Citra başıyla evet dedi ve kardeşinin yanağındaki bir gözyaşını sildi. "Gözlerini kapat, Ben. İstediğin dondurmayı düşün. Sonra bana söyle."

Ben ona söyleneni yaptı. "Sıcak çikolata soslu üç top istiyorum, çikolata parçacıklı..."

Ben cümlesini tamamlayamadan Citra kardeşini kendine doğru çekip bıçağı Tırpan Curie'nin yaptığı gibi sapladı. Acı içinde çığlık atmak istiyordu ama kendine izin vermedi.

Ben gözlerini açtı. Citra'ya baktı ve bir saniye içinde sona erdi. Ben ölmüştü. Citra bıçağı kenara atıp kardeşine sarıldı. Sonra da nazikçe kardeşini yere yatırdı. Arkalarında Citra'nın fark etmediği bir kapı açıldı ve iki diriliş doktoru çabucak gelip ölümsü kardeşini bir sedyeye yatırarak geldikleri kapıdan çıktı.

Tırpanların üzerindeki ışık yandı. Önceden olduklarından çok daha uzaktaydılar âdeta. Onların önüne çıkmak için yürümesi gereken yol akıl almaz uzunluktaydı sanki ve saldırır gibi yorum yapmaya başladılar.

"Dikkatsiz."

"Hiç de bile; doğru düzgün kan bile dökülmedi."

"Silahı oğlanın eline verdi. Bunun ne kadar riskli bir şey olduğunun farkında mısınız?"

"Bir de o gereksiz diyaloglar."

"Ona yardım ediyordu, hazırlanmasını sağlıyordu."

"Bunun ne gereği var?"

"Cesaret gösterdi ama onun da ötesinde merhametliydi. Bizden beklenen de bu değil mi?"

T.me/Cinciva

"Bizden verimli olmamız bekleniyor."

"Verimlilik, merhamete hizmet etmeli!"

"O senin fikrin!"

Sonra da tırpanlar bu konuda anlaşamayacaklarını kabullenip sessizliğe gömüldüler. Tırpan Mandela ile Meir'in ondan yana, huysuz olanın da ona karşı olduğundan şüpheleniyordu. Diğer ikisinin ise ne düşündüğünü bilmiyordu.

"Teşekkürler, Bayan Terranova," dedi Tırpan Meir. "Şimdi gidebilirsin. Sonuçlar yarın mecliste açıklanacak."

Tırpan Curie onu koridorda bekliyordu. Citra kadına öfkeli olduğunu fark etti. "Bunu bana söylemeliydin!"

"Bu durumu sadece kötüleştirirdi. Ayrıca o odaya girmeden önce bildiğini anlarlarsa, seni diskalifiye edebilirlerdi." Citra'nın ellerine baktı. "Gel hadi, ellerini yıkaman lazım. İleride bir tuvalet var."

"Diğer adaylarınki nasıl geçmiş?" diye sordu Citra.

"Duyduğuma göre, bir kız katiyen reddedip odadan ayrılmış. Bir oğlan da başlamış ama başladığı işi bitiremeden çökmüş."

"Peki, ya Rowan?" diye sordu Citra.

Tırpan Curie ondan gözlerini kaçırdı. "Silahı olarak bir tabanca çekmiş."

"Eee?"

Tırpan Curie konuşmaktan çekiniyordu.

"Söylesenize!"

"Ona yönergeleri okumayı bitirmeden tetiği çekmiş bile."

Citra bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Tırpan Curie haklıydı, tanıdığı Rowan bu değildi. Onu bu kadar kalpsiz birine dönüştüren ne yaşamıştı? Citra bunu hayal etmek bile istemiyordu.

T.me/Cinciva

Savurduğun bıçağın benim,

Gökkuşağının kemerini kesen,

Ben tokmaksam, sen de çansın,

Toplanan karanlıkta öten.

Sen şarkıcıysan, ben de şarkıyım,

Bir ilahi, ağıt, mersiye,

Dünyanın ihtiyacına cevap olarak beni seçtin,

İnsanlığın ölmeyen güdüsüne.

—"Mersiye"
S. T. Sokrates'in toplu eserlerinden

T.me/Cinciva

39

Kış Meclisi

Gece yarısı Citra Terranova ile Rowan Damisch'in dokunulmazlıkları kalktı. Artık ikisi de devşirilebilirdi ve verilen hüküm yerine getirilirse ki Tırpan Cemiyeti bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapardı, o zaman ikisinden biri diğerini devşirecekti.

Tüm dünyada tırpanlar hayat memat meselelerini konuşmak için toplanıyordu. OrtaMerika'daki yılın ilk meclisi tarihi bir meclis olacak gibi görünüyordu. Daha önce tırpanlar hiç bir devşirme sırasında kazara kalıcı şekilde hayatlarını kaybetmemişlerdi ve bu kazanın şüpheli doğası olayı daha da önemli kılıyordu. Aynı zamanda OrtaMerika Yüksek Bıçağı'nın yalan ithamıyla üç ay ortadan kaybolan bir çırakla alakalı tartışmalar da devam ediyordu. Dünya Tırpan Konseyi'nin gözleri bile bugün Fulcrum City'de olacaktı ve normalde çırakların isimleri yerel mücevher komitelerinin ötesinde duyulmasa da dünyanın dört bir yanındaki tırpanlar bugün Citra Terranova ile Rowan Damisch ismini biliyordu.

Fulcrum City'de o sabah dondurucu bir soğuk vardı. Kongre Binası'na çıkan merdivenleri kaplayan buz tabakası basamakları tehlikeli hâle getirmişti. Birden fazla tırpan dengesini kaybedip bileğini burktu ya da bir kolunu kırdı. O sabah şifa nanitleri fazla mesai yapmak zorunda kaldı ve daha

T.me/Cinciva

fazla fotoğraf çekme fırsatı buldukları için tırpanların tırmanışını yavaşlatan her şeye şükran duyan seyircilerin keyfine diyecek yoktu.

Rowan bir kamuaracıyla tek başına, yanında herhangi bir sponsoru ya da ona eşlik edecek biri olmadan geldi. Tırpanların kaçındığı tek renkte giyinmişti: siyah. Bu renk yeşil çırak kol bandını daha öne çıkarıyor, Rowan'a isyankâr bir hava katıyordu. Hasat Meclisi'nde en fazla bir dipnottan ibaretti. Şimdiyse seyirciler onun fotoğrafını çekebilmek için birbirini itekliyordu. Adımlarını sağlam atıp merdivenleri tırmanırken kimseyle göz teması kurmamaya dikkat ediyor, seyircileri görmezden geliyordu.

Yanındaki tırpanlardan biri buzda kayıp düştü. Daha önce tanışmamış olsalar da Rowan onun Tırpan Emerson olduğunu biliyordu. Adamın kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı ama Emerson ona ters ters bakıp yardımını reddetti.

"*Senden* yardım falan istemem," dedi Rowan'a, "senden" kelimesini Rowan'ın on yedi yıllık ömründe hiç karşılaşmadığı bir nefretle vurgulamıştı.

Öte yandan merdivenlerin tepesine vardığında, tanımadığı bir tırpan onu karşıladı ve teselli edici bir sesle, "Herhangi bir çırağın yaşamaması gereken şeyler yaşadınız, Bay Damisch. Umarım tırpanlığı kazanırsınız. Ve kazandığınızda, sizinle bir demlik çay içmek isterim," dedi.

Teklif bir siyasi hamle gibi değil, gayet samimi görünüyordu. Lobiye girdiğinde böyle bir ortamla karşılaştı işte. Kimi tırpan ona ters ters bakarken kimileri teselli edici şekilde sırıtıyordu. Bir kısım tırpan da onun hakkında henüz bir yargıya varmamış gibiydi. O ya zor durumda kalmış bir kurbandı ya da Fanilik Çağı'ndan beri görülmemiş türde azılı bir suçlu. Rowan bunlardan hangisi olduğunu kendisi de bilmek istiyordu.

T.me/Cinciva

Citra, Rowan'dan önce varmıştı. Lüks açık büfeden bir şeyler yiyecek iştahı olmadan, Tırpan Curie'nin yanında, lobide bekliyordu. Lobideki gündem tabii ki Tonist manastırı trajedisiydi. Citra etrafındaki sohbetlere kulak kesilirken, herkesin sürekli ölen dört tırpandan bahsettiğini duydukça sinirlenmeye başladı. Kimse devşirilen onca Tonist için üzülmüyordu. Hatta bazıları tatsız şakalar bile yapıyordu.

"Tonist trajedisinin ardından, mecliste belli bir... *rezonans* var, haksız mıyım?" dediğini duydu birinin. "Kelime oyunu yapmak gibi olmasın ama." Ama niyeti de oydu.

Tırpan Curie, Hasat Meclisi'nde olduğundan daha da gergindi.

"Tırpan Mandela dün gece iyi iş çıkardığını söyledi bana," dedi Citra'ya. "Ama bunu söylerken bile ihtiyatlı bir hâli vardı."

"Sizce bu ne demek?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim şey, eğer bugün kaybedersen, Citra, kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim."

Meşhur Tırpan Marie Curie'nin, Ölümün Yüce Hanımı'nın ona bu kadar değer verdiğini düşünmek absürttü ve Citra'nın başarısızlığında onun kendine pay çıkaracak olmasını da. "Yaşayan en iyi iki tırpan tarafından eğitilme lütfuna sahibim: Siz ve Tırpan Faraday. Bu beni bugüne hazırlamadıysa, hiçbir şey hazırlayamaz."

Tırpan Curie buruk bir gururla kabardı. "Bu iş bittiğinde ve sen bir tırpan olduğunda, umuyorum ki acemi bir tırpan olarak benimle kalma şerefini bana bahşedersin. Sana tekliflerle gelenler olacak, hatta belki uzak bölgelerden. Benden değil de sadece onlardan öğrenebileceğin şeyler olduğunu söylemeye kalkacaklar sana. Belki de bu doğrudur ama umarım yine de benimle kalmayı seçersin." Dokunsan ağlayacaktı. Gözlerini kırpsa gözyaşları dökülecekti ancak Tırpan Curie

T.me/Cinciva

mecliste ağlarken görülmeyecek kadar gururlu olduğundan sadece gözlerinin yaşarmasına izin verdi.

Citra gülümsedi. "Başka türlüsü olsun istemem, Marie." Citra ona ilk kez adıyla hitap ediyordu. Bunun ağzına ne kadar rahat oturduğuna şaşırdı.

Meclisin başlamasını beklerken başka tırpanlar selam vermek için yanlarına uğradı. Kimse Citra'nın tutuklanmasından ya da Şilarjantin Bölgesi'ne kaçışından bahis açmadı ama bazıları Marie'yle o utanç verici günlük sayfası hakkında şakalaştı.

"Fanilik Çağı'nda aşk ve cinayet çoğunlukla el ele olan olgulardı," diye belirtti Tırpan Twain. "Belki de sevgili Tırpan Faraday'imiz seni çok doğru okumuştur."

"Ah, git kendini devşir," dedi Curie sırıtışını saklamaya çalışarak.

"Ancak ve ancak kendi cenazeme katılabilirsem, hayatım." Sonra da Citra'ya bol şans dileyip yanlarından ayrıldı.

Citra, Rowan'ın lobiye girdiğini o anda gördü. Odaya bir sessizlik çöktüğünü söylemek doğru olmazdı ama gürültü anlık olarak azaldı, ardından tekrar yükseldi. Rowan'ın duruşu değişmişti. Bir tırpan gibi değil de başka bir şey gibi. Belki de dışlanmış biri gibi. Fakat ilk kez dışlanmış biri ölüm getirenler üzerinde böyle ürpertici bir etki yaratıyordu. Rowan'ın o tırpanları soğukkanlılıkla öldürüp delilleri saklamak için yangını başlattığını söyleyenler vardı. Başkaları da hayatta kaldığı için şanslı olduğunu ve hiçbir suçu olmadığını dile getiriyordu. Citra ne olursa olsun, gerçeğin bu ikisinden çok daha karmaşık olduğunu varsayıyordu.

"Onunla konuşma," dedi Tırpan Curie, Citra'nın Rowan'dan yana baktığını görünce. "Ona baktığını görmesine bile izin verme. Bu ikiniz için de her şeyi çok daha zorlaştırır."

T.me/Cinciva

"Biliyorum," diye itiraf etti Citra ama içten içe Rowan'ın kalabalığı yararak ona doğru gelecek kadar küstah olmasını umuyordu. Gelip insanların iddia ettiği gibi akla almaz bir katil olmadığını kanıtlayacak bir şey, herhangi bir şey söylemesini.

Bugün tırpan olarak seçilirse, Citra, Rowan'ı devşirme hükmüne karşı gelmeyecekti ama ikisini de kurtaracak bir planı vardı. Garanti olmaktan çok uzaktı ve kendine karşı son derece dürüst olması gerekirse, bu plandan ziyade çaresiz bir son denemeydi. Ama minicik bir umut ışığı bile umutsuzluktan iyiydi. Kendini kandırıyorsa bile, en azından bu berbat günü atlatmasına yardımcı olurdu.

Rowan bu günü başından sonuna kadar kafasında defalarca kurmuştu. Citra'yı gördüğünde onun yanına gitmemeye karar vermişti. Böylesinin daha iyi olacağını bilmek için bir akıl hocasına ihtiyacı yoktu. İkisini sonsuza dek ayıracak o sefil an gelene kadar ayrı duracaklardı.

Citra kazanırsa, Rowan kızın onu devşireceğini adı gibi biliyordu. Bunu yapmak onun göreviydi. Citra mahvolacaktı ama yine de yapması gereken şeyi yapacaktı. Onu nasıl devşirmeyi seçeceğini merak ediyordu Rowan. Belki onun boynunu kırarak her şeyi manidar bir şekilde sonlandırır ve talihsiz ikili çıraklıklarını hoş bir kırmızı kurdeleyle taçlandırırdı.

Doğrusunu söylemek gerekirse Rowan ölmekten korkuyordu ama onu ölümden de çok korkutan şey artık ulaşabileceği derinlikleri bilmekti. Önceki geceki sınavda annesini ölümsü hâle getirmedeki hızı dönüştüğü insanı gözler önüne sermişti. O insan olmaktansa devşirilmeyi tercih ederdi.

Elbette Citra yerine onun seçilmesi ihtimali de vardı. O zaman işler ilginç bir hâl alırdı işte. Kendini devşirmemeye karar vermişti, bu amaçsız ve acınası bir hareket olurdu. Tırpan

T.me/Cinciva

yapılırsa, hükmü yok sayıp onuncu emre sığınacak ve bu on emir dışında başka hiçbir kanuna tabi olmadığını savunacaktı ki bunlara Tırpan Cemiyeti'nin şart koştuğu hükümler de dahildi. Citra'yı devşirmeyi reddedecek ve bunun yerine bu hükmü gerçekleştirmeye kalkacak diğer tüm tırpanlara karşı mermiyle, bıçakla ve kendi çıplak elleriyle Citra'yı koruyacaktı. Diğerleri onu etkisiz hâle getirene kadar bu meclisi bir kan gölüne çevirecekti ki öldürme sanatındaki yetkinliği ve kargaşa çıkarma konusunda hevesi göz önüne alındığında onu etkisiz hâle getirmeleri o kadar da kolay olmayacaktı. Ve işin ironik tarafı bu yüzden onu devşiremeyeceklerdi bile! Bir kez tırpan olduğunda, yedinci emir bu konuda ellerini kollarını bağlayacaktı.

Ama onu cezalandırabilirlerdi.

Onu bin kez ölüme mahkûm edip sonra da sonsuza dek mahkûm edebilirlerdi ve bu gerçekten sonsuza dek olurdu çünkü kendini devşirerek hiçbir zaman onlara bir zafer kazandırmayacaktı. Citra tarafından devşirilmeyi tercih etmesinin bir sebebi daha. Onun yetkin ellerindeki tek bir ölüm alternatifle karşılaştırıldığında kulağa harika geliyordu.

Lobideki kahvaltı büfesi çeşit çeşitti. Hakiki füme somon dilimleri, sert kabuklu gurme ekmekler ve akla gelebilecek her türlü malzemenin bulunduğu bir waffle istasyonu. Orta-Merika tırpanları en iyisine layıktı.

Rowan nadir bir oburlukla iştahını tamamen doyurmak için kendine ilk kez izin verdi ve yemek yerken çaktırmadan Citra'ya baktı. Kız şimdi bile gözünü kamaştırıyordu. Bu son saatlerde bile onunla ilgili hayaller kurmak ne kadar saçmaydı. Bir zamanlar aşk denebilecek olan bu duygu artık çoktan kırılmış bir kalbin kaderini kabullenişinden başka bir şey değildi. Rowan'ın şansına kalbi o kadar soğumuştu ki paramparça olması ona acı vermiyordu.

T.me/Cinciva

Meclis başladığında, Citra sabahın ritüellerini görmezden gelip arkasında bırakmanın arifesinde olduğu hayatına dair anılarını yad etti, sonuçta öyle ya da böyle o hayatı arkasında bırakacaktı. Ailesine ve hâlâ diriliş merkezinde olan kardeşine odaklandı.

Bugün tırpan yapılırsa, büyüdüğü ev artık onun evi olmayacaktı. En büyük tesellisi, Citra yaşadığı sürece Ben ile ailesinin dokunulmazlık sahibi olmasıydı.

İsimlerin zikredilmesi ve geleneksel el yıkama töreninin ardından sabahın tamamı bir devşirme metodu olarak yakmanın yasaklanıp yasaklanmaması konusunda hararetli tartışmalarla geçti.

Normalde Yüksek Bıçak Ksenokrates tartışmalara hakemlik yapıp onları ileri bir tarihe ertelemekle yetinirdi. Bu yasağı destekliyor olması, burada bulunan herkesin ciddiye aldığı bir noktaydı. Buna rağmen bu yasağa sertçe karşı çıkanlar vardı.

"Silah kullanma hakkımın elinden alınmasına müsaade etmeyeceğim," diye söylendi mutsuz bir tırpan. "Her birimizin istediği şekilde alev makinesi, patlayıcı ya da diğer herhangi bir yanıcı silahı seçme özgürlüğüne sahip olması gerek!"

Bu yuhalamalar ve alkışlarla karşılandı.

"Gelecekte trajik kazaları engellemek için bu yasağa ihtiyacımız var," diye ısrar etti Ksenokrates.

"Bu bir kaza değildi!" diye bağırdı bir tırpan ve neredeyse odanın yarısı acı acı ona hak verdi. Citra, sağında ve solunda boş koltuklar olan –bu koltuklar ölü tırpanlara ayrılmıştı– Rowan'a baktı. Kendini savunmak ya da iddiaları reddetmek için herhangi bir hamlede bulunmuyordu Rowan.

Tırpan Curie, Citra'ya doğru eğildi. "O yangın ne kadar korkunç olursa olsun, Goddard ile müritlerinin görevden

T.me/Cinciva

kalıcı bir şekilde alınmış olmasından memnun olan birçok tırpan var. Bunu itiraf etmeyecek olsalar da kaza olsun olmasın, o yangın çıktığı için memnunlar."

"Ve Goddard'a hayranlık besleyen de bir o kadar tırpan var," diye belirtti Citra.

"Doğru. Tırpan Cemiyeti bu konuda yarı yarıya bölünmüş görünüyor."

Nihayetinde mantık galip geldi ve OrtaMerika'da bir devşirme yöntemi olarak alev kullanmak yasaklandı.

Öğle yemeğinde Citra –hâlâ ağzına tek lokma koyacak hâli yoktu– kahvaltıda olduğu gibi, hiçbir derdi tasası yokmuşçasına yemeğe saldıran Rowan'ı seyretti.

"Son yemeği olduğunu biliyor," dedi tanımadığı bir tırpan. Kadın açık açık Citra'yı desteklediğini gösterse de Citra'nın bu yoruma asabı bozuldu.

"Kendi işinize bakın bence."

Citra'nın düşmanlığına anlam veremeyen tırpan yanlarından ayrıldı.

Akşam altıda tüm meclis gündemi sona erdi ve günün son meselesine geçildi.

"Tırpanlık adayları, lütfen ayağa kalkın," dedi Meclis Yazmanı.

Citra ve Rowan kalabalıktan yükselen fısıltılar eşliğinde ayağa kalktı.

"Dört tane yok muydu?" dedi Yüksek Bıçak.

"Vardı, Ekselansları," dedi Yazman. "Ama diğer ikisi son sınavda başarılı olamadığı için gönderildi."

"İyi bakalım," dedi Ksenokrates, "devam edelim."

Yazman ayağa kalkıp onları resmen tanıttı. "OrtaMerika Tırpan Cemiyeti, Rowan Daniel Damisch ile Citra Querida Terranova'yı çağırıyor. Lütfen öne çıkın."

T.me/Cinciva

Böylece gözlerini kürsünün önünde tek bir yüzükle bekleyen Tırpan Mandela'ya diken Citra ve Rowan öyle ya da böyle kaderleriyle yüzleşmek için toplantı salonunun önüne çıktılar.

T.me/Cinciva

Her meclisin sonunda yeni acemi tırpanların yüzüklerini kabul etmelerini buruk bir neşeyle seyrediyordum. Neşem, onların bizim umudumuz olmasından ve hâlâ ilk tırpanların idealizminin yüreklerinde canlı olmasından kaynaklanıyor. Burukluğum ise, bir gün o ilk tırpanların her birinin nihayetinde yaptığı gibi, kendi canlarını alacak kadar yorgun ve bıkkın bir hâle geleceğini bilmemden ötürü.

Fakat yeni tırpanların yüzüklerini kabul ettiği her seferde seviniyorum çünkü bu şekilde sadece birkaç muhteşem saniyeliğine de olsa hepimizin sonsuza dek yaşamaya karar vereceğine inanabiliyorum.

—S. T. Curie'nin devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

40

Atanan Tırpan

"Merhaba, Citra. Seni görmek güzel."

"Merhaba, Rowan."

"Adaylar lütfen kendi aranızda konuşmayın ve meclise doğru dönün," dedi Ksenokrates.

Citra ve Rowan meclise döndüğü anda toplanmış tırpanların fısıltı ve mırıltıları kesildi. Toplantı salonuna daha önce böyle bir sessizlik çöktüğü görülmemişti. Rowan hafiften gülümsedi, keyiften değil, tatmin olduğu içindi. İkisi yan yanayken üç yüz tırpanı susturacak kadar inkâr edilemez bir ağırlığa sahiplerdi. Bugün ne olursa olsun, Rowan bu âna hep sahip olacaktı.

Citra damarlarında dolaşan adrenalini yüzüne yansıtmayı reddederek ifadesiz bir surat takınıyordu.

"Mücevher komitesi çıraklıklarınızı değerlendirdi," diye ikisine açıkladı Tırpan Mandela fakat aslında tüm meclise hitap ediyordu. "Üç sınavınızdaki performansınızı da gözden geçirdi; bu üç sınavın ilk ikisinden kaldınız fakat iki seferde de farklı şartlar mevcuttu. Birbirinizi koruma içgüdünüzün varlığını açıkça gösterdiniz. Fakat öncelikle Tırpan Cemiyeti'nin korunması gerekmektedir. Ne pahasına olursa olsun."

"Doğru söze ne denir!" diye bağırdı arkadaki tırpanlardan biri.

T.me/Cinciva

"Komite bu karara kolaylıkla varmadı," diye devam etti Tırpan Mandela. "İkinize de elimizden geldiğince adaletli bir şekilde yaklaştığımızı bilmenizi isterim." Sonra da sesini daha da yükseltti. "Tırpanlık adayları, OrtaMerika mücevher komitesinin kararını kabul edecek misiniz?" diye sordu, sanki bu kararı kabul etmeme şansları vardı da.

"Edeceğim, Saygıdeğer Tırpan," dedi Citra.

"Ben de edeceğim, Saygıdeğer Tırpan," dedi Rowan.

"O zaman bugünden sonsuza dek," dedi Tırpan Mandela, "tırpanlık yüzüğünü takıp bu yüzüğün beraberinde getirdiği tüm sorumluları sırtlayacak kişi... Citra Terranova olacaktır."

Salonda bir tezahürat tufanı koptu. Sadece Citra'nın açık destekçilerinden değil, hemen hemen herkesten. Rowan'a sempati besleyenler bile komitenin kararını destekliyordu, zira nihayetinde Rowan'ın Tırpan Cemiyeti'nde ne gibi bir desteği vardı ki? Goddard'a hayranlık duyanlar Rowan'dan tiksiniyor ve Rowan'ı suçsuz kabul edenler de zaten çoktan Citra'yı destekliyordu. Goddard ve müritlerinin yangında hayatını kaybettiği anda Citra'nın atanmasının garanti hâline geldiği şimdi anlaşılıyordu.

"Tebrikler, Citra," dedi Rowan kalabalığın kükreyen tezahüratları arasında. "Bunu başaracağını biliyordum."

Citra ona cevap verebilecek, hatta yüzüne bakabilecek durumda olmadığını fark etti.

Tırpan Mandela, Citra'ya döndü. "Tarihi Hami'ni seçtin mi?"

"Seçtim, Saygıdeğer Tırpan."

"O zaman sana verdiğim bu yüzüğü al, parmağına tak ve OrtaMerika Tırpan Cemiyeti ile tüm dünyaya artık... kim... olduğunu... duyur."

Citra yüzüğü aldı ama elleri o kadar şiddetli titriyordu ki neredeyse düşürecekti. Yüzüğü parmağına taktı. Tam uymuştu. Parmağında ağırlık yapıyordu ve altın yüzük soğuktu ama

T.me/Cinciva

çabucak vücut ısısıyla ısındı. Diğer atanan tırpanların yaptığını gördüğü gibi, Citra da elini kaldırdı.

"Ben Tırpan Anastasiya olarak tanınmayı seçiyorum," dedi meclise. "Romanov ailesinin en genç üyesinin adını alacağım."

Toplanmış tırpanlar birbirlerine dönüp Citra'nın seçimini yorumlamaya başladı.

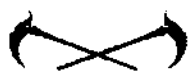
"Bayan Terranova," dedi Yüksek Bıçak Ksenokrates, bu durumdan pek hoşlanmadığı açıktı, "bunun uygun bir tercih olduğunu söyleyemeyeceğim. Rus çarları medeniyete olan katkılarından ziyade müsriflikleriyle hatırlanır ve Anastasiya Romanov kısa ömründe dikkate değer hiçbir şey başarmadı."

"Onu tam da bu yüzden seçtim, Ekselansları," dedi Citra adamın gözlerinin içine bakarak. "O yozlaşmış bir sistemin parçasıydı ve bu yüzden hayatı elinden alındı, neredeyse benim de başıma aynı şey geliyordu."

Ksenokrates huysuzlandı. Citra konuşmasına devam etti.

"Yaşasaydı kim bilir neler başaracaktı. Belki dünyayı değiştirir, ailesinin adını temize çıkarırdı. Ben Tırpan Anastasiya olmayı seçiyorum. Onun sahip olduğu değişim potansiyelini gerçekleştirmeye ant içiyorum."

Yüksek Bıçak kızın gözlerine içine bakıp bir şey demedi. Sonra bir tırpan ayağa fırlayıp alkışlamaya başladı. Tırpan Curie. Sonra başkaları da ona katılmaya başladı ve çok geçmeden tüm Tırpan Cemiyeti ayağa kalkmış, yeni atanan Tırpan Anastasiya'yı alkışlıyordu.

Rowan komitenin doğru kararı verdiğini biliyordu ve Citra'nın Tarihi Hami'sini savunmasını dinlerken, kıza hiç

T.me/Cinciva

olmadığı kadar hayranlık besledi. Çoktan ayakta olmasaydı, alkışa katılmak için o da ayağa fırlardı.

Ardından alkışlar dinip tırpanlar yerine oturduğunda, Tırpan Mandela, Citra'ya döndü.

"Yapman gerekeni biliyorsun."

"Biliyorum, Saygıdeğer Tırpan."

"Hangi metodu seçiyorsun?"

"Bıçak," dedi. "Sınavlarımın çoğu bıçak içeriyor gibi görünüyor; bunun da farklı olmasına gerek yok." Elbette hemen arkada bir bıçak tepsisi hazırlanmıştı. Bir önceki Hasat Meclisi'nde tırpan olarak atanan bir acemi tırpan tarafından tepsi getirildi.

Rowan'ın gözü Citra'nın üzerindeydi ama Citra ona bakmaktan kaçınıyordu. Kız bıçak tepsisini inceledi ve sonunda nahoş görünümlü bir bowie bıçağında karar kıldı.

"Dün bunlardan biriyle kardeşimi öldürdüm," dedi Citra. "Bir daha elimi sürmemeye yemin etmiştim ama yapacak bir şey yok."

"Kardeşin nasıl?" diye sordu Rowan. Citra nihayet ona baktı. Kızın gözlerinde korku vardı ama kararlılık da vardı. İyi, diye düşündü Rowan. *Bu konuda kararlı olmalı. Daha çabuk olur.*

"Diriliş merkezinde şimdi," dedi. "Uyandığında sıcak çikolata soslu dondurması onu bekliyor olacak."

"Şanslı çocuk." Rowan toplanmış olan tırpanlara baktı. Şu anda bir meclisten ziyade seyirciydiler sadece. "Bir gösteri bekliyorlar," dedi Rowan. "İsteklerini yerine getirelim mi?"

Citra başını hafifçe sallayarak onayladı.

Hem içten hem de gerçek olan bir tavırla, "Sizin tarafınızdan devşirilmek benim için bir onur, Tırpan Anastasiya," dedi.

Sonra da Rowan son nefesini alıp kızın bıçağını kabul etmeyi bekledi. Ama kız saldırmaya henüz hazır değildi. Bunun yerine diğer elindeki yüzüğe baktı.

T.me/Cinciva

"Bu," dedi, "boynumu kırdığın için."

Sonra da elini yumruk yapıp suratına öyle sert bir darbe indirdi ki Rowan neredeyse dengesini kaybediyordu. Kalabalıktan topluca bir şaşkınlık nidası yükseldi; bu bekledikleri bir şey değildi.

Rowan kızın yüzüğünün yanağında açtığı yarıktan akan kana dokundu eliyle.

Kız nihayet onu devşirmek için bıçağını kaldırdı ama tam Rowan'ın göğsüne saplayacaktı ki arkalarındaki kürsüden biri bağırdı.

"DUR!"

Bağıran Sayman'dı. Kendi yüzüğünü havaya kaldırmıştı. Yüzük kırmızı parlıyordu. Citra'nın yüzüğü de öyle ve Rowan etrafına bakındığında, onun yaklaşık on metre yakınındaki her tırpanın yüzüğünün aynı uyarı ışığıyla parladığını gördü.

"Onu devşiremezsin," dedi Sayman. "Onun dokunulmazlığı var."

Meclisten öfkeli bir kükreme. Rowan, Citra'nın parmağındaki kana bulanmış yüzüğe baktı. Öpse dokunulmazlık için DNA'sını bu kadar etkili bir şekilde sisteme yükleyemezdi. Hayranlık ve büyük bir şaşkınlıkla kıza gülümsedi. "Sen bir dâhisin, Citra. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bana Saygıdeğer Tırpan Anastasiya diyeceksin," dedi. "Ve neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bu bir kazaydı." Ama kızın gözlerindeki parıltı bunun tam aksini kanıtlar nitelikteydi.

"Düzen!" diye bağırdı Ksenokrates tokmağını vurarak. "Bu meclisin düzene girmesini talep ediyorum!"

Tırpanlar sakinleşmeye başladılar ve Ksenokrates suçlayıcı bir şekilde parmağını ileri uzattı. "Cit... ee... şey yani, Tırpan Anastasiya, bir Tırpan Cemiyeti hükmünü açıkça ihlal ettin!"

T.me/Cinciva

"Öyle bir şey yapmadım, Ekselansları. Onu devşirmeye hazırdım. Beni durduran sizin kendi saymanınız oldu. Rowan'a vurmanın ona dokunulmazlık vereceğini akıl edemedim."

Ksenokrates kıza yoğun bir şaşkınlıkla bakıyordu ve bastırmaya çalışıp bastıramadığı nahoş bir kahkaha attı. "Sinsice ve ustalıkla," dedi, "ve makul bir inkâr seviyesinde. Aramızda yabancılık çekmeyeceksin, Tırpan Anastasiya." Sonra da Sayman'a dönüp şu anda ne gibi seçenekleri olduğunu sordu.

"Dokunulmazlığı sona erene kadar bir sene boyunca mahkûm edilmesini tavsiye ediyorum."

"Birilerini resmî olarak kapatacak bir yer kaldı mı ki?" diye sordu diğer tırpanlardan biri. Derken toplantı salonundaki tırpanlar kendi önerilerini haykırmaya başladılar. Hatta aralarında Rowan'ı kendi evlerine ev hapsine kapatmayı önerenler bile oldu ki bunun iyi ya da kötü bir fikir olması tamamen bu tırpanların niyetine bağlıydı.

Rowan'ın geleceği hakkında bir tartışma başlayınca Citra ona eğilip fısıldadı.

"Yanında bir tepsi dolusu bıçak var ve doğu çıkışında bir araba seni bekliyor." Sonra da geri çekilip Rowan'ın geleceğini tamamen onun kendi ellerine bıraktı.

Citra'nın onu daha fazla etkileyemeyeceğini sanmıştı. Kız onu haksız çıkarmıştı.

"Seni seviyorum," dedi oğlan.

"Al benden de o kadar," diye cevap verdi kız. "Şimdi yıkıl karşımdan."

Rowan'ı seyretmek hayranlık uyandırıcıydı. Tepsiden üç bıçak aldı ve nasıl becerdiyse, üçünü de aynı anda kullanmaya başladı. Tırpan Anastasiya onu durdurmak için herhangi bir hamle yapmadı ve zaten yapsa bile bir şey değiştirmezdi.

T.me/Cinciva

Rowan fazla hızlıydı. Orta sıraya bir alev topu gibi çarptı. Ona en yakındaki tırpanlar onu durdurmak için harekete geçtiler ama Rowan tekme atıp etrafında dönüyor, bıçağını savurup taklalar atıyordu. Kimse ona elini süremiyordu. Tırpan Anastasiya için Rowan ölümcül bir doğa olayıydı âdeta. Rowan'ın önüne çıkan tırpanların şanslı olanlarının sadece cübbeleri kesildi. Diğerleri kadar şanslı olmayan tırpanlar ise nasıl olduğunu bile göremedikleri yaralar aldılar. Bir tanesinin –kızın hatırladığı kadarıyla Tırpan Emerson'ın– bir diriliş merkezine götürülmesi gerekecekti.

Böylece Rowan arkasında bir kıyamet bırakarak oradan kaçtı.

Yüksek Bıçak düzeni sağlamaya çalışırken, Tırpan Anastasiya eline baktı ve bir tırpan için tuhaf bir şey yaptı. Kendi yüzüğünü öptü ve dudaklarına birazcık Rowan'ın kanı bulaştı. Bu anı sonsuza dek hatırlamasına yetecek kadar.

Citra'nın dediği gibi bir araba onu bekliyordu. Bunun bir kamuaracı olacağını sanmıştı. Yalnız başına gideceğini sanmıştı. İki durumda da yanılmıştı.

Arabaya bindiğinde, sürücü koltuğunda bir hayaletle karşılaştı. Bugün yaşadığı onca şeyin ardından kalbini durdurmaya en çok yaklaşan ân bu olmuştu.

"İyi akşamlar, Rowan," dedi Tırpan Faraday. "Kapıyı kapatsana, dışarı kutuptan farksız."

"Ne?" dedi Rowan hâlâ bu anı anlamlandırmaya çalışarak. "Siz nasıl hayattasınız?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim ama şu anda vaktimiz dar. Şimdi lütfen şu kapıyı kapat."

Rowan kapıyı kapattı ve ayaz kesen Fulcrum City gecesinde oradan uzaklaştılar.

T.me/Cinciva

Hiç kendimizden daha büyük bir düşmanımız oldu mu? Fanilik Çağı'nda birbirimizle durmadan savaşırdık ve savaşlar sona erdiğinde sokaklarımızda, okullarımızda ve evlerimizde birbirimizle kavgaya tutuşurduk, ta ki savaş bir kez daha uzaklara, daha rahat bir mesafedeki bir düşmana işaret edene kadar.

Fakat bu tür çatışmaların hepsi geçmişte kaldı. Dünya'da artık barış ve tüm insanlığa karşılık bir iyi niyet var.

Tek istisnası...

Mesele de bu ya: Her zaman bir istisna vardır. Tırpanlığa başlayalı çok olmadı ama şimdiden Tırpan Cemiyeti'nin o istisnaya dönüşme riskinin olduğunu görebiliyorum. Sadece OrtaMerika'da değil, tüm dünyada.

İlk tırpanlar gerçek birer vizyonerdi ve bilgi biriktirmenin bilgeliğini görmüşlerdi. Bir tırpanın ruhunun pürüpak olması gerektiğini anlamışlardı. Kötü niyetten, açgözlülükten ve gururdan muaf ama vicdanlı. Fakat en sağlam temeller bile çürüyebiliyor.

Tırpan Cemiyeti'nin vicdanı çürür, yerini imtiyaz hırsı alırsa, bir kez daha kendimizin en büyük düşmanı hâline gelebiliriz. Ve bu durumu daha karmaşık hâle getirmek istercesine, Tırpan Cemiyeti kumaşına her gün yepyeni bir kırışıklık daha ekleniyor. Mesela benim tırpan olarak atandığım son birkaç ayda Tırpan Cemiyeti'nin de ötesine yayılıp halk arasında bir fısıltıyla başlayan son söylentiye bakalım.

Söylentiye göre, dışarıda yozlaşmış, alçak tırpanları avlayan... ve onların varlıklarını ateşle sona erdiren biri var. Şunu net biliyoruz: O atanmış bir tırpan değil. Yine de insanlar ona Tırpan Lucifer adını taktılar.

T.me/Cinciva

Bunun gerçek olması beni çok korkutuyor ama beni daha çok korkutan şey, içten içe bunun gerçek olmasını istememem.

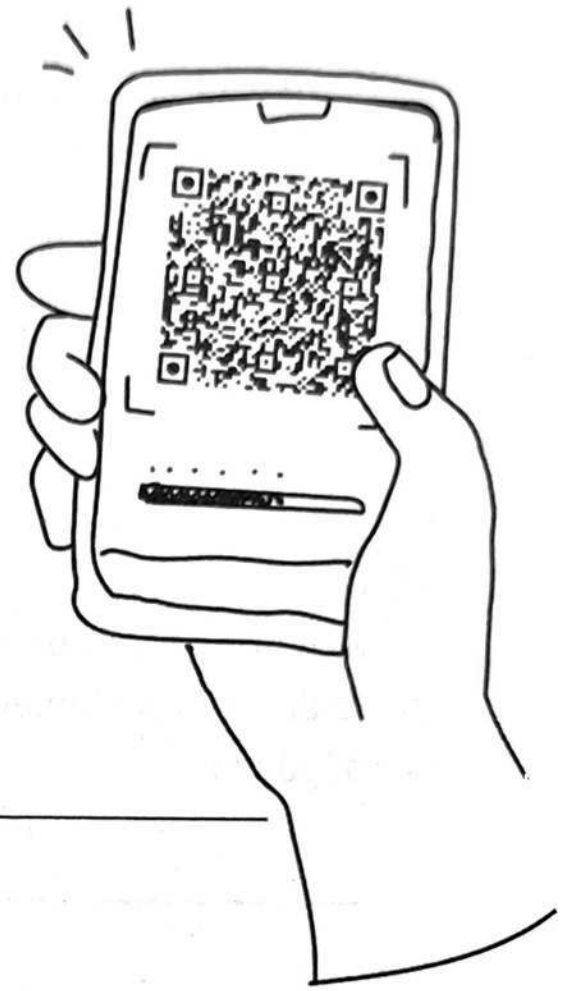
Ben hiçbir zaman bir tırpan olmak istemedim. Sanırım bu beni iyi bir tırpan yapıyor. Henüz bilmiyorum çünkü bu işte yeniyim ve daha öğrenecek çok şeyim var. Şimdilik tüm dikkatimi merhamet ve vicdanla devşirmeye adıyor, bunun kusursuz dünyamızın kusursuz kalmasına yardımcı olmasını umuyorum.

Ve olur da bir Tırpan Lucifer'la yolumuz kesişirse, umarım o da beni iyi olanlardan biri olarak görür. Bir zamanlar gördüğü gibi.

—S. T. Anastasiya'nın devşirme günlüğünden

T.me/Cinciva

Kitabı okurken Spotify'da *Tırpan*'a özel hazırlanan çalma listesi sana eşlik etsin.

TIRPAN serisi ikinci kitabı *Thunderhead* ile devam edecek.

T.me/Cinciva

"ÖLDÜRECEKSİN."

Gelecekte açlığın, hastalığın, savaşın, sefaletin olmadığı kusursuz bir dünyada doğal ölüm geçmişte kalmıştır. Tek sorun, önüne geçilemeyen nüfus artışıdır. İnsanların yaşamına son vermek üzere özel olarak yetiştirilen ve tırpan olarak adlandırılan bu kişilerin geçmesi gereken zorlu bir eğitim ile uymaları gereken kurallar vardır.

Citra ve Rowan tırpan çırağı olarak seçildiklerinde, öldürme sanatını öğrenmekten başka seçenekleri kalmaz. Ancak kurbanlarını seçmenin korkunç sorumluluğu sadece bir başlangıçtır.

Bununla birlikte tırpanların görevlerini kötüye kullanması sebebiyle Tırpan Cemiyeti yozlaşmanın eşiğindedir. Citra ile Rowan'ın bu yozlaşmayla mücadele etmek için beraber hareket etmesi gerekirken çıraklık eğitimlerini tamamladıklarında içlerinden yalnızca birinin tırpan olacağı, diğerinin ise gerçek ölümü tadacağı gerçeğiyle yüzleşirler.

Tırpan, doğal ölümün olmadığı mükemmel bir dünyada yaşamanın ağır bir bedeli olduğunu bütün ayrıntılarıyla ele alan heyecan verici bir distopya.

Çevirmen: Emre Aygün

ISBN 978-625-94421-3-6

JUNO kitap

9 786259 442136

@juno_kitap | KDV'den muaftır.